BESTSELLER
NEW YORK TIMES

LEDA EDGE

SÂNGELE ÎNAINTE DE TOATE

TOȚI SUNTEM MĂLEFICI

„Atât de impresionant, încât sfârșitul pe muchie de cuțit va fi ca un blestem dureros!"
Kirkus Reviews

AMANDA FOODY | C. L. HERMAN

TRADUCERE DE MONICA ȘERBAN

AMANDA FOODY | C. L. HERMAN

TOȚI SUNTEM MALEFICI

Imprint coordonat de
Shauki Al-Gareeb

AMANDA FOODY | C. L. HERMAN

TOȚI SUNTEM MALEFICI

Traducere din limba engleză de
MONICA ȘERBAN

LEDA EDGE

Redactare: Liviu Szőke, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

AMANDA FOODY & C. L. HERMAN
ALL OF US VILLAINS
Copyright © 2021 by Amanda Foody & C. L. Herman
Map by Jennifer Hanover
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
LEDA EDGE, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

[1]SBN 978-606-9740-15-6
[1]SBN EPUB 978-606-9740-48-4

www.edituracorint.ro

Pentru Trevor și Ben,
HAGS

N
V
E
S
TURNUL
MĂNĂSTIREA
PEȘTERA
MUNȚII
STÂLPUL CAMPIONILOR
ȘESURILE
CARIERA DE PIATRĂ
ORAȘUL ILVERNATH
MOARA
CASTELUL
PĂDUREA
CRIPTA
CABANA

ILVERNATH

ALISTAIR LOWE

Familia Lowe a modelat cruzimea, dându-i forma unei coroane pe care, vai, cât de bine o poartă!

O tradiție a tragediei: Adevărata poveste a orașului care își trimite copiii la moarte

MEMBRII FAMILIEI LOWE FUSESERĂ DINTOTDEAUNA maleficii supremi, nelegiuiții incontestabili ai orașului, ai trecutului său pătat de sânge, și nimeni nu înțelegea mai bine acest lucru decât frații Lowe.

Familia locuia pe un domeniu izolat, din piatră tocită de secole, acoperit cu mușchi și umbrit de sălcii. În Noaptea Răutăților, copiii din Ilvernath se cățărau câteodată pe gardul înalt din fier forjat, provocându-și prietenii să atingă faimosul lacăt, prins cu lanțuri de poartă – cel gravat cu o coasă pe el.

„Rânjesc precum spiriduși", murmurau ei, deoarece copiii din Ilvernath iubeau basmele – mai ales pe cele adevărate. „Palizi precum molima și tăcuți precum spiritele. Îți vor sfâșia beregata și îți vor sorbi sufletul."

Toate aceste povești erau perfect îndreptățite.

În ultima vreme, frații Lowe pricepuseră că e mai bine să nu stârnească mânia orașului, ceea ce nu-i împiedica totuși să se furișeze dincolo de gard, în creierii nopții, savurând gustul unei aventuri nesăbuite.

— Auzi?

Cel mai mare, Hendry Lowe, se ridică în picioare, își scutură frunzele putrede și pământul de pe tricoul gri, apoi își trosni degetele unul câte unul.

— Așa sună regulile încălcate.

Hendry Lowe era prea frumușel ca să-i pese de reguli. Nasul i se pistruiase în după-amiezile petrecute moțăind sub razele soarelui.

Buclele negre îi atingeau delicat urechile și pometii, fiindcă nu-și mai tunsese părul de luni bune. Hainele îi miroseau dulce de la fursecurile îndesate prin buzunare.

De asemenea, Hendry Lowe era prea fermecător ca să joace rolul unui nelegiuit.

Fratele mai mic, Alistair, sări de pe gard și aterizâ pe pământ, lipsit de grație. Nu-i plăcea să renunțe la folosirea magiei, pentru că, fără ea, nu era bun la nimic – nici măcar la un lucru atât de simplu ca o săritură. Dar în seara aceea nu dispunea de magie pe care s-o irosească.

— Auzi? îl imită batjocoritor Alistair, zâmbind răutăcios când se ridică în picioare. Așa sună oasele frânte.

Deși cei doi băieți semănau bine, trăsăturile lor păreau diferite. Alistair avea tenul palid din pricina vieții trăite cu precădere în casă și ochii de culoarea scrumului de țigară. Linia părului forma un V pe frunte, ascuțit ca vârful unui tăiș. Deși era septembrie, purta un pulover de lână, fiindcă îi era mereu frig. În buzunar, vârâse jocul de cuvinte încrucișate de duminică, fiindcă se simțea veșnic plictisit. Era cu un an mai mic decât Hendry, dar mult mai puternic și mult mai periculos.

Alistair Lowe juca rolul nelegiuitului perfect. Nu din cauza cruzimii instinctive sau a mândriei nemăsurate, ci pentru că, uneori, așa îi plăcea lui să fie. Multe dintre poveștile depănate în șoaptă de copiii din Ilvernath proveneau de la el.

— Știi că e o idee tâmpită, îi spuse Alistair fratelui său. Nu?

— Așa zici de fiecare dată.

Alistair se înfioră și își vârî mâinile în buzunare.

— Acum e diferit.

Cu două săptămâni în urmă, luna din Ilvernath devenise stacojie, strălucind orbitor pe cer ca o rană proaspătă. I se spunea Luna Sângerie, semn că, după 20 de ani de pace, turnirul se apropia iar cu pași repezi. Mai rămâseseră doar două săptămâni până la căderea Vălului Sângeriu, și niciunul dintre frați nu voia să le petreacă în camerele tăcute și sinistre ale casei lor.

Drumul pe jos până în centrul orașului dura prea mult –ar fi fost o irosire a magiei să sece un inel pentru o vrajăde-aici-până-acolo, atât de aproape de data turnirului – și niciunul nu știa să conducă. Amândoi erau duși pe gânduri. Hendry arăta de parcă își imagina cum se întâlnește cu o fată drăguță, dacă judecai după felul în care se juca necontenit cu buclele sale, netezindu-și totodată cutele de pe mâneci.

Alistair se gândea la moarte. Mai precis, la modalități de provocare a ei.

Arhitectura mohorâtă, din piatră, a orașului Ilvernath rezistase peste o mie șase sute de ani, dar, în ultimele decenii, fusese împrospătată cu vitrine din sticlă lucioasă și cu terase șic, în aer liber. În ciuda labirintului haotic de străzi cu piatră cubică și cu sensuri unice, a dotărilor dubioase și a lipsei locurilor de parcare, orășelul era considerat un punct de atracție principal pe scena artelor și a magiei.

În orice caz, cele șapte familii blestemate din Ilvernath nu băgau în seamă lumea modernă, deși aceasta începuse de curând să *le* acorde atenție.

Coțofana era barul preferat al băieților, cu toate că nimeni n-ar fi bănuit așa ceva, bazându-se pe vizitele lor rare aici. Hotărâți să-și ascundă identitatea și să evite publicarea unor fotografii cu ei în ziare, Alistair insista să schimbe frecvent destinația excursiilor din timpul nopții. Nu-și permiteau să devină niște chipuri familiare – principalul motiv pentru care și făcuseră școala acasă. Potrivit spuselor bunicii, simpla șoptire a numelui lor ar fi împins orașul la răscoală.

Alistair aruncă o privire feroce spre Coțofana, a cărei firmă părea o umbră ștearsă în lumina roșie a lunii, și se întrebă dacă merită atâta bătaie de cap.

— Nu e musai să intri, îi zise Hendry.

— Cineva trebuie să-ți păzească spatele.

Hendry își strecură mâna pe sub tricou și scoase o piatră de cuarț care atârna de un lanț. Miezul ei pulsa, roșu-aprins – culoarea unei nestemate vrăjite, încărcată la maximum cu magie înaltă.

Alistair îl înșfăcă pe Hendry de încheietura mâinii și se grăbi să ascundă iar piatra, sub tricou, înainte să fie observată de cineva.

— O cauți cu lumânarea.

Hendry îi făcu șmecherește cu ochiul.

— Caut ceva de băut.

Magia reprezenta o resursă valoroasă peste tot în lume – o găseai, o colectai și apoi o transformai în vrăji și blesteme specifice. Odinioară, existaseră două tipuri de magie: magie înaltă, înspăimântător de puternică, și magie obișnuită, mai slabă și abundentă. Pe parcursul istoriei, imperiile se luptaseră cu lăcomie să controleze stocul de magie înaltă și, până când oamenii inventaseră telescopul și învățaseră să îmbutelieze berea, deja o consumaseră definitiv.

Ori cel puțin așa crezuseră ei.

Cu sute de ani în urmă, șapte familii se înfruntaseră ca să decidă cine controlează magia înaltă din Ilvernath. Într-un final, ajunseseră la un compromis îngrozitor – un blestem aruncat asupra propriilor familii. Un blestem care rămăsese secret... până anul trecut.

În fiecare generație, toate cele șapte familii aveau obligația să prezinte un campion care să participe la un turnir al morții. Învingătorul primea dreptul de a-și însuși pentru familia sa întreaga magie înaltă din Ilvernath, un drept care expira la începutul următorului ciclu, când începea un alt turnir.

Istoric vorbind, familia Lowe domina întrecerea. Câștigau două din trei turniruri. În timpul ultimului ciclu, mătușa lui Alistair își omorâse toți adversarii în patru zile.

Înainte să afle despre turnir, cei din Ilvernatb considerau că averea și cruzimea familiei Lowe, altfel o familie misterioasă și retrasă, erau motivele principale pentru care impuneau un asemenea respect legiuitorilor și creatorilor de vrăji. Acum își dădeau seama exact cât de periculoși sunt în realitate.

Așadar, strălucirea rău prevestitoare a Lunii Sângerii accentua riscul pe care cei doi băieți, ajunși la vârsta legală pentru participarea la turnir, și-l asumau mergând să-și satisfacă pofta de muzică live și de bere.

— Doar o halbă, rosti Hendry, schițând un zâmbet spre Alistair.

Deși familia Lowe nu-și alesese oficial campionul, tinerii știau dintotdeauna că va fi Alistair. Noaptea aceasta însemna pentru ei mai mult decât o simplă distracție.

— Bine.

Alistair deschise ușa larg.

Barul era aglomerat și murdar. Aerul se îngroșase din cauza fumului de țigară; muzica rock urla din tonomatul așezat într-un colț. Separeurile aveau fețe de masă în carouri albe și roșii. Pentru cei mai sociabili existau mese de biliard. Cei mai retrași dispuneau de un aparat de pinball, cu butoane lipicioase din cauza whiskyului de pe degetele jucătorilor.

Coțofana gemea de vânători de blesteme. Aceștia călătoreau prin lume ca să caște gura la anomaliile magice, precum cea din Ilvernath, la blestemul din Oxacota, care lăsase un oraș întreg să doarmă aproape un secol, sau la blestemul ruinelor din Môlier-sur-Olenne, care le aducea o moarte violentă tuturor intrușilor în fix nouă zile. Acum, turiștii se strânseseră în grupuri, șoptind peste exemplare uzate ale cărții *O tradiție a tragediei*. Recentul bestseller scosese la iveală turnirul morții și filonul de magie înaltă încă viu, catapultându-le orașul izolat în lumina reflectoarelor internaționale.

— Nici prin cap nu mi-a trecut că Luna Sângerie e *de fapt* stacojie, surprinse Alistair o replică șoptită. Credeam că e doar un nume aleatoriu.

— Turnirul în sine e un blestem cu magie înaltă. Magia înaltă e întotdeauna roșie, răspunse un altul.

— Sau poate, rosti tărăgănat o a treia voce, se numește Luna Sângerie pentru că niște puști își petrec trei luni omorându-se unul pe altul sub strălucirea ei. Te-ai gândit vreodată la asta?

Alistair și Hendry evitau turiștii, târșâindu-și picioarele prin bar.

— Crezi că bunica va începe să primească scrisori de la fani? întrebă Hendry, chicotind. Am auzit că, în primul capitol, au băgat și o fotografie cu toată familia noastră. Sper că arăt bine!

— Îmi pare rău că-ți distrug iluziile, dar poza aia e de acum zece ani! răspunse Alistair pe un ton neutru.

Hendry păru dezamăgit pe moment, apoi se înseninâ.

— Adică întreaga lume știe că ai fost tuns castron?

Alistair își dădu ochii peste cap și se îndreptâ spre bar. Cu toate că era cu un an mai mic decât Hendry, privirea lui goală îl făcea mereu să pară mai mare – suficient de matur cât să nu i se ceară un act de identitate.

După ce comandă, Alistair se trezi așteptând lângă două fete care se ciondăneau.

— Pe bune, chiar ai venit singură? întrebă prima.

Fata mirosea puternic a bere ieftină și, ca toți clienții care frecventau des localul, purta pe toate degetele inele cu cristale care răspândeau o sclipire albă, specifică magiei obișnuite. Alistair bănui că erau pline cu vrăji simple: leac-pentru-mahmureală,eliminator-instantaneu-de-coșuri, băț-de-chibrit... tot ce se potrivea cu un tur al barurilor într-o seară de vineri.

— Firește că nu, răspunse a doua fată, netezîndu-și buclele de un roșu țipător. Prietenii mei sunt în partea cealaltă, explică ea, gesticulând spre niciunde.

— Mă gândeam eu, o șicană batjocoritor fata abțigultă. Doar ești celebră acum. Am văzut o poză cu tine pe coperta unei reviste de-a mamei. Purtai pantaloni de trening.

— Se mai întâmplă, nu-i așa? mormăi bosumflată roșcata.

— Am auzit că familia Darrow a ales și ea. Avem trei campioni până acum – Carbry Darrow, Elionor Payne și *tu*.

Prima fată zâmbi răutăcios, într-un fel care îl făcu pe Alistair să creadă că fetele fuseseră prietene bune pe vremuri.

— Dar nimeni nu vrea ca o Macaslan să câștige.

Alistair își dădu seama imediat că o *recunoaște* pe roșcată. Era membra familiei Macaslan care fusese anunțată drept campioană cu multe luni înainte de apariția Lunii Sângerii, iar paparazzii o considerau chipul oficial al turnirului. Nu se mira deloc că familia Macaslan recurgea la o asemenea manevră jalnică prin care să atragă atenția. Bunica îl descrisese întotdeauna ca fiind trepădușii celor șapte familii, gata să folosească metode dubioase fie și numai pentru a gusta din putere. Însă geanta de lux a fetei Macaslan și fața ei frumușică nu dădeau impresia cuiva care trebuie să se lupte pentru atenție.

La auzul schimbului veninos de replici, mai mulți vânători de blesteme se holbară la ele și fata Macaslan își drese glasul, întorcându-le spatele.

— Ei bine, nu-mi pasă ce părere au oamenii despre mine, spuse ea.

Însă Alistair ar fi contrazis-o. Nimeni nu purta tocuri inalte la o bodegă oarecare dacă nu-i păsa de reputație.

— Programul de știri de seară deja ne-a numit pe mine și pe cel din familia Lowe campioni rivali. Fiindcă eu voi fi cea care va câștiga.

Fata ușor amețită își dădu ochii peste cap.

— Ăia nici măcar nu și-au anunțat campionul. Oricine o fi, pun pariu că nu e deloc impresionant.

Când barmanul îi împinse băuturile în față, Alistair își închipui cât de iute ar dispărea expresia încrezătoare de pe chipul campioanei Macaslan dacă și-ar întinde mâna cu inelul sclipitor, încărcat cu un blestem, și i-ar arăta cât de impresionant este el.

Dar avea să vină și clipa pentru așa ceva, când începea turnirul.

Totuși, când se răsuci pe călcâie, cu câte un pahar în ambele mâini, ochii lui îi întâlniră pe ai fetei. Se uitară fix unul la altul, studiindu-se reciproc. Pentru că nu voia să fie recunoscut, se îndepărtă rapid.

Lângă jocul de pinball, Hendry primi paharul oferit și clătină din cap.

— Am crezut că o să te enervezi și o să începi ceva aiurea.

O vrajă îi licărea vesel în jurul urechilor... Probabil o trage-cu-urechea.

— Mă bucur că n-ai făcut-o!

— Poate ar fi fost indicat.

Alistair sorbi o gură și zâmbi forțat. N-ar fi trebuit ca turnirul să-l entuziasmeze așa de tare, dar se antrenase pentru el din copilărie. Și era pregătit să câștige.

— Nu, în niciun caz. Ce-ai fi putut spune despre familia noastră? „Rânjesc precum spiriduşii. Îţi vor sfâşia beregata şi îţi vor sorbi sufletul"?Nu te poţi abţine. N-ai nicio reţinere.

Deşi părea că Hendry îl dojeneşte, zâmbetul lui spunea altceva.

— Zise cel care a adus cu el într-o bodegă nenorocită o nestemată vrăjită cu magie înaltă.

— Cineva trebuie să-ţi păzească spatele, murmură Hendry, repetând cuvintele fratelui său de mai devreme.

Alistair se strâmbă şi îşi îndreptă atenţia spre joc. Grafica lui îi amintea de basmele cu care crescuse: un prinţ salvând o prinţesă dintr-un castel, un cavaler pe cal în toiul unei bătălii, o vrăjitoare râzând deasupra unui cazan. Şi, preferatul lui Alistair, dragonul cu gura căscată, arătându-şi colţii – primea o sută de puncte dacă îi lovea cu bila.

Când Alistair inseră moneda in fanta consolei, Hendry oftă şi schimbă subiectul.

— Am avut un vis azi…

— De obicei, lumea visează noaptea…

— …cât am aţipit în cimitir.

În pofida şarmului şi a nasului său pistruiat, Hendry tot un Lowe rămânea. Exista un mic nelegiuit şi în el. Cimitirul familiei era locul său preferat, plin de epitafuri vagi, tulburătoare, în cazul celor care muriseră tineri – chiar şi excluzând turnirul, familia lor se lăuda cu o istorie bogată în tragedii.

— În vis, se făcea că tu erai un monstru.

Alistair pufni şi chinui butoanele jocului.

— Cum arătam?

— Ah, la fel.

— Şi-atunci de ce mă considerai monstru?

— Strângeai inelele pentru vrăji de la copiii morţi şi le ascundeai în şifonierul tău, batjocorind sufletele închise în ele.

— Nu fi ridicol! spuse Alistair. Aş face aşa ceva chiar şi-acum.

— Ascultă, ai putea învăţa ceva de la fata Macaslan. Încearcă şi tu să pari mai amabil! Serios, uită-te la toţi turiştii ăştia! În *Ilvernath*! Dacă ai de gând să supravieţuieşti, ai nevoie de alianţe cu alţi campioni. De parteneriate cu creatorii de vrăji. Ai nevoie de bunăvoinţa lumii.

Alistair îşi privi intens fratele. Hendry încălca regula lor nescrisă de a nu discuta despre turnir şi nu-i stătea in fire să se poarte atât de serios. Pe deasupra, chiar nu conta că *O tradiţie a tragediei* transformase luna neobişnuit de roşie a Ilvernath-ului şi istoria lui sângeroasă într-un scandal global. Creatorii de vrăji stăteau la coadă

să-şi ofere serviciile familiei Lowe. Ghinionul avea un fel aparte de a-i găsi pe cei care îi sfidau – blestemele faimoase ale bunicii lor se ocupau de acest aspect.

— Îţi faci griji pentru mine? întrebă Alistair.

— Normal.

— Totuşi, rudele noastre nu se agită.

— Sunt fratele tău mai mare. Am obligaţia să mă îngrijoreze soarta ta.

Instinctul îl îndemnă pe Alistair să trântească o glumă. Dar, încrezător în propriile forţe sau nu, i se părea dificil să considere turnirul un lucru amuzant.

Ucide sau vei fi ucis. O afacere cât se poate de sumbră.

Alistair nu se temea pentru viaţa, ci pentru mintea lui. Până şi cei mai diabolici învingători din familia Lowe părăsiseră turnirul schimbaţi, răvăşiţi. Însă el refuza să accepte o asemenea soartă. Oricât de brutal sau de îngrozitor trebuia să fie, nu îşi permitea să-i pese. În niciun caz de alţi campioni. Sau de sufletul său.

Trebuia să devină nelegiuitul absolut.

Încă dezbătea în sinea lui ce să-i răspundă lui Hendry, când simţi o bătaie uşoară pe umăr.

— Nu ne-am mai văzut până acum, spuse fata Macaslan, şi Alistair se întoarse, abandonând jocul.

Cuvintele ei nu reprezentau o afirmaţie, ci o acuzaţie. Ceilalţi localnici şi vânătorii de blesteme din spatele ei şuşotiră miraţi, fixându-i cu privirea pe cei doi băieţi care intraseră în atenţia vedetei oraşului.

Hendry îi dărui zâmbetul lui strălucitor şi întinse mâna.

— Nu suntem de prin partea locului. Am venit să vedem dacă e adevărat ce scrie în carte. Luna Roşie e o minunăţie, ce să mai!

Surâsul lui nu obţinu efectul scontat şi fata nu-l răsplăti cu un zâmbet. Privirea ei coborî spre mâna întinsă, oprindu-se asupra inelelor cu cristale vrăjite.

— Sharma, Aleshire, Walsh, Wen, rosti ea. Ce impresionant! Un simplu turist care reuşeşte să cumpere de la jumătate din creatorii de vrăji ai oraşului.

Hendry îşi retrase mâna şi chicoti stânjenit.

— Impresionant este că îi poţi identifica fără probleme pe creatorii lor doar uitându-te la ele.

Băiatul îl înghionti pe Alistair în coaste ca să spună ceva. Din nefericire, în pofida avertismentelor bunicii ca nu cumva să se dea de gol, Alistair nu avea chef să mai continue şarada. Vânătorii de

blesteme nu arătau că intenționează să renunțe la holbat, așa că mai bine să le ofere un motiv serios.

„Rânjesc precum spiridușii." Și Alistair zâmbi.

— Cât ne-ar costa să ne lași în pace? întrebă el, sperând totuși ca ea să procedeze fix pe dos.

Fata își încrucișă brațele.

— Numele voastre! Acum!

„Palizi precum molima și tăcuți precum spiritele."

Alistair păși mai aproape de ea, cu o atitudine periculoasă, deși fata era mai înaltă decât el, datorită tocurilor. Situația îl încânta peste măsură.

— Mi-ar plăcea să-l știu pe al tău mai întâi.

Băiatul îi întinse mâna.

— Mă cheamă Isobel Macaslan, rosti ea ferm.

„Îți vor sfâșia beregata și îți vor sorbi sufletul."

Ea îi luă mâna și i-o scutură. Atingerea ei era rece, dar a lui, și mai și.

— Cred că tocmai ai zis despre mine că-ți sunt rival.

Un blestem țâșni dintr-un inel spre încheietura ei, răsucindu-se și lunecând în sus pe braț, ca un șarpe. Dinții lui se înfipseră în gâtul ei, lăsându-i două semne rotunde chiar deasupra claviculei. Pielea sidefie i se umflă imediat, căpătând o nuanță violet.

Isobel tresări puternic, începu să respire sacadat și se dădu în spate, acoperindu-și rana cu palma. Însă, în loc să țipe la el, fata își recăpătă sângele-rece în doar câteva secunde, înlocuind expresia de neplăcere cu un zâmbet răutăcios. O făcea să pară nedrept de atrăgătoare.

— Mă bucur de cunoștință, Alistair Lowe!

Băiatul simți o ciupitură în dreptul încheieturii. Se încruntă spre semnul de deasupra locului unde zvâcnea pulsul: buze albe. Emblema sărutului-divinator.

Nu era un blestem, precum cel pe care îl aruncase asupra ei. Ci ceva mai rău. Fata aruncase o privire în mintea lui și îi culesese numele. O vrajă isteață, vicleană. Ce mai aflase oare? Un val de stânjeneală îi cuprinse pieptul, dar își înăbuși rapid sentimentul.

N-are cum să fi aflat prea multe, se gândi el. *Și-ar fi arătat deja frica.*

Isobel zâmbi cu trufie.

— Poate *ție* ar trebui să-ți fie frică de *mine*.

Alistair înjură printre dinți. Firește că vraja nu se sfârșise încă.

Isobel se îndepărtă și tocurile ei păcăniră pe podeaua din gresie. Alistair o urmări cum dispare pe ușă, ciudat de dezamăgit să o vadă

plecând. Excursiile lor de noapte rareori se dovedeau atât de distractive.

După ce rivala sa ieşi din peisaj, privirile fixe ale celor din încăpere îi arseră pielea şi, brusc, îşi dori să nu fi purtat un pulover atât de gros. Auzi câteva şoapte, „oribil", „nemilos", „crud". În lumina ceţoasă a neoanelor, cuvintele păreau mai reale decât obişnuitele poveşti de adormit ale familiei. Mai aspre. Încercă să nu tresară.

Hendry îşi ţuguie buzele.

— Colţul-viperei? O să bolească zile în şir, şi doar e o altă campioană.

Fratele său îl privi obosit.

— Unii ar numi aşa ceva trişat.

Alistair ridică din umeri şi îşi termină berea. Spre deosebire de Isobel, lui chiar nu-i păsa ce crede lumea despre el.

— A intuit ce va urma, altfel nu ar fi dat mâna cu mine, zise el trăgând de mânecă pentru a ascunde semnul pe care i-l lăsase.

Deşi nici măcar nu visase la o asemenea posibilitate, iată că exista un alt campion la fel de viclean ca el. Aproape la fel de viclean.

— Chiar *eşti* un monstru, rosti Hendry înghiţind ultimele picături de bere şi sughiţând. Cu inima putredă.

Deşi ştia că fratele lui glumeşte, lui Alistair îi trecuse cheful să mai râdă.

— Mă îmbujorez de ruşine.

— Eşti absurd.

— Iar tu eşti beat.

Dintr-un pahar de bere, nici mai mult, nici mai puţin.

Când Alistair se răsuci pe călcâie, se trezi faţă în faţă cu blitul orbitor al unui aparat foto de unică folosinţă, pe care un vânător de blesteme îl ţinea între degetele unsuroase.

Îl năpădi un val de furie. Lumea nu se mai gândise la Ilvernath de sute de ani. Nici la fenomenul lui natural bizar. Nici la basmele depănate în şoaptă. Nici la sângele care păta paginile secrete ale istoriei sale.

Până acum.

— Urăsc nenorocita aia de carte! mormăi Alistair.

Băiatul îl apucă pe Hendry de umeri şi-l împinse spre ieşire. Dacă fotografia apărea a doua zi în ziare, bunica avea să-l omoare.

Când ajunseră afară, probabil că tonul mânios al lui Alistair îl făcu pe Hendry să se oprească.

— Al, şopti el. Dacă vrei să vorbim despre turnir cât se poate de serios, sunt aici. Te voi asculta.

Alistair înghiţi în sec. Familia îl pregătise pentru turnir întreaga viaţă, îi cultivase spaima şi îi încurajase cruzimea. Învăţaseră un copil să transforme poveştile care îl speriau într-unele despre el însuşi. Nu acceptau niciun fel de slăbiciune din partea unui campion. Hendry era şi fusese dintotdeauna singurul său confident.

Alistair voia să câştige turnirul din multe motive. Voia să supravieţuiască, desigur. Voia să fie mândria familiei. Voia să se întoarcă la fratele lui pentru nopţi ca aceasta, cu jocuri mecanice, beţii şi secrete împărtăşite într-un bar, pretinzând că duc viaţa normală de care nu se bucuraseră niciodată.

Dar, mai presus de toate, ura ideea ca fratele lui să-l jelească. Nu se despărţiseră niciodată.

— O să discut cu tine, murmură Alistair. Dar nu chiar în seara asta.

N-avea niciun sens să strice o noapte rară de libertate. Mai ales când putea să fie şi ultima.

— Dacă aşa vrei, răspunse Hendry.

Alistair zâmbi răutăcios.

— Acum vreau să mai bem. Hai să găsim alt bar, cu mai puţini turişti.

Două ore mai târziu, bine abţiguiţi, cu sărutul alb încă stăruind pe încheietura lui Alistair, fraţii Lowe se întoarseră acasă, pe domeniul lor mohorât.

Fiecare, în felul său, avu vise despre moarte.

ISOBEL MACASLAN

Deşi şapte familii puternice au fondat iniţial turnirul, este important să ne amintim că totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Nu toate au rămas puternice.

O tradiţie a tragediei

GRUPUL DE ÎNDOLIAŢI SE STRÂNSE ÎN JURUL MORMÂNTULUI în vreme ce groparii coborau sicriul în pământ. Vremea era posomorâtă şi umedă, tocurile pantofilor se adânceau în noroi, iarba bătătorită mustea de apă, iar umbrelele negre se ridicau spre cer. Înmormântările în Ilvernath erau solemne, o treabă tradiţională cu văluri, perle şi batiste. Familiile locuiau aici de atâta vreme, încât mulţi îşi stabiliseră cu precizie locurile de veci, unde descendenţii puteau fi îngropaţi lângă strămoşii lor.

Din vârful dealului care domina cimitirul, Macaslanii priveau, lingându-şi buzele.

Membrii familiei alcătuiau un tablou respingător – păr roşu ţepos, vene vineţii umflate, duhnind a colonie greţoasă, dar indecent de scumpă. Nu existau funeralii în Ilvernath la care să nu participe, dar nu pentru a-şi exprima condoleanţele.

Ei veneau să colecteze.

Înainte ca magia înaltă şi cea obişnuită să fie sigilate într-un inel pentru vrăji sau pentru blesteme, erau considerate materie brută. Iar magia brută se găsea greu. Putea apărea la întâmplare: în urma spargerii accidentale a unei oglinzi, dosită între paginile unei cărţi prăfuite sau dansând într-un buchet de trifoi în zori. În prezent, o bună parte din ea se producea în masă, doar pentru a fi recoltată şi îmbuteliată precum siropul de porumb, apoi presărată ca ingredient de bază peste orice, de la rujuri, până la detergenţi universali. Însă nu in Ilvernath, unde vechile obiceiuri continuau încăpăţânate.

Isobel Macaslan cerceta sclipirile albe de magie obişnuită brută din cimitir, ce semănau cu nişte scântei surprinse de ploaie. Şi

oamenii aveau magie în ei. Iar când cineva era depus în cavou, magia lui vitală se dispersa. Necolectată, vântul o ridica și o ducea pe aripile lui în locuri uitate de lume.

O scenă de poveste!

Isobel se străduia din greu să nu vomite.

Își frecă cele două semne de la baza gâtului, unde o mușcase colțul-viperei. Stomacul i se răzvrătise toată dimineața. O vrajă tămăduitoare ar fi întremat-o, dar refuza să-și irosească magia pe unul ca Alistair Lowe.

Zâmbi, amintindu-și expresia lui iritată, încruntată, din fotografia publicată in ediția de dimineață a ziarului *Ilvernath Eclipse*. Sau și mai bine: furia de pe chipul lui când îi scotocise prin minte. Băiatul habar n-avea câte descoperise ea.

Isobel știa despre cuvintele încrucișate ținute în buzunar și despre singurul cuvânt pe care nu reușise să-l ghicească și care îl enervase întreaga zi (cuvântul era „elixir", își dăduse seama Isobel aproape imediat). Alistair se compara cu un monstru din cauza poveștilor pe care i le spusese mama lui în copilărie, povești care încă îi dădeau fiori pe șira spinării. O considera atrăgătoare, iar fata se întrebă ce părere are despre sărutul alb pe care vraja ei i-l lăsase pe piele, cel de forma propriilor ei buze.

Bineînțeles că nu-i dibuise fiecare mister, ci doar gândurile ce pluteau la suprafață.

Dar chiar dacă Isobel își dorea să considere noaptea trecută o victorie, numai una conta cu adevărat. O victorie pe care toată lumea o aștepta din partea campionului Lowe.

Iar ea devenise, neintenționat, ținta lui.

— Pari agitată, comentă tatăl ei, aflat alături.

Bărbatul vorbea răgușit din cauza deceniilor de fumat și unghiile lui casante i se înfipseră in piele când o apucă de umăr.

— Nu ai niciun motiv.

— Știu, zise Isobel pe un ton silit încrezător, căci se pricepea de minune să se prefacă.

— Nicio generație a familiei noastre nu a avut o campioană atât de puternică, îi reaminti el pentru a mia oară. Și, în după-amiaza aceasta, vei pecetlui o alianță cu cel mai respectat creator de vrăji din oraș.

Isobel își dorea să împărtășească optimismul tatălui ei. Dar de când *O tradiție a tragediei* ieșise pe piață anul trecut, viața ei se năruise. Isobel nu visase niciodată să fie campioană. Totuși, ziarele o numiseră așa cu unsprezece luni în urmă, fără știrea familiei și cu mult înaintea altor adversari. Peste noapte, Isobel fusese încoronată

drept scumpetea criminală a Ilvernath-ului. Reporterii începuseră să zăbovească în fața ambelor case ale părinților ei, în speranța obținerii unei fotografii scandaloase. Colegii de clasă de la școala pregătitoare o abandonaseră de parcă se transformase într-o marfă expirată. Singura prietenă despre care crezuse că va fi înțelegătoare o trădase, după care se transferase la o altă școală, doar ca să scape de duhoarea ei marca Macaslan.

Sclipirea albă a magiei obișnuite deveni mai puternică în spațiul din jurul mormântului, destrămându-se ca un oftat peste câmp.

Membrii familiei Macaslan așteptară până când persoanele îndoliate se împrăștiară, apoi porniră în goană, la vale. Cei care mai zăboviseră puțin îi priviră furioși – majoritatea fiind apropiați ai decedatului. O femeie într-un costum negru la modă stătea ceva mai departe de mulțime, cercetând-o cu atenție mai ales pe Isobel. Poate din cauza contrastului dintre hainele vulgare ale familiei și minijupa ei din piele lucioasă. Sau poate femeia era jurnalistă.

Isobel îi ignoră pe toți, înhățând o scânteie de magie cu un flacon. O sigilă lute, caldă și zumzăitoare.

— N-ar trebui să fii aici, mormăi o altă femeie din spatele ei.

Isobel se întoarse și dădu cu ochii de o doamnă îndoliată, care își încrucișase brațele și o privea cu asprime. Rimelul i se scursese pe obraji.

Isobel își țuguie buzele. Dintre toate metodele neplăcute prin care familia ei colecta magia, înmormântările erau, de departe, cele mai rele. Mulți considerau colectarea magiei brute dintr-un loc de veci ceva de neconceput, dar pentru familia Macaslan era pur și simplu un lucru pragmatic. Că doar morții nu mai aveau nevoie de ea, nu?

Isobel se uită spre rudele sale, sperând că ele îi vor lua apărarea. În plus, până nu demult, Isobel rareori participase la asemenea adunări de familie. Dar toată lumea se dovedi prea ocupată ca să bage de seamă înfruntarea.

— Îmi pare rău, începu Isobel, însă...

— Sunteți niște nenorociți de scormonitori prin gunoaie! Toți. Absolut toți!

Femeia se îndepărtă ca o furtună, și Isobel strânse în pumn un medalion din argint, cel pe care îl ținea mereu ascuns sub bluză. Pe sub crema de bază și fondul de ten, pielea o pișca dureros.

Batjocura orașului fusese mai ușor de înghițit înainte de apariția cărții. Înainte ca necunoscuții să îi deseneze cu spray tot felul de obscenități pe ușa de la intrare. Înainte ca imaginile cu ea ducând gunoiul să devină subiect principal pentru tabloide.

Dar Isobel *era* campioana cea mai puternică pe care familia Macaslan o crescuse în sute de ani.

Şi nu avea de gând să se simtă ruşinată pentru că făcea tot ce e nevoie ca să supravieţuiască.

Să câştige.

Magazinul creatorului de blesteme MacTavish se afla în cea mai rău famată parte a oraşului, plină de fabrici reprofilate şi de blocuri cu apartamente închiriate, ieftine. Tocurile îi alunecară stânjenitor printre pietrele cubice ale pavajului când Isobel se apropie de uşă alături de tatăl ei. Pe frontispiciu, magazinul nu avea niciun nume inscripţionat şi doar reclama portocalie a unei libelule strălucea difuz în vitrină în lumina după-amiezii.

— Eşti sigur că am nimerit bine? întrebă ea.

Ceilalţi creatori de vrăji din oraş aveau faţade mai curate, mai şic, cu vitrine în care nestematele vrăjite sclipeau, expuse în aranjamente elegante.

Toată lumea folosea magia, dar oamenii simpli cumpărau de obicei vrăji de marcă de la magazinele universale sau preferau să-i susţină pe creatorii locali de vrăji, în loc să-şi meşterească singuri farmecele. Familiile creatorilor de vrăji aveau propriile dinastii şi secrete, transmise din generaţie în generaţie împreună cu tot felul de cunoştinţe acumulate de pe tot globul. Creatorii de vrăji din Ilvernath, deşi nu participau direct, jucau şi ei un rol vital în desfăşurarea turnirului.

Glamour Inquirer îi numea „negustorii de arme".

Pentru că mama lui Isobel era ea însăşi o creatoare de vrăji respectată, se oferise deja să o doteze cu toate vrăjile necesare. Însă, pentru asigurarea victoriei, Isobel avea nevoie şi de blesteme – farmece menite să provoace daune. Iar mama ei nu se pricepea la aşa ceva.

Prin comparaţie, familia MacTavish includea cei mai buni creatori de blesteme din Ilvernath.

— Magazinul e aici de peste şase sute de ani, răspunse tatăl ei.

— Mda.

Isobel privi chiorâş la cadrul crăpat al uşii.

— Aşa pare.

Înainte să intre, o dubă parcă în spatele lor. Geamul portierei din dreapta coborî şi dădu la iveală un bărbat cu o cameră video. Isobel înjură printre dinţi. Nu o lăsau niciodată în pace.

— Isobel! strigă el. Sunt de la *SpellBC News*. Să-l ai de partea ta pe Reid MacTavish ca sponsor ar fi un avantaj enorm pentru orice

campion. Acesta e motivul prezenței tale aici?

— Nu e un moment potrivit, spuse ea.

— Haide, haide! interveni tatăl ei, netezindu-și reverul costumului cu dungulițe adus din import. Zâmbește spre cameră! Oferă-i omului un subiect de știri!

Când Isobel se trezise accidental în lumina reflectoarelor cu un an în urmă, familia ei profitase de ocazie, sperând ca faima să-i aducă mai mult sprijin din partea creatorilor de vrăji. Așa că Isobel zâmbi strâmb, strângând din dinți.

— Da, vizitez familia MacTavish pentru a discuta despre o potențială sponsorizare, îi zise ea reporterului. Și sper că vom bate palma. Atâta tot.

— Nu fi modestă! se băgă în conversație tatăl ei. Sigur vor accepta.

— Ai vreun comentariu cu privire la fotografia lui Alistair Lowe din ziarele de dimineață? De luni întregi e considerat rivalul tău, dar, cum au mai rămas doar treisprezece zile până la înfruntarea dintre voi, ce părere...

— Fiica mea nu are niciun motiv să se teamă de el sau de altcineva, i-o tăie Macaslan. Ai grijă să adaugi asta în reportajul tău!

Hotărâtă să pună punct interviului, Isobel se răsuci pe călcâie și intră în magazin. Interiorul se deosebea și el de al celor mai multe magazine pentru vrăji, unde tejghelele sclipeau, nestematele de categorie I și II neînsemnate se îngrămădeau în boluri de porțelan, iar vrăjile sezonului anterior umpleau rafturile cu reduceri masive. Locul era atât de prost luminat, că trebui să-și mijească privirea. Spațiul gemea de pergamente, condeie, tot felul de tinichele și mult praf. Își trase geanta cât mai aproape de ea, ca să nu atingă nicio suprafață, apoi scoase un spray cu aromă de bujori și parfumă aerul, încercând să acopere mirosul de hârtie mucegăită.

Un tânăr cu pielea albă stătea la un birou, absorbit de un grimoar cu vrăji divine legat în piele. Purta mai bine de douăsprezece coliere, fiecare dintre ele acoperit cu inele ovale pentru vrăji, ale căror nestemate, lipsite de strălucire și golite de esență, se crăpaseră. Hainele lui erau negre și sărăcăcioase, potrivindu-se cu părul negru, nespălat și nearanjat. Ar fi fost mai atrăgător dacă nu și-ar fi dat la ochi cu atât de mult dermatograf.

Isobel își drese glasul.

— Lucrați aici? Îl căutăm pe Reid MacTavish.

Tânărul își ridică privirea și zâmbi fals.

— Adică pe mine.

Isobel nu se aşteptase ca Reid să fie atât de tânăr, poate cu doi ani mai mare decât ea. Nu semăna cu niciunul dintre colegii mamei ei, dar nu se ruşină din cauza greşelii. Dacă Reid voia ca oamenii să-l trateze cu seriozitate, ar fi trebuit să-şi scoată piercingul din limbă.

— Dumneavoastră sunteţi probabil Cormac Macaslan.

Tânărul întinse spre tatăl ei o mână tatuată, pe care acesta o scuturã cu prea mult entuziasm.

— Iar tu eşti faimoasa Isobel, dacă nu mă înşel.

— Mass-media o adoră pe Isobel. Nu se mai satură de ea, adăugă tatăl ei, lovind-o uşurel pe spate. Când am vorbit la telefon, ai zis să venim cu magie brută. Şi aşa am făcut. Mai mult decât suficientă pentru reţeta despre care am discutat.

Carapacea-gândacului. O vrajă veche, trecută din generaţie în generaţie în sânul familiei Macaslan şi care te proteja temporar de moarte. Nu se putea lăuda cu rezultate perfecte, dar era puternică. Şi tradiţională. Toţi campionii Macaslan o folosiseră.

Totuşi, nu îi ajutase prea mult pe predecesorii fetei. Familia lui Isobel nu mai câştigase un turnir de treisprezece generaţii.

— O termin într-o oră, promise Reid, dacă sunteţi dispuşi să aşteptaţi.

— Negreşit, răspunse tatăl ei. Ai o colecţie fascinantă aici.

Bărbatul scrută cu privirea inelele îngrămădite neglijent pe tejghea. Erau foarte deosebite – nestemate vrăjite cu tăietură ovală, prinse în metal răsucit, bine lucrat. Familiei MacTavish îi plăcea ca oamenii să îi recunoască blestemele atunci când le vedeau.

După ce studie cu lăcomie un inel anume, tatăl ei îl aşeză la loc şi îi întinse lui Reid flacoanele cu magie brută, colectată de la toţi cei care plecaseră pe lumea cealaltă în ultima săptămână. Isobel îşi desfăcu medalionul şi i-l dădu.

— Isobel, ce-ar fi să-l urmăreşti pe Reid cum face vraja? Îţi va prinde bine. Bineînţeles, dacă Reid nu se supără.

— Nu mă supăr, încuviinţă tânărul pe un ton cald, profesional.

Isobel şi tatăl ei se pregătiseră pentru acest moment – era şi motivul pentru care angajaseră un creator de blesteme. Fata îşi frecă buzele una de alta să verifice dacă nu i se dusese rujul. Putea să facă asta.

Isobel se luă după Reid şi trecu printr-o pereche de draperii din catifea neagră, pătrunzând într-un atelier îngust, situat în spatele magazinului. Tânărul scotoci prin dulapurile pline cu cristale vrăjite, în timp ce Isobel rămase stingheră într-un colţ.

— Magazinul e al tău? întrebă Isobel.

— Da, răspunse el concis, așezând o placă pentru vrăji pe biroul lui din mahon lustruit și gravat cu o beptagramă.

Plăcile pentru vrăji creau un câmp de energie care direcționa magia brută în cristale.

— De când?

— De când a murit tata. Ar trebui să știi. Doar ai fost la înmormântarea lui.

Zâmbetul de pe fața ei se stinse, dar numai pentru o secundă.

— Da, îmi pare rău! spuse ea, deși nu-și amintea niciodată în detaliu funeraliile la care participase.

De când familia începuse s-o târască la astfel de evenimente, își impusese să uite cât mai multe și cât mai repede.

— Am auzit lucruri bune despre tatăl și familia ta.

Reid se mulțumi să îngaime ceva banal. Isobel se trase mai aproape, privind peste umărul lui. Pe fiecare colț al heptagramei, tânărul așeză ingredientele revoltătoare pentru carapacea-gândacului, inclusiv o vertebră, scheletul topit al unui greier, o mână de ciulini, o bucată de fier, o lingură cu pământ luat din cimitir, aripa unei muște și o bucată de giulgiu dezgropat. Familia ei căpătase obiceiul de a se baza pe genul de vrăji care necesitau resurse de neatins pentru alții. Medalionul ei stătea deschis în centrul plăcii pentru vrăji, expunând cristalul alb din interior.

În continuare, Reid scoase dopurile flacoanelor cu magie brută. Scânteile albe pluteau suspendate în interior, încremenite precum stelele, de parcă nu voiau să fie deranjate. Cu grijă, tânărul extrase magia – o lovitură ușoară pe buza flaconului și o șoaptă rostită cu blândețe și atât de aproape de ea, că răsuflarea lui aburi sticla.

Treptat, magia se scurse peste heptagramă. Un roi de licurici care ilumină încăperea obscură. După ce goli flacoanele, Reid se aplecă și sărută placa pentru vrăji, așa cum se obișnuia când preparai vrăji sau blesteme ce aveau legătură cu moartea. Magia începu să se amestece brusc.

— Nu-mi plac oamenii care se bagă în sufletul meu când lucrez, zise el politicos.

Deși Isobel meșterise farmece de nenumărate ori, încremenise urmărindu-l și îi luă câteva secunde să își dea seama că ei i se adresase tânărul.

— Ai spus că pot să mă uit.

— Nu ai venit aici să te uiți.

Așa cum se și temuse, tatăl ei dăduse dovadă de prea mult optimism când își închipuise că va încheia o alianță cu Reid.

Totuşi, hotărâtă să nu renunţe atât de uşor – mai ales după ce tatăl ei vorbise atât de convingător în faţa celor de la ştirile de seară –, Isobel cercetă încăperea în căutarea unor noi subiecte de conversaţie. Privirea îi pică pe coperta unei cărţi aflate pe un colţ de raft şi al cărei cotor se tocise de atâta frunzărit.

— *O tradiţie a tragediei*, citi ea, luptându-se să păstreze un ton jovial, deşi rostirea titlului îi lăsase un gust acru în gură. Nu o prea vezi la mulţi localnici.

— Şi totuşi, un localnic a scris-o, sublinie Reid.

— Un Grieve, mai precis, îl corectă ea.

Un Grieve nu conta în Ilvernath; familia aceea era complet neînsemnată.

— Te deranjează că au arătat lumii rufele murdare ale oraşului?

Isobel ştia că trebuie să fie politicoasă, dar îi venea greu să nu-şi exprime opinia în privinţa cărţii:

— Este lipsită de respect. Apoi, exact când lucrurile se mai potoliseră, a apărut Luna Sângerie. Acum, oraşul este asaltat de şi mai mulţi protestatari care urlă la noi, de reporteri care ne sâcâie, de vânători de blesteme care se holbează la noi...

— Uite cine vorbeşte! Doar am văzut ce spectacol i-ai oferit reporterului.

Isobel se strădui să nu dea înapoi jenată.

— Asta nu înseamnă că sunt de acord ca noi să fim un spectacol.

— O dată la douăzeci de ani, trimitem şapte adolescenţi într-un masacru şi îl recompensăm pe cel care iese din el cu mâinile cele mai pătate de sânge, zise Reid neutru, concentrat asupra muncii sale. Ar trebui să te preocupe cât de abjecţi suntem.

Isobel nu şi-ar fi închipuit că un membru al uneia dintre cele mai respectate familii creatoare de blesteme ar critica turnirul pe faţă. Familia MacTavish îşi câştigase existenţa făcându-le rău celorlalţi, împingând limitele stricte ale legislaţiei referitoare la blesteme. Se numărau printre puţinii care ştiuseră despre turnir, pe lângă familiile rivale, înainte de publicarea cărţii. Pentru ei, toată treaba era nu numai o afacere, ci şi o tradiţie. Ceva cu care să se fălească.

Cel puţin aşa îi spusese tatăl ei, iarna anterioară, când rudele o desemnaseră campioana lor.

„Cum adică nu vrei?" o dojenise, în pofida lacrimilor ei. „E datoria ta, Isobel. Şi ce dacă presa a aflat mai devreme? În sfârşit, avem şi noi o campioană cu care să se mândrească familia."

— Atunci, de ce-mi prepari blestemul? îl iscodi Isobel pe Reid, alungând amintirea neplăcută. Doar ştii că intenţionez să-l folosesc în timpul turnirului.

— Dar n-am susținut nicio clipă că nu e condamnabil.

Răspunsul o tulbură pe Isobel, dar, înainte să-l poată presa în continuare, el adăugă:

— Nu ești prima campioană care mă vizitează. Deja m-am întâlnit cu Carbry Darrow și cu Elionor Payne. Familia lui Carbry știe mai multe decât oricine despre turnirurile din trecut. Elionor și-a amânat dinadins facultatea ca să devină campioană. Oricine va câștiga titlul Thorburn își va fi înfrânt deja adversarii înainte de începerea turnirului. Totuși, tu ești cea despre care ziarele vorbesc cel mai mult. Oare de ce?

Pentru că, după ce mass-media se aruncase asupra lui Isobel, familia ei începuse să le vândă tot felul de povești. Fotografii în care ea făcea vrăji complexe. Carnetele cu note din școala primară. Ba chiar citate de-ale tatălui ei despre cum era să crești un copil cu har de la Dumnezeu.

— Fiindcă sunt capabilă, răspunse Isobel.

— Toți campionii anunțați până acum sunt capabili.

— Sunt prima în clasa mea. Știu să prepar și să fac vrăji mai bine decât oricare dintre ei.

Reid nu replică.

Fata încercă să găsească alt subiect de discuție, un alt motiv care să-i permită să mai zăbovească în cameră. Un grimoar îngălbenit se odihnea în capătul opus al bancului de lucru. Curioasă, îl deschise la nimereală. Ochii îi picară pe rețeta unei vrăji de moarte, numită îmbrățișarea-secerătorului. Nu mai auzise de ea. Își plimbă degetele peste instrucțiunile decolorate, chinuindu-se să le descifreze.

Textul susținea că blestemul își omoară victima treptat... și fără cale de întoarcere. Farmecul se plasa în cea mai înaltă categorie de vrăji și de blesteme – clasa zece. Isobel stăpânea deja nenumărate blesteme mortale de clasă mijlocie, cumpărate de familia ei pentru turnir, dar acelea puteau fi ușor respinse cu vrăji de protecție. Blestemele puternice nu se găseau pe toate drumurile, nici măcar pentru un preț pe măsură.

— Un medalion cu o nestemată vrăjită. Ce demodat! comentă Reid. De unde îl ai?

— Mi l-a dat mama. A fost transmis din generație în generație în familia ei. Vine de la rudele care au trăit în orașele mai mari, din sud.

Uneori, Isobel uita că în afara Ilvernath-ului exista și altă lume, una plină de minunății și de povești.

— Puțin prea elegant pentru o Macaslan, nu crezi?

Tânărul se întoarse spre ea şi o privi drept în ochi. Mâna lui Isobel încremeni deasupra paginii cu îmbrăţişarea-secerătorului, dar, în tot talmeş-balmeşul din încăpere, Reid nu părea să fi băgat de seamă că ea îşi vârâse nasul unde nu-i fierbe oala.

— Spune-mi, prinţeso! mârâi el.

Isobel se încordă la auzul apelativului.

Spre deosebire de copiii familiilor mai respectate, Isobel nu se bucurase de luxul unei copilării ca în basme.

— Dacă învingi, chiar crezi că familia ta va folosi magia înaltă mai bine decât clanul Lowe?

„Data viitoare când de-alde Blair sau Thorburn ne vor numi lipitori", declamase tatăl ei cu vocea sa răguşită, „o să le pară rău. A venit şi rândul nostru să gustăm din puterea adevărată."

— Oricine e mai bun decât familia Lowe, zise Isobel, evitând să dea un răspuns direct.

Hohotele de râs ale lui Reid răsunară ca un butoi gol.

— Păi, n-ai venit aici ca să-mi ceri să te aleg *pe tine?*

— Ba da, dar n-o vei face.

— Măcar voi ăştia, Macaslanii, vorbiţi pe şleau, recunosc.

Isobel se pregătise deja pentru o dezamăgire, dar vorbele lui tot o dureră. Reid se hotărâse cu mult înainte ca ea să intre în magazinul lui.

— Atunci, dacă nu pe mine, pe cine *vei* alege? întrebă ea.

Reid îşi îndreptă din nou atenţia spre placa pentru vrăji, aparent enervat de întrebarea ei.

— Şapte familii putrede dintr-un oraş nesemnificativ, care se luptă pentru cea mai puternică magie din lume. De ce aţi merita aşa ceva?

Isobel nu avea un răspuns pentru el, aşa cum nu avusese nici pentru hoardele de reporteri care îi puseseră aceeaşi întrebare. Şi ea credea că familia ei e putredă.

„La ce te-am mai crescut, dacă îi abandonezi pe cei de-un sânge cu tine atunci când avem nevoie de tine?"

— Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să mă uit! spuse Isobel, vocea ei mascând sunetul paginii rupte din grimoar.

Strecură reţeta cu îmbrăţişarea-secerătorului în geantă.

GAVIN GRIEVE

Familia mea este dovada că până și poveștile deprimante au nevoie de o poantă.

O tradiție a tragediei

CALLISTA GRIEVE NU PURTA ALB LA NUNTA EI, CI NEGRU. ȘI îl purta cu mândrie, fiindcă poalele mătăsoase, cenușii, ale rochiei de nuntă dovedeau că, din acel moment, nu mai era o Grieve.

Gavin o urmărea cum pășește grațios pe intervalul dintre bănci, venind dinspre capătul sălii de festivități a orașului, și se simți împopoțonat și ridicol, în costumul lui la mâna a doua și cu părul său blond lipit de cap. Alți membri ai familiilor participante la turnirul din Ilvernath ar fi renunțat la numele lor doar pentru cea mai valoroasă alianță. Însă Callista își petrecuse întreaga viață visând la ziua în care va putea scăpa de el.

Gavin n-o învinovățea deloc.

Fergus, fratele lor în vârstă de treisprezece ani, se foia lângă el. Gavin îi dădu un șut în gleznă, reamintindu-i să nu mai stea cocoșat. Oamenii din spatele lor n-ar fi ezitat să râdă la cea mai mică greșeală jenantă și, deși pe cei mai mulți din familia Grieve nici că-i mai interesa de părerea proastă pe care o avea Ilvernath-ul despre ei, lui Gavin îi păsa. S-ar fi dat peste cap ca să se asigure că nunta nu îi va da orașului un alt motiv să îi ia peste picior.

Scaunele erau ocupate de membrii familiilor Grieve și Payne – de fapt, familia mirelui domina ca număr. Ar fi mers un calambur aici, dar nu s-ar fi amuzat nimeni[1]. Puteai deosebi imediat cele două familii, chiar dacă nu fuseseră separate pe cele două laturi opuse ale sălii. Membrii familiei Grieve erau mărunți și aveau o origine mai amărâtă. Zăceau tolăniți ori aduși de spate, în vreme ce membrii familiei Payne stăteau drepți ca niște stâlpi.

Neamul Grieve părea tulburat. Neamul Payne părea disprețuitor. Callista arăta radioasă.

Mirele, Roland Payne, dădea senzația că dintr-un moment în altul va regurgita masa de prânz sub arcada din flori elaborată.

În ciuda acestor aspecte, era totuși una dintre cele mai vesele nunți ale familiei Grieve.

Mireasa ajunse la capătul intervalului, unde tatăl lui Gavin o împinse efectiv spre Roland. La sfârșitul ceremoniei, Gavin cercetă mulțimea, în timp ce Callista își petrecu brațele pe după gâtul soțului și îl sărută. Tânărul observă câteva priviri critice din partea familiei Payne și a câtorva localnici din spatele încăperii, dar nimeni nu-și exprimă dezaprobarea cu voce tare.

Razele soarelui se strecurau prîn ferestre în timp ce proaspeții însurăței străbăteau brat la brat sala de bal. Gavin îi urmări cum pleacă și tensiunea din umerii săi lați se mai risipi în sfârșit.

Deoarece copiii născuți din părinți proveniți din două familii rivale puteau fi numiți doar campionii uneia, căsătoria era considerată un joc, un mod de a încheia alianțe puternice cu scopul de a pune mâna pe magia înaltă. Când te căsătoreai cu cineva din altă familie participantă la turnir, unul dintre soți renunța la numele său și il accepta pe cel al partenerului. Callista îi abandona, efectiv fără niciun regret. Fiindcă, pe parcursul secolelor, niciun Grieve nu câștigase vreodată turnirul. Iar familia lui Gavin renunțase de mult să mai încerce.

El, pe de altă parte, nu avea încotro și trebuia să-i pese. El era campionul, vrând-nevrând – Callista era prea bătrână, iar mama lor îl prefera pe Fergus, pentru că băiatul nu se rușina cu numele de Grieve. Nimeni nu-l iubea pe Gavin suficient de mult ca să-l protejeze de măcelul iminent. Așa că învățase să se bizuie doar pe sine însuși. Lua numai note mari la școală și își petrecea weekendurile la sală, antrenându-și forța și rezistența necesare în timpul turnirului.

Era capabil de măreție. Dar numai el vedea asta.

Afară, vremea se posomorâse, iar norii groși se adunau la orizont. După ce ieși alături de ceilalți oaspeți, Gavin se uită pe sub gene, cu ochii lui verde-murdar ca al sticlelor ieftine, la stâlpul masiv dîn piatră ce se ridica în centrul pieței, înalt de cel puțin trei metri. Din el ieșeau, ca niște dinți, o serie de cristale și sute de nume gravate îi acopereau suprafața. Fiecare concurent din istoria Ilvernath-ului își trecea numele pe Stâlpul Campionilor în noaptea în care începea turnirul, iar la moartea sa, o linie apărea peste scrijeliturile lui.

Toate numele Grieve fuseseră tăiate cu o linie.

Aceasta era moştenirea familiei sale: secole de copii uitaţi, îngropaţi cu faţa în jos, după cum o cerea obiceiul în cazul campionilor morţi. O moştenire pe care întreaga lume o cunoştea bine în prezent, mulţumită cărţii *O tradiţie a tragediei.*

Gavin zări reporterii şi vânătorii de blesteme care se zgâiau de la marginea pieţei. Deveneau tot mai îndrăzneţi pe măsură ce se scurgeau zilele de la apariţia Lunii Sângerii. Mai întâi, se îngrămădiseră spre membrii familiei Grieve, deoarece autorul anonim al cărţii se identificase ca fiind înrudit cu Gavin. Însă, curând, presa îşi îndreptase atenţia spre campionii mai atrăgători şi spre poveştile mai suculente. Totuşi, Gavin nu se dezlipise de carte, fiindcă detaliile din paginile ei nu puteau fi ştiute decât de familiile participante la turnir. Îşi petrecuse ultimul an citind-o şi recitind-o, încercând să-şi dea seama care dintre rudele sale era atât de supărată, încât să le pună tuturor viaţa în pericol. Nu ghicise încă sută la sută, dar avea bănuielile lui în privinţa persoanei, iar aceasta se întâmpla să zâmbească radios lângă proaspătul ei soţ.

Magia înaltă nu era doar o curiozitate pentru turişti. Magia obişnuită putea fi şi ea formidabilă în mâinile potrivite, dar magia înaltă reprezenta cea mai pură esenţă a puterii, resursa care modelase atât de semnificativ istoria lumii. Gavin învăţase despre ea la şcoală – despre regele care o folosise să anihileze complet o armată rebelă; despre creatorii de vrăji curajoşi, care o folosiseră să ţină în frâu un cutremur.

Iar lumea crezuse că se epuizase, că *dispăruse.*

Până acum.

În dimineaţa de după publicarea cărţii, Parlamentul Kendalle îi convocase pe părinţii şi pe bunicii lui Gavin la un interogatoriu. Se întorseseră de acolo vizibil tulburaţi. Tot ce reuşise Gavin să scoată de la ei fusese că prim-ministrul hotărâse să nu-i execute pe membrii familiilor participante la turnir ca să rupă blestemul. Nu numai că totul devenise prea cunoscut pentru a-şi permite o asemenea brutalitate, dar ar fi însemnat că magia înaltă din Ilvernath putea fi folosită de oricine. Deşi guvernului îi displăcea profund ideea că un grup de ucigaşi de copii stăpânesc o asemenea putere, cele şapte familii erau mai uşor de controlat decât o lume întreagă.

În partea opusă a pieţei, Elionor, campioana Payne, poza pentru o cohortă de reporteri şi fotografi care îi solicitau zgomotos atenţia. Fata era întruchiparea contrastelor, cu părul vopsit în negru, tenul alb ca neaua şi ochii de un albastru-aprins.

— Elionor! strigă un bărbat din stânga ei. E adevărat că poți crea blesteme de clasă șase?

— Firește că pot, răspunse ea. La fel ca orice adversar adevărat din turnir.

Amărăciunea aproape că-l sufocă pe Gavin. El abia dacă le stăpânea pe cele de clasă cinci.

— Eiionor! Elionor, aici!

Tânăra se întoarse, iar rubinele vrăjite de la urechi sclipiră în lumina unui bliț. Era complet inutil să porți farmece asupra ta, dar reporterii păreau să-i aprobe lacomi alegerea unor accesorii discutabile. Elionor se dădea clar în spectacol ca sa contracareze încoronarea lui Isobel Macaslan drept campioana favorită a mass-mediei – de parcă opinia publică avea să mai conteze odată ce Vălul Sângeriu cădea. Poate credea că o ajută cu sponsorizările din partea creatorilor de vrăji.

Nimeni nu se sinchisea de Gavin într-atât încât să-l fotografieze. Anunțul lui ieșise în presă, de dimineață, un profil în *Ilvernath Eclipse* jenant de sărăcăcios – declarându-l al patrulea membru al „Măcelului Șapte", după cum porecliseră tabloidele evenimentul. Nu conta că lua note mari la cursuri sau că putea ridica haltere de 140 de kilograme. Tot un Grieve rămânea.

Se îndepărtă furtunos pe trotuar, departe de reporteri, când o voce răsună din spatele lui:

— Hei, tu! spuse cineva brusc. Tinere Grieve!

Băiatul se răsuci pe călcâie. Un bărbat se desprinsese dintr-un grup de creatori de vrăji locali. Printre ei, îl recunoscu pe Bayard Attwater, un bărbat mai în vârstă și palid, cu un monoclu pretențios. Apoi, pe Fang Wen, care purta un ac de păr vrăjit, cu o lucrătură complexă, în coama lungă și neagră. Și, bineînțeles, pe Diana Aleshire, o femeie cu ten închis și o geantă scumpă de la magazinul de modă din centru a cărui mărime rivaliza cu a unui supermarket.

Gavin îi cunoștea pe toți. În definitiv, le vizitase sediile și toți îl refuzaseră.

Tânărul putea să creeze și el niște vrăji brute, așa cum putea, teoretic vorbind, să-și coasă propriile haine. Însă îi trebuia un echipament net superior dacă voia să aibă și el o șansă odată ce Vălul Sângeriu cădea. Turnirul dura fie trei luni, fie până când nu mai rămânea în viață decât un singur campion. Cei din familia Grieve rareori rezistau mai mult de o săptămână. Un creator de vrăji pregătit să-l sprijine l-ar fi ajutat să rezolve această problemă. Să-l facă apt să intre în competiție alături de-alde Elionor și Isobel.

Din păcate, niciun creator de vrăji nu dorea să sponsorizeze un Grieve.

— Poftim? întrebă Gavin posomorât, dar şi cu un strop de speranţă.

— Sunt Osmand Walsh, de la Walsh Spellmaking, zise înfumurat bărbatul, întinzându-i mâna.

Gavin adulmecă un miros de trabuc şi de gin când i-o strânse. Osmand Walsh era solid şi îmbrăcat ostentativ într-un costum de culoarea lavandei. Îşi pieptănase strategic, în sus, smocurile de păr sur de deasupra urechilor, pentru a-şi acoperi chelia.

— Tu eşti campionul familiei tale, nu?

— Da.

Lui Gavin nu-i scăpă tonul batjocoritor cu care interlocutorul rostise cuvântul „campion".

— Atunci ar trebui să ştii, continuă Osmand Walsh, faţa lui rozalie căpătând o nuanţă uşor roşiatică, că există reguli despre cum trebuie să te porţi în săptămânile dinaintea turnirului.

— Adică?

Gavin îşi aminti brusc de hărţuitorii din curtea şcolii, ale căror metode de batjocură luaseră multe forme şi care se potoliseră abia când devenise suficient de puternic ca să-i blesteme.

— Nu poţi să intri pur şi simplu în magazinul meu şi să ceri o alianţă. Clientela noastră are anumite aşteptări când vine la noi, iar tu te apuci să îi întrerupi? Înţelegi şi tu ce fel de impresie lasă un astfel de comportament. Niciun creator de vrăji nu s-a aliat vreodată cu familia ta. Crezi că am începe acum, după ce aţi tras renumele întregului oraş în noroi?

Un val de furie îl cuprinse pe Gavin. Se concentră asupra nestematei vrăjite de pe degetul mijlociu.

Burdihanul-diavolului i-ar fi lipit limba lui Osmand Walsh de cerul-gurii şi, timp de o zi, orice încercare de a vorbi i-ar fi provocat o durere îngrozitoare. O pedeapsă nimerită pentru un bărbat care arunca vorbele cu o cruzime necontrolată şi un preţ pe care l-ar fi plătit bucuros, având în vedere că Osmand l-ar fi putut blestema la rândul lui cu uşurinţă.

Totuşi, Gavin îşi forţă pumnul să se descleştеze. Nu putea să facă aşa ceva aici, nu la nunta surorii sale. Câştigarea turnirului ar fi o răzbunare pe măsură.

— Desigur că înţeleg, răspunse Gavin cât izbuti el de politicos, după care îşi văzu de drum, călcând apăsat.

Încercă să nu se mai gândească, să ignore oamenii şi zgomotul. Era singura modalitate prin care-şi putea păstra calmul.

Tocmai de aceea, când izbucni conflictul, abia după câteva secunde Gavin își dădu seama că fratele lui mai mic sărise la bătaie.

Surprinse strălucirea albă a vrăjii cu coada ochiului și se întoarse la timp ca să-l vadă pe Fergus aruncându-se asupra unui văr brunet din neamul Payne pe treptele acoperite cu mușchi ale sălii de festivități, de față cu toată lumea. Cei doi uitară repede de magie în favoarea tradiționalilor pumni.

— Retrage-ți cuvintele! urlă Fergus, trăgându-l pe băiat de reverul costumului.

— Sora ta nu e o Payne! se stropși acesta plin de dispreț. Și nu va fi niciodată.

Fergus urlă, îl pocni și săriră amândoi peste bordură, învăluiți într-un nor de vrăji făcute pe jumătate, cărându-și pumni, prăvălindu-se în mijlocul mulțimii. Vânătorii de blesteme urmăreau incidentul cu o incântare scârboasă, sărind și țipând, de parcă ar fi fost in tribunele unui stadion. Blițurile aparatelor foto păcăneau de zor.

Gavin știa că, după ce avea să se termine tot, Ilvernath urma să dea vina pe ei – in același fel în care îi învinuiseră pentru pre-zența străinilor. Parcă și vedea cum vor relata lucrurile: o încăierare la nuntă, un alt motiv de stânjeneală, o rușine, ce să mai!

Cu excepția situației în care el schimba finalul.

Gavin privi spre inelul mare din aur de pe degetul lui mijlociu, incrustat cu un cristal masiv, a cărui magie obișnuită strălucea alb. Întreaga mânie din ultimele câteva minute curse prin el când aruncă vraja din interiorul lui.

Era o simplă stai-locului de clasă trei, o versiune generică a mult mai elegantei îngheață-cadrul, dar își făcu treaba. Băieții încremeniră de la gât în jos și fuioarele albe ale magiei sclipiră în jurul lor, lăsându-i ca într-o stază.

— Hei! se răsti Fergus.

Pielea lui deschisă, la fel ca a lui Gavin, deveni roșie și o vânătaie îi înflori sub ochi.

— Tu ai făcut asta?

— Nu! se împotrivi furios vărul Payne. Am crezut că ăștia din familia voastră nici nu știu să folosească magia.

Gavin păși între ei și se lăsă în jos ca să-l privească pe băiatul Payne direct în ochi.

— Ai crezut prost.

Vraja necesita mult efort – niciunul dintre băieți *nu voia* să fie legat –, dar meritase să observe respectul ezitant care sclipise în ochii lor. Apăsarea din pieptul lui Gavin se mai domoli când Roland

Payne luă mâna Callistei şi îi murmură ceva care o determină să-şi relaxeze încordarea din umeri.

În jurul lor, toţi participanţii la nuntă părură că oftează uşuraţi, în vreme ce vânătorii de blesteme îşi arătară dezamăgirea. Gavin se uită la ei cu dispreţ. Cei mai mulţi erau nişte turişti tipici, dar o femeie ieşea în evidenţă. Purta un costum cu pantaloni bleumarin, avea părul negru prins la spate într-un coc lejer şi ea se uita *la el*. Nu cu maliţiozitate. Mai degrabă îl evalua. Gavin îşi feri privirea, simţindu-se, în mod ciudat, expus.

Tocmai se pregătea să-i dezgheţe pe băieţi, încrezător că încăierarea lor se terminase, când o membră a familiei Thorburn se repezi spre locul conflictului – nu exista petrecere în Ilvernath la care ei să nu fie invitaţi. Fata era înaltă şi musculoasă, cu tenul rozaliu, pistruiată şi cu părul castaniu împletit într-o coadă ce-i atârna pe spate. Briony Thorburn: cu un an mai mică decât el, învăţa la cea mai mare şcoală publică din Ilvernath. Peste jumătate dintre echipele lor sportive o aleseseră căpitan, şi Briony se dădea peste cap să fie prietena tuturor; la fel ca restul familiei, reputaţia ei era atât de bine lustruită, încât îţi puteai zări reflexia în ea. Familia Thorburn încă nu-şi numise campionul, dar se ştia cine e favorita.

— S-a întâmplat ceva? întrebă fata pe un ton mieros şi ferm.

O altă caracteristică de-a lor. Să-şi facă simţită prezenţa chiar şi când nu era cazul.

Gavin clătină din cap, privind fix inelele cu vrăji scumpe ce-i împodobeau degetele.

— Totul e sub control.

— Sigur? Nu am nicio garanţie că băieţii nu se vor lua din nou la bătaie după ce le dai drumul.

Inelul pentru vrăji de pe inelarul ei străluci puternic.

O secundă mai târziu, când Briony îi îndepărtă vraja brusc, Gavin şuieră din cauza durerii. O senzaţie ascuţită, viscerală, ca atunci când îţi dai peste cap o unghie.

Băieţii se sucirăă dintr-o parte în alta. Acum se puteau mişca, dar nu se repeziră unul la altul. Dimpotrivă, pe chipurile lor se aşternu o expresie sfioasă.

— Mă rog! mormăi Fergus. Mă lasă rece, oricum.

— Mda, încuviinţă vărul Payne. Şi pe mine.

Nu trecu mult şi cei doi se îndepărtară ca să se alăture familiilor lor.

Gavin se uită la Briony, a cărei îngâmfare aproape că devenise palpabilă.

— Ce le-ai făcut?

Fata dădu din umeri și mai că nu căscă plictisită.

— Vraja cunoaște-ți-dușmanul i-a ajutat să vadă bătaia și din perspectiva altora. Și-au dat seama amândoi că se purtau prosteşte, așa că s-au oprit. Dacă ai studia magia mai bine, poate ai avea o listă mai nuanțată de nestemate vrăjite din care să alegi.

Gavin simți un val de iritare care crescu vertiginos când înțelese că admirația mulțimii se îndrepta acum spre Briony.

— Sunt campionul familiei Grieve, zise Gavin înfierbântat. Știu cum să folosesc magia!

Băiatul sperase că va obține o fărâmă de respect, dar nu văzu decât milă.

— Păi, ce să spun? murmură ea. Noroc!

Gavin îi întoarse spatele și se gândi la mizeriile suferite din cauza hărțuitorilor din curtea școlii, la furia de pe chipul vărului Payne și, cel mai intens, la disprețul batjocoritor din vocea lui Osmand Walsh.

„Niciun creator de vrăji nu se va alia vreodată cu un Grieve."

Gavin n-avea cum să câștige acest turnir doar pe baza meritelor sale. Fără sponsorizări, alianțe sau instrucțiuni veritabile, până și el știa că șansele lui sunt aproape nule.

Își lăsă capul pe spate și privi cerul înceţoşat.

În mai puțin de două săptămâni, norii urmau să capete culoarea cărămizie a magiei înalte. Un giulgiu roșiatic se va așterne peste Ilvernath și turnirul va începe. Vălul Sângeriu se va lumina ușor ori de câte ori un campion va muri, iar când unul singur va mai rămâne în picioare, ziua și noaptea vor reveni la normal și vor șterge pur și simplu tot sângele.

Gavin trebuia să creadă că nicio picătură din sângele vărsat nu avea să-i aparțină.

---

[1] Grieve (engl.) înseamnă „a jeli, a fi întristat", iar Payne se pronunță la fel cu *pain* („durere") (n. red.).

BRIONY THORBURN

Familia Thorburn nu iubea nimic mai mult pe lume decât propria reflexie.

O tradiție a tragediei

Amfiteatrul de la marginea moșiei o făcuse dintotdeauna pe Briony Thorburn să se simtă de parcă ar păși pe o scenă. Băncile crăpate din piatră se ridicau, formând un cerc, din pământul acoperit cu mușchi și presărat cu flori sălbatice, iedera răsucindu-se în jurul rândului de sus ca un șal ce învăluie umerii unei femei. De regulă, locurile erau ocupate cu neamuri care se certau sau cu vecini furioși și cupluri afiate la cuțite, toți așteptând ca problemele lor să fie rezolvate de familia Thorburn.

Însă de la apariția Lunii Sângerii, cu trei săptămâni înainte, amfiteatrul fusese folosit pentru ceva complet diferit și nu pentru medieri. Membrii familiei Thorburn se strânseseră ca să-și desemneze campionul.

La început, optsprezece veri și o soră stătuseră între Briony Thorburn și onoarea de a participa la turnir. O serie de teste fizice și magice îi dăduseră la o parte unul câte unul. Acum, singurele obstacole rămase erau sora ei mai mică și un văr îndepărtat – fata, pe banca de lângă ea, cufundată în lectură, băiatul, în spatele lor, profund apatic.

Astăzi, venise rândul ultimului test.

Briony bătea darabana cu degetele pe coapse.

— Crezi că *ăsta* e testul real? o întrebă în șoaptă pe Innes. Să ne facă să așteptăm aici până când murim?

De când se așezaseră părea să fi trecut ore întregi, dar consiliul bătrânilor, care prezida concursul preliminar al familiei pentru titlul de campion, încă nu sosise. În spatele verilor, șirurile de rude apropiate fremătau și ele, oamenii pălăvrăgind nervoși. Membrii

unor familii participante la turnir semănau leit, dar ai ei erau prea numeroşi ca să se întâmple aşa ceva. Singurele calităţi comune: dragostea pentru lumina reflectoarelor şi un zâmbet larg, fermecător.

— Ţi-am zis doar să aduci ceva care să te distreze! o dojeni sora ei mai mică.

— Am adus, răspunse Briony, dându-i un cot. Doar eşti aici, nu?

Innes zâmbi din spatele cărţii.

— Citesc.

— Bine, atunci o să citesc şi eu cu tine.

Briony se apropie ca să se uite peste umărul surorii sale, dar Innes se răsuci cu tot cu carte.

— Care-i treaba? Iar ai aruncat o vrajă misterioasă asupra unui roman de iubire?

— Nu.

Innes închise cartea brusc, dar prea târziu. Briony zărise titlul capitolului. Ascunsă în spatele copertei simple se afla *O tradiţie a tragediei.*

— Citeşti chestia aia?

Lui Briony nu-i venea să creadă. Nici prin cap nu-i trecuse să-şi piardă vremea cu o asemenea lectură, dar auzise că e o batjocură la adresa tuturor lucrurilor la care ţinea familia lor, o relatare scandaloasă şi destrăbălată care se baza pe informaţii şocante şi pe povestioare ieftine, menite să distreze publicul cititor. Prin publicarea ei, familia Grieve găsise o cale să decadă şi mai mult.

— Găseşti destule în ea despre istoria noastră, se apără Innes. Poate că autorului nu-i prea pasă de noi, dar se vede că a cercetat meticulos.

Pe Briony nu o interesau nici cărţile, nici cercetarea. Punea preţ mai degrabă pe arta conducerii şi pe instinctul de luptă. De aceea şi era căpitanul echipei feminine de volei şi de rugby – datorită celei de-a doua chiar urma să meargă în noiembrie la o conferinţă internaţională din Furugawa. Briony era uşor dezamăgită că urma să rateze sezonul de toamnă din cauza turnirului. Însă doar puţin.

— De parcă vreo cercetare i-a ajutat pe alde Grieve să câştige ceva, sublinie ea.

Innes ridică din umeri.

— Familia Grieve nu e singura fascinată de asemenea lucruri. Iar cea mai bună cale să construieşti o strategie este să studiezi ce s-a întâmplat în trecut.

— Sau să fii prea puternic pentru ca alţii să aibă o şansă împotriva ta.

Innes o privi fix pe Briony. Poate că rudele lor nu se asemănau, dar ele două arătau la fel – părul castaniu îl moşteniseră de la tatăl lor, care murise când Briony avea trei ani şi Innes, doi; pistruii îi căpătaseră de la mama lor care, din cauza suferinţei, părăsise Ilvernath-ul. Nu-şi luase fiicele cu ea şi nu se mai întorsese niciodată după ele.

Cele două surori fuseseră crescute pe rând, pe valoroasa moşie istorică Thorburn, de un şir de mătuşi, unchi şi veri; dar, şi mai important, crescuseră cu poveştile despre istoria nobilă a strămoşilor lor. Despre felul în care aceştia folosiseră magia înaltă să îmbunătăţească situaţia oraşului Ilvernath ori de câte ori câştigaseră turnirul. În aceste poveşti, membrii familiei erau legende. Eroi.

Innes părea perfect mulţumită să retrăiască acele poveşti în paginile cărţilor ei. Însă Briony abia aştepta să-şi scrijelească numele pe ilustrul Stâlp al Campionilor. Să-şi primească inelul de campioană. Deţinea rezistenţa fizică şi pregătirea magică pentru a domina acest turnir. Şi, după ce avea să iasă din el victorioasă, întregul oraş – nu, lumea întreagă – urma să depene poveşti despre *ea*.

— Turnirul nu se reduce doar la cel care câştigă, Bri, spuse Innes serioasă. Fiecare campion a avut un motiv întemeiat să concureze, şi merită să ne amintim de ei. Chiar dacă nu au reuşit să scape cu viaţă.

Briony nu prea era de acord cu ea. Să te agăţi de generaţiile de campioni care eşuaseră i se părea periculos, o atenţionare că drumul ei spre măreţie urma să fie pavat cu şase sacrificii dificile, dar necesare.

Prefera să se concentreze asupra posibilităţilor promise de magia înaltă. Pricepuse de ce familiile o ţinuseră secretă înainte, dar acum, că totul ieşise la iveală, ce le mai oprea să o folosească? Familia Thorburn putea să facă atât de mult *bine* cu acea putere, nu doar pentru Ilvernath, ci pentru toţi! Când va câştiga turnirul se va asigura de acest lucru.

— Membrii Thorburn! strigă o voce clară, însufleţită.

Briony clipi des şi îşi întoarse privirea spre amfiteatru, unde cei din consiliul bătrânilor îşi făceau apariţia unul câte unul. Familia Thorburn era singura suficient de numeroasă pentru un asemenea corp de guvernare şi unul dintre motivele pentru care Ilvernath se bizuia pe ei atât de mult ca să primească sprijin în problemele oraşului. Malvina, mai bătrână decât praful, se îndrepta spre podium târşâindu-şi picioarele, sprijinită de soţia ei, Jasmit.

— Avem de făcut un anunț.

Inima lui Briony începu să bată cu putere. Momentul ei sosise în sfârșit.

— Am luat hotărârea, anunță Jasmit cu o voce ușor tremurândă, de a ține proba finală pentru campioni în privat.

Mulțimea murmură, derutată. Briony se răsuci brusc și o zări pe Innes la fel de șocată ca.

— S-a mai întâmplat vreodată așa ceva? șuieră Briony.

— Mă îndoiesc. Proba finală a fost *întotdeauna* publică.

— De ce ar schimba-o?

Familia Thorburn detesta să-și modernizeze chiar și cele mai banale tradiții, darămite asta!

— Nu știu.

Faptul că recunoscuse că nu știa ceva păru să-i provoace lui Innes un disconfort fizic, lucru care ar fi amuzat-o pe Briony în alte împrejurări.

— Vom prezenta campionul după ce se va termina proba, continuă Malvina. Deocamdată, îi rugăm pe concurenți să vină cu noi.

Bătrânii plecară fără vreun alt cuvânt. Vărul lor, Emmett, tuși jenat în spatele lor, iar Innes se foi pe locul ei. Ca întotdeauna, Briony se ridică prima în picioare, făcându-le semn să o urmeze.

Nu conta unde se ține proba. Rezultatul avea să fie același.

Bătrânii îi conduseră printr-un foișor, unde organizau întruniri mai intime – sau unde bârfeau despre rudele lor câtă frunză, câtă iarbă. Spațiul era mic, decorat artistic cu cârcei, care încă își păstrau culoarea de vară, și cu o bancă din piatră. Vrăji de tăcere învăluiau zona într-o plasă sufocantă.

La o masă din centrul foișorului se afla o oglindă de mână strălucitoare, cu o nestemată vrăjită incrustată în ramă. Oglinda reprezenta cel mai valoros artefact magic al familiei. O replică a unuia dintre Relicve – cele șapte obiecte căzute din cer la întâmplare, în timpul turnirului, fiecare dintre ele oferindu-i campionului care și-l însușea trei farmece de magie inaltă unice. În timpul turnirului, oglinda îți permitea să-i studiezi pe adversari, răspundea la oricare trei întrebări și arunca o vrajă reflectorizantă puternică asupra dușmanilor tăi, întorcându-le blestemele asupra lor.

Oglinda din foișor, deși nu Relicva-Oglindă, era un omagiu adus realizărilor familiei Thorburn și obstacolul final dintre Briony și viitorul ei. Avea menirea să le testeze tăria de caracter și să le reveleze sufletele adevărate. După începerea turnirului, termenii

blestemului îi împiedicau pe toți ceilalți – chiar și familiile – să interacționeze cu campionii sau să pătrundă pe terenul întrecerii. Campionul Thorburn trebuia să acționeze potrivit valorilor lor, chiar și când legătura cu apropiații lui se întrerupea.

Briony nu se îngrijoră. Nu vedea niciun motiv pentru care reflexia din oglindă ar fi arătat-o drept altceva și nu campioană. O eroină.

Cu spatele drept, Briony se lăsă pe bancă, alături de Innes, care părea pierdută în gânduri. În fața lor, Emmett asuda de zor.

— Ăăă..., șopti băiatul, și sunetul scos de el aproape că sfâșie tăcerea foișorului ca un urlet. Cine e tipa?

Briony tresări și ridică privirea. Fusese atât de distrasă de oglindă, că nici măcar nu observase prezența străină. Necunoscuta stătea în centrul consiliului bătrânilor, de parcă locul acela îi aparținuse dintotdeauna. Purta un costum cu pantaloni bleumarin și surâdea ușor. Avea cam 45 de ani, pielea albă, părul negru prins într-o coadă perfectă la ceafă și buze rujate cu același cărămiziu ca al Lunii Sângerii.

— Bună ziua, tuturor! îi salută femeia pe un ton dulce, ținând un soi de dosar în poală.

În cealaltă mână avea o cană cu cafea aburindă.

— Vă mulțumesc că ați dat dovadă de înțelegere după anunțul neașteptat! Pentru cei care nu mă cunosc, sunt agenta Helen Yoo de la Divizia de Blesteme a Parlamentului Kendalle. Am venit ca reprezentant guvernamental pentru a observa turnirul din acest an.

Briony simți un gol în stomac. Înainte de publicarea acelei cărți ridicole, guvernul abia dacă băgase în seamă un orășel îndepărtat ca Ilvernath. Însă de la publicarea ei, interogaseră toate familiile participante la turnir. Clauza Blestemului îi proteja de acuzații, indiferent de crimele comise, câtă vreme farmecele antice îi legau. Dar guvernul putea să îi ia la întrebări cu siguranță. Briony crezuse că renunțase să se mai amestece în treburile lor, însă, aparent, guvernul avea alte planuri.

— În ultimele douăsprezece luni, continuă agenta Yoo, am primit informația că luna și cerul roșu, pe care le-am considerat mereu un fenomen natural, au fost incorect raportate de autoritățile locale.

Femeia sorbi încet și prelung din cafea.

— Așadar, vă aflați aici ca să ce... să ne evaluați? N-ați făcut-o deja? întrebă Briony.

De regulă, nu ar fi vorbit atât de îndrăzneț în fața bătrânilor, dar agenta Yoo nu părea deranjată de întrebare. O privi pe Briony gânditoare, apoi coborî cana de la gură.

— Eu și familia Lowe am ajuns deja la o înțelegere cu privire la folosirea celei mai periculoase forme de magie din lume. Însă, cândva, în următoarele trei luni, altcineva ar putea intra în posesia ei. Așadar, deși trebuie să lăsăm turnirul să continue, din păcate, avem câteva amendamente.

— Amendamente? repetă Briony, încercând să nu pară bănuitoare.

— Ei bine, veți fi încântați să aflați că acestea vor fi benefice pentru familia voastră, răspunse brusc agenta Yoo. I-am urmărit pe potențialii campioni și le-am dat raportul superiorilor mei din parlament. Am hotărât că am prefera ca familia Thorburn să iasă victorioasă în această toamnă.

Un val de mândrie o cuprinse pe Briony și nu reuși să-și înăbușe un surâs răutăcios. Firește că restul familiilor nu erau deloc potrivite să fie la putere așa, ca ei. Guvernul văzuse ceea ce ea știa oricum.

— Regulile blestemului permit ajutor extern, cel puțin înainte de începerea turnirului, continuă agenta Yoo. Suntem dornici să folosim resurse guvernamentale ca să vă echipăm cu toate vrăjile și blestemele necesare, astfel încât să puteți excela, odată ce Vălul Sângeriu cade. Cu două condiții: să ne lăsați să lucrăm cu voi și să studiem magia înaltă imediat ce o obțineți, pentru a ne asigura că e manevrată în siguranță.

Nu suna deloc rău. În definitiv, premiul avea enorm de mult potențial. Un potențial care acum nu era folosit.

— În al doilea rând, adăugă agenta Yoo, noi vom alege campionul.

Briony se simți cuprinsă de neliniște. Acum înțelegea de ce proba se desfășura în taină, departe de restul familiei. Fiindcă nu era nicio probă. Bătrânii cântăriseră avantajele și dezavantajele ofertei guvernamentale și hotărâseră că merită s-o accepte. Fata se uită când la Innes, când la Emmett. Amândoi păreau la fel de tulburați.

— Am ales să vă împărtășim adevărul despre această situație, ca să ne înțelegeți pe deplin decizia, zise Malvina pe un ton amenințător. Dar vom lua anumite măsuri pentru ca adevărul să nu părăsească această încăpere.

Femeia întinse o mână zbârcită și unul dintre inelele pentru vrăji vibră, strălucind orbitor. Fărâmele de magie zumzăiră în aer, și Briony simți apăsarea lor delicată cuprinzând tot foișorul. Jurământ-de-taină – vrajă de clasă opt cel puțin. Nicio asemănare cu vrăjile ieftine marca Promisiuni Rozalii pe care ea și prietenele ei le făceau când vorbeau despre pasiunile lor sentimentale.

Briony se cutremură. Era o raritate să-i vezi pe bătrâni folosindu-şi puterea în felul acesta.

— Înainte să îi dăm drumul, trebuie să juraţi că nu veţi discuta niciodată cu cineva din afara acestei încăperi despre ce se întâmplă aici.

Normal că nu voiau să se ducă vorba despre parteneriatul lor. Nu doar pentru că familia lor s-ar supăra, dar tabloidele ar da o superlovitură cu o asemenea ştire. Jurnaliştii se purtau ca nişte vulturi, roind în jurul celor care, curând, urmau să moară şi nu se opreau din făcut fotografii de prost gust. Când intraseră în atenţia presei, crezuse că mass-media e o unealtă valoroasă. O unealtă pe care încercase să o folosească pentru a-şi ajuta o prietenă.

Rezultatul o silise să se transfere de la şcoală *şi* încasase o săpuneală zdravănă din partea familiei. Fusese singura dată când înfuriase consiliul bătrânilor, deşi membrii o asiguraseră că incidentul nu va afecta procesul de selecţie. Izbutise să ajungă până aici, nu? Fata spera ca promisiunea lor să fie reală. Poate o avantaja că agenta Yoo alegea campionul – doar nu-i păsa ei de toate astea.

— Jur! rosti solemn Briony.

Farmecul i se lipi de piele, apoi se risipi. Innes şi Emmett o imitară.

Briony încercă să rămână nemişcată şi să-şi păstreze calmul. Tot ce trăise în viaţă o adusese în acest punct. Emmett nu avea rezistenţa ei atletică, iar Innes nu-şi dorise niciodată să trăiască o poveste, ci doar să citească despre ea. Dacă agenta Yoo se dovedise destul de isteaţă să aleagă familia Thorburn, atunci avea să fie destul de isteaţă să o şi aleagă pe Briony.

— Foarte bine!

Agenta Yoo deschise dosarul şi apăsă absentă pe capătul unui pix. Nestemata din el sclipi.

— După o analiză atentă, am selectat-o pe Innes Thorburn drept campioana voastră.

Pentru o clipă, Briony nu pricepu cuvintele. Acestea se cufundară în ea, unul câte unul, prin armura pe care şi-o construise migălos întreaga viaţă în jurul ideii că nimeni nu e mai potrivit decât ea pentru o astfel de poziţie. Că e importantă şi că toţi cei din jurul ei ştiu asta.

I se făcu frig şi corpul îi încremeni; buzele i se mişcară fără un sunet şi urechile i se înfundară. Nu suportă să se uite la Innes. Se întoarse cu faţa spre bătrâni, implorându-i tăcută să intervină. Preţ de o secundă, zări propriul şoc şi propria dezamăgire reflectate în

ochii Malvinei. Dar, după aceea, bătrâna ridică mâinile și începu să aplaude. Ceilalți i se alăturară, chiar dacă ușor șovăitor.

Nu aveau de gând să protesteze. Șocul lui Briony se transformă în panică. Aplauzele acelea *îi* aparțineau ei!

— Stați!

Briony abia își recunoscu vocea. Era răgușită, aproape neplăcută.

— Alegerea a fost făcută, spuse Malvîna, blând, dar ferm.

Briony înghiți în sec când bătrânii se răsuciră să o privească fix. De obicei îi plăcea să fie privită, dar nu așa.

Judecata vârstnicilor era absolută și imparțială, precum oglinda din fața lor. Briony nu se purtase niciodată impertinent cu ei, dar nu exista altă cale. Nu puteau s-o numească pe Innes campioană, nu încă. Nu înainte de a-i oferi șansa să-și dovedească valoarea.

— Dar... proba finală, protestă ea. Altcineva ar fi putut să...

— Aceasta *a fost* proba finală, rosti neutru Malvina. Am căzut de acord și vom respecta rezultatul.

Briony nu avea să fie pomenită ca o eroină. Nimeni nu avea să-și amintească deloc de ea.

— Bri.

Innes o apucă de încheietura mâinii. Fata știa cât de mult își dorise Briony poziția. Sigur avea să i-o ofere. Sigur avea să spună ceva. Dar sora ei nu adăugă decât:

— Te rog! Te faci de rușine.

— Păi, atunci, începu agenta Yoo, ridicându-se în picioare, am stabilit. Mergeți și prezentați-o, așa cum am planificat!

Pe cât de brusc apăruse agenta, atât de brusc și dispăru, de parcă venise special doar ca să-i distrugă viața lui Briony.

În poveștile cu eroi ale familiei Thorburn, totul debuta cu un strigăt de luptă. Eroii erau aleși, de soartă sau de împrejurări, ca să-i protejeze pe cei buni și să-i nimicească pe cei răi.

Însă Briony nu fusese aleasă. Iar acum nu-i mai rămâneau decât privirile și datul din cap al oamenilor pe care îi știa de o viață și care, brusc, i se păreau niște străini.

Cea pe care n-o recunoștea deloc stătea lângă ea, ținând-o strâns de încheietură. Innes *îi furase* tot.

— Felicitări! îi zise Briony cu răceală surorii ei.

Când ceilalți ieșiră din foișor să își prezinte noul campion, Briony rămase ca o stană de piatră, holbându-se la oglindă. O oglindă despre care știa, chiar *știa*, că ar fi făcut alegerea corectă.

ALISTAIR LOWE

Majoritatea oamenilor asociază magia înaltă cu diverse brutalități ale trecutului: jafurile din timpul războiului, ciuma și neiegiuirea. Dar, în Ilvernath, un moment al acelui trecut încă zăbovește, la fel de amenințător ca atunci.

O tradiție a tragediei

ÎN ADÂNCURILE MOȘIEI LOWE SE GĂSEA O CAMERĂ-SEIF URIAȘĂ. Pereții ei din oțel industrial și de un metru grosime, înconjurați de trei metri de pământ bolovănos, aveau grijă ca nici măcar o particulă de magie înaltă să nu scape. Ușa era protejată împotriva vrăjilor și blestemelor de tot felul. Numai un Lowe putea intra aici și, chiar și atunci, nimeni nu pășea înăuntru fără permisiunea expresă a bunicii.

Alistair nu fusese niciodată în interiorul ei. În zori, își ocupase, ca de obicei, locul din biblioteca familiei, memorând harta sălbăticiei din jurul orașului Ilvernath – unde urma să aibă loc mare parte a turnirului. Nici nu se apucase bine de studiul său zilnic când bunica lui, Marianne Lowe, apăruse în pragul ușii, rugându-l să facă o extracție.

Acum cobora scara în spirală ce ducea sub casă, lăsându-și unghiile să alunece pe zidurile umede, neuniforme, din piatră. Unul dintre inelele sale strălucea roșu ca să-i lumineze calea până când ajunse la ultimul nivel, o încăpere ca o grotă mică – genul pe care orice familie obișnuită ar folosi-o pentru depozitarea comorilor.

Alistair își examină reflexia înceţoșată și deformată în ușile metalice ale seifului. Lumina cărămizie a lămpilor cu magie înaltă din jur îi făcea pielea să pară pătată cu sânge.

Seiful nu avea nici manivelă și nici cod. Doar o singură nestemată vrăjită care ieșea din oțel, roșiatică, pulsând ca o inimă. Își lipi palma de ea și așteptă.

Nu se întâmplă nimic.

Și nici nu se așteptase. Bunica sa nu-i oferise nicio instrucțiune despre modul de intrare și, de vreme ce nu-i sărise nimic în ochi, însemna că sarcina lui era un soi de test – femeii îi plăceau testele la nebunie. Căderea Vălului Sângeriu și începutul turnirului aveau loc peste o săptămână. Cinci familii își numiseră public campionii, dar ei păstraseră tăcerea. Alistair simți o fluturare în piept.

Astăzi îi venise rândul să le arate cine e. Testul lui final.

Cercetă atent tăietura brută a nestematei, căutând un indiciu al farmecului închis în ea. Dar era imposibil să ghicească doar privind-o.

Seiful adăpostea stocul de magie înaltă al familiei. O prețuiau mai mult decât orice pe lume, fiindcă le asigura dominația asupra Ilvernath-ului. Sprijinea toate solicitările bunicii transmise primarului: interdicția de a vinde în oraș *O tradiție a tragediei*, libertatea familiei Lowe de a nu plăti taxe, în ciuda averii lor vaste, imunitate pentru Marianne ori de câte ori ducea la bun sfârșit o amenințare.

Citi mottoul familiei gravat pe ușă: *Sângele înainte de toate.*

Sânge – desigur. Acest test era o întrebare, iar sângele, răspunsul.

Alistair își examină inelele de pe degete. Le ignoră pe cele simple, pe care și le pusese când se îmbrăcase și care aveau scopul să-l ajute să se concentreze sau să găsească anumite cuvinte din textele scrise ori să îmbunătățească gustul cafelei – magie obișnuită. Nu purta nimic cu care să poată tăia. Și nu purta inele cu blesteme în propria casă. Dar nu se putea întoarce cu mâna goală, mai ales după ce fotografia lui de la Coțofana fusese publicată în *Ilvernath Eclipse*, fiind preluată ulterior de toate tabloidele. Chiar și după o săptămână, mânia lui Marianne încă stăruia pe coridoarele casei, otrăvitoare și rece ca gheața. Fiindcă Alistair și Hendry plecaseră de acasă și se duseseră într-un loc unde ar fi putut să se rănească, să le facă familia vulnerabilă.

Privirea lui Alistair se opri asupra inelului de pe al patrulea deget. Îi veni o idee neplăcută.

Ar fi fost o grosolănie. Era dificil să faci o vrajă al cărei rezultat să fie diferit de scopul ei inițial.

Însă putea funcționa.

Își dezbrăcă puloverul negru ca să nu-l strice, tremurând din toate încheieturile din cauza frigului. Apoi se concentră asupra pielii, la câțiva centimetri deasupra cotului, și, cu toată puterea minții sale, făcu o întoarce-pagina.

Băiatul strânse din dinți.

Nu se întâmplă nimic.

— Rahat!

Alistair n-avea voie să rateze, nu cu o săptămână înainte de turnir. Nu se temea că Hendry va fi numit campion, ci de bunica lor, care nu suferea ideea că el reprezintă cea mai bună opțiune a familiei.

„Mereu am știut că ești slab", îi spunea ea adesea. „Înfricoșat de poveștile menite să te facă mai puternic."

Alistair invocă o combinație de alte vrăji – ajutor-de-concentrare, o-gură-de-espresso și la-revedere-neatenție. Vrăjitorii ieftine, la modă, pe care le comandase de la creatorii locali ca să-l ajute la școală.

Cu energia și cu atenția concentrate la maximum, Alistair invocă din nou întoarce-pagina. Urlă de durere când un strat de piele i se jupui de pe stomac, lăsându-i un semn lung și subțire. Țintise brațul, nu abdomenul, dar n-avea încotro. Și, chiar dacă durerea îl ardea, nu sângeră.

Nu era suficient.

Urlă și mai tare a doua oară. A treia oară, la fel. Straturile superioare ale pielii se desprinseră ca niște foi de hârtie transparente, deschizând pagină după pagină din cartea cărnii sale. La a patra încercare, când energia din nestemata sa vrăjită se epuiză, sângele îi ieși prin stern și se scurse într-un firicel subțire până la buric.

Își mușcă limba și, cu două degete, colectă cu grijă sângele, după care mânji cu el nestemata seifului. Mecanismele lui țăcăniră pe rând. Alistair își duse mâna la burtă ca să-și țină bucățile de piele jupuită la un loc și păși înăuntru.

Încăperea era plină cu șiruri nenumărate de rafturi metalice, care se înălțau până la tavan. Fiecare raft conținea sute de flacoane din sticlă, în care se adăpostea materie brută. Magia – stropi de lumină precum praful de stele – strălucea într-un roșu diabolic. Cantitatea era amețitoare, reprezentând secole de magie înaltă acumulată.

I se păru amuzant că își imaginase o cameră și mai gran-dioasă.

Dacă Alistair pierdea turnirul, nu mai conta câtă putere are familia închisă acolo. Blestemul împiedica pe oricine, cu excepția învingătorilor, chiar și să simtă magia înaltă. Ei ar fi pătruns înăuntru și nu ar mai fi văzut decât niște flacoane goale. Folosirea magiei înalte din Ilvernatb ar fi trecut la familia următorului campion timp de douăzeci de ani, până când începea un alt turnir. Bineînțeles că ar fi putut s-o folosească pe toată înainte, doar nu degeaba se numeau Lowe. Se așteptau să câștige din nou.

Alistair apucă primul flacon pe care îl văzu, își ridică puloverul de pe podea, îl trase pe cap și porni să urce treptele abrupte.

Așa cum se temea, bunica supraveghea din capătul lor, ca un monstru din poveștile copilăriei. Femeia îl privi pe sub sprâncene, și ochii ei reci, cenușii, în aceeași nuanță ca ai lui Alistair, se opriră asupra flaconului cu magie, apoi coborâră spre mâna cu care se ținea de stomac.

— O am, îngăimă băiatul, întinzându-i flaconul.

Sticla era mânjită cu sânge.

Femeia se apropie de el, dar, în loc să ia magia, îi săltă puloverul. Alistair șuieră de durere când materialul se frecă de rană. Deși sângele începuse să se închege, pielea rămăsese jupuită și sfâșiată precum aripile strivite ale unei molii.

— Dacă ai fi purtat blesteme cu tine, așa ceva nu s-ar fi întâmplat, spuse bătrâna sec. Să-ți fie învățătură de minte! Niciodată nu trebuie să fii vulnerabil.

Alistair se strâmbă, dar nu scoase un cuvânt. Trecuse testul, dar îl picase totodată.

— Oare chiar aveai nevoie de ea? întrebă el, coborând mâna în care ținea flaconul.

— Vreau s-o folosești ca să meșterești o năpasta-cârciu-marului.

Un blestem meschin, după standardele bunicii, echivalentul unei mabmureli păcătoase. Dar dacă femeia o voia făcută cu magie înaltă, era vai de capul victimei.

— Așteptăm oaspeți.

O oră mai târziu, Alistair se strâmbă când Hendry aruncă o vrajă de vindecare ca să-l coasă la loc.

— O să-ți rămână o cicatrice, mormăi Hendry, strângând din buze dezaprobator.

Alistair ridică din umeri.

— Îmi plac cicatricele. Arăt amenințător cu ele.

Hendry pufni și așeză nestemata pe biroul pe care fratele lui stătea întins peste hârtii, cărți și o placă pentru vrăji, vârâte incomod sub el. Puloverul pătat cu sânge închegat zăcea aruncat pe un scaun.

Hendry îi dădu un bobârnac peste o altă cicatrice de pe umărul drept.

— Amenințător, zici? Pe asta o ai de când ai intrat într-un perete.

Alistair își dădu ochii peste cap și se ridică în șezut. Își trecu un deget peste semnul nou și alb ce se întîndea în jos spre buric și care acum părea doar o rană veche.

— Mulțumesc!

Își trezise fratele pentru asta – Hendry se pricepea binișor la vrăji de vindecare. Era singurul domeniu în care excela. Însă nu-i plăcea deloc să se trezească înainte de amiază.

Hendry aruncă o privire la pagina grimoarului pe care stătuse până atunci Alistair și se încruntă.

— Năpasta-cârciumarului? Dar nu e deloc stilul bunicii.

Stilul ei presupunea întotdeauna chestii letale.

— Asta a cerut, bombăni Alistair, lăsându-se din nou pe spate și aplecându-se peste grimoar.

— E ușor de făcut? îl întrebă fratele lui, uitându-se la rețetă.

— Sigur, răspunse el, acoperind grimoarul cu trupul.

Nu-i plăcea să recunoască, dar nu avea înclinație pentru vrăji și blesteme eficiente. Deocamdată, se chinuia să dibuie cantitatea corectă de magie. Cu cât era mai mare clasa unui farmec, cu atât necesita mai multă magie și mai puține utilizări ale energiei nestematei. Năpasta-cârciumarului trebuia să aibă trei-patru încărcături înainte să fie epuizată.

— Dar de ce n-o face ea?

— E doar un test. Întotdeauna e un test, răspunse Alistair. Iar eu le tot pic.

— Al, pretențiile pe care le are de la tine... sunt mai mari decât în cazul oricărui campion. Tu poți face vrăji la un nivel pe care majoritatea nu-l ating niciodată. Ți-ai dovedit puterea de nenumărate ori.

— Dacă ar fi destul, nu m-ar mai testa.

— Te împinge de la spate, pentru că...

Hendry își mușcă buza de jos.

Alistair pufni. Fratele lui voia să spună „pentru că te iubește". Dar el știa bine cum stă treaba. Pentru ea, era mai întâi un campion și abia apoi nepot.

Într-un mod practic, dar trist, i se părea logic. Poate celelalte familii acționau diferit, dar și ele, la urma urmelor, își trimiteau campionii să moară. Fiindcă, dacă nu alegeau pe nimeni, un membru al familiei murea oricum, ales la întâmplare. Măcar bunica lui nu pretindea că o mai interesează și altceva decât faptul că îi este util.

— Știu, știu. Sângele înainte de toate, murmură Alistair.

Frații se lăsaseră afectați de mottoul familiei... mai ales când venea vorba de ei doi.

— Ți-e frică? întrebă Hendry în șoaptă.

Aceeaşi întrebare pe care i-o pusese cu o săptămână în urmă la Coţofana.

— Nu.

Dar nu era întru totul adevărat.

Când creşteai cu poveşti de coşmar depănate la ceas de seară, când membrii familiei tale stăteau la pândă pe holurile casei avertizându-te că poţi muri, când îţi petreceai nopţile zăcând treaz şi holbându-te la stele, aşteptând ca luna să ardă în nuanţe stacojii, nu exista niciun moment în care să nu îţi fie frică.

— Dacă moartea ar fi atât de rea, n-ar accepta-o nimeni, glumi Hendry, arătându-şi obişnuitul său zâmbet luminos.

— N-o să mor.

— Atunci, dacă nu mori, trebuie să trăieşti cu cealaltă opţiune.

Alistair se gândi la mormântul dragei lui mătuşi Alphina, din curtea din spate. Ultima învingătoare a familiei Lowe se sinucisese după turnir, cu patru ani înainte să se nască Alistair. El trebuia să fie mai puternic. Trebuia să treacă testele, oricât de grele ar fi fost. Trebuia să supravieţuiască pentru a putea să-şi imagineze, în sfârşit, o viaţă dincolo de proprietatea lor, să descopere dacă era şi altceva decât un Lowe, nelegiuitul preferat al oraşului şi, acum, al lumii.

— Asta e ceva ce ar trebui să fac sigur, spuse Alistair, întinzându-se spre placa pentru vrăji.

Aşeză o nestemată goală în mijlocul ei şi trase grimoarul mai aproape de el.

Hendry oftă.

— Mi-aş dori să nu fii nevoit.

*

Seara târziu, Alistair se schimbă într-un pulover negru curat. Purta pe deget inelul cu năpasta-cârciumarului şi, deşi crearea farmecului îi dăduse o durere de stomac şi o vânătaie urâtă de-a lungul gâtului, nu-i mai crease alte probleme. Piatra preţioasă strălucea rubiniu, precum sângele cristalizat.

Mama îl întâmpină pe holul principal.

— Nu ţi-ai aranjat părul deloc.

Fiecare cuvânt rostit de ea răsună grav şi sinistru, ca o coardă în gama minoră.

— Dar ce-are părul meu?

Alistair sufiă înspre o buclă castanie ce-i acoperea neglijent un ochi.

Femeia se încruntă.

— Arăţi ca un sălbatic.

Băiatul zâmbi, imaginându-şi cum urlă prelung în pădurea de lângă casa lor.

— Perfect! Aşadar, cine sunt oaspeţii noştri?

Familia Lowe rareori avea oaspeţi.

— Vei vedea.

Femeia îi puse o mână pe umăr şi-l conduse în vestibul.

Conacul Lowe semăna cu o casă pogorâtă dintr-o poveste de groază. Toate şemineurile ardeau, făcând fiecare tapiţerie, fiecare încăpere şi fiecare Lowe să duhnească a fum. Plin de lemn de pin întunecat şi pătat şi de candelabre dîn fier, era un loc unde fusul înţepa degetele cameristelor şi unde orice fruct avea gust de otravă şi viciu. Băieţii crescuseră interpretând astfel de basme. Hendry juca atât rolul prinţesei, cât şi al cavalerului; Alistair o făcuse mereu pe dragonul.

Portretele încruntate ale membrilor familiei umpleau pereţii din camera de zi. Bunica stătea ţeapănă pe canapeaua tapisată, iar un grup de adulţi rămăseseră nemişcaţi şi stingheri lângă uşă, de parcă nu voiau să se apropie de ea.

Hendry îşi lipi spatele de peretele din fund, alături de unchiul şi de vărul lor bosumflat în vârstă de optsprezece ani. Îşi pieptănase părul şi îşi călcase hainele. Alistair se duse lângă ei şi îşi vârî discret puloverul în pantaloni.

— Alistair, Hendry, veniţi şi luaţi loc pe canapea! le porunci bunica.

Fraţii schimbară o privire şi se aşezară fără tragere de inimă la stânga şi la dreapta ei. Femeia îl strânse uşurel pe Hendry de braţ, iar lui Alistair îi aruncă o căutătură severă.

— Aceştia sunt proprietarii tuturor vrăjilor şi blestemelor din oraş. Pentru că amândoi vă calificaţi să fiţi numiţi campioni, au venit sâ vă prezinte produsele lor.

Creatorii de vrăji şi de blesteme se uitară stingheriţi spre ei, considerându-se mai degrabă ostatici decât oaspeţi. Alistair îi studie cu atenţie. Majoritatea proveneau din familii de artizani cunoscute. O femeie cu ten arămiu şi părul coafat complicat, în codiţe împletite. Un bătrân cu pielea albă, care purta monoclu. Un tânăr ce îşi dăduse cu prea mult dermatograf.

Şi, într-un colţ, o femeie într-un costum maro care observa scena, pătrunsă de un dispreţ evident.

— Dânsa este agenta Helen Yoo, o prezentă bunica. Vă amintiţi când ne-a vizitat anul trecut?

Alistair îşi amintea. Yoo lucra pentru guvern, într-un departament militar sau la securitatea naţională, ceva de genul ăsta.

Ea și echipa ei aproape că dărâmaseră poarta conacului Lowe după ce *O tradiție a tragediei* dezvăluise că familia lor se afla în posesia celei mai periculoase magii din lume. Inițial, până și Marianne Lowe se temuse. Timp de opt secole, fusese responsabilitatea familiei câștigătoare să folosească o parte din magia înaltă ca să păstreze taina turnirului, exact pentru a preveni un asemenea moment. Zăpăceau amintirile orășenilor care nu erau implicați direct.

Poate că guvernul îi lăsase în pace deocamdată, dar Marianne se văzuse nevoită să-și reducă amenințările tiranice, în caz că oamenii de la putere se răzgândeau. Nelegiuirea în epoca modernă presupunea un echilibru fragil.

Alistair își amintea limpede cum unul dintre oficiali ii confiscase jurnalul ținut în sertarul cu lenjerie intimă, fiind considerat o potențială dovadă. Se întrebă dacă agenta Yoo îl citise și știa că Alistair are fantezii desfrânate cu un personaj diabolic, pe nume Manticore, dintr-un desen animat.

Însă agenta Yoo îl privi fix, cu seriozitate.

— Nu mă băgați în seamă! Eu sunt doar o observatoare a turnirului.

Însă bunica părea să aibă altă părere. Totuși, le întoarse spatele creatorilor de vrăji și de blesteme. Unul câte unul, „oaspeții" așezară pe măsuța de cafea câte o cutie împachetată în hârtie pentru cadouri, de parcă veniseră la o petrecere a burlacilor.

— Aceste vrăji constituie cea mai bună protecție pe care Aleshire Emporium o are de oferit, rosti rece femeia cu codițe împletite. Coiful-războinicului poate bloca orice blestem, până la clasă nouă.

Alistair se îndoia că vreunul dintre campioni era capabil de un blestem mai sus de clasă șapte.

— ...iar ceața-de-separare poate reduce efectele unui blestem la jumătate. În-spatele-liniilor-inamice îi împiedică pe ceilalți să-l detecteze pe cel care aruncă o vrajă prin orice alt simț în afara văzului.

Alistair schiță, fără să vrea, un zâmbet, imaginându-și că nu poate fi gustat și întrebându-se de ce ar avea nevoie de așa ceva.

— Am pus la punct o selecție cu blestemele mele preferate, zise cel cu ochii machiați.

Tânărul avea o voce neutră, plictisită, deși se găsea în bârlogul leului.

— Priveghiul-infernului va transforma orice în cenușă pe o rază de nouă metri. Pachetul cu perfidul-fir-capcană îți permite să

aranjezi capcane mortale pe care un dușman le poate dibui numai cu o mare atenție.

De fiecare dată când un creator de vrăji sau de blesteme își recita discursul, Marianne încuviința din cap și le făcea semn să-și adauge contribuția la grămadă. Agenta Yoo se ținea de cuvânt, urmărind scena fără să scoată un sunet.

— O colecție de vrăji pentru supraviețuire, spuse bărbatul cu monoclu. Vorbim despre vrăji de bază cu apă purificatoare, aprovizionare cu hrană, câteva vrăji de tămăduire...

— Deții unul dintre cele mai mari centre comerciale pentru vrăji din oraș, îl întrerupse tăios bunica. Dar nu ne oferi decât farmece ieftine, pe care le putem obține de oriunde și cu mai puțină bătaie de cap. Unde este produsul specific familiei voastre?

Bărbatul se albi la față, dar se îndreptă mândru de spate.

— Mi-am dăruit deja munca și intenția de sponsorizare familiei Thorburn.

Campioana lor, oricine o fi fost ea, primise locul al cincilea în Măcelul Șapte, potrivit ziarelor de dimineață. Pe Alistair nu-l interesa să învețe numele celor pe care urma să-i ucidă.

— Nu sunt naivă! se răsti Marianne. Aproape toți cei prezenți astăzi, aici, ați promis sponsorizări altei familii și nu nouă. Permit așa ceva doar pentru că este o prostie.

— Nu-mi voi lăsa fiica să vină aici înainte de următorul turnir și să se ploconească în fața familiei voastre doar din cauza magiei înalte.

Vorbele creatorului de vrăji îi îngheță sângele în vene lui Alistair. Nimeni nu i se adresa așa bunicii.

— Nu vă dau mai mult decât am.

Marianne aruncă o privire spre agenta Yoo, după care vorbi calm:

— Dar timp de douăzeci de ani, familia Lowe a folosit magia înaltă ca să păstreze ordinea în treburile orașului. Nu-ți cerem ție și *fiicei* tale decât... – tonul ei căpătă o notă amenințătoare – o mică recompensă.

Creatorul de vrăji își mută greutatea de pe un picior pe altul. Ochii lui bulbucați se îndreptau când spre Marianne, când spre ușă.

Marianne își așeză mâna numai piele și os pe umărul lui Alistair și îl strânse. Băiatul se încordă.

— Dacă atacă, îi șopti ea la ureche, îi plătești cu aceeași monedă.

Preț de câteva momente, peste grup se lăsă o tăcere tensionată și, de parcă auziseră cuvintele bunicii, toate privirile din încăpere se ațintiră asupra lui. Mama, unchiul și vărul lui se uitau la el cu

pasivitate. Hendry scutură din cap aproape imperceptibil, căci nu îndrăzni mai mult. Creatorii de vrăji făcură un pas temător în spate.

În familia Lowe nu li se spuneau copiilor poveşti cu monştri ca să ştie cum să îi nimicească.

În familia Lowe li se spuneau asemenea poveşti pentru ca ei înşişi să devină monştri.

Unul dintre nenumăratele inele ale creatorului de vrăji începu să strălucească. O secundă mai târziu, un fascicul de lumină albă sub forma unei ţepuşe zbură spre inima lui Marianne.

Agenta Yoo tresări şi se ridică în picioare. Dar reacţionase prea încet.

Marianne şi Alistair, dimpotrivă.

Cu un pocnet din degete, Marianne aruncă o piele-de-rechin, care învălui canapeaua ca un scut roşu. Ţepuşa se dezintegră şi se risipi într-o ploaie sclipitoare ce se aşternu pe podea.

Imediat, Alistair se concentră şi invocă blestemul la care meşterise atât, hotărât să-şi facă bunica mândră.

Creatorul de vrăji se împiedică, dar era vădit că anticipase represaliile. Întinse mâna şi invocă propriul scut. Pereţii casei se cutremurară sub forţa vrăjii. Candelabrele zornăiră. Portretele tremurară. Scutul străluci orbitor. Era una dintre cele mai puternice vrăji văzute vreodată de Alistair. De clasă zece.

Cu magie comună, o năpasta-cârciumarului se situa în clasa şase.

Însă magia înaltă îi dubla clasa.

Blestemul lui Alistair ţâşni din inelul său într-un nor de un roşu otrăvitor. Traversă camera, silindu-i pe ceilalţi creatori să se apere cu propriile scuturi improvizate sau să se ferească din calea lui. Blestemul pătrunse prin scutul bărbatului de parcă ar fi sfâşiat un pergament.

Spre lauda lui, omul nu ţipă.

Culoarea deschisă a tenului i se intensifică şi se înroşi precum un vin vechi. Sclerotica i se tulbură şi ochii i se sfrijiră ca nişte resturi de fructe putrede. Membrele i se umflară şi bărbatul începu să tragă disperat de inele pentru că ele îi tăiau degetele tot mai inflamate. Inelele zornăiră când se loviră de podeaua din piatră.

Pentru o clipă, bărbatul rămase tăcut, legănându-se gata-gata să leşine. Apoi, îl cuprinse brusc tusea şi expectoră un lichid ciudat, violet. Fluidul i se prelinse din ochi şi din urechi mai întâi, după care i se scurse nestingherit în jos, pe gât. Pur şi simplu se zbârcea. Chiar şi în toiul pedepsei sale abominabile, îşi ridică încet capul şi-l privi pe Alistair Lowe direct în ochi. În orbitele găunoase, nu mai avea decât ceva ce semăna cu un sâmbure de piersică.

Alistair căscă gura de uimire. În ciuda magiei înalte, totuşi blestemul era unul de mahmureală. N-ar fi trebuit să producă… aşa ceva.

Poate doar dacă greşise el când îl meşterise.

Nemaiputând să se abţină, Alistair se aplecă peste braţul canapelei şi vomită pe covor.

După ce termină, văzu că bărbatul se prăbuşise. Nu murise – pieptul încă i se ridica şi cobora, dar era grav şi probabil iremediabil afectat. Zăcea jalnic într-o baltă a propriilor lichide. Camera duhnea oribil din cauza lor şi a vomei lui Alistair.

Agenta Yoo îngenunche lângă victimă, fierbând de furie.

— A fost… *grotesc*. Nu trebuia să…

— Acest bărbat m-a atacat în casa mea, replică Marianne. Dar te asigur…

Privirea bunicii se îndreptă tăioasă spre nepotul ei.

— Blestemul nu intenţiona să provoace asemenea suferinţă. Ai fi putut muri şi tu.

Alistair nu ştia dacă nu cumva fix avea să se întâmple asta, căci stomacul i se întoarse iar în gât, violent.

— Nu ştiu unde am greşit, rosti el răguşit.

Dacă nu erai destul de atent, crearea vrăjilor putea deveni un proces volatil. Alistair avea noroc că nu aruncase în aer întreaga proprietate.

Credea că-şi dăduse toată silinţa să treacă testul. Însă acum, pe buzele lui stăruiau resturi de vomă, iar agenta Yoo şi ceilalţi creatori de vrăji se uitau la el nu ca la un monstru, ci ca la un băiat nevolnic. Un lucru şi mai rău.

— Vă mulţumesc pentru vizită! rosti bunica sa scurt.

Femeia se ridică în picioare, păşi peste corpul de pe podea şi ieşi din încăpere, paşii ei lăsând în urmă semne violet.

ISOBEL MACASLAN

Creatorii de vrăji sunt cea de-a opta putere tăcută a turnirului, și asta îi face complici.

O tradiție a tragediei

ISOBEL SE OPRI ÎN FAȚA VITRINEI UNDE ERA EXPUSĂ RECLAMA la ofertele de vară, propuse de magazinul cu vrăji al mamei ei. Vrăjile cosmetice, una dintre specialitățile mamei, aveau prețul redus la jumătate. Toate nestematele erau tăiate în formă *marquis* și *princess* – cele mai noi tendințe în buticurile de lux din Ilvernath – și sclipeau pe turnurile rotative de prezentare, reflectând spiralat lumina după-amiezii în toate direcțiile.

Dar Isobel nu se oprise ca să admire gustul mamei ei.

UCIGAȘI DE COPII

Graffitiul se întindea pe toată fereastra, de sus și până jos, cu vopsea cărămizie.

I se făcu pielea de găină și, alarmată, se uită cu coada ochiului peste umăr, unde centrului comercial de lux învecinat nici că-i păsa de vandalism. De ce ar face-o, în definitiv? Doar se întâmplase de atâtea ori înainte, încă de când Isobel fusese anunțată ca prima participantă la Măcelul Șapte.

Fata păși înăuntru și inspiră adânc aerul parfumat, ca să-și calmeze nervii – mirosea a gumă de mestecat. Totul în magazin era menit să îți inducă o stare de bine. Peretele cu oglinzi înrămate elegant, vrăjite să ofere tenului extra strălucire. Culorile neutre dădeau senzația de spațiu deschis și aerisit. O imagine complet opusă celei din magazinul pentru blesteme MacTavish pe care ea și tatăl ei îl vizitaseră cu o săptămână în urmă.

— Mami? strigă Isobel, lăsându-şi geanta şi rucsacul într-un colţ şi ducându-se să arunce un ochi în camera din spate.

De obicei, mama ei stătea printre pernele velurate de pe podea, înconjurată de o mare de nestemate inactive, strălucitoare, plăci din lemn pentru vrăji şi flacoane pline cu magie obişnuită, brută. Când un alt creator de vrăji lansa ceva la modă, mama ei se ascundea în camera asta ore la rând, încercând să combine o reţetă proprie care să se ridice la acelaşi nivel. Concurenţa era mare în afacerile cu vrăji independente. Trebuia să inventezi vrăji care să atragă atenţia publicului, să produci versiuni mai bune ale produselor rivale, să vinzi suficiente farmece simple care să sprijine specialitatea preferată a familiei. A mamei ei era divinaţia.

Privind toate astea, rozul, scânteierile, frumosul, îi venea greu să şi-o imagineze pe mama sa trăind vreodată în casa tatălui ei. Părinţii lui Isobel divorţaseră când ea împlinise opt ani. Fata avea amintiri ale mamei locuind cu ei, ducând-o la adunările Macaslan, alături de veri şi alte rude, sau ale părinţilor ei îndrăgostiţi. Amintiri care mereu i se păreau nişte piese de puzzle eronate, desperecheate şi asamblate forţat.

Magazinul era deschis, iar uşa, descuiată, prin urmare mama ei se afla aici. Probabil că urcase puţin în apartamentul de la etaj. Cu atât mai bine. Inscripţia de pe vitrină ar fi supărat-o.

Isobel îngenunche în spatele tejghelei şi scotoci prin sertarele cu nestemate pre-umplute. În sfârşit, găsi o gata-cu-debandada! într-un cristal şic din turmalină. Pe eticheta cu codul de bare scria şi categoria: clasă doi.

Isobel se strecură afară şi aruncă farmecul spre mizeria aia roşie. Trebui s-o folosească de opt ori ca să cureţe vitrina perfect, dar faţada îmbunătăţită, sclipitoare, nu-i oferi nicio satisfacţie. Mai rămăseseră câteva zile până la începutul turnirului, aşa că un alt neica nimeni furios, din afara oraşului, avea s-o vandalizeze iarăşi.

Nici nu se întoarse bine Isobel înăuntru, că intrară doi clienţi. Fata se strâmbă. Ca şi ea, purtau uniforma verde a şcolii Ilvernath Prep.

— Salut, Oliver! spuse Isobel. Bună, Hassan!

— Ah, tu eşti! exclamă Hassan. Nu ştiam că încă lucrezi pentru mama ta. Nu eşti prea faimoasă pentru aşa ceva?

Ca mai toţi prietenii şi colegii ei, Hassan şi Oliver nu-i mai vorbiseră după ce *O tradiţie a tragediei* ieşise pe piaţă şi Isobel fusese declarată campioană, cu unsprezece luni mai devreme. În ciuda faptului că o ştiau de mulţi ani, hotărâseră că atenţia mass-mediei i se urcase la cap.

— Nu. Încă lucrez cu jumătate de normă, răspunse ea sec.

— Păi, aș vrea să returnez o nestemată vrăjită, zise Oliver. Cred că e stricată.

Mama lui Isobel nu vindea nestemate stricate.

— Dă-mi-o să mă uit la ea! îi ceru Isobel, și pe chipul băiatului apăru o expresie amuzantă. Ce e?

— E stricată, da? Vreau să o returnez...

— Dacă *e* ceva în neregulă, lucru de care Isobel se îndoia, atunci o voi repara.

Șovăind, Oliver aruncă o privire spre Hassan, care studia un raft cu tricouri imprimate: SPRIJINIȚI-VĂ CREATORUL DE VRĂJI LOCAL INDEPENDENT! Atunci Oliver împinse cristalul pe tejghea. Acesta pulsă slab cu o lumină albă, așadar clar avea magie în el.

— Ce fel de vrajă e? întrebă Isobel.

— Bucle-mai-lungi, răspunse Oliver în șoaptă.

Isobel se încruntă spre părul lui tuns scurt. Nu părea că folosise o vrajă de creștere a podoabei capilare. Poate piatra prețioasă chiar era stricată.

Fata scoase o placă pentru vrăji și așeză nestemata în centrul heptagramei. Apucă o altă piatră bucle-mai-lungi din coșul de expunere și le compară.

— Ai dreptate. E ceva în neregulă cu asta, admise amărâtă Isobel. E ciudat. E ca și cum un al optulea ingredient a fost...

Isobel se opri, privind pe sub gene.

— Ai umblat la ea? îl întrebă, făcându-l pe Hassan să-și ridice și el privirea, curios.

— De... desigur că nu, mormăi Oliver.

— Ba da! Ai încercat să ajustezi vraja. Odată ce farmecul e prins în cristal, s-a terminat. Îl poți schimba doar dacă îndepărtezi fermecarea și o iei de la capăt, dar... *Ce fel de vrajă de creștere credeai că faci?*

— Așa de prost merg lucrurile cu Mei? îl ironiză Hassan, după care băiatul îi zâmbi prietenos lui Isobel, ceea ce îi aduse speranța în suflet.

Cei trei nu fuseseră niciodată apropiați, dar merseseră împreună la aceleași petreceri. Poate după toată faima asta pe care nu și-o dorise mai avea o șansă să se întoarcă la vechea ei viață, după ce se termina turnirul.

Urechile lui Oliver erau roșii ca focul.

— Ascultă, tu doar repar-o, hine? I-am spus tatei că e defectă.

— Nu-ți face griji! îl liniști Isobel. N-o să spun nimănui. Dar ar trebui să fii mai atent data viitoare. Ai putea să te rănești. Iar

anexele retezate sunt greu de pus la loc. Mai ales unele... atât de delicate.

În timp ce Hassan se tăvălea pe jos de râs, Isobel se apucă să repare vraja. Luă un grimoar al mamei ei și găsi rețeta buclelor mai lungi. Dacă ar fi putut s-o repete pur și simplu, asta ar fi șters prostiile făcute de Oliver.

— Așadar, nu mai ești singura campioană, zise Oliver. Cum te simți?

Era clar că ironiile încasate îl deranjaseră.

— Aș prefera să nu discut despre turnir, rosti Isobel iritată.

— Ai auzit ce-a făcut puștiul Lowe azi? întrebă el. A orbit un bărbat și...

— Eu am auzit că l-a omorât, interveni Hassan.

— Nici vorbă, mătușă-mea este asistentă la spital. Mi-a povestit că încă trăiește. Dar, aparent, Lowe n-a avut nevoie decât de un blestem. Destul de dibaci, nu? Chiar dacă a folosit magia înaltă.

Isobel habar nu avea despre ce vorbesc cei doi. Suna mai degrabă a bârfă fantezistă ieșită din gura vânătorilor de blesteme care circulau prin oraș.

Oliver bătu darabana cu degetele pe tejghea și continuă:

— Prin urmare, știi că singura șansă de a-l învinge e să formezi o alianță. Un Lowe nu cade până nu sunt cel puțin trei împotriva unuia.

— Nu pricep scopul alianțelor, spuse Hassan. Ce sens are dacă tot se omoară între ei până la sfârșit?

— Supraviețuiești mai mult timp, explică Oliver. N-ai citit cartea?

Hassan se încruntă derutat, oglindind starea de spirit a lui Isobel. Fata nu-l văzuse niciodată pe Oliver citind în cei unsprezece ani de școală petrecuți împreună.

— Dar tu ai citit-o?

— Am urmărit serialul documentar.

Isobel detesta serialele documentare exagerat de dramatice, cu folosirea lor excesivă de muzică punk și filtrele roșii, așa că ignoră pălăvrăgeala băieților. Însă comentariul lui Oliver continua să o sâcâie. Campionii care formau alianțe, istoric vorbind, se descurcau mai bine decât ceilalți, dar chiar și cu patru campioni deja numiți, Isobel nu știa vreunul dornic să facă echipă cu ea.

— Cum te înarmezi, Isobel? o iscodi Oliver, întrerupându-i gândurile. Darul-ghilotinei ar fi un blestem bun, dacă aș avea de ales. Eficient și rapid. Deși ăsta nu pare a fi stilul puștiului Lowe...

— Amice, nu trebuie să te porți ca un nemernic! îl dojeni Hassan.

Un mod de exprimare care păru să-l enerveze și mai rău pe Oliver.

— Abia aștept ca întregul oraș să apară la înmormântarea *ta*! șuieră el. O schimbare plăcută.

Ignorându-l, Isobel așeză pe rând cele șapte ingrediente în colțurile heptagramei. Orice farmec avea șapte componente.

— Știi, mă gândesc că ar fi și mal rău dacă ar câștiga Macaslanii și nu familia Lowe. Ăștia, cel puțin, își văd de treburile lor. Dar ce-ar face Macaslanii cu atâta putere? Doar le plac la nebunie funeraliile. N-ai crede că ar vrea și mai multe?

Isobel își flexă degetele. Pe degetul mic de la mâna dreaptă purta o fă-l-knock-out, un blestem de apărare pe care îl adăugase arsenalului său de când reporterii începuseră să o urmărească până la școală. N-ar deranja-o să-i vadă fața lui Oliver când farmecul l-ar trânti la podea.

Însă Hassan se dădu un pas înapoi, îngrijorat.

— Vorbele lui chiar au sens, recunoscu el, și furia lui Isobel se dizolvă, lăsându-i un gust amar, plin de ranchiună.

Față de cei doi băieți. De Briony Thorburn. De întreaga ei familie.

Hotărâtă să nu scoată o vorbă – sau, mai rău, să plângă –, se concentră asupra muncii. Când termină, nestemata pulsă veselă, în alb, ca nouă.

— Cu plăcere! rosti ea printre dinți, și băieții plecară fără să mormăie nici măcar un la revedere.

— O s-o sun pe maică-sa, se auzi o voce din spatele ei.

Isobel se întoarse spre mama ei, care se sprijinea, în prag, de ușa camerei din spate. Honora Jackson avea pielea albă și un păr blond, creț, ce-i cădea în valuri până la talie. Purta o fustă cu imprimeu floral lungă până la glezne. Fața ei, care, de obicei, strălucea datorită vrăjilor cosmetice, era neobișnuit de palidă.

— De când stai aici? o întrebă fiica ei.

— De suficient timp. Putem vorbi?

Glasul femeii sună ezitant. În ultima vreme, de câte ori discutau, totul se încheia cu urlete.

— N-am chef.

Isobel trecu pe lângă ea, apoi își luă lucrurile și urcă la etaj, în apartamentul Honorei. Dormitorul ei era primul din stânga și complet diferit de cel din casa tatălui ei, cu tapet din brocart, cu imitații de frunze aurii și un miros stătut pe care niciun odorizant

nu-l putea masca. Camera ei de aici era curată şi colorată, fiecare perete având o nuanţă aparte de auriu şi de roz. Aici găzduia petreceri în pijama, aici se pregătea pentru dansurile şcolare. Sanctuarul ei.

Isobel se trânti pe lenjeria din satin. O secundă mai târziu, încuietoarea uşii se trase cu un declic zgomotos şi mama ei intră.

— Ce ţi-am zis eu despre vraja încuierii automate? o întrebă femeia.

Isobel se repezi spre noptieră şi îndesă teancul de tabloide în sertarul de sus. Nu voia să admită că citise articolul despre ea din *Glamour Inquirer*.

— Aş prefera să nu mai dai buzna în camera mea, bombăni Isobel.

— Înţeleg, dar, vezi tu, eu plătesc chiria.

Honora se aşeză pe marginea patului.

— Am fost la familia Lowe astăzi.

— *Poftim?*

Isobel nu mai auzise ca vreo persoană care nu aparţinea familiei să intre pe porţile lor din fier forjat. Uneori, uita că *locuieşte* cineva în casa aceea din pădure şi că nu e doar un loc al poveştilor de groază.

— Nu poţi refuza o invitaţie de la Marianne Lowe, adăugă Honora sec. I-a convocat pe toţi creatorii de vrăji şi de blesteme din oraş, aşa cum a procedat în urmă cu douăzeci de ani. Trăiesc în Ilvernath de prea mult timp ca să nu ştiu la ce să mă aştept.

— Marianne Lowe încă trăieşte?

Isobel strâmbă din nas. Din poveştile pe care le auzise despre femeia aceea, părea că are o mie de ani.

Mama ei izbucni în râs.

— Din nefericire, da. Şi I-am cunoscut şi pe campionul Lowe, cel din ziar. Băiatul...

Femeia îşi muşcă buza de jos.

— Alistair, spuse Isobel. L-am cunoscut şi eu.

De data asta, veni rândul mamei ei să fie şocată.

— Cum? De când îşi lasă familia Lowe copiii să vadă soarele?

— Din noaptea când i-au făcut poză. Eram în acelaşi bar. E vorba despre ultimul zvon? Că a atacat pe cineva?

— Deja ai auzit?

— Oliver şi Hassan vorbeau despre asta, o lămuri Isobel, simţind un nod în gât. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Ce-a făcut băiatul ăla astăzi... a fost oribil. Bayard Attwater a orbit din cauza lui.

— L-a atacat pe domnul Attwater? întrebă Isobel, oripilată, căci Bayard Attwater era un bărbat puternic.

— A fost un fel de apărare, dar chiar şi-aşa…

Femeia inspiră adânc.

— Ştiu că, atunci când va începe turnirul, nu va fi la fel de puternic fără acces la magia înaltă. Dar nu-mi place deloc situaţia. Alistair e periculos şi cam nebun. Promite-mi că nu vei fi tu cea care îl va înfrunta!

Teama din tonul mamei ei o agită teribil pe Isobel şi stomacul i se făcu ghem. Dar nu-i arătă nimic. După ultima lună plină de certuri, fata pricepuse că n-avea sens să-şi dezvăluie slăbiciunile în faţa Honorei şi mai ales amploarea acestora, deoarece ar fi apărut şi mai multe motive pentru care nu trebuia să fie campioană. Iar când nu se certa cu Isobel pe acest subiect, Honora il lua pe fostul ei soţ în primire. Era epuizant.

— N-am putea să ocolim chestiunea turnirului? întrebă Isobel, de parcă i s-ar fi adresat iarăşi lui Oliver.

Isobel se răsuci să-şi caute CD-playerul, oaza ei de linişte, dornică să rămână singură.

— Nu te înţeleg deloc, fata mea, rosti cu glas ascuţit mama ei. Chiar deloc. Ai toată viaţa înainte. Acum un an, nu vorbeai decât despre şcoala de design. Nu voiai să ai de-a face nici cu cartea aceea, nici cu turnirul sau…

— M-am răzgândit, OK? se răsti Isobel. E decizia mea.

— Dar nu e deloc decizia ta. Încă eşti minoră. Dacă ai nevoie de o operaţie, eu trebuie să fiu de acord. Dacă mergi într-o excursie, eu îţi semnez biletul de permisiune.

Se certaseră pe acelaşi subiect de zeci de ori. Isobel o ignoră şi se apucă să descâlcească firele căştilor.

— Vreau să ştiu ce ţi-a spus taică-tău, continuă Honora. Ştiu cum e el. Ştiu că el te-a convins.

Vocea aspră a tatălui ei îi veni în minte.

„I-ai abandona pe cei de-un sânge cu tine? După tot ce am făcut pentru tine? Doar pentru că eşti speriată? Ai prea mult talent ca să te temi. Presa te iubeşte deja."

„Ţi-e ruşine cu noi?"

„Ai putea câştiga, Isobel. Ştii că ai putea."

— Poate chiar vreau să fiu campioană, minţi Isobel. Poate vreau ca istoria să-şi amintească de mine ca o învingătoare.

— Briony obişnuia să vorbească aşa, nu tu, o contrazise Honora.

Isobel tresări când auzi numele lui Briony şi îşi aminti brusc tot ce îi făcuse prietena ei. Îşi închipuia că suferă teribil de când sora ei

fusese declarată campioană și se bucura. Se bucura că Briony Thorburn nu primise singurul lucru pe care și-l dorea.

— Când erai mică, nu îmi făceam griji. Credeam că, de vreme ce vei avea doar șaisprezece ani, îl vor alege pe unul dintre verii tăi mai mari. Familia nici măcar nu te-a băgat în seamă după ce eu și tatăl tău ne-am despărțit.

— Întotdeauna mi-au plătit taxa școlară, sublinie Isobel. Și mi-au trimis cadouri de ziua mea.

— Mătușile și unchii tăi probabil că nici nu știau cum să-ți scrie numele până anul trecut. Tatăl tău se mulțumea cu o vizită pe lună. Dar, din senin, au ieșit articolele alea în ziar. Brusc, ești mândria și bucuria familiei Macaslan. Se gândesc la tine ca la o unealtă folositoare, nu ca la o persoană.

Vorbele femeii o înțepară. Poate că majoritatea amintirilor din copilărie cu rudele ei erau niște imagini încețoșate cu ceasuri de mână bătute cu diamante și cu fum de trabuc. Dar cel puțin, când toată lumea îi întorsese spatele, Macaslanii o primiseră cu brațele deschise.

Însă Isobel știa că vorbele mamei ei se refereau și la altceva. Cu aproape un deceniu în urmă, Honora îl prinsese pe tatăl ei folosindu-i afacerea ca să transfere bani în conturi frauduloase. De aceea și divorțaseră.

— Dar e totuși familia mea, nu? se împotrivi Isobel. Nu au dreptul să mă folosească?

— Nu!

Mama ei se întinse și o apucă de mână, dar fata și-o smulse brusc din strânsoare.

— Nu, nu au acest drept.

— Și pe care dintre verii mei ai prefera să-i folosească? Pe Peter? Pe Anita? Pe Greg...?

— Pe oricare dintre ei! Cu excepția fiicei mele!

Când Isobel încercă să-și pună căștile, Honora înșfăcă firul.

— N-am terminat de vorbit cu tine!

Isobel simți un val de presiune în gât și nu știu dacă îi vine să țipe sau să plângă.

— Bine! bălmăji ea, gata să izbucnească în lacrimi.

Fata strânse la piept o pernă pufoasă.

— Spune ce vrei. Oricum nu poți schimba nimic. Sunt deja...

— Nu ești campioană decât atunci când numele tău va fi scrijelit pe Stâlp. Mai ai o săptămână. Te poți duce la tatăl tău să îi zici lui și nenorociților de reporteri că te-ai răzgândit. Că nu mai intenționezi să participi.

Isobel își imagină scena. Nu-i plăcea deloc când mama țipa la ea, dar mânia tatălui ei era și mai rea.

— Crezi că o să m-mor.

Isobel inspiră și expiră rar, încercând să-și împiedice tremurul vocii.

— Crezi că Alistair Lowe o să mă omoare. Dar nu se va întâmpla asta. Sunt mai puternică decât el.

— Să presupunem că ești, zise mama ei pe un ton din care reieșea clar că nu crede nimic. Chiar vrei să fii o criminală? Doar pentru că, legal vorbind, nu e...

— Nu, normal că nu! Dar...

— Și-atunci? Ce vei face? O vei omorî pe Innes, sora mai mică a lui Briony?

Lacrimile fierbinți i se scurgeau pe obraji. Isobel ura să plângă. Detesta sentimentul că pierde controlul.

— Da, o voi omorî.

Anul care trecuse o învățase că e o supraviețuitoare.

Honora se ridică în picioare și o apucă de încheietura mâinii.

— Bine! În cazul ăsta, vom pleca.

— Poftim? rosti Isobel răgușit.

— Mergem la Keratkos, să stăm cu sora mea. Luăm un zbor de seară. Vei fi prea departe ca să te mai aducă înapoi înainte de începerea turnirului.

O parte din sufletul lui Isobel se umplu de ușurare. Putea părăsi Ilvernath-ul pentru totdeauna. Putea s-o ia de la capăt.

Dar Macaslanii aveau să aleagă un văr de-al ei. Putea ea să le facă așa ceva? Să-i trimită la pierzanie pe Peter sau pe Anita? Știa că are har. Știa că Macaslanii au, în sfârșit, o șansă reală să câștige, să obțină puterea și averea care urma să le schimbe reputația, să le schimbe viața. Chiar dacă Isobel o avusese întotdeauna pe mama ei ca opțiune de retragere, știa cum e să fii tratată ca o pată, ca o rușine.

— Nu plec, rosti aproape sufocându-se.

— Ba da, *pleci*!

La început, când Honora se apucă să tragă de Isobel ca s-o dea jos din pat, fata încercă să scape din strânsoarea ei. Dar când unghiile ascuțite și manichiurate ale mamei i se înfipseră adânc în piele, Isobel se concentră la maximum și invocă blestemul din inelul cu cuarț de pe degetul mic.

Magia albă se scurse din piatră, prelingându-se pe covor ca o dâră de ulei. Puterea ei bolborosi tot mai tare, împroșcând tot ce găsi în cale. Sub atingerea ei, lemnul de castan șlefuit al noptierei se

încovoie şi intră într-un proces de putrefacţie. Tapiţeriile de pe pereţi se îngălbeniră, tapetul din jurul lor descojindu-se precum pielea uscată. Cu un geamăt puternic, scârţâind din toate încheieturile, plăcile din pardoseală se strâmbară şi se desprinseră una câte una, precum unghiile casante, scoţând la iveală noroiul şi viermii.

Mama ei urlă şi îi dădu drumul, fix când maţele-mlăştinoase îi atinseră pielea. Vraja se lipi de carnea ei, ca smoala. Până să invoce ea o vrajă de apărare, îi arse vârful firelor de păr. Mirosul îi provocă greaţă lui Isobel, dar se stăpâni, trăgându-şi genunchii la piept. Izbucni în hohote de plâns, prinsă în patul ei, singura insulă neatinsă de marea plină de mizerii şi putrefacţie. Blestemul de clasă nouă, menit să corodeze farmecele de apărare, fusese un cadou de la tatăl ei, primit in ziua în care acceptase să devină campioană. Intenţionase să-l păstreze pentru turnir, dar, în schimb, distrusese cu el singurul loc neatins vreodată de Macaslani.

— Nu mă poţi sili să fac ce nu vreau! se răsti Isobel la mama ei, care se refugiase pe hol.

Acum suspinau amândouă de zor.

— *Niciunul* dintre ceilalţi campioni nu e destul de puternic ca să mă învingă!

GAVIN GRIEVE

Un Grieve n-a beneficiat niciodată de pe urma turnirului. Pentru noi şi, probabil, numai pentru noi, turnirul este cu adevărat un blestem.

O tradiţie a tragediei

ÎN TIMP CE FURTUNA URLA AFARĂ, GAVIN SE STRECURĂ ÎNAPOI în camera sa şi închise iute uşa in urma lui. Tunetele îi reverberau în piept când se lăsă in genunchi, lângă birou, ca să cerceteze piatra de cuarţ încorporată în sertarul de jos. Vraja din interiorul ei – păstrează-distanţa, clasă cinci – proteja sertarul de ochi curioşi. Era singura vrajă din clasele mai înalte pe care fusese în stare să o creeze singur.

Gândindu-se la arta meşteririi nestematelor vrăjite, Gavin îşi aminti conversaţia dezastruoasă cu Osmand Wald şi eşecul lui de a-şi asigura o alianţă cu un creator de vrăji. Poate că nu avea legăturile sau resursele celorlalte familii. Dar ştiuse mai toată viaţa lui că el o să fie campion. Şi asta îi dăduse măcar o marfă valoroasă: timp.

Dezactivă vraja şi trase sertarul. Înăuntru se găseau şase dosare şi un exemplar uzat al cărţii *O tradiţie a tragediei*, cu multe însemnări pe margine şi zeci de post-ituri colorate. Iniţial, notiţele lui începuseră ca o cercetare a istoriei magiei înalte şi a familiilor rivale, dar, pe măsură ce turnirul se apropia, se transformaseră în ceva diferit.

În dosare. Despre ceilalţi campioni posibili.

Isobel Macaslan. Elionor Payne. Carbry Darrow. Innes Thorburn. Trei Blair potenţiali.

Şi adversarul principal, campionul care îi stârnea cel mai mare interes.

Gavin scoase dosarul şi îl deschise.

Lumina fulgerelor de afară accentua încruntătura lui Alistair Lowe.

Gavin îi smulsese fotografia din *Ilvernath Eclipse* şi o prinsese de coperta dosarului. Era prima imagine a băiatului pe care o văzuse vreodată – familia lui trăia dinadins izolată. Surprins de blițul camerei unui vânător de blesteme, Alistair Lowe părea profund iritat. Din câte ştia, băiatul avea un frate mai mare şi, deşi amândoi se calificau să devină campioni, Gavin – împreună cu mass-media – putea să jure că Alistair avea să fie ales. Chiar şi înainte de publicarea cărții, umblau zvonuri despre Alistair, şoptite pe la colțuri de celelalte familii: că e puternic, inteligent şi crud. Fără îndoială, creatorii de vrăji se ploconeau la picioarele lui ca să-l sponsorizeze.

Gavin alese să nu se gândească prea mult la celălalt aspect surprins de fotografie: până şi în lumina nefericită a blițului şi în pofida încruntăturii, Alistair Lowe era extrem de arătos. Nu că ar fi contat.

— O să te omor! rosti cu glas tare Gavin, lovind cu degetul centrul fotografiei.

Uşa se deschise cu o scârțâitură.

— Ce faci?

Vocea ascuțită, uşor nazală, a lui Fergus pluti prin încăpere.

Gavin închise brusc dosarul şi se răsuci.

— Ți-am zis să nu intri aici!

Fratele lui se încruntă. Părul blond i se lipise de frunte; în spatele lui, pe hol, se întindea un şir de urme de tălpi umede.

— Atunci ar trebui să-ți pui o vrajă mai puternică la uşă.

Privirea lui Fergus rătăci de la suportul pentru haltere din colț la şifonierul plin cu tricouri cu model identic, sortate pe culori şi, în sfârşit, la sertarul deschis.

— Ce-ai acolo? Reviste porcoase?

— Nu-i treaba ta!

Însă Fergus, de felul lui nesuferit de curios, se şi repezise şi pusese mâna pe carte. Ochii i se măriră când o deschise şi o frunzări.

— Ai subliniat practic fiecare propoziție. Gav, de câte ori ai citit-o?

— Nu de suficiente ori! se răsti Gavin, ridicându-se în picioare.

Era cu patru ani mai mare şi avea nouă kilograme de muşchi în plus față de Fergus. Nu-i trebuia magie ca să-şi pedepsească fratele pentru că-şi vâra nasul peste tot.

— Dă-mi-o înapoi!

— Nu pricep. Nu există nimic nou în ea.

— Ai citit-o, ca să vorbeşti?

Fergus şovăi, apoi clătină din cap.

— Mama zice că nu e importantă.

— Ei bine, este, pentru că, din cauza ei, întregul oraş ne urăşte. E plină de slăbiciunile familiilor, slăbiciuni de care mă voi folosi ca să mă asigur că oamenii pe care sunt forţat să îi ucid nu mă omoară ei primii.

Gavin detesta tot ce îi adusese ultimul an. Îi distrusese cele câteva prietenii pe care le clădise şi îi făcuse pe băieţii şi pe fetele cu care ar fi vrut să flirteze să se ferească de el, cu o combinaţie de milă şi de repulsie. Nimeni nu-şi dorea să se afle în preajma unui băiat pe care îl aşteaptă moartea.

Fergus se înroşi la faţă.

— Dar nu te forţăm... Adică, am crezut că ai vrut dintotdeauna să fii campion.

Gavin nu era sigur că „vrut" era cuvântul potrivit. A vrea implica o alegere de care el nu avusese parte. Căpătase statutul de campion mai degrabă în urma unui proces de eliminare. De cele mai multe ori, reuşea să se convingă că luase decizia din proprie voinţă, dar, în momentele liniştite, când ploaia nu răpăia afară neîncetat sau vocea lui Fergus nu umplea tăcerea, ştia că nu e adevărat.

Totuşi, nu conta şi nu avea sens să-şi facă fratele să se simtă vinovat. Fergus, preferatul mamei, nu avea să înţeleagă niciodată de ce Gavin era atât de nesuferit, atât de rece. Gavin voia să-l urască. Gavin voia să-i urască pe toţi pentru ceea ce-i făceau. Dar hotărâse cu mult timp în urmă să păstreze ura asta pentru turnir şi să o transforme într-o armă.

— Aşa e, rosti el, pe un ton voit mai blând. Doar că m-ai luat prin surprindere. Ce vrei, de fapt?

— O nestemată vrăjită.

Fergus arătă spre hainele sale ude.

— E oribil afară, şi trebuie să mă întâlnesc cu Brian...

— Nu-ţi dau nimic, spuse Gavin sec. Am nevoie de toate vrăjile posibile, fiindcă, după cum probabil ai băgat de seamă, nu ne prea scăldăm în alianţe cu creatorii de vrăji.

Şi atunci Fergus făcu ceva neaşteptat. Îi zâmbi.

— Înseamnă că n-ai auzit. Alistair Lowe a atacat un creator de vrăji la o întâlnire. Acum toţi cei care erau acolo urăsc şi mai mult familia Lowe. S-a dus vorba că ar face orice ca să se asigure de moartea campionului lor.

O speranţă bruscă, disperată, îi cuprinse trupul. Gavin nu se simţise niciodată mai recunoscător că fratele său era gură-spartă.

Dacă Alistair se dovedise atât de prost ca să-şi facă asemenea duşmani puternici, dacă erau suficient de furioşi ca să-l vrea mort... atunci avea să-şi dorească să-i ofere o moarte umilitoare. O moarte care să distrugă moştenirea lui Alistair. Un Grieve care să sfâşie un Lowe ar fi perfect.

Gavin vedea cum s-ar putea sfârşi povestea acum. Era nevoie doar ca un creator de vrăji să vadă lucrurile la fel ca el.

BRIONY THORBURN

Relicvele – arme pline de putere magică – pică aleatoriu din cer pe parcursul celor trei luni ale turnirului. Acestea sunt Mantia, Ciocanul, Oglinda, Sabia, Medalionul, Pantofii și Coroana.

O tradiție a tragediei

După încheierea concursului preliminar al familiei Thorburn, urma, în mod tradițional, o ceremonie de încoronare a campionului. Era o petrecere grandioasă dată în grădinile moșiei, cu participarea tuturor rudelor, oricât de îndepărtate – iar de data asta și cu jumătate dintre locuitorii Ilvernath-ului. Mesele din curtea principală gemeau de mâncare și de băutură, în timp ce lumina după-amiezii strălucea peste șirurile nesfârșite de oaspeți care veniseră să o felicite pe Innes.

Briony iubea petrecerile dintotdeauna și visase la aceasta de ani întregi. Însă acum, că venise momentul ei, se simțea distrusă. Mai rămăseseră două zile până la turnir, iar ea și Innes abia dacă schimbaseră o vorbă de la proba finală care nu fusese deloc o probă. Briony își petrecuse fiecare zi amintindu-și lipsa de reacție a bătrânilor când agenta Yoo o numise pe Innes campioana lor, ieșirea ei necontrolată și suferința de pe chipul surorii sale. Întregul eveniment fusese umilitor la culme; mai ales când bătrânii îi minciseră pe ceilalți din familie că oglinda o considerase pe Briony nedemnă de titlu.

Toți oamenii ăștia credeau că ea dăduse greș, dar, în realitate, povestea ei fusese ucisă în față. Și habar n-avea cum s-o readucă la viață.

— Știi, există multe speculații. În privința favoritului la câștigarea acestui turnir.

Tresărind la auzul vocii, Briony se răsuci pe călcâie și zări un bărbat rumen în obraji, într-un costum purpuriu.

— Sunt Osmand Walsh, se prezentă el. De la Walsh Spellmaking.

— Briony Thorburn, răspunse fata automat, scuturându-i mâna lipicioasă din cauza transpirației.

Briony nu înțelegea de ce un creator de vrăji și-ar pierde vremea discutând cu ea când noul copil de aur al familiei se găsea în centrul atenției la doar câțiva pași.

— După cum spuneam, acesta este al treilea turnir pe care îl urmăresc și cred că familia ta are șanse mari să-l câștige.

Osmand Walsh își învârti paharul cu gin tonic, scrutând-o cu privirea din cap până-n picioare.

— Probabil că ești foarte mândră. Ați știut dintotdeauna că Innes va fi aleasa? Am auzit că familia Thorburn pune mare preț pe competiție.

— Da, rosti Briony printre dinți. Sunt foarte mândră.

Din păcate, bărbatul nu se dovedi a fi singurul dornic s-o abordeze. Urmară doi dintre prietenii de la școală, Liam și Kwame, care o găsiră după ce se plictisiseră de cabina fotografică magică din grădină.

— Știm că ți-ai dorit să fii aleasă, spuse Kwame. Dar, ținând cont de tot ce se povestește în cartea aia, poate că e mai bine așa... știi tu...

Liam îi strânse mâna prietenului său, avertizându-l tăcut.

— Pur și simplu, ne bucurăm că o să fii alături de noi și în ultimul an! rosti Liam ferm. Georgia zicea că acum echipa de rugby are o șansă reală la campionatele internaționale.

Pentru a mia oară, Briony înjură în gând *O tradiție a tragediei* pentru că îi permisese lumii să tragă cu ochiul în culise. De parcă el îi păsa de sezoanele de la volei sau rugby când aici era vorba de o competiție adevărată, pentru care fusese crescută.

— Scuzați-mă! spuse ea după ce băieții începură să facă presupuneri despre campionul care urma să moară primul, amândoi pariind pe Gavin Grieve. Trebuie să găsesc o toaletă.

Briony se pierdu în mulțime și se ascunse în spatele tufișurilor de la marginea curții, lăsând în spate murmurul vesel al petrecerii.

Ar fi dat orice să i se poate confesa cuiva, dar, din cauza jurământului-de-taină, nu putea să dezvăluie nimic. În plus, singurii care ar fi înțeles-o oricum nu ar sta de vorbă cu ea.

Isobel Macaslan, prietena ei cea mai bună. Finley Blair, iubitul ei. Acum amândoi erau de domeniul trecutului. Amândoi campioni, căci Finley tocmai fusese anunțat în ediția de dimineață a ziarelor.

Trecuse un an de când Briony vorbise ultima dată cu ei. Când o dăduse în bară și familia ei se văzuse nevoită să o transfere la altă școală. Se supusese, firește. Familia era mai importantă decât orice.

În prezent, își dădu seama că renunțase la tot pentru o poziție pe care nici măcar n-o primise. Iar unii dintre cei mai importanți oameni din viața sa urmau să se omoare între ei.

Nu conta că ea avea o viață întreagă înainte pentru a se obișnui cu ideea. Turnirul bătea la ușă, și ea tot nu pricepea ce se petrece.

Tocmai își trăgea nasul, bosumflată, pe o bancă acoperită cu mușchi, ascunsă lângă o fântână, când un cuplu ieși împiedicându-se și chicotind dintre tufișuri. Când o văzură, se opriră jenați. Briony își închipui cum trebuie să arate ea cu rimelul scurs și cu nasul roșu. Se simți extrem de stingherită și de furioasă.

Nu se gândi prea mult. Invocă o mână-de-ajutor din inelul de pe degetul mijlociu al mâinii drepte – în general, folosită pentru sarcini de întreținere a gospodăriei – și valul de magie îi zgudui corpul. Un moment mai târziu, un jet de apă țâșni din fântână și se revărsă peste marginile ei, udându-i fleașcă pe cei doi, care începură să țipe, luând-o la goană.

— Îmi pare rău! murmură printre dinți Briony, doar pe jumătate sinceră.

Nu se purtase deloc ca o Thorburn, chiar dacă folosise o vrajă de clasă doi.

Și-apoi, nu mai trebuia să fie o Thorburn perfectă.

Din spatele ei, răsună un hohot de râs.

— Familia ta are reguli cu privire la afișarea afecțiunii în public?

Briony se întoarse. O siluetă se desprinse dintr-un tufiș și se apropie. Băiatul părea cu câțiva ani mai mare decât ea, cu tenul deschis și părul mai lung, coborându-i până la lobul urechii. La gât îi atârnau mai multe inele crăpate, iar brățările incrustate îi împodobeau încheieturile osoase.

Lui Briony nu-i plăcu felul în care o privea tânărul. Îi amintea de uliii care vânau vrăbiuțele din grădina lor – se arătau doar când era prea târziu ca prada să mai scape.

— Cine ești?

Băiatul îi dărui un zâmbet destul de larg ca să zărească sclipirea piercingului din limbă.

— Reid MacTavish.

Briony recunoscu numele. Un creator de blesteme. Unul important. Ar fi trebuit să se afle în curtea principală, unde să-i ofere sponsorizarea lui Innes, in loc să pândească în umbră ca o fantomă gotică.

— Ai vreun blestem care să facă pe toată lumea să mă lase în pace? bombăni ea.

— Genul acela de magie nu pare să fie stilul familiei tale.

— Nici eu, aparent! se răsti Briony, regretându-şi imediat izbucnirea.

Bârfele se răspândeau în Ilvernath mai iute decât un blestem scăpat de sub control – mai ales cu jurnaliştii şi vânătorii de blesteme care ieşeau de prin toate gurile de canal ale oraşului.

Reid se uită spre ea plin de curiozitate.

— Familia mea mi-a zis mereu că în special cei mai apropiaţi de campioni sunt şi cei mai loviţi, spuse el. Eşti sora ei, nu? Probabil că e foarte dificil.

Briony încercă să-şi regăsească tonul neutru:

— Nici n-ai idee.

— Ai dreptate. N-am. Dar nu eşti mândră de ea? Am citit că Thorburnii trebuie să se lupte zdravăn pentru poziţia de campion. Probabil că Innes a meritat.

Nu cum aş fi meritat eu. Briony se sforţă să alunge gândul, ştiind că, dacă se agaţă de resentimente, acestea vor supura întruna. Încercă să se concentreze asupra altor lucruri. La dalele de piatră umede de sub picioarele ei. La foşnetul blând al tufişurilor. Cerul senin şi albastru, care, curând, avea să fie pătat de roşu.

— Ai citit? repetă Briony aproape în şoaptă. Ai citit şi tu cartea, nu?

— Poate. Dar chiar şi înainte de ea, în fine... Un creator de blesteme bun vrea să ştie tot ce e posibil despre un blestem ca al Ilvernath-ului. E fascinant. O maşinărie complexă, care funcţionează perfect de la un ciclu la altul al Lunii Sângerii.

O maşinărie. Briony nu se gândise niciodată la turnir în felul acesta – toate familiile combinate în şapte mecanisme interconectate, strângându-se la un loc ca să joace aceeaşi poveste, generaţie după generaţie.

— Acum totul e de domeniul trecutului, rosti Reid pierdut în gânduri şi lingându-şi buzele. Viitorul e supus schimbării... S-a asigurat cartea de asta.

— Blestemele nu se schimbă, îl contrazise Briony, după care îşi dădu seama că nu trebuie să-i explice aşa ceva unui creator de blesteme. Cel puţin nu celui de faţă.

— Nu. Blestemul din Ilvernath nu s-a schimbat. Dar contextul, da. Gândeşte-te puţin... Toată publicitatea, amestecul străinilor. Mă întreb cum se vor modifica strategiile campionilor sau dacă jurnaliştii şi vânătorii de blesteme gata să surprindă tot cu aparatele lor foto vor determina magia să lucreze şi mai mult, să se autodistrugă sau... În fine, sunt sigur că şi ţie ţi-a trecut prin cap.

Vorbele lui păreau aproape de basm, de parcă își descria iubita. Briony se cutremură. Creatorii de blesteme aveau reputația că sunt cam sinistri, și începea să înțeleagă de ce. Nimeni n-ar trebui să exprime atâta dragoste față de ceva menit să-i rănească pe alții.

Dar familia ta iubește turnirul, îi șopti o voce firavă în cap, pe care o alungă rapid.

— De ce stai de vorbă cu mine? îl întrebă. N-ar trebui să asculți propunerile surorii mele și motivele pentru care e musai să-i oferi cele mai scârboase mărfuri pe care le deții?

Reid pufni.

— Ah, săptămâna trecută, magazinul meu a primit o vizită de la o anumită reprezentantă a guvernului. Mi-a pus o grămadă de întrebări despre ce fel de blesteme i-au ajutat pe campioni să câștige în trecut. Să zicem că am intuit ce familie îi stârnise curiozitatea: suficient de puternică să aibă o șansă de câștig, dar mult mai ușor de controlat decât familiile Lowe și Blair. Pun pariu că sora ta are deja toate blestemele necesare. Probabil că de aceea a ales-o guvernul drept campioană – fiindcă e ascultătoare.

Briony se holbă la el. Încercă să vorbească, dar jurământul-de-taină îi sugrumă coardele vocale. Magia pâlpâi în jurul ei, particulele albe sclipind în aer.

— Interesant! murmură Reid, dându-se un pas mai aproape. Așadar, *e* adevărat.

— Eu...

Briony aproape că se sufocă.

— Tu... Cum...?

Reid ridică din umeri.

— A fost o teorie până adineauri, serios.

Briony nu-și încălcase legământul, dar nu mai conta. Adevărul ieșise la iveală, și implicarea agentei Yoo putea să distrugă credibilitatea familiei Thorburn.

— Te rog să nu mai spui și altora! se repezi fata, ușurată că vorbea din nou cu lejeritate.

— Ah, nu-ți face griji. Secretul vostru e pe mâini bune. Mă întreb totuși... Nu te sâcâie să știi că familia ta și-a încălcat tradiția? Magia înaltă îi aparține familiilor voastre. De ce să ajuți pe altcineva să aibă acces la ea?

Da, normal că o sâcâia, dar Briony nu voia să-i dea satisfacția să afle și alte adevăruri incomode.

— Alegerile familiei mele nu sunt treaba ta!

— Dar sunt treaba *ta*, replică Reid răutăcios. Atunci, distrează-te făcând-o pe mica Thorburn cuminte! Dacă asta îți dorești.

Tânărul o lăsă lângă fântână, luându-şi la revedere cu un gest sarcastic. Briony îl urmări îndepărtându-se, cuprinsă de mânie. Dar nu din pricina întrebărilor lui insinuante, ci din pricina ei înseşi. Fiindcă nu fusese destul de curajoasă să-şi pună chiar ea acele întrebări.

De ce îi permitea familia ei – puternica, orgolioasa ei familie – unei cărţi să umbrească sute de ani de tradiţie?

Ceva începu să capete formă în mintea lui Briony. Nu chiar o idee, dar începutul uneia, aşteptând nerăbdătoare undeva, în subconştient, ca o particulă de magie brută gata să fie colectată şi transformată într-un lucru grozav. Plecă din grădină şi se strecură în conacul uriaş care-i aparţinea familiei ei din negura timpurilor. Era casa în care ea şi Innes crescuseră, mereu înconjurate de rude, dar fără să aparţină cu adevărat vreuneia dintre ele. Briony urcă în goană scara în spirală până în camera ei şi îngenunche pe covorul din lână de lângă pat.

Exemplare ale cărţii *O tradiţie a tragediei* le fuseseră livrate anonim tuturor celor şapte familii chiar în ziua lansării ei pe piaţă. Briony găsise pachetul în faţa uşii şi le spusese tuturor că îl distrusese. Rudele se bucuraseră şi nu găsiseră niciun motiv să-i pună la îndoială vorbele.

Însă aceeaşi parte curioasă din ea, care acum se reactivase, o sfătuise să păstreze cartea. Fata o scoase de sub saltea şi o şterse de praf. Coperta era viu colorată şi dezgustătoare: zeci de fotografii şi de portrete ale campionilor anteriori, fiecare acoperită cu un filtru roşu nemilos.

Briony inspiră adânc şi se înfioră, apoi deschise cartea la prima pagină.

ALISTAIR LOWE

Familia Lowe învinge chiar şi când nimeni nu se aşteaptă, chiar şi când un alt campion este considerat cel mai puternic sau preferatul

tuturor. Iar noi rămânem cu buza umflată, întrebându-ne cum e posibil așa ceva.

Nu primim niciodată un răspuns.

O tradiție a tragediei

ÎN VISELE SALE, ALISTAIR RĂTĂCEA PRINTRE AMINTIRI. ÎN prima, avea șapte ani și glezna legată de piciorul patului.

— Se numesc târâtorii-nopții, îi spuse mama lui.

Femeia avea o voce gravă, oarecum melodioasă, perfectă pentru depănatul poveștilor. Iar celor din neamul Lowe le plăcea la nebunie să spună povești, mai ales după căderea nopții.

— Nu ies la iveală decât când e întuneric beznă, ca să nu îi poți vedea.

Mama sa stinse lumina din dormitor și închise ușa, care scoase un scârțâit sinistru.

Alistair țipă și trase furios de frânghia prinsă cu un nod magic.

— Nu! Nu…

— Știi, asta le place. Întunericul. Mai întâi, se reped la ochi.

— Te rog! Nu pot…

— Noapte bună! cântă ea.

Aceea fusese prima noapte a pregătirii lui neoficiale în calitate de campion, și Alistair suspinase amarnic mai tot timpul. Până când Hendry se strecurase în cameră, cu puțin înainte de răsăritul zorilor, și îl ajutase să schimbe lenjeria pătată cu urină. Și îi reamintise totodată că trebuia să îndure aceste spaime ca să devină neînfricat.

Visul se schimbă. De data asta, Alistair crescuse, dar nu cu mult.

— Goblinii sunt niște creaturi grotești, care vânează comorile îngropate, gânguri mama sa, uitându-se în jos la el.

Alistair era înghesuit într-un mormânt deschis, lângă sicriul tatălui său mort. Scuipă bolborosind când mama lui lăsă o mână de arginți să-i cadă peste față.

— Monedele ar trebui să fie suficiente ca să-i atragă. Iar *tu* ar trebui să fii suficient de puternic ca să-i respingi.

Alistair devenise mai bun la acest gen de teste, dar tot se panică – deși în tăcere – în mormânt. Pe pulover, familia îi cususe nasturi strălucitori, și băiatul putea să jure că înțepăturile anxioase din piept erau ghearele unui goblin care își căuta de zor comoara fix prin carnea lui.

Hendry nu avea voie să intervină în timpul testelor – chiar și la vârsta lor, amândoi știau motivul. Însă, mai târziu, îi aduse totuși lui Alistair o pătură. Logica îi spunea lui Alistair că păturica aceea nu-l

apăra de niciun monstru, dar, prins în lanţuri de un sicriu pe jumătate îngropat, îl ajută să se simtă mai în siguranţă.

Odată cu trecerea anilor, mama lor îşi folosise imaginaţia, şi nu numai ca să-i călească dârzenia. Apelase şi la magie.

— Văd ceva! Acolo! În apă!

Alistair se răsuci în apa neagră şi tulbure a lacului de pe moşia lor. O aripioară de peşte întunecată apăru la suprafaţă, apropiindu-se de el.

Mama stătea pe mal, cu o expresie aprobatoare, căci Alistair îşi ignoră frica şi continuă să înoate spre mijlocul lacului.

Hendry privea şi el, şi prezenţa liniştitoare a fratelui său îl ajută pe Alistair să nu bage în seamă senzaţia că un animal alunecos îi atinge glezna. Hendry era cel care îl încuraja, deşi lecţia familiei ar fi trebuit să îl ghideze în evoluţia sa. Aceeaşi lecţie pe care ei i-o predau mereu şi pe care el încerca s-o înveţe.

Monştrii nu te pot răni când tu însuţi eşti un monstru.

Alistair se trezi extrem de tulburat din vis. De vreme ce venise dimineaţa dinaintea turnirului, asemenea coşmaruri păreau o prevestire rea. Prin urmare, aşa cum făcea întotdeauna când ceva era în neregulă, se hotărî să-şi găsească fratele.

Îmbrăcă în grabă un pulover tricotat, cu modele groase, în relief, şi ieşi pe hol. Spre deosebire de dormitorul neîngrijit al lui Alistair, cu draperiile sale în permanenţă trase, sufocat de cărţi pe jumătate citite, de nestemate vrăjite şi de şosete din lână desperecheate, camera lui Hendry era imaculată. Fereastra lui dădea spre est, acolo unde răsărea soarele. Alistair se strâmbă când lumina nemiloasă a zilei îi răni ochii şi găsi patul fratelui său gol şi frumos aranjat.

Verifică şi celelalte vizuini obişnuite ale lui Hendry. Bucătăria mirosea a nuci macadamia prăjite şi a croasante cu unt. Totuşi, dulciurile nu-i ademeniseră fratele să ia micul-dejun. Locul de moţăit preferat era şi el gol, iar iarba de lângă piatra de mormânt a mătuşii Alphina nu purta conturul trupului lui Hendry. Sala de muzică era şi ea tăcută. Holurile, pustii.

Poate s-a ghemuit în altă parte să tragă un pui de somn, se gândi Alistair. *Sau poate e în atelier şi exersează magia.* Un lucru puţin probabil. Hendry evita tot ce presupunea să se dea jos din pat dimineaţa devreme.

Devenind tot mai neliniştit, Alistair porni cu paşi mari prin labirintul de coridoare întunecate ale casei ca să ajungă în salonul principal. Nu-şi găsi fratele, ci tot restul familiei.

Familia Lowe era una dintre cele mai puțin numeroase familii participante la turnirul din Ilvernath și acest aspect devenea și mai bătător la ochi cu un copil și cu cei trei adulți ce stăteau acolo solemn, îmbrăcați toți în gri. Portretele strămoșilor se înșirau pe pereți, în rame aurite, atât de multe și de vechi, că Alistair nu le recunoștea chipurile. Îi știa numai pe campioni. Ochii lor îl urmăreau pretutindeni în casă.

Talentat, studios, își imagină că șopteau portretele despre el. *Dar vă amintiți când era doar un copil? Atât de îngrozit! Atât de plin de angoase! Dacă niște simple coșmaruri îl tulbură în asemenea hal, cum o să se descurce când o să trăiască într-unul?*

Deasupra șemineului din piatră se găsea portretul pictat înaintea ultimului turnir. Bunica lui, la fel de severă și de serioasă ca în prezent, în ciuda celor douăzeci de ani în minus, era înconjurată de cei patru copii: mama lui Alistair, Moira; unchiul lui, Rowan; mătușa lui, Alphina, care câștigase turnirul și se spânzurase câțiva ani mai târziu; și unchiul său, Todd, care murise în mod tragic, la scurt timp după comandarea portretului.

Alistair se uită la pictura cea mai recentă, finalizată cu o lună în urmă. În jurul lui, bunica, mama, unchiul său, vărul lui în vârstă de opt ani și Hendry, singurul care zâmbea.

Hendry era și singurul care lipsea din această adunare spontană, deși el oricum dispărea ori de câte ori urmau să aibă loc discuții serioase. Judecând după expresiile grave ale celor prezenți, întâlnirea intra în categoria grea. Lui Alistair i se uscă gura în vreme ce încerca să evite uitătura cercetătoare a bunicii. Își dori să-și aibă fratele alături.

— Alistair, începu mama sa sumbru. Luna Sângerie aproape a dispărut. Turnirul începe mâine.

Un amestec de emoție și entuziasm îi cuprinse pieptul. Nu mai conta câte teste trecuse sau picase, ori că greșise un blestem în fața agentei Yoo. Toate orele de studiu îl aduseseră în acest punct. Hendry fusese dintotdeauna preferatul lor: mai fermecător, mai arătos, mai iubit. Dar lui Alistair nu i se potrivise niciodată un asemenea rol, așa că muncise fără oprire pentru propriul rol.

De campion.

Își împinse bărbia mândru în față și se așeză pe fotoliul din piele din fața lor. Celelalte șase familii își anunțaseră deja alesul și, în sfârșit, Alistair avea să se alăture și el celor mai buni.

— La fiecare generație, îi dăruim campionului un cadou.

Tonul de gheață al mamei lui sună mai rece decât de obicei.

— Așadar, eu *sunt* campionul?

Alistair se strădui să pară calm, dar vocea i se frânse. Întreaga scenă avea ceva ciudat. În fanteziile lui cu privire la acest moment, își imaginase mândria din glasul mamei lui. Alistair muncise zi și noapte pentru asta. Era campionul perfect. Un Lowe perfect.

Venise clipa lui cea mare, și totuși nu se putu abține să observe că Moira își păstra căldura numai pentru fratele lui.

— Nu ne întrerupe! se răsti la el bunica, și Alistair încremeni.

Era cât se poate de clar că femeia nu îl iertase pe deplin pentru incidentul cu creatorul de vrăji. Scăpase de o condamnare pentru ultraj ca minor doar datorită pretenției ridicole că fusese vorba de autoapărare.

Alistair se uită peste umăr, întrebându-se când avea să so-sească fiul perfect. Hendry ar fi înțeles ce înseamnă această discuție pentru el. Simpla lui prezență, un zâmbet din partea sa, ar fi fost suficiente ca să repare momentul oribil.

Moira scoase din huzunar un inel cu o nestemată de culoarea cenușii.

— Este o moștenire de familie, explică ea. La fel de bătrână ca turnirul.

Deși piatra nu prezenta însemne sau urme, ceva din aerul ei o făcea să pară antică. Alistair nu mai văzuse nimic asemănător. Și-ar fi amintit ceva atât de misterios, de puternic.

— Sângele înainte de toate, murmură Moira cuvintele care îl urmăriseră toată viața.

Chiar și atunci când el și Hendry se strecurau dincolo de porțile conacului ca să se distreze, știau că nu contează. Incursiunile acelea erau doar niște aventuri într-un vis, o fantezie căreia nu-i aparțineau niciodată cu adevărat.

Realitatea lor era lumina aurie a apusului de soare ce pătrundea printre copacii golași ai moșiei. Era sunetul vetrelor ce ardeau și al oamenilor care abia respirau. Era ascunsul prin firide de mult uitate, evitând chipurile crude și dezaprobatoare ale familiei care îl țineau mereu pe Alistair prizonierul camerelor umbrite și al turnurilor de cărți.

Alistair încă își amintea momentul în care își dăduse seama că va deveni campion. Împlinise opt ani și unchiul lui tocmai îl pusese să citească tot felul de lucruri în afara programei urmate de Hendry, care oricum era cu un an mai mare decât el. După ore în șir petrecute încuiat în camere ca să termine lectura, Alistair se aventurase în sfârșit afară, ferindu-și ochii cu mâna de razele soarelui, și își găsise fratele întins pe un pat de iarbă deasă, presărată cu păpădii. Părul lui vâlvoi semăna cu buruienile sălbatice.

— Ești mai bun decât mine, de-aia, îi explicase Hendry, rupând o floare și ținând-o în dreptul buzelor. Iar ei știu deja asta.

Alistair observase că vorbele lui Hendry sunt puțin tăioase.

— Știi ce vreau să zic, nu? îl iscodise Hendry.

Atunci, Alistair înțelesese că nu amărăciune deslușise în glasul lui, ci îngrijorare. Se uitase fix spre pădurea care le înconjura pământurile și se gândise la Ilvernath, care se afla dincolo de ea. Orașul pe care abia îl cunoștea. Singura poveste de groază care era și reală.

Turnirul.

— Da, murmurase el.

Alistair nu știa ce simte in acel moment – teroare sau mândrie. Turnirul urma să vină peste mulți ani.

— Când nu studiezi, ar trebui să vii afară. Să respiri aer curat.

Hendry îi întinsese floarea.

— Am auzit-o pe mama vorbind despre mătușa Alphina. După ce câștigi, nu vreau să ți se întâmple același lucru.

Alistair suflase în puful alb al florii – ca și când și-ar fi pus o dorință. Ca și când ar fi făcut o promisiune.

— Nu se va întâmpla.

Bunica lui Alistair așeză o mână fermă pe umărul mamei lui. Părea atât un gest de alinare, cât și unul de amenințare, iar Moira se încordă sub atingerea femeii.

— Orice familie își respectă istoria, spuse Marianne, dar a noastră o onorează. Fiecare chip de pe perete a sacrificat ceva pentru turnir.

Pe Alistair îl străbătu un fior de groază. Ascultase destule povești ale familiei care te bântuiau o veșnicie după aceea ca să știe că una urmează să înceapă.

— Toți copiii mei se calificau să ia parte la intrecere și toți erau puternici, continuă bunica lui.

Alistair n-o mai auzise niciodată vorbind despre turnirul anterior.

— Însă a trebuit să facem o alegere. Fiecare servea familia într-un fel sau altul. Alphina a fost menită să fie campioană. Rowan și Moira au fost meniți să ducă numele neamului mai departe. Iar Todd a fost menit să moară.

Ceilalți Lowe păreau stane de piatră. Trăsăturile lor erau monstruoase, la fel ca rictusul crud al buzelor și abisul fără fund din privirile lor fixe. Duri ca granitul, atât pe dinafară, cât și pe dinăuntru.

— Fără sacrificiul lui Todd, Alphina nu ar fi câștigat turnirul. Familia noastră nu ar mai fi la fel de puternică.

Moira se ridică în picioare tremurând și îi dădu lui Alistair cutia cu inelul. Era mai grea decât se așteptase și strălucea alb, a magie obișnuită, nu înaltă. Ca să îl poată folosi în timpul turnirului, își dădu el seama, când magia înaltă nu ar fi disponibilă pentru el.

— Există un motiv pentru care campionii noștri câștigă adesea.

Cu fiecare cuvânt rostit, Alistair zărea cu coada ochiului monștrii din viziunile sale, ca niște umbre ce se zvârcoleau de-a lungul pereților. Dragoni și goblini, dihânii marine și stihii. În toate poveștile spuse de familia sa, nelegiuiții învingeau. Depășeau obstacolele ca nimeni alții. Loveau exact când eroul se aștepta mai puțin.

— Este o formă de magie puternică, continuă Marianne, dar, așa cum porcul sacrificat atunci când e speriat va strica gustul cărnii, tot așa și un sacrificiu copleșit de frică va distruge spiritul. Totul trebuie făcut iute, cât ei nu sunt atenți.

Aspirațiile lui Alistair, sinele său, lumea sa se sfărâmară într-o mie de cioburi.

Când își regăsi vocea, aceasta era răgușită:

— Ce vrei să zici?

Marianne își țuguie buzele, pierzându-și răbdarea.

— Datorită sacrificiului, vei fi suficient de puternic ca să învingi.

— Întotdeauna am fost suficient de puternic ca să învinq.

Siguranța din glas i se păru chiar și lui falsă. Nu trecuse testele – se rănise prea tare când descbisese seiful și i se făcuse rău la vederea propriului blestem eșuat, când îl atacase pe creatorul de vrăji, atrâgându-i în mod negativ atenția agentei trimise să-i spioneze.

„Nu contează dacă dai greș", îi spusese Hendry. Iar Alistair, naiv și plin de speranță, aproape că-I crezuse.

— Nu ești destul de puternic, replică Marianne. Nu mai fi așa *sigur*!

Băiatul aruncă o privire spre mama sa, care se uita în gol spre masa dintre ei.

Monștrii învăluiseră încăperea cu beznă și Alistair se ridică brusc, simțindu-se teribil de amețit. Chiar și-așa, într-o stare de rău generală, știa cine sunt cei mai răi monștri.

Cei care stăteau în fața lui.

Nicio altă poveste de groază nu se compara cu aceasta.

Magia înaltă din inelele de pe degete îl ardea, vibrând în ritmul mâniei și al fricii sale. Pentru Alistair, mânia și frica mergeau mereu

mână în mână. Dar, în pofida valului uriaş de mânie, din gât nu-i ieşi decât o şoaptă.

— Unde e fratele meu?

Bunica lui dădu din cap arătând spre piatra de culoarea cenuşii.

— Sacrificiul-mielului este invincibil, iar un blestem invincibil cere un preţ inimaginabil. Aşa câştigăm noi mereu.

GAVIN GRIEVE

De când magia înaltă a dispărut în restul lumii, mulți creatori de vrăji au încercat să găsească o alternativă – însă zadarnic.

O tradiție a tragediei

Ilvernath arăta diferit noaptea. Trecătorii care rătăceau prin magazine dispăruseră, înlocuiți de hohotele de râs obscene ale clienților din baruri și de reclamele luminoase din fața cluburilor și a localurilor cu muzică. Gavin trecu pe lângă fațadele lor, adus de spate, privind furios spre mâinile din plastic expuse în vitrinele de la Walsh Spellmaking. Magazinul mărise prețurile, profitând de numărul mare al turiștilor din oraș. Gavin nu se mira. Hotelurile își triplaseră tarifele de la apariția Lunii Sângerii, fiindcă vânătorii de blesteme și reporterii rezervaseră toate camerele disponibile. Nimeni nu părea tulburat de ideea de a fi blocat în Ilvernath până la sfârșitul turnirului. Probabil credeau că familia Lowe va ieși câștigătoare în doar câteva zile.

Gavin ocoli artera principală, alegând un labirint de străduțe laterale, nu mai mari decât niște alei. O libelulă de un portocaliu strălucitor îl atrase spre magazinul de blesteme MacTavish, nestemata incrustată într-o antenă sclipind puternic a magie.

Din lista de creatori de blesteme pe care i-o dăduse Fergus, unul era prea bolnav din cauza atacului lui Alistair Lowe ca să-i fie de folos, alta era mama unei campioane, iar ceilalți refuzaseră să-l primească, trimițându-și asistenții să scape de el. MacTavish era ultima lui șansă.

Înăuntru, găsi un spațiu deosebit de înghesuit și de ticsit cu tot felul de lucruri, opusul eleganței false, bătătoare la ochi, din magazinele mai spațioase. Teancurile de pergamente, cărți și fleacuri zăceau pretutindeni într-un echilibru precar. Trupul înalt și umerii largi îl făceau pe Gavin să se simtă ca un uriaș, dar îi plăcu senzația. Adevărata putere însemna să știi că magazinul tău putea să

arate în orice fel, căci oamenii oricum veneau la tine. Privirea îi zăbovi pe câteva blesteme etichetate frumos pe rafturi – săgeți-antice, năpasta-mătrăgunei, trezirea-infernului. Familia MacTavish își stăpânea bine arta. Aveau chiar și un stil aparte, nestematele ovale în nuanțe de gri și de verde. Nu mai văzuse niciun alt creator de vrăji din oraș care să îndrăznească să folosească o astfel de formă.

— Salut! E cineva aici?

Drept răspuns, din spate se auzi un foșnet. Gavin aproape că dărâmă un bol cu inele crăpate dîn cositor când se răsuci pe călcâie. O secundă mai târziu, două draperii din catifea neagră alunecară într-o parte și-n alta, lăsând să apară un tânăr cu doar câțiva ani mai mare decât el. Vesta lui din piele nu-i ascundea deloc cămașa neagră de dedesubt ce-i punea în evidență pieptul. Un șir de inele magice moarte îi atârnau la gât, fiecare dintre ele fiind un trofeu al vrăjilor ce merseseră prost. Niște accesorii curioase pentru un creator de blesteme, dar se știa că membrii familiei MacTavish sunt niște excentrici notorii. Gavin nu intra în bârlogul altcuiva fără să-i cerceteze puțin istoria.

Ochii închiși la culoare, intensificată și de creionul dermatograf, îi întâlniră pe-ai lui.

— Gavin Grieve. Chiar mă întrebam când o să vii.

— N-aveai de unde să știi că voi veni, spuse Gavin.

Alene, aproape deliberat, creatorul de blesteme își lovi scurt de dinți inelul din limbă.

— Urmărlm de secole turnirul și familiile participante. Crezi că ești primul Grieve care crede că noi suntem colacul de salvare pentru... necazul unic în care te afli? Care apare aici în noaptea dinaintea începerii turnirului, milogindu-se?

Lui Gavin i se puse un nod în gât de furie.

— Nu am venit aici să mă milogesc.

Reid bătu darabana cu degetele pe tejgheaua dintre ei, unghiile cu ojă neagră sărită țăcănind ușor în lemnul lăcuit.

— Atunci, de ce ești aici, mai exact?

— Ai fost în vizită la conacul Lowe, nu?

Pe chipul lui Reid se așternu o expresie ce aducea a surpriză.

— Da.

— Ai văzut cât de puțin îi respectă pe creatorîi de vrăji.Pe tine.

Reid clătină din cap.

— Înțeleg încotro bați, Grieve, și îți admir eforturile. Încerci să te porți de parcă întâlnirea asta nu contează prea mult pentru tine. Ești ca un câine înfometat care se preface că nu are nevoie de brană.

arate în orice fel, căci oamenii oricum veneau la tine. Privirea îi zăbovi pe câteva blesteme etichetate frumos pe rafturi – săgeți-antice, năpasta-mătrăgunei, trezirea-infernului. Familia MacTavish își stăpânea bine arta. Aveau chiar și un stil aparte, nestematele ovale în nuanțe de gri și de verde. Nu mai văzuse niciun alt creator de vrăji din oraș care să îndrăznească să folosească o astfel de formă.

— Salut! E cineva aici?

Drept răspuns, din spate se auzi un foșnet. Gavin aproape că dărâmă un bol cu inele crăpate dîn cositor când se răsuci pe călcâie. O secundă mai târziu, două draperii din catifea neagră alunecară într-o parte și-n alta, lăsând să apară un tânăr cu doar câțiva ani mai mare decât el. Vesta lui din piele nu-i ascundea deloc cămașa neagră de dedesubt ce-i punea în evidență pieptul. Un șir de inele magice moarte îi atârnau la gât, fiecare dintre ele fiind un trofeu al vrăjilor ce merseseră prost. Niște accesorii curioase pentru un creator de blesteme, dar se știa că membrii familiei MacTavish sunt niște excentrici notorii. Gavin nu intra în bârlogul altcuiva fără să-i cerceteze puțin istoria.

Ochii închiși la culoare, intensificată și de creionul dermatograf, îi întâlniră pe-ai lui.

— Gavin Grieve. Chiar mă întrebam când o să vii.

— N-aveai de unde să știi că voi veni, spuse Gavin.

Alene, aproape deliberat, creatorul de blesteme își lovi scurt de dinți inelul din limbă.

— Urmărlm de secole turnirul și familiile participante. Crezi că ești primul Grieve care crede că noi suntem colacul de salvare pentru... necazul unic în care te afli? Care apare aici în noaptea dinaintea începerii turnirului, milogindu-se?

Lui Gavin i se puse un nod în gât de furie.

— Nu am venit aici să mă milogesc.

Reid bătu darabana cu degetele pe tejgheaua dintre ei, unghiile cu ojă neagră sărită țăcănind ușor în lemnul lăcuit.

— Atunci, de ce ești aici, mai exact?

— Ai fost în vizită la conacul Lowe, nu?

Pe chipul lui Reid se așternu o expresie ce aducea a surpriză.

— Da.

— Ai văzut cât de puțin îi respectă pe creatorîi de vrăji.Pe tine.

Reid clătină din cap.

— Înțeleg încotro bați, Grieve, și îți admir eforturile. Încerci să te porți de parcă întâlnirea asta nu contează prea mult pentru tine. Ești ca un câine înfometat care se preface că nu are nevoie de brană.

Dar amândoi știm că vei muri după numai o zi și n-am de gând să cad odată cu tine. Nu o lua personal!

Amintirile îl năpădiră pe Gavin: mama lui, turnându-și un pahar de vin în timp ce îi explica fără patimă că la ultimul turnir fratele ei mai mic fusese nimicit în mai puțin de o oră. Callista, care îi spunea că se născuse o Grieve, dar cu siguranță nu avea să moară tot o Grieve. Chipul rotofei și îngrijit al lui Osmand Walsh. Fata cu care se văzuse și care îi ignorase apoi telefoanele la o săptămână după apariția cărții *O tradiție a tragediei* în librăria orașului, colegul de clasă care flirtase cu el, dar se retrăsese imediat ce-și dăduse seama cine e Gavin.

Reid își mută greutatea de pe un picior pe altul, trăgând de vestă, și Gavin zări cartea vârâtă în buzunarul din interior. Un exemplar uzat din *O tradiție a tragediei*, la fel de citit ca al său. Vederea cărții îl motivă brusc. Nu putea să renunțe deja.

— Citesc relatări ale turnirurilor din trecut de ani întregi, asemănătoare cu cele din cartea aia, șopti Gavin. Când un Lowe nu câștigă turnirul, de obicei se întâmplă așa pentru că familia ta îl sprijină pe învingător. Totuși, nu primiți niciun fel de recunoaștere pentru acele victorii, dar familia campionului, da. Dacă alegi să te aliezi cu mine și câștig, mă voi asigura că lumea își va aminti și de voi la fel de mult.

— Sau își va aminti de noi drept nebunii care au ales să se alieze cu un Grieve.

Reid scoase cartea din vestă și o aruncă la întâmplare pe tejghea.

— Toți cred că familia ta a scris cartea, deoarece nu mai aveți niciun pic de mândrie, nimic de pierdut. Ești măcar suficient de puternic să folosești unul dintre blestemele noastre? Nu ne vindem produsele celor care nu le pot manevra.

Gavin recunoscu imediat provocarea. Zâmbi sinistru când magia sclipi în aerul din jurul mâinii sale, după care trimise un lujer din fum spre gura sa. Limba-argintie era o vrajă de marcă, pe care o exersase după întâlnirea cu Briony Thorburn. O vrajă care garanta că persoana afectată de farmec va spune adevărul. O vrajă de clasă cinci, singura pe care o stăpânea perfect.

Reid făcu ochii mari.

— Doar nu ești atât de prost, încât să încerci să arunci așa o vrajă asupra mea. Sunt protejat.

— Dar eu, nu.

Gavin inspiră adânc și sorbi vraja. Îi gâdilă plămânii ca o băutură fierbinte. Deși nu o vedea, știa că o dâră de magie obișnuită apărea

pe gâtul lui – vrăjile ce presupuneau atingerea recipientului lăsau de regulă urme.

— Am aruncat-o asupra *mea*. Acum, ascultă! Fie mă ajuți să câștig turnirul, fie găsesc o cale să o fac singur. Poate voi pierde. Dar, dacă toată chestia asta se termină și eu încă trăiesc, te voi găsi. Undeva, în afara magazinului tău sigur, protejat. Voi fi văzut deja moartea a șase oameni, prin urmare...

Gavin ridică din umeri, învăluit în magie. Vraja făcea lumea să pară ciudat de îndepărtată, de parcă ar fi fost în mijlocul unui flux curgător, lăsându-se purtat de curent în toate direcțiile.

— Cred că încă o moarte nu va cântări prea greu în conștiința mea.

Creatorul de vrăji oftă după ce vraja lui Gavin se risipi.

— Nu trebuia să te farmeci singur ca să dovedești că amenințarea ta e reală. Ar trebui să te dau afară fără prea multe discuții.

Însă tânărul nu se mișcă. Piercingul i se lovi din nou de dinți. Gavîn începu să înțeleagă că Reid cugeta.

— Ești dur, recunosc, rosti el, într-un târziu. Mai puternic decât am crezut. Și clar vei face tot posibilul să le-o dovedești și celorlalte familii.

— Așa e, răspunse Gavin, nesigur dacă Reid îl laudă sau îl condamnă la pierzanie.

În străfundul ochilor creatorului de vrăji pâlpâi ceva.

— Dar dacă turnirul nu s-ar rezuma doar la câștigarea lui?

Gavin se încruntă.

— Păi, nu se rezumă doar la câștigarea lui. Turnirul înseamnă și pierdere. Doar familia mea a scris cartea despre el.

— Hmm...

Reid se juca absent cu coperta tocită a cărții.

— E clar că toate astea te-au obosit. Aceeași poveste iar și iar. Dacă ai putea s-o schimbi...

— Dar *pot* s-o schimb, rosti Gavin ferm. Pot să câștig turnirul! Însă am nevoie de ajutorul tău.

Gavin nu știa cât mai poate rezista spoiala sa de mândrie. Îl privi pe Reid direct în ochi, așteptând emoționat... până când celălalt își feri privirea.

— Nu te voi reprezenta oficial, zise Reid, și Gavin simți un gol în stomac. Dar ți-aș putea oferi ceva. Ceva care să te facă mai puternic decât ceilalți campioni.

Un fir de speranță se strecură în sufletul lui Gavin, dar băiatul nu se pripi totuși. Nimeni nu i-ar face o asemenea ofertă fără niște obligații serioase.

— Care-i șmecheria?

— Nu e un blestem obișnuit, îi explică Reid, aplecându-se peste tejghea. Te va transforma într-un vas. Interesat?

Umbrele din magazin părură brusc mai întunecate și mai alungite, rafturile și tejghelele înghesuite strângându-se parcă în raza lui vizuală. Abia dacă-și mai auzi bătăile inimii și ecoul lor lovindu-se de coaste, fiindcă pur și simplu încremenise, țeapăn ca un cadavru.

Era ca un zvon răspândit prin colțurile barurilor sau pe aleile dosnice când ieși la o țigară, o poveste știută cumva de toată lumea, dar nu-ți amintești cine a spus-o prima dată.

Și anume că, dacă știai cum, puteai extrage magie brută din propriul corp ca să-ți faci vrăjile și mai puternice. Te transfor-mai într-un vas, capabil să amplifice clasa oricărei vrăji folosite – exact ca magia înaltă. Dar cu un preț îngrozitor.

„Oricine folosește trucul își pierde mințile", se zvonea. „Apoi își pierde viața."

Însă Gavin era pierdut oricum.

— Mă bag.

— Atunci nu mai avem timp de pierdut, continuă Reid, dispărând printre draperiile din catifea, iar Gavin îl urmă, strâmbându-se din cauza unui farmec ce se repezi brusc asupra lui – un soi de vrajă de teleportare.

Încăperea în care fusese transportat era un spațiu mic, imaculat, care îi aminti de cabinetul unui medic și care mirosea a antiseptice. Singurul indiciu că era mai mult de-atât venea dinspre flacoanele cu magie brută și plăcile pentru vrăji depozitate îngrijit pe rafturile de un alb strălucitor.

Reid îi surprinse privirea derutată în timp ce desfăcea un pat de campanie aflat într-un colț.

— Ah, camera din spate nu arată așa întotdeauna! Aici lucrăm la cazurile noastre... experimentale.

Gavin refuză să accepte gândul că Reid își dorise asta din prima. Și că fusese de acord să-și pună singur vârful cuțitului la gât.

— Și cum vor funcționa toate astea, mai exact? întrebă el.

— Transformarea corpului într-un vas necesită un tip special de blestem. Trebuie să-ți descătușez puterea de a ajunge la propria forță vitală. După ce termin, nu va mai trebui să colectezi sau să depozitezi magie brută – vei putea să o extragi din tine ca sursă pentru magia ta, sporind puterea vrăjilor. Fiecare farmec va avea cel puțin două sau trei clase peste categoria originală. Nu e la fel de

puternică precum magia înaltă, dar nimeni din turnir nu va deține o putere asemănătoare.

Gavin se încordă. Reid spunea că va arunca un blestem asupra lui Gavin, iar blestemele erau proiectate să producă suferințe.

— Dar?

— Dar fiecare persoană se naște cu o cantitate limitată de magie vitală.

Reid se întinse spre un sertar și scoase o seringă.

— De fiecare dată când extragi magie din tine, golești o fântână care nu se mai umple la loc. Iar dacă se golește complet, vei muri, indiferent că vei câștiga sau nu turnirul. E o treabă permanentă și ireversibilă.

Așadar, despre asta era vorba.

Dacă o făcea, își restricționa folosirea magiei pentru tot restul vieții.

Dar dacă refuza, restul vieții sale avea să fie probabil mult mai scurt.

— Ai spus că știai că voi veni, rosti Gavin. I-ai mai oferit și altcuiva această opțiune?

Reid zâmbi morbid.

— Vei fi prima mea încercare. Așteptam să apară voluntarul perfect.

— Și ce anume mă face perfect?

— Ești disperat.

Reid puse seringa pe o tavă de lângă pat și luă un stilou de tatuat ce avea o nestemată vrăjită incrustată în mâner.

— Dar și mai important, pentru că m-am întâlnit cu aproape toți campionii și niciunul nu m-a impresionat. Ai dreptate, Grieve, celelalte familii nu ne-au respectat niciodată așa cum ar trebui. Mai ales familia Lowe. Și mi-ar plăcea să schimb asta.

Poate că vorbele erau simple măguliri, dar atinseră ceva în Gavin, aprinzând o flacără a aprobării pe care nu o mai simțise niciodată. Nimeni nu credea în Gavin Grieve.

Însă Reid MacTavish credea. Îl considera pe Gavin demn să dețină puterea. Nu mai conta dacă puterea era periculoasă, dacă târgul încheiat venea cu niște obligații pe viață.

— În regulă, spuse el. Sunt pregătit.

— Excelent! îl încurajă Reid grăbit. Acum, scoate-ți haina și întoarce-te cu spatele la mine! Va fi mai puțin dureros dacă nu vezi ce fac.

Gavin se așeză, cu jacheta în poală. Încercă să se concentreze asupra flacoanelor cu magie brută din fața lui, fiecare marcată cu o

etichetă ce indica persoana care o adusese pentru vreun blestem personalizat. I se puse un nod în gât, pe care cu greu reuși să-l înghită.

Nu se temea. Deloc.

I se făcu pielea de găină când creatorul de vrăji îi suflecă mâneca stângă până la umăr. Își aminti ultima dată când mai stătuse atât de aproape de un alt băiat: Owen Liu, la o tavernă de la marginea Ilvernath-ului. Când vârfurile degetelor îi tresăriseră ca atinse de magie, dar din pricina unei idei complet diferite despre cum urma să se desfășoare noaptea.

Acum, nu i se părea nimic distractiv.

— O să te doară.

Răsuflarea lui Reid îi înfierbântă urechea.

Veni rândul lui Gavin să zâmbească morbid.

— Minunat!

Vârful seringii îi atinse bicepsul, ușor ca o pană. Apoi începu durerea.

Nu mai simțise niciodată așa ceva. Parcă era sculptat din interior spre exterior. Ceva se sfâșia în el, un organ pe care nu-l putea numi, dar de care știa că are nevoie. Magia sfârâi prin el, atât de puternică, încât nu mai reuși să gândească, să respire. Simțind că se sufocă, încercă să tragă aer în piept și pete negre îi apărură în fața ochilor.

Gavin se prăbuși ca o păpușă pe marginea patului și lacrimile i se scurseră pe obraji. Încăperea se învârtea în jurul lui când se ridică în capul oaselor.

— Gata? șopti el.

Chipul lui Reid se reîntregi. Arăta aproape... vinovat.

— Da, răspunse tânărul. E gata.

Brațul stâng îi pulsa. Gavin întoarse capul spre locul dureros și inspiră adânc.

O clepsidră tatuată i se întindea pe biceps. Partea de sus era plină, iar partea de jos, goală, dar tânjind parcă. Sângele se prelinse de pe marginile clepsidrei pentru o clipă, dar imediat liniile negre ale tatuajului îl absorbiră. Gura i se umplu cu un gust metalic. Tuși, apoi înșfăcă o bucată de tifon de pe masa de alături, o duse la buze și tuși din nou. Materialul alb se pătă cu stropi de sânge.

— Ce mi-ai făcut? rosti el răgușit, amețit.

— Nu mai trebuie să-ți umpli inelele, dar ai grijă ca ele să-ți atingă pielea, îi explică Reid, ocupat să dezinfecteze acul stiloului. De fiecare dată când magia vitală intră într-un inel, câteva fire de nisip de sus vor pica în partea de jos. Nu se mai umple. Când partea de sus e goală, mori. Așa că ai grijă. Ai priceput?

Gavin încuviinţă din cap. Nu-şi putea desprinde ochii de la tatuaj. Cerneala verde, mov şi albastră se învârtea încet, leneş, pe sub pielea lui, ca o explozie de vene expuse. Nu mai văzuse nimic asemănător.

— Am priceput.

— Un mod foarte amuzant de a spune mulţumesc!

Gavin îl privi direct în ochi.

— Îţi voi spune mulţumesc *după* ce am dovada că sunt mai puternic.

— Păi, dă-i drumul, atunci! spuse Reid. Verifică!

Gavin se concentră pe inelul de pe degetul mare al mâinii drepte. Băţ-de-chibrit, o variantă ieftină a unei pâlpâie-şi-arde-în-flăcări. Lumina din inima nestematei se risipi. Apoi, puterea curse prin el, ciudată şi nouă, înţelegând pe loc că magia aceasta nu avea nimic de-a face cu ceea ce folosise el înainte. Îşi desfăcu palma şi o flacără uriaşă prinse viaţă deasupra ei, urcând iute până în tavan, apoi revenind cu repeziciune înapoi. Era mult mai intensă şi mai puternică decât ar fi trebuit să fie o vrajă de clasă doi.

Gavin se holbă îndelung la ea, apoi închise palma, stingând focul. O clipă mai târziu, începu să-l doară umărul şi nestemata vrăjită se reumplu cu aceeaşi magie bizară.

Magia vitală a lui Gavin.

— A funcţionat, rosti Reid încet.

Gavin îşi smulse privirea de la propria mână sa şi îl văzu pe Reid admirându-şi opera cu o expresie de mândrie pe faţă.

— Chiar a funcţionat.

— Credeai că nu va merge? întrebă Gavin neliniştit.

Reid ridică din umeri.

— Ce mai contează? Eşti întreg şi pari să fii sănătos... şi la cap. Cel puţin la fel de sănătos ca atunci când ai intrat aici.

O durere sfâşietoare îi săgetă braţul lui Gavin. Întoarse capul, strâmbându-se când firele de nisip se prelinseră spre partea de jos a clepsidrei.

— Ar face bine să mă ajute să câştig turnirul! gemu el.

Reid se uită la el cu tristeţe.

— Să câştigi. Corect. E tot ce-ţi doreşti.

— Altceva nu are importanţă.

Cincisprezece minute mai târziu, Gavin abia dacă-şi amintea când îmbrăcase haina şi când părăsise magazinul. Nu-şi simţea decât bătăile inimii şi nu vedea decât forma întunecată şi ondulată a clepsidrei şi firele de nisip, căzând unul câte unul, avertizându-l că făcuse ceva ce nu mai putea fi reparat.

BRIONY THORBURN

Şapte Repere pentru şapte campioni... dacă supravieţuiesc toţi suficient de mult ca să-şi însuşească unul, desigur.

O tradiţie a tragediei

ÎN SEARA DINAINTEA TURNIRULUI, BRIONY THORBURN PORNI spre şesuri ca să-şi jelească soarta.

Mai exact, se duse la Turn, unul dintre cele şapte Repere răspândite prin sălbăticia din jurul Ilvernath-ului, unde avea loc turnirul. Reperele erau nişte fortăreţe puternice, impregnate cu farmece unice din magie înaltă. Briony îşi petrecuse anii şlefuindu-şi strategia – pentru ce Relicve va risca totul ca să le colecteze, ce Reper va ocupa în prima noapte a turnirului...

Era o strategie care nu avea să vadă niciodată lumina zilei. Poate ar fi trebuit să se simtă uşurată, dar o dezamăgire amară îi stăpânea întreaga fiinţă.

— „Turnul", citi Briony din *O tradiţie a tragediei*, una dintre nenumăratele cărţi aşezate în jurul ei. „Pe vremuri inalt de 21 de metri, acest reper a servit ca post de strajă pentru reperarea învadatorilor."

Turnul îşi pierduse grandoarea, iar acum nu mai era decât o grămadă de pietre din vârful unui deal, acoperit cu buruieni şi cu iarbă înaltă. Până la căderea Vălului Sângeriu, a doua zi, ca un giulgiu cărămiziu aruncat peste oraş, Reperele rămâneau simple dărâmături, tocite şi bătute de vânt pe parcursul celor opt sute de ani de la apariţia blestemului. Magia înaltă a turnirului avea să le transforme din ruine în fortăreţe, precum dovlecii fermecaţi din poveşti care devin trăsuri.

— „Reperele înconjoară Ilvernath-ul în şapte puncte [...], fiecare dintre ele având în centru un stâlp de magie înaltă..."

Briony cunoştea piatra la care se referea textul. Ridicându-se din mijlocul ruinelor, stâlpul masiv era singura parte a turnului care

BRIONY THORBURN

Şapte Repere pentru şapte campioni... dacă supravieţuiesc toţi suficient de mult ca să-şi însuşească unul, desigur.

O tradiţie a tragediei

ÎN SEARA DINAINTEA TURNIRULUI, BRIONY THORBURN PORNI spre şesuri ca să-şi jelească soarta.

Mai exact, se duse la Turn, unul dintre cele şapte Repere răspândite prin sălbăticia din jurul Ilvernath-ului, unde avea loc turnirul. Reperele erau nişte fortăreţe puternice, impregnate cu farmece unice din magie înaltă. Briony îşi petrecuse anii şlefuindu-şi strategia – pentru ce Relicve va risca totul ca să le colecteze, ce Reper va ocupa în prima noapte a turnirului...

Era o strategie care nu avea să vadă niciodată lumina zilei. Poate ar fi trebuit să se simtă uşurată, dar o dezamăgire amară îi stăpânea întreaga fiinţă.

— „Turnul", citi Briony din *O tradiţie a tragediei*, una dintre nenumăratele cărţi aşezate în jurul ei. „Pe vremuri inalt de 21 de metri, acest reper a servit ca post de strajă pentru reperarea învadatorilor."

Turnul îşi pierduse grandoarea, iar acum nu mai era decât o grămadă de pietre din vârful unui deal, acoperit cu buruieni şi cu iarbă înaltă. Până la căderea Vălului Sângeriu, a doua zi, ca un giulgiu cărămiziu aruncat peste oraş, Reperele rămâneau simple dărâmături, tocite şi bătute de vânt pe parcursul celor opt sute de ani de la apariţia blestemului. Magia înaltă a turnirului avea să le transforme din ruine în fortăreţe, precum dovlecii fermecaţi din poveşti care devin trăsuri.

— „Reperele înconjoară Ilvernath-ul în şapte puncte [...], fiecare dintre ele având în centru un stâlp de magie înaltă..."

Briony cunoştea piatra la care se referea textul. Ridicându-se din mijlocul ruinelor, stâlpul masiv era singura parte a turnului care

mai păstra o urmă de splendoare. Acum Briony se sprijînea cu spatele de el ca de un tron distrus.

— „Castelul se bucură de cele mai puternice farmece de apărare [...]. Cripta este protejată împotriva oaspeților nepoftiți [...]. Cabana conține o colecție de vrăji de supraviețuire care..."

Cu inima frântă din cauza torturii la care se supunea singură, Briony azvârli cartea peste ruine. Aceasta nimeri într-o baltă, dar fata nu se sinchisi s-o recupereze.

Nu venise până aici ca să se pedepsească. După ce discutase cu Reid MacTavish, crezuse că dacă vedea și ea ce scrie în *O tradiție a tragediei*, va percepe turnirul într-o lumină nouă, găsind un soi de dovadă care să le arate bătrânilor că luaseră o decizie greșită când o numiseră pe Innes campioană.

În schimb, cartea o înfuriase la culme. Paginile ei deformau poveștile eroice cu care crescuse, dându-le un aspect de fabulă moralizatoare și lugubră. Potrivit autorului ei, blestemul dîn Ilvernath era atât de abominabil, încât își câștigase un loc de frunte și nefast, alături de blestemul mâncătorilor-de-suflete dîn canalizarea Ucratskului sau de jelirea-celor-pierduți care răvășise un orășel pe nume Carsdell Springs.

Poate că era chiar mai rău. Blestemele alea fuseseră dezlegate până la urmă.

— Bri! o strigă Innes, apropiindu-se în goană de pe creasta dealului.

Grozav! Briony se întinse după cea mai apropiată carte – *Toate jelaniile noastre* – și se prefăcu a fi absorbită de lectura unui capitol.

— Ce faci tocmai aici, la mama naibii? întrebă Innes, răsuflând din greu când ajunse lângă ea.

— M-ai urmărit, mormăi Briony.

— Mi-am făcut griji pentru tine. Nu vrei să-mi vorbești. Nici măcar nu te uiți la mîne. Ești aici, pândind Reperele...

— Știi foarte bine de ce sunt aici!

Briony se rușină de tonul vocii sale... ascuțit și plângăcios, ca al unui copil care nu-și primise jucăria preferată.

— Știi cât de mult mi-am dorit să fiu campioană. Dar nici măcar n-au organizat proba finală. Pur și simplu... ți-au oferit ție titlul.

— Normal că știu de ce ești supărată, vorbi Innes cât mai blând. Dar să vii aici și să stai bosumflată lângă niște pietre nu te va face să te simți mai bine.

— Nu stau „bosumflată".

— Întotdeauna mi-ai descris cărțile ca pe niște torturi, așa că nu mi-am imaginat alt motiv pentru care mi le-ai fura, o necăji Innes

când ridică *O tradiție a tragediei* din baltă.

Briony nu răspunse, fiindcă nu voia să recunoască motivul pentru care își însușise cărțile lui Innes.

— Ascultă, nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că se va întâmpla așa, îi spuse sora ei serioasă. Și...

Glasul lui Innes se frânse.

— Nu mă interesează ce are de zis restul familiei. Tu ești singura care contează pentru mine.

Cuvintele îi atraseră atenția lui Briony. Ceilalți copii Thorburn aveau părinți care se ocupau de ei, dar ele două crescuseră tot trecând de la mătuși la veri, ca un proiect caritabil.

Briony se gândise să devină campioană ca să se asigure că-i aparține cu adevărat istoriei familiei. Dar Innes avea dreptate. Dintre toți Thorburnii, nu-i aparținuse în realitate decât surorii sale.

— Îmi pare rău că m-am purtat ca o nemernică! zise, simțindu-se oribil de vinovată. Doar că... habar n-am cum să mă descurc în situația de față.

Sora ei se intinse și îi strânse mâna ușurel. Briony i-o strânse și ea drept răspuns. Chiar dacă tot ce i se întâmplase era nedrept, Briony nu avea să fie niciodată campioană. Venise timpul să accepte, de dragul lui Innes.

— Așadar, începu Briony, oferindu-i zâmbetul ei cel mai generos, în ciuda durerii, dacă tot suntem aici, vrei să discutăm despre strategie?

— Lasă-mă să ghicesc: crezi că ar trebui să ocup Reperul familiei, spuse Innes, privind spre Turn.

— În primul turnir, campionul Thorburn și-a folosit timpul cu multă înțelepciune, la adăpostul lui, întrebuințând Oglinda ca să-și spioneze dușmanii, explică Briony, recitând din istoria familiei. E o mișcare clasică și isteață. Este ceea ce... aș face eu, completă ea înghițind în sec.

— Dar e cam previzibil. Din cercetările mele, reiese că aproape toți Thorburnii folosesc aceeași strategie, și totuși nu câștigăm. Nici măcar din când în când. Parcă suntem blocați într-un model standard.

— Păi, replică Briony, străduindu-se să nu-și arate iritarea, atunci, ce-ai de gând să faci?

— Statistic vorbind, Coroana e cea mai bună Relicvă. Dacă aș putea... Poate....

Glasul i se frânse, și Briony își dădu seama că ochii ei căprui-închis încep să se umple de lacrimi.

— Innes, ești...

— Firește că nu sunt bine!

Cuvintele îi ieșiseră foarte repede de pe buze; Briony nu-și auzise niciodată sora vorbind așa, n-o văzuse niciodată atât de emoționată. Nici măcar când murise bunicul lor și plânseseră împreună la înmormântare, ucigându-i din priviri pe Macaslanii care așteptau pe partea cealaltă a cimitirului.

— Nu mi-am dorit să fiu aleasă. Am strâns toate cărțile astea încercând să găsesc o cale să te salvez *pe tine*, dar n-am descoperit nimic. Iar acum o să particip la turnir. Bri... Nu vreau să omor pe nimeni. Și clar nu vreau să mor.

Rosti ultimele cuvinte cu o șoaptă aspră, gâtuită. Innes își acoperi imediat gura cu ambele mâini.

Briony înțelese acum.

Ea suferea. Dar Innes era *îngrozită*.

— Chiar nu vrei toate astea? întrebă ea răgușită.

— Nu. Îmi verific cercetările încă de când m-a ales agenta Yoo. Există atât de multe blesteme care au fost dezlegate! Am crezut că poate... Însă blestemul nostru, continuă ea clătinând din cap, nu e precum celelalte. Majoritatea au multe portițe de scăpare sau condiții prin care se pot sfârși. Al nostru există atâta vreme cât e legat de magia înaltă. Iar magia înaltă se hrănește cu ea însăși și devine tot mai puternică ori de câte ori e numit un nou campion.

Innes gesticulă agitată.

— Iar acum se va hrăni și din mine, murmură ea.

Hotărârea lui Briony de a-și sprijini sora păru brusc o chestiune complicată. Dacă Innes nu voia asta, atunci nu era deloc în regulă. I se făcea o nedreptate fiind silită să concureze.

Povestea nu trebuia să se desfășoare așa. Briony și Innes nu ar fi trebuit să plângă printre ruinele unui Reper. Ar fi trebuit să sărbătorească. Să se pregătească. Innes, aplecată peste cercetările ei, iar Briony, selectându-și arsenalul perfect de vrăji de apărare și de atac.

Însă povestea eronată deja se depăna. Și amândouă știau că Innes nu e suficient de puternică pentru a supraviețui.

— Sigur există o cale, zise Briony răspicat.

— Te rog! șopti sora ei. Nu mă minți!

Briony, care rareori rămânea fără cuvinte, nu mai găsi nimic de adăugat. Înconjură cu brațul umerii lui Innes și o trase mai aproape ca s-o îmbrățișeze strâns. Zăboviră așa o vreme, Innes suspinând cu fața lipită de umărul ei, iar Briony holbându-se la stâlpul antic din dreptul lor.

— Hai să mergem acasă, bine? zise Innes într-un târziu, desprinzându-se din strânsoarea ei.

Tenul i se înroşise, iar rimelul i se scursese, lăsându-i dâre negre sub ochi.

— Bine.

Briony vârî cărţile în rucsac, inclusiv pe cea aruncată în baltă, apoi îşi aruncă rucsacul pe umăr.

Nici nu se întoarseră bine să părăsească ruinele, că Briony auzi voci. O secundă mai târziu, trei adolescenţi ajunseră în vârful dealului. Lumina soarelui la apus le lumina feţele.

— Ce-i asta? strigă cel din faţă, care avea pielea închisă la culoare, iar buclele negre şi mici îi stăteau lipite de scap.

— Văd că nu suntem singurii care cercetează terenul înainte de începerea turnirului.

Briony cunoştea prea bine chipul acela frumos şi serios. Finley Blair, fostul ei iubit. Nu ieşiseră împreună decât câteva luni. Fusese o relaţie intensă, chiar dacă efemeră. Îi veni greu să-l privească fără să-şi aducă aminte de cearta lor, după ce apăruse pe piaţă *O tradiţie a tragediei*. O ceartă care dusese la despărţire.

„M-ai omorî ca să câştigi turnirul?" o întrebase Finley.

Poate că Briony dăduse dovadă de prostie când răspunsese sincer, dar ea şi Finley înţeleseseră realitatea relaţiei lor. Familiile Thorburn şi Blair le rămâneau loiale rudelor lor; nu le abandonau, indiferent de ceea ce simţeau unul pentru altul.

„Desigur", afirmase ea.

Nu se aşteptase să-l vadă pe Finley atât de rănit şi stomacul i se strânsese ghem când el îi spusese: „Atunci, nu semănăm atât de tare, pe cât am crezut".

Din acea clipă, nu-şi mai vorbiseră. Iar acum, el era campion, iar ea nu era nimic. Briony se întrebă dacă băiatul răsuflase uşurat că ea nu fusese aleasă – sau dacă o parte din el îşi dorise să vadă ce s-ar întâmpla dacă ar nimeri faţă-n faţă sub Vălul Sângeriu.

— Puneţi la cale să cuceriţi Turnul mâine? îl întrebă Briony. O mişcare îndrăzneaţă!

— N-avem nevoie de acest Reper ca să câştigăm, rosti fata de lângă Finley.

Briony o recunoscu – Elionor Payne, o nesuferită cu o atitudine la fel de urâtă ca încruntătura ei. Al treilea membru al micului grup de nelegiuiţi era Carbry Darrow, cel mai tânăr dintre campioni. Un băiat cu tenul alb, plete aurii şi ochi albaştri, spălăciţi. După cum se uitau Elionor şi Carbry la Finley – fata, de parcă i-ar fi cerut permisiunea să atace, băiatul, cu veneraţie –, Briony ghici liderul

găştii. Ca mai întotdeauna. Fostul ei iubit fusese comandantul clasei de când îl ştia.

Lângă ea, Innes se grăbi să-şi şteargă lacrimile de pe obraji. Briony ştia exact la ce se gândeşte. Turnirul nici măcar nu începuse, dar momentul aducea teribil de mult cu o ambuscadă.

— Care-i treaba? întrebă Innes. Doar n-aţi apărut aici, sus, în acelaşi timp, din întâmplare.

— Văd că eşti perspicace, spuse Elionor.

Bretonul negru şi drept al fetei îi încadra aspru fruntea, iar cerceii cu nestemate vrăjite din urechi îi atârnau până la jumătatea gâtului. Se străduise să se aranjeze ca să aibă un aspect cât mai ameninţător.

— Am venit cu o invitaţie pentru tine.

— Familia Lowe a câştigat ultimul turnir, adăugă Carbry. ilvernath e pregătit pentru un nou învingător. Am căzut de acord că ar trebui să fie unul dintre noi patru.

— De ce? îi iscodi Briony.

Ceilalţi o priviră uşor iritaţi, şi Briony îşi dădu seama că ea nu era inclusă în conversaţie.

— Nimeni nu mai doreşte un câştigător Lowe, explică Elionor direct. Iar campionul Grieve nu are nicio şansă. Dacă lucrăm împreună, îi putem elimina uşor.

— Şi cum rămâne cu Macaslanii?

Elionor se încruntă şi mai tare.

— Nişte viermi.

Lui Briony i se umplu pieptul de mânie, dar, înainte să îi poată lua apărarea lui Isobel, Innes îşi drese glasul.

— Adică vreţi să încheiem o alianţă?

Finley încuviinţă din cap.

— Avem resurse, Innes. Vino alături de noi şi te vom proteja. Ştim că îi eşti loială familiei tale…

Băiatul lăsă dinadins fraza neterminată. Briony se strâmbă.

— Însă loialitatea nu înseamnă că trebuie să te descurci singură. Ai talent la aruncarea vrăjilor, iar Elionor e puternică in crearea lor. Am alcătui o echipă grozavă.

O alianţă nu era chiar o idee rea. Innes ar fi rămas în viaţă mai mult timp şi ar fi fost protejată, cel puţin pentru o vreme. Ca să fie sinceră, lui Briony nu i-ar fi trecut prin minte să adune un asemenea grup nepotrivit. Innes era talentată, cu siguranţă, dar flirtul necontenit al lui Elionor cu presa şi reputaţia lui Carbry, sau mai degrabă lipsa ei, nu păreau stilul lui Finley. Clar băiatul avea o strategie, iar o alianţă i-ar fi putut fi benefică surorii ei.

Privirea lui Innes se întunecă.

— Nu, mulțumesc! Nu am nevoie de ajutorul vostru.

— Poftim?

Briony se răsuci spre sora ei, neputându-se stăpâni:

— Innes, mai gândește-te!

— *M-am gândit* deja, confirmă fata neutru. Răspunsul meu e în continuare nu.

Elionor o privi pe sub gene.

— Greșeala ta!

Elionor și Carbry se întoarseră să plece, dar Finley mai zăbovi o secundă. Se uită fix la Innes, de parcă ar fi evitat să dea ochii cu Briony.

— Trebuie să înțelegi, începu el calm, că familia Blair are un cod. Le suntem loiali aliaților noștri cu orice preț. Dar, dacă refuzi să ni te alături, nu voi ezita să te elimin.

Finley îi vorbise atât de des de codul familiei, că Briony nu era sigură dacă poate purta o discuție fără să-l pomenească. Fostul ei iubit nu se schimbase deloc.

Innes se dădu un pas în spate, și Briony observă panicată că sora ei părea... intimidată. Slabă.

Nu putea să-i lase pe Finley și pe ceilalți să plece în condițiile astea. Avea s-o vâneze pe Innes din prima noapte... iar ea n-avea să reziste nici măcar o oră.

— Nu și dacă vă elimină ea prima, rosti rece Briony.

În sfârșit, Finley îi întâlni privirea, iar fata zări un strop de șovăială și de precauție în ei. Cu cât o fixa mai mult, cu atât postura sa rigidă se relaxa.

— Păi, eu mi-am cântărit alegerile. Sper că ești fericită cu ale tale!

Apoi Finley se îndepărtă cu pași mari și li se alătură aliaților săi de pe terenul viran. Părul lui Elionor flutura în bătaia vântului în timp ce făceau cale întoarsă pe traseul ce ducea spre oraș.

Imediat ce grupul ieși din raza ei vizuală, Briony se răsuci spre Innes.

— Ce naiba ai în cap? O alianță te-ar ajuta.

Sora ei îi răspunse calm și distant:

— Trebuie să încetezi să mai vorbești în numele meu.

— Dar...

— Nu. Știu că aveai planul tău. Însă nu voi câștiga turnirul dacă folosesc strategiile tale. Trebuie să-mi găsesc propria cale.

— Nu vei avea șansa asta dacă nu reziști în prima noapte.

— Crede-mă! se răsti Innes. Voi rezista. Doar sunt campioană, nu? Trebuie să accepți asta.

— Dar nu vrei...

— Nu mai contează.

Deși glasul îi era ferm, pe chipul lui Innes se așternu o expresie nefericită.

— Nu am încotro.

Se lăsă tăcerea, dar gândurile lui Briony nu fuseseră niciodată atât de învălmășite. Thorburnii făcuseră o greșeală uriașă când îi permiseseră cuiva din afara familiei să aleagă campionul.

Iar Innes avea să fie cea care urma să plătească.

Mânioasă și frustrată, Briony se întrebă dacă Finley avea să-i omoare surioara. Sau Isobel. Sau campionul Lowe..

Poate cartea avea dreptate. Poate toate astea erau o năpastă cumplită.

Briony își începuse cercetarea ca să-și salveze sora, dar acum își dădu seama că pusese o întrebare mult prea nesemnificativă. Nu voia să găsească doar o portiță care să-i doboare pe Finley ori pe Isobel pe câmpul de luptă. Nu voia ca lumea din afară să pună pariuri pe șansele de supraviețuire ale celor cu care crescuse.

Innes se referise la turnir ca la un model. Iar modelele puteau fi sfărâmate.

Reid îl numise mașină. Iar mașinile puteau fi stricate.

Briony se gândise dintotdeauna la el ca la un basm. Dar până și cele mai grandioase povești ajungeau la final.

Prin urmare, în umbra Reperului familiei sale, nealeasă, nedorită, Briony Thorburn jură că finalul avea să fie cumva provocat de *ea*.

ISOBEL MACASLAN

Ca să creezi un blestem mortal, trebuie să oferi sânge înainte ca sângele să fie vărsat.

O tradiție a tragediei

Cu zece ore înainte de startul turnirului, Isobel sorbea din ceaiul ei Earl Grey – cu lapte, fără zahăr, în timp ce se holba la prima pagină a ziarului *Ilvernath Eclipse*. Avea un nod în gât, pe care ceaiul nu reușea să-l înlăture.

Măcelul Șapte complet. Șase dintre ei urmau să moară cât de curând. Poate, spera Isobel, chiar de mâna ei. Articolul includea o fotografie a fiecăruia, împreună cu o listă a rudelor apropiate și a realizărilor lor.

Ca o sărbătoare.

Ca un necrolog.

— I-au acordat mai mult spațiu fetei Payne, se lamentă tatăl ei din partea cealaltă a mesei.

Bărbatul împinse în lături teancul de farfurii murdare ca să facă loc ziarului.

— Iar puștiul ăsta, al lui Blair... Uită-te și tu la tricoul lui elegant! Participă cumva la un concurs de frumusețe? Ce au ei și tu nu?

— Poate reporterii s-au plictisit de mine, rosti ea indiferent.

Tatăl ei clătină din cap și trase adânc din țigară.

— Toate poveștile alea ar fi trebuit să-ți aducă sponsorizări. Tu ai dat startul, și apoi m-am gândit că... știi și tu. Creatorii de vrăji sunt niște oameni raționali. Când vor vedea cât ești de talentată, vor face coadă la ușa noastră. În schimb, au strâmbat din nas și ne-au privit de sus.

Macaslan mototoli ziarul și-l aruncă pe podea.

— Probabil e vina maică-tii. Toți creatorii de vrăji se pupă bot în bot cât e ziua de lungă. În concluzie, dacă nu te sponsorizează, atunci are de-a face cu ea.

Isobel nu voia să discute despre mama ei. Nu-şi mai vorbiseră de la ultima lor ceartă şi, cum Vălul Sângeriu urma să cadă la noapte, Isobel începuse să se îngrijoreze că nici nu va mai avea când să o vadă din nou.

Ştia că n-ar trebui să gândească aşa. Dar îi venea greu. Cu fiecare zi care trecea şi cu turnirul care se apropia cu paşi repezi, Isobel devenea tot mai orgolioasă. Petrecuse luni întregi detestând hărţuiala reporterilor. Acum, că aceştia îşi puteau direcţiona obsesia spre mai mulţi campioni, se simţea în mod ciudat dată la o parte – un sentiment prea bine cunoscut. Emoţiile ei nu mai aveau niciun sens.

— Mama nu m-ar sabota! se răsti Isobel.

— Tu ai pomenit sabotarea, nu eu, zise tatăl ei, lăsându-se pe spate şi cocoţându-şi picioarele pe masă. Prietena ta Thorburn a crescut frumos.

— În fotografie nu e Briony, ci sora ei, Innes.

Tatăl ei nu le acordase prea multă atenţie prietenilor fiicei sale, dar Isobel crezuse că măcar pe Briony o va recunoaşte.

— Înseamnă că-ţi va fi mai uşor, nu? întrebă el, părând încântat.

Isobel nu prea era sigură de asta. Nu, nici măcar după ce Briony o trădase, nu se bucurase la gândul că se vor înfrunta în timpul turnirului. Să-i omoare sora mai mică, care mereu se purtase frumos cu ea, nu suna deloc mai bine. Şi cu cât se uita mai mult la ziar, cu atât chipurile de pe prima pagină o făceau să-şi aducă aminte că erau surorile, fraţii, fiicele sau fiii cuiva.

Brusc, ceva se rupse în ea. Fără prea mult zgomot sau agi-taţie, în pofida lunilor de faimă, teroare şi stres. Un moment care îi trădă firea adevărată – fragilă.

— Tată, nu vreau să fac asta! şopti ea cu ochii plini de lacrimi.

— Poftim?

Bărbatul îşi scotea mâncarea dintre dinţi. Nu o auzise.

— Nu vreau să fac asta! rosti ea mai tare. Nu vreau să fiu campioană.

Tatăl ei stinse ţigara în scrumieră.

— E puţin cam târziu să dai înapoi.

— Încă e timp. Campionii nu-şi scrijelesc numele pe Stâlp decât la lăsarea serii. Ai putea să-l suni pe unchiul Bart şi...

— Să-i spun că fiica mea s-a răzgândit? Că ne-a întors spatele?

Vocea lui deveni mai puternică, răsunând în toate colţurile casei ticsite, şi Isobel se făcu mică pe scaunul ei.

— Ştiam eu că maică-ta pune ceva la cale! N-a sunat de zile întregi.

— Nu vreau să mor!

Glasul lui Isobel tremură, dar, când încercă să tragă adânc aer în piept, simți cum se sufocă din cauza fumului.

— Și nici nu vreau să omor pe cineva. *Niciodată* n-am vrut. Niciodată n-am vrut să...

— Niciodată n-ai vrut să faci parte din această familie, o acuză el.

— Nu, nu despre asta e...

— Nu ai cum să-ți alegi familia în care te naști.

Macaslan se ridică în picioare și se duse la biroul de sub fereastră. Era acoperit cu note comemorative, strânse de la toate funeraliile ce avuseseră loc în Ilvernath pe parcursul anilor. Înșfăcă o mână din ele și i le flutură prin față, împrăștiind praful în aer.

— Știi de ce colectăm magie vitală?

— Fiindcă, dacă nu o facem noi, o vor face alții, răspunse Isobel iute.

Își auzise tatăl repetând cuvintele acelea de nenumărate ori.

— Fiindcă obișnuiam să fim grozavi! Una dintre cele șapte *familii grozave* ale orașului! N-om fi noi cu nasul pe sus ca Thorburnii sau secretoși ca alde Darrow, ori puternici precum Lowe, dar ne-am păstrat averea. Și tradițiile.

Ultimul cuvânt îi ieși ca un șuierat de pe buze.

— Aveam un respect special față de viață și de moarte. De ce campionii noștri își însușesc adesea Reperul Criptei sau Relicva Mantie? Care crezi tu că e motivul? Datorită istoriei. Pentru că suntem cine *suntem*.

Isobel nu știuse că familia ei avea moșteniri sau tradiții. Tot ceea ce îi adusese vreodată numele de Macaslan fusese batjocură, batjocură despre care simțea adesea că o meritau.

— Știu ce părere ai despre noi. Tuturor le place să pretindă că magia e un amestec de praf de stele și petale de trandafiri, dar nu e cazul. Poți găsi magie în deșeuri. În mușuroaie. În cadavre. Poate că sunt bani murdari, dar banii ăștia acoperă plata pentru haine, pentru școală. Încă ești o Macaslan, oricât de mult încercați tu și maică-ta să negați.

Bărbatul aruncă notele și îi propti un deget în piept. Fata se strâmbă.

— Nu vrei ca familia ta să fie grozavă din nou? o întrebă el.

— Ba da, dar...

— Ai senzația că ți-aș fi cerut asta dacă nu eram sigur că vei câștiga?

Nu, așa cum știa că mama ei nu-i sabotase șansele de sponsorizare. Poate că părinții ei nu se înțelegeau deloc, dar niciunul dintre ei nu i-ar fi pus viața în pericol.

— Dar dacă *eu* nu sunt sigură că voi câștiga? șopti Isobel.

— Atunci e limpede că nu vezi ce văd eu, o strânse tatăl ei de umăr ca s-o încurajeze. Ești atât de isteață, atât de talentată și mai puternică decât voi fi eu vreodată! Poate că o parte dintre calități le-ai moștenit de la mama ta.

Vorbele lui o luară prin surprindere... Rareori îl auzise recunoscând ceva pozitiv despre fosta lui soție.

— Dar știi ce mai ești? O supraviețuitoare. Asta o ai de la mine.

Blând, bărbatul îi atinse una dintre buclele roșcate care se potriveau perfect cu ale lui.

— Și toate astea la un loc? De aceea știu că vei câștiga.

Isobel inspiră adânc, iar aerul stătut și plin de fum nu o mai deranjă. Tatăl ei avea dreptate. Presa și prietenii o abandonaseră, dar ea încă era cea mai puternică din turnir. Iar dacă oricare dintre ceilalți campioni avea să facă tot ce îi stătea în putință să învingă, atunci așa avea să procedeze și ea.

— Trebuie să mă pregătesc.

Isobel se ridică în picioare și Macaslan o mângâie pe obraz.

— Așa te vreau, fata mea!

Sus, Isobel se retrase în dormitorul ei. Își alesese rochia pentru banchetul de deschidere cu multe săptămâni în urmă: albă și sofisticată, cu detalii frumoase de-a lungul mânecilor. Atârna într-o folie de plastic, agățată de șifonier, și umerașul se lovi de lemn când deschise ușa cu putere. Isobel se lăsă pe vine, căutându-și încălțămintea.

Ascunsă bine în perechea ei preferată de pantofi cu toc înalt, se găsea hârtiuța galbenă și mototolită pe care o furase din grimoarul lui Reid. Rețeta pentru îmbrățișarea-secerătorului.

Nu o încercase încă, deoarece instrucțiunile i se păruseră complicate – chiar și în cazul ei, antrenată de un creator de vrăji profesionist. Cu toate că blestemul nu promitea moarte subită, promitea totuși moartea. Era o vrajă de clasă zece.

Dacă Isobel *urma* să câștige turnirul pentru familia sa, atunci avea să-și folosească orice unealtă din arsenal, inclusiv furtul. Un blestem de clasă zece avea să fie un coșmar de realizat, mai puternic decât orice încercase ea vreodată. Însă fata era inteligentă. Și o supraviețuitoare.

Dacă reușea să-l ducă până la capăt, urma să fie de neînvins.

Poate așa avea să-l termine pe Alistair Lowe.

Isobel așează foaia pe pat și adună ingredientele. Din rucsacul pregătit pentru turnir, scoase o placă din lemn pentru vrăji și o puse pe podea. Mai întâi, își tăie o buclă. Apoi înșirui trei flacoane cu magie brută. Un inel cu cuarț golit, ca să depoziteze blestemul. O crizantemă uscată, luată dintr-un borcan de pe noptieră.

După ce aranjă și celelalte componente, Isobel își îndreptă atenția spre vrajă. „Un sacrificiu de sânge trebuie oferit", citi ea. Nu se miră – blestemele puternice cereau adesea așa ceva –, dar nu găsi nicio explicație despre genul de sânge. Bănui că e vorba de al ei. Se încruntă și luă cuțitașul pentru corespondență din sertarul biroului.

Strânse din dinți când se tăie pe brat, deasupra cotului, într-un loc pe care rochia avea să-l ascundă mai târziu. Sângele se prelinse pe piele și apoi pe nestemată.

Ca să completeze rețeta, Isobel se aplecă și sărută placa pentru vrăji.

— Gata, șopti fata. Acum să o umplem...

Desfăcu flacoanele cu magie și le vărsă conținutul pe placă. Particulele sclipiră peste heptagramă, albe ca oasele.

Așa cum făcuse și pentru Oliver, Isobel împinse magia spre piatră. Fiindcă îmbrățișarea-secerătorului era de clasă zece, inelul nu putea reține decât o singură încărcătură.

Cristalul începu să vibreze cu o lumină fină, tremurătoare.

Brusc, i se formă un gol în stomac și gura i se umplu cu ceva fierbinte. Se aplecă peste placă și scuipă sânge pe heptagramă.

Și nu se opri. Lichidul ieși din nou în valuri, sufocând-o, cutremurând-o. Sângele îmbibă covorul verde și îl pătă cu negru. Isobel se aplecă în față și își apăsă stomacul cu mâinile, gemând. Ieși și mai mult sânge. Din ce în ce mai mult, până când totul se înmuie sub greutatea lui, până când începu să i se scurgă pe bărbie, până când îi umezi părul și îi înroși mâinile.

Făcuse o greșeală.

Își simți pieptul sfâșiat de durere, apoi copleșit de panică. Se prăbuși cu obrazul lipit de marginea plăcii. Camera se învârti și sângele țâșni și mai vârtos când tuși.

Nu mai vedea decât niște puncte albe și negre, ca petele de cerneală, chiar și când închidea ochii. Aerul tras în piept duhnea a magie. Mai multă decât simțise vreodată. Și care o sufoca.

Se presupunea că e puternică. O supraviețuitoare.

Resemnată, se pregăti pentru ce era mai rău.

Apoi, pe neașteptate, senzația dispăru.

Isobel așteptă câteva secunde înainte să se ridice în capul oaselor, tremurând ca o frunză. Hainele și podeaua erau un dezastru. Inima

îi bubuia în piept şi îşi duse mâna la stomac.

Ştia că realizarea unui blestem putea fi periculoasă. Mai dăduse greş şi înainte, dar niciodată cu un farmec atât de puternic.

Şovăind, apucă nestemata din centrul plăcii şi sângele de pe ea i se scurse spre încheietura mâinii. Îl şterse cu degetul mare. Lumina din interiorul ei nu mai vibra, prin urmare – dacă nu era deja evident –, ghici că marea ei încercare fusese un eşec.

Suspinând, o aruncă spre perete.

Ce mai supraviețuitoare! Ce mai *campioană*!

Se ridică greoi în picioare şi deschise caseta cu bijuterii. Deşi împachetase deja mare parte dintre provizii, câteva nestemate vrăjite de bază rămăseseră înăuntru. Căută una de clasă unu, pa-durere-de-burtă.

Însă, imediat ce puse mâna pe ea, observă ceva ciudat. Nu avea nicio lumină în interior.

Nicio piatră din casetă nu mai avea lumină.

Niciun inel de pe degetele ei nu mai strălucea.

Se dădu înapoi, derutată, şi aproape că se împiedică. Apoi îngenunche în faţa rucsacului şi îi desfăcu fermoarul. În el pusese haine, o sticlă cu apă, snackuri neperisabile, tampoane şi – la fund – arsenalul magic pentru turnir: vrăji şi blesteme de tot felul sau flacoane pline ochi cu magie brută precolectată.

Numai că flacoanele erau goale.

Iar nestematele pentru vrăji şi blesteme se întunecaseră.

— Nu! gemu ea. Imposibil! Magia nu *dispare* aşa, pur şi simplu.

Încercând să se liniştească, duse mâna la medalionul de la gât şi îl deschise. Carapacea-gândacului, primit de la Reid, ar fi trebuit să fie prins în el.

Şi, ce să vezi? Nimic.

Atunci îşi dădu seama ce se petrece. Puterea nu dispăruse. Ci percepţia ei asupra magiei. N-o mai vedea, n-o mai simţea, n-o mai putea folosi. Fără vrăji, fără blesteme, fără niciun ajutor.

Isobel îşi acoperi gura cu palma. I se păru că aude un marş funerar.

Ceremonia de deschidere începea în câteva ore, iar ea rămăsese fără apărare. Avea să fie norocoasă dacă rezista până în zori.

Ar putea să-i spună tatălui ei, iar el, chiar dacă nu reuşea să repare dezastrul, ar putea să informeze mai departe familia. Ar putea alege un alt campion. Dar…

I se puse o gheară în piept. Probabil că el ar crede că făcuse asta dinadins. După ce se jeluise în faţa lui că nu mai vrea să fie

campioană, după ce el o acuzase că e lașă, nerecunoscătoare și că se rușinează cu originile ei, firește că ar bănui un sahotaj intenționat.

Iar atunci, ambii părinți ar detesta-o.

O voce firavă din cap îi reaminti că o asemenea perspectivă e de preferat unei morți sigure.

Însă o voce mai puternică și mai răspicată o contrazise. În ultimul an, Isobel simțise din plin cum e când oamenii la care ții sincer te urăsc. Cum e când întreaga *lume* te urăște.

Din cauza ei înseși se înstrăinase de propria mamă. Tot din vina ei ratase blestemul. Dar nu-și permitea să piardă singura persoană care-i mai rămăsese, mai ales când persoana respectivă era și singura care credea în ea mai mult decât oricine, chiar și mai mult decât ea însăși.

Posibil să fie ceva temporar, încercă să se liniștească. *Sunt șanse ca totul să revină la normal după câteva ore.*

Și poate o zână apare din senin și-ți îndeplinește trei dorințe.

Nu, dacă exista o metodă de reparare, atunci trebuia s-o găsească fără sprijinul nimănui.

Iar dacă nu exista, atunci avea să moară.

Isobel se hotărâse deja. Dacă murea, măcar să moară ca o campioană.

GAVIN GRIEVE

Ceremonia de deschidere a turnirului, istoric vorbind, este ultima şansă de a sabota un campion înainte să înceapă lupta reală.

O tradiţie a tragediei

ÎN SEARA ACEEA ÎNCEPEA TURNIRUL, ŞI ŞAPTE CAMPIONI URMAU să se lupte între ei până când un singur învingător rămânea în picioare.

Aşadar, firește că Ilvernath-ul petrecea.

Gavin simţea tensiunea ce apăsa umerii tuturor celor aflaţi în sala de festivităţi a oraşului. Şi felul în care membrii familiilor rivale se ucideau din priviri. Felul în care fiecare „noroc" rostit fără sinceritate suna mai degrabă ca un „la revedere". Pe chipurile tuturor zăreai o expresie înfometată – că râvneau la alcool sau la violenţă, tot un drac. Banchetul dat în cinstea turnirului fusese mereu un eveniment clandestin, tăcut, dar acum mai mulţi reporteri şi gură-cască se furişaseră înăuntru, în ciuda protecţiei cu magie care ar fi trebuit să-i oprească pe cei ce nu apăreau pe lista cu oaspeţi. Blocurile nu conteneau, iar vânătorii de blesteme priveau curioşi de jur împrejur. Gavin se întrebă dacă aceştia aveau să găsească o cale să se furişeze pe terenul turnirului când fotografiile sinistre cu moartea sa aveau să fie curând incluse în *Ilvernath Eclipse*. Probabil că nici măcar nu urma să ajungă pe prima pagină.

Gavin zăbovi în capătul sălii, lângă masa cu *hors d'oeuvres* aranjate cu gust în jurul portretelor campionilor din ultimul turnir. Scos din sărite, băiatul înfipse o scobitoare într-un cubuleţ de brânză din platoul aflat lângă Peter Grieve, care fusese tras în ţeapă în mod asemănător printr-un blestem săgeţi-antice. Familia sa nu pierduse nicio secundă să se instaleze la barul deschis; mama lui deja se bălăbănea pe pantofii cu toc cui.

Alături de ea, Gavin îl zări şi pe Reid MacTavish sorbind dintr-o băutură. Reid îi surprinse privirea şi îi făcu şmecherește cu ochiul,

după care porni agale spre el, înfumurat ca un motan căruia îi ies din gură niște pene de pasăre proaspăt prinsă.

— Hei, Grieve! spuse el. Cum se poartă cu tine micul meu cadou?

Tatuajul în formă de clepsidră de pe bicepsul lui Gavin îl durea, ascuns sub mâneca sacoului ieftin, același pe care-l purtase și la nunta Callistei. Gavin nu mai folosise magia. Nu voia să recunoască, dar se temea de ce i s-ar putea întâmpla.

— Bine, mormăi el.

— Ai mai cugetat la sugestia mea? Că ar mai putea fi ceva interesant la joculeţul ăsta trist, nu numai să îl câștigi?

Ca să fie sincer, Gavin uitase complet de bucata aceea de conversație. Se gândi mai atent acum și îi deveni limpede că Reid încerca să-i ofere un alt târg. Însă Gavin deja își transformase corpul într-un vas magic nefiresc în strădania sa de-a câștiga turnirul. Nu-l mai interesa deloc ideea de-a o face pe șoarecele de laborator.

— Știu cum funcționează treaba cu tine, răspunse el țâfnos. Cară-te, MacTavish!

— Pierderea ta!

Reid își ridică paharul într-un toast batjocoritor și își croi drum înapoi prin mulțime.

Gavin inspiră adânc pentru a-și potoli nervii, dar fără prea mare succes cu atâția campioni în încăpere. Cu atâtea chipuri din dosarele lui și care acum se încarnaseră aici, în realitate.

Finley Blair, cu cravata lui cărămizie, îmbrățișând îndrăzneț culoarea magiei înalte. Elionor Payne, alături de el, pozând pentru un reporter. Isobel Macaslan, cu părul revărsându-se ca o pată de sânge pe spatele rochiei albe.

Într-un colț, tatăl lui rotindu-și paharul, alcoolul chihlimbariu sclipind în lumina candelabrului. Mama sa rezemându-și capul de umărul bărbatului. Callista, așezată stânjenitor la marginea mesei familiei Payne, ignorându-l cu desăvârșire.

Brusc, situația deveni insuportabilă pentru Gavin. Își abandonă farfuria sub fântâna cu ciocolată lichidă colorată în roșu-aprins aflată lângă o fotografie a Alphinei Lowe și ieși glonț în piața de afară.

Aici, petrecerea i se păru mai puțin rigidă. Oamenii se strânseseră în grupulețe în aerul rece al nopții. Deasupra lor, lămpile magice pluteau și scânteiau pe cerul întunecat, pietrele pentru vrăji din interiorul lor strălucind în alb.

Chiar atunci, le auzi: dincolo de muzica de jazz a banchetului, sunetele slabe ale unei incantații.

„DOAR FIINDCĂ UN PREMIU-AI CÂȘTIGAT
PENTRU MOARTEA CELORLALȚI NU EȘTI IERTAT!"

Dincolo de lămpi, la marginea pieței, se afla o mică mulțime alcătuită din vânători de blesteme. Purtau pancarte scrise cu slogane furioase. De fapt, nu erau vânători de blesteme. Ci mai rău: protestatari care urlau niște versuri proaste. Probabil că se adunaseră aici într-un soi de heirup final, disperat, care să oprească desfășurarea turnirului.

N-avea niciun sens o dezbatere cu privire la moralitatea blestemului. Lucrurile stăteau cum stăteau, și Gavin nu intenționa să se simtă vinovat că vrea să supraviețuiască.

Le întoarse spatele, când cineva se izbi de brațul lui tatuat.

Durerea îl săgetă, așa că se răsuci să-l admonesteze pe neatent. Gavin își dădu seama cine se proțăpise în fața lui, palid și fantomatic în lumina lămpilor.

Alistair Lowe.

Băiatul părea și mai crud în persoană decât în fotografii, cu părul lui negru, pieptănat frumos, pe spate, ce-i scotea în evidență linia în formă de V a părului și nasul perfect drept. Deși era mai scund decât Gavin, reușea cumva să-l privească de sus. Abia fusese numit campion de dimineață, și totuși Gavin îi auzise numele rostit de toată lumea în seara asta.

— Aproape că mi-ai vărsat băutura!

Gavin se uită cu atenție la el și văzu că rivalul se agăța de paharul lui pe jumătate plin de parcă i-ar fi fost cel mai bun prieten.

— Sunt destul de sigur că tu ai dat peste mine.

Pe chipul lui Alistair apăru o expresie furioasă.

— De parcă te-aș fi putut rata în costumul ăsta țipător și jalnic.

Gavin observă că Alistair se legăna incet înainte și înapoi. Se întrebă ce motiv ar putea avea favoritul tuturor să se îmbete chiar înainte de începerea turnirului.

Pesemne că *atât* de sigur era că va câștiga.

Gândul aproape că-l făcu pe Gavin să spumege de furie. Băiatul ăsta avea totul, în comparație cu el. Alistair era chipeș și disprețuitor în costumul lui gri pe comandă. Se uita la Gavin de parcă ar fi fost o furnică, un lucru complet inofensiv pe care nici măcar nu merita efortul să-l calce.

Gavîn se aplecă şi îşi invocă magia. Puterea curse prin el năvalnic şi inelul său pentru vrăji vibră cu o energie imposibilă până mai deunăzi. Începu să gâfâie uşor, ca şi cum ar fi fost acoperit de apă, şi braţul lui Alistair îngheţă.

Nu intenţionase să arunce decât o ţine-l-pe-loc, dar cum mânia i se înteţi din nou, puterile noi se repeziră instantaneu, inundând nestemata vrăjită. În loc ca Alistair să îngheţe, pabarul din mâna sa se sparse în mii de cioburi.

Whiskyul şi cioburile de sticlă se împrăştiară pretutindeni. Câteva fragmente îi tăiară palma lui Alistair, lăsând în urmă un firicel de sânge. Ameţit, Gavin observă cu coada ochiului blitul unui aparat foto.

— Hopa! şopti Gavin, copleşit de un val de satisfacţie. Se pare că până la urmă ţi-ai vărsat băutura.

Ochii lui Alistair îi întâlniră pe-ai lui, dar nu zări niciun semn de tulburare in ei.

În schimb, privirea acestuia era ucigătoare.

— Pentru asta, spuse el, enunţând fiecare cuvânt cu un soi de furie calmă, o să te omor cu încetişorul!

Tatuajul lui Gavin începu să zvâcnească dîn nou când inelul i se reumplu singur. Dar nu-i mai păsa. Să dea piept cu un Alistair Lowe beat şi pe jumătate dezechilibrat, iar el să iasă victorios din înfruntare, îi dădea mai multă putere decât oricând.

— Nu aveai oricum de gând să procedezi aşa? întrebă el, rânjind.

Alistair scoase un sunet care semăna cu un mârâit, după care se îndepărtă. Gavin se uită în jur – oamenii se holbau – şi porni spre copacii de la marginea pieţei. Aici, în sfârşit, ieşise din vizorul tuturor. Chiar şi-aşa, tot mai surprinse fragmente din discuţiile protestatarilor.

— Sunt singurul care crede că e ciudat felul în care cei mai mulţi seamănă între ei? Ca grup, mai toţi sunt foarte... palizi.

— Probabil pentru că se căsătoresc de mii de ani între ei. Serios, cine ar vrea să între într-una dintre familiile alea? Ştiind că aşa ar putea fi unul dintre copiii tăi într-o zi?

— Corect! murmură prima voce. Iar băiatul ăla, Darrow, are doar cincisprezece ani... Inacceptabil...

Gavin simţi un fior de durere când tatuajul pulsă, făcându-l să înjure printre dinţi. Ignorând vocile, îşi dădu jos sacoul şi îşi suflecă iute mâneca.

Tatuajul se schimbase din nou. Gavin se holbă la firele de nisip strânse pe fundul clepsidrei într-o grămăjoară şi îi veni să vomite.

Își epuizase o parte din forța vitală doar ca să-l silească pe Alistair Lowe să-l bage în seamă. Se mutilase doar pentru ca Ilvernath-ul să-l bage în seamă.

Dar cel puțin funcționa.

Gavin își trase la loc mâneca și porni înapoi spre sală.

ALISTAIR LOWE

Magia înaltă a căzut din stele şi, când am găsit-o, am făcut ce fac oamenii dintotdeauna. Am hotărât că e a noastră şi ne-am însuşit-o.

O tradiţie a tragediei

ALISTAIR STĂTEA LA MASA FAMILIEI, ÎNCONJURAT DE CEI care îi omorâseră fratele.

Purta cel mai bun costum al său, gri, proaspăt călcat, croit perfect să-i acopere umerii înguşti. Îşi pieptănase părul negru spre spate, lucru care îi evidenţia pometii. Inelul ce conţinea sacrificiul-mielului, pus pe al patrulea deget, i se păru greu când strânse pumnul.

După ce familia lui îi mărturisise ce făcuse, Alistair se încuiase in camera lui Hendry şi găurise peretele când il lovise cu pumnul. Îl duruse foarte tare – se dovedise extrem de nepriceput –, dar ura să vadă camera în felul acela. Curată, aşa cum o lăsase Hendry. Încă mirosind a pateuri. De parcă fratele lui se putea întoarce, de parcă nimic nu se întâmplase.

Băiatul învârti inelul pe deget. Îl durea pieptul. Ca şi când inima i-ar fi împietrit şi îi apăsa plămânii şi oasele. Nu-şi mai amintea ultima dată când plânsese. Dar, după o noapte mizerabilă, în care sperase că acesta e doar un test final, nemilos, nu avea deloc chef să verse lacrimi.

Avea chef să verse sânge.

Mama lui se aplecă şi îşi odihni mâna pe-a lui. Atingerea ei era îngheţată. Alistair se feri imediat, dorindu-şi să poată lua o ţepuşă şi să-i străpungă inima.

— Ştiu la ce te gândeşti, Al.

Numele de alint folosit numai de fratele lui sună neiertător pe buzele femeii.

— Nu, rosti el mohorât. Mă îndoiesc.

— Hendry a murit pentru familia noastră, pentru turnir. Nu lăsa ca moartea lui să fi fost în zadar!

Alistair voia să râdă amar. Voia să se ridice în picioare și să urle. Hendry nu murise. Fusese ucis. Familia lui credea că sacrificiul-mielului îl va face mai puternic, dar, fără Hendry, Alistair era mai slab. Fără Hendry, era pierdut.

— L-ai iubit, șopti el.

În toți anii ăștia, Alistair se chinuise să creadă că afecțiunea ei exagerată pentru Hendry fusese doar de fațadă. Totuși, nici măcar un Lowe nu era atât de crud.

Sau poate îl înconjuraseră cu atâta dragoste tocmai pentru că îi știuseră dintotdeauna soarta.

Femeia se încordă, dar glasul îi rămase ferm:

— Îmi iubesc familia.

— Și pe mine?

Alistair regretă îndată întrebarea. Prea puternică, prea vulnerabilă.

Băiatul se întoarse cu spatele la ea, concentrându-și atenția asupra petrecerii. Muzica și hohotele de râs răsunau pretutindeni. Banchetul avea loc în centrul orașului, lângă Reperul lor cel mai vechi. Stâlpul Campionilor. Un loc al magiei înalte, un punct central al celor șapte stâlpi identici care țineau Reperele la un loc, deși numai membrii familiei Lowe – în calitate de învingători ai turnirului – vedeau praful roșu și strălucitor al magiei suspendate în aer, pâlpâind intermitent deasupra petrecăreților. Era o imagine frumoasă. Dar și oribilă. Le reamintea motivul pentru care veniseră aici în seara aceasta. Era puterea pentru care rudele lui îl omorâseră pe Hendry și pentru care Alistair avea să ucidă alte șase ființe.

Îl dezgusta.

Alistair nu voia de la mama lui decât un singur cuvânt ca răspuns. Însă ea îi oferi o întrebare:

— Nu ești campionul familiei noastre?

Băiatul se ridică brusc în picioare și gândurile i se îndreptară spre campionul familiei Grieve, considerând întâlnirea lor o sursă de inspirație. Își îndoi încheietura mâinii și blestemul zguduie-și-sparge îl arse pe măsură ce puterea din el se scurgea – o putere pe care intenționase să o economisească pentru oasele vreunui rival, dar pe care acum o risipea bucuros.

Paharul cu vin al Moirei se făcu țăndări, merlotul stropind fața de masă albă. Bunica, unchiul și vărul lui mai mic țâțâiră disprețuitor.

Atâția ani petrecuți doar ca să le facă pe plac. În prezent, aspirațiile lui îl îmbolnăveau.

Când Alistair se lupta – și câștiga –, n-o făcea pentru familia sa, ci pentru Hendry. Fratele său nu și-ar fi dorit ca el să moară.

— Ce amuzant!

Alistair își privi furios mama.

— Ani la rând mi-ai spus povești despre monștri. Însă, în tot acest timp, tu erai monstrul.

Băiatul porni ca o furtună în direcția barului.

Barmanul îl privi îngrijorat când se apropie. Alistair avea un aer amenințător, amintind de un măr cu miezul putred. Iar starea lui de spirit din acel moment era letală.

— Trei pabare de whisky, îi ceru el barmanului, și bărbatul i le turnă imediat.

Alistair le dădu pe gât, unul după altul, după care tuși până i se umplură ochii de lacrimi.

Cineva care stătea lângă el izbucni în bohote de râs. Bărbatul purta o cămașă de culoarea prunei și îi amintea lui Alistair de o ciupercă otrăvitoare.

— Tu ești băiatul Lowe, rosti necunoscutul scuipându-i numele de familie. Felicitări!

Toată viața sa, Alistair fusese „unul dintre băieții Lowe".

O exprimare nevinovată, dar care se dovedi suficientă ca să-l scoată din minți. Lăsă capul în piept și invocă același blestem. Zguduie-și-sparge. Arătătorul bărbatului *pocni* și osul ieși prin piele, perfect retezat în două.

Victima trase violent mâna într-o parte și înjură de mama focului. Persoana din spatele lui, un tânăr cu ochi machiați în negru și cu un colier cu nestemate crăpate, își mușcă limba ca să-și înăbușe un zâmbet.

Ciuperca Otrăvitoare își strânse degetul cu mâna cealaltă și se uită furios la Alistair.

— Știi cine *sunt*?

Alistair îl privi pe sub sprâncene. Tăria îl încălzea pe dinăuntru.

— Ar trebui?

— Sunt Osmand Walsh. Am fost la tine acasă, in ziua aceea.

Băiatul îl recunoscu vag. Creatorul de vrăji care se lăsase pe vine ca să se ferească atunci când aruncase blestemul năpasta-cârciumarului.

— Oi fi tu un Lowe și familia ta o avea *încă* magia înaltă, dar într-o bună zi toate se vor termina. Ai avut grijă de asta cu micul tău spectacol.

— Despre ce naiba vorbiți?

— Crezi că femeia aia e aici doar *ca să observe*? întrebă el, arătând din cap spre agenta Yoo aflată la masa Thorburn. Nu, guvernul se află aici ca să intervină, și aș zice că e momentul pentru așa ceva. Să-i permită familiei Lowe să dețină asemenea putere? Inacceptabil! Măcar acum, chiar dacă nu mori în timpul turnirului, vei crăpa înfipt în furca vreunuia.

Marianne îl silise pe Alistair să treacă prin atât de multe teste, încă nu-și dăduse seama cât de important fusese acela. Își ascunse automat nervozitatea sub un rânjet crud. Își disprețuia el familia, dar îl învățaseră bine cum să-și joace rolul.

Alistair luase paharul cu bere din mâinile creatorului de vrăji, iar Ciupercă Otrăvitoare se albi la față.

— Păi, atunci ați face bine să vă ascuțiți furcile, domnilor! replică Alistair, după care începu să râdă și se îndepărtă cu pași mari.

Băiatul alese ieșirea cea mai apropiată, care se dovedi a fi de fapt garderoba. Fiindcă nu zări pe nimeni, se cocoță pe tejghea și sorbi din bere.

Lui Hendry i-ar fi plăcut o astfel de petrecere. Mai exact, Hendry ar fi așteptat cu nerăbdare seara asta. Locul ideal să le facă ochi dulci doamnelor și cu băutură la dispoziție din belșug.

Alistair bău și mai multă bere. Pe la jumătatea paharului, se simți extrem de beat. Nu mâncase mai nimic de ieri.

„Dacă vrei să discutăm vreodată despre turnir, voi fi aici. Și te voi asculta", îi spusese Hendry cu două săptămâni în urmă. Alistair amânase momentul ca să nu-l îngrijoreze și să nu-i strice distracția. Acum, Alistair nu mai avea cui să-și mărturisească temerile că va părăsi turnirul înfrânt. Fără fratele său, era deja distrus.

O voce interioară îngrozitoare insinuă cu dispreț că numai el e de vină. Dacă ar fi trecut testele familiei, dacă ar fi fost cu adevărat nelegiuitul pe care ei îl crescuseră, atunci ei n-ar fi fost nevoiți să-l ucidă pe Hendry.

Alistair privi fix lichidul auriu, căutându-și salvarea pe fundul paharului. Își șterse lacrimile.

— Ce faci aici?

Băiatul își ridică privirea și se strâmbă. Era Isobel Macaslan, campioana frumușică pe care o întâlnise la Coțofana. Purta o rochie albă, un coliier cu medalion vintage și o expresie de dezgust pe chip.

— Ce pare că fac? se răsti el.

— Clachezi, din câte văd.

Fata îl ignoră și se apropie de cuier.

Alistair dădu pe gât restul berii și sări de pe tejghea. Tălpile pantofilor eleganți loviră covorul cu o bufnitură.

— Cum te-ai descurcat cu colțul-viperei? întrebă el, uitându-se la ea cu milă. Nu arăți deloc bine.

Fata își arcui sprâncenele.

— Tu arăți îngrozitor.

— *Sunt* îngrozitor.

Isobel pufni.

— Și beat.

Buclele ei roșii săltară când se apropie de el.

— Așadar, *rivalule*, acum ce părere ai?

Fata se întinse să-l apuce de încheietură, unde semnul alb al vrăjii ei abia dacă se mai zărea. Alistair o lăsă să-l atingă, fie și numai ca să mai uite de propria mânie și de gându-rile negre.

Degetul ei cu unghie frumos manichiurată trecu peste urma sărutului.

— Poate te gândești la poveștile cu monștri ale familiei tale, murmură ea. La cele care încă îți dau coșmaruri.

Alistair o privi pe sub gene. Amintirile sale erau înceţoșate, dar crezuse că sărutul-divinator abia dacă îi zgâriase suprafața minții. Își retrase brusc mâna.

— Poate te gândești că n-ai de ce să-ți faci griji, deoarece lumea întreagă e convinsă că tu vei câștiga.

Isobel mai făcu un pas spre el. Venise atât de aproape, încât îi simțea parfumul – bujori. Atât de aproape, că uită de tot.

— Poate te gândești la fusta pe care o purtam în seara aceea. Îmi amintesc că ți-a plăcut.

Dacă fata Macaslan încerca o nouă strategie cu el, funcționa de minune. Privirea îi coborî de-a lungul gâtului ei, apoi în jos, spre talie. Își înăbuși un zâmbet, imaginându-și stupefacția familiei sale dacâ vreun paparazzo ar fi descoperit flirtul celor doi campioni cu câteva ore înainte să se omoare între ei.

— Ce faci? întrebă el, provocând-o.

Pentru prima dată în seara asta, vocîle nesuferite din capul lui tăceau.

— Ce ți se pare că fac? îi repetă ea cuvintele de mai devreme. Te amenință.

Alistair își drese glasul.

— Așa arată o amenințare?

Alistair era maestrul amenințărilor, dar nu cunoștea tehnica folosită de ea.

— Am văzut tot ce trebuia să știu despre tine. *Rivali*, rosti ea disprețuitor. N-am de ce să mă tem de tine.

Alistair își cercetă inelele, trecând în revistă blestemele rămase acum, că folosise nestemata cu zguduie-și-sparge.

— Și ce altceva ai mai văzut? o întrebă.

— Tot.

Gândul că o altă persoană îi pătrunsese în minte îl îngrozea. Simți că durerea lui e transparentă.

— Iar acum ce vezi? insistă el îndrăzneț, luptându-se să-și mențină vocea calmă.

Știa că, pentru replicarea sărutului-divinator de dinainte, fata va trebui să renunțe la o parte din stocul ei de magie. Și că va trebui să-l atingă din nou. Niște posibilități periculoase pentru amândoi, deși, în cazul lui, primejdia se împletea cu plăcerea.

Însă, în loc să se întindă spre mâna lui, Isobel se dădu un pas în spate, îndepărtându-se.

— Mi-aș irosi magia aiurea, răspunse ea trufaș. În plus, ghicisem deja că ești arogant și te sabotezi singur. Discuția noastră mi-a dovedit bănuielile.

Fata plecă, lăsându-l pe Alistair beat, iritat, suferind și copleșit de singurătate. Răceala din suflet reveni în forță. Nimic nu mergea așa cum își închipuise.

În sala de banchet, muzica se opri, iar Alistair înțelese ce se petrece. Urma să înceapă prezentarea campionilor.

ISOBEL MACASLAN

Dacă nu există un învingător vreme de trei luni, atunci toți campionii mor și nicio familie nu primește magie înaltă timp de douăzeci de ani. O glumă macabră, la urma urmelor – dacă familiile se întrec în turnir ca să câștige magie și glorie, atunci de ce totul pare un fel de pedeapsă?

O tradiție a tragediei

CEI ȘAPTE CAMPIONI SE ALINIARĂ LÂNGĂ IEȘIREA DIN spatele sălii de festivități. Tocurile țăcăneau și pantofii foșneau pe podeaua de marmură. Lui Isobel începu să-i bată inima cu putere când primarul, Vikram Anand, îi conduse în ordine. Expunerea publică de orice fel îi provoca neliniște, iar aici stătea umăr la umăr cu ceilalți campioni, pregătindu-se pentru un turnir fatal, și nu simțea nicio fărâmă de magie.

Isobel își cercetă rivalii, curioasă să-i compare cu portretele lor din ziare. Pe impecabilul și respectuosul Finley Blair îl știa, desigur, de la școală... Gavin Grieve era mai solid și mai musculos decât își imaginase...

Elionor Payne se uita chiorâș în spate și rânji când dădu cu ochii de Isobel.

Isobel își feri privirea și se concentră să-și mențină încrederea iluzorie, așa cum procedase și în fața lui Alistair. Chiar dacă nu se afla în primejdie la banchet, nu-și permitea să afle cineva că ea își pierduse puterea. În caz contrar, ar fi devenit prima țintă.

Innes Thorburn stătea în spatele ei. Avea o coafură complicată și prea elegantă pentru o fată pe care, de cele mai multe ori, o găseai aplecată peste cărțile ei în vreun colț.

— Bună, Isobel! o salută Innes. Ce mai faci?

Întrebarea păru bizar de obișnuită, date fiind împrejurările. În doar câteva minute, primarul avea să le anunțe numele de familie și

spectatorii aveau să sărbătorească, de parcă șase dintre ei nu urmau să moară cândva în următoarele trei luni.

— Bine, răspunse Isobel sec.

Innes îi zâmbi călduros.

— Întotdeauna am crezut că vei fi campioană.

Isobel n-ar fi putut spune același lucru despre ea. Dar nu avea energia mentală să se gândească la Briony, nu în seara asta.

Innes o privi pătrunzător.

— Nu trebuie să te prefaci. Toată lumea se gândea că va fi sora mea.

Isobel nu se sinchisi să o corecteze. Și nici nu-i plângea de milă. Isobel habar n-avea cum arătase proba finală a familiei Thorburn, dar pentru ca Innes să-și depășească sora, probabil că se dovedise mai capabilă decât crezuse Ilvernath-ul.

— A, continuă primarul Anand, ultimul campion e aici.

Alistair Lowe se apropie nesigur pe picioare, roșu la fățăca racul.

Primarul îi arătă locul dintre Isobel și Innes. Isobel se încordă. Reușise să uite că, tradițional, Macaslanii precedau familia Lowe, deși se îndoia că își mai amintea cineva și de ce.

Alistair îi zâmbi diabolic.

„E periculos și cam nebun", îi spusese mama ei. „Ce-a făcut băiatul ăla astăzi... a fost oribil."

Păstrându-și masca încrezătoare, își dădu ochii peste cap și îi întoarse spatele băiatului despre care mama ei credea că o va ucide.

Ușile masive de lemn se deschiseră, lăsând aerul răcoros de septembrie să pătrundă înăuntru, iar campionii fură imediat întâmpinați cu strigăte.

„NU SUNT EI FIICELE ȘI FIII VOȘTRI?
I-AȚI CRESCUT PENTRU MĂCEL!"

O hoardă de protestatari înconjura piața cu piatră acoperită cu mușchi, separată de mulțime prin frânghii întinse și protejată de poliția din Ilvernath. Mulți purtau pancarte cu sloganuri și imagini, fermecate astfel încât petele de vopsea roșii ca sângele de pe ele să pălească și să se aprindă întruna. Alții duceau postere cu portretele campionilor, așa cum apăruseră ei în ziare.

Când Isobel își zări fotografia în mâinile unui străin, o copleși brusc un val de greață. Nu mai trebuia să suporte decât foarte puțin tot circul ăsta. De îndată ce soarele apunea și cădea Vălul Sângeriu, paza magică a turnirului urma să împiedice automat orice intervenție externă sau orice încercare de a intra pe terenul

turnirului. Campionii nu mai erau afectați decât de vrăjile celorlalți, nu mai puteau discuta cu nimeni din afară și nici nu mai aveau cum să se aventureze în oraș. Nimic din ceea ce făceau sau spuneau protestatarii n-ar fi putut să schimbe ceva.

Alistair se aplecă spre Isobel.

— Să înceapă spectacolul! îi șopti el, provocându-i un fior pe șira spinării.

Isobel îl împinse cât colo, îngrijorată că îi vine rău din nou.

Primarul Anand strigă ceva, dar fata nu auzi din cauza zarvei protestatarilor. Apoi, vizibil emoționat, bărbatul aruncă o vrajă boxă-la-maximum și urlă atât de tare, încât Isobel aproape că sări din loc de spaimă.

— GAVIN GRIEVE! Ah... Scuze... Dacă ați putea *să faceți mai puțină gălăgie...*

Gavin intră cu pași mari în curte, în timp ce primarul se apucă să citească lista rușinos de scurtă a realizărilor lui.

— Gavin este cel mai mare copil al lui Boyd și Ailis Grieve. Realizările sale includ doi ani de școală într-unul singur și...

Primarul își drese glasul, stânjenit.

— În fine! Are șaptesprezece ani și e în ultimul an la Școala publică Ilvernath South.

Gavin ar fi putut deveni invizibil, atât de puțină atenție îi acorda mulțimea. Până și familia sa se afla în altă parte, înghesuită în jurul barului dinăuntru.

Isobel simți un sentiment neașteptat de tristețe pentru el. Măcar Macaslanii credeau că ea va câștiga.

Gavin se apropie de piatra masivă care se ridica în centrul pieței. Isobel văzuse Stâlpul Campionilor de nenumărate ori, dar venele împletite din cristale roșii nu semănaseră niciodată așa de mult cu sângele ca acum.

Când Gavin luă cuțitul oferit de Anand și urcă scara ca să-și scrijelească numele în piatră, protestatarii se agitară și mai mult.

„DOAR PENTRU CĂ VEȚI CÂȘTIGA UN PREMIU!"

De unde stătea, Isobel nu vedea decât partea din spate a Stâlpului, unde era gravat un simbol – șapte stele aranjate într-un cerc. Dar chiar și de-acolo, zări inelul ce apăru pe degetul mic al lui Gavin când termină. Inelul campionului, care-I lega de puterea turnirului.

„NU PRIMIȚI IERTARE PENTRU CEI CARE AU MURIT!"

— Finley Blair! continuă primarul Anand, ignorând înțepăturile mulțimii. Finley are optsprezece ani și este singurul copil al Pamelei și al lui Abigail Blair. Este președintele clasei la Academia pregătitoare din Ilvernath de patru ani, precum și căpitanul echipei de scrimă a școlii. Printre pasiunile lui se numără... DAR CHIAR NU VREȚI SĂ TERMINAȚI ODATĂ CU CIRCUL? urlă din nou primarul, deși nu potoli nicicum zarva.

Cei din curte aplaudară pentru Finley în vreme ce băiatul își scrijelea numele pe Stâlpul Campionilor, deși pentru Gavin nu se obosiseră să facă același lucru. În definitiv, era vorba de *Finley Blair*. Sârguincios, șarmant, mândru de familia sa, așa cum Isobel n-ar fi putut niciodată să fie de a ei. Dar ea ajunsese să-l cunoască bine pe Finley în timpul lunilor în care acesta ieșise cu fosta ei prietenă și-i vedea acum rigiditatea din mers și răceala calculată din zâmbet.

— Carbry Darrow!

Isobel nu prea era atentă când Carbry coborî treptele și se împiedică pe la jumătatea lor. Nu se gândea decât că imediat îi venea rândul. Și, cu incantațiile prelungite ale protestatarilor și cu Alistair Lowe care practic îi sufla în ceafă, asuda puternic. Își tamponă fruntea cu dosul palmei, atentă să nu-și strice machiajul.

— Isobel Macaslan! strigă Anand.

Isobel păși grațios prin piață, poalele rochiei mângâind pavajul în urmă. Aplauzele crescură în intensitate și, o clipă, pretinse că totul e normal. Purta rochia aleasă de ea. Rujul îi acoperea impecabil buzele. Numărul ei impresionant de inele pentru vrăji arăta exact cât de multă putere controla.

Controlase.

„NU SUNT EI FII ȘI FIICELE VOASTRE?
I-AȚI CRESCUT PENTRU UN MĂCEL!"

Stomacul i se strânse. *Nu pot să fac așa ceva*, se gândi, panicată.

— Isobel are șaisprezece ani și este singurul copil al lui Cormac Macaslan și al Honorei Macaslan. Isobel este în fruntea clasei la Ilvernath Prep și a fost președinta Societății Tinerilor Creatori de Vrăji timp de doi ani. Lucrează cu jumătate de normă la magazinul de vrăji al mamei sale în...

„DOAR PENTRU CĂ VEȚI CÂȘTIGA UN PREMIU!"

Puține dintre chipurile de lângă ea erau prietenoase. Îl căută frenetic printre ele pe cel al tatălui ei, care zâmbea mult prea larg. Isobel îl vedea efectiv cum cântărește în minte valoarea magiei înalte.

Restul discursului ținut de primar se scurse neobservat, înceţoşat, şi Isobel urcă amorțită scara stâlpului de piatră. Sute de nume fuseseră scrijelite pe el, reprezentând sute de campioni, sute de victime. Isobel ştia istoria, desigur, dar când zări totul cu propriii ochi, nenumăratele nume tăiate, îngropate şi uitate de Ilvernath, o trecu un fior pe şira spinării.

„NU VEȚI PRIMI IERTARE PENTRU CEI CARE AU MURIT!"

Din cauza cuțitului, nu reuşi să scrie frumos şi cursiv, cum obişnuia de obicei. Când termină, numele ei arăta la fel de grosolan ca tăietura de pe antebraț pe care şi-o cususe singură. Peste douăzeci de ani, când un alt campion Macaslan va urca scara să-şi scrijelească numele, îl va vedea pe al ei, vag şi imperfect. Şi cel mai probabil, tăiat cu o linie.

În timp ce cobora, îşi privi mâna, surprinsă. S-ar fi aşteptat să simtă furnicătura magiei acumulate în inelul fermecat. Dar nu simțea nimic. Pentru o clipă, nu observă nimic pe degetul mic. După încă una, zări cuarțul roşu ca al petalelor de trandafiri, culoarea magiei înalte pentru care se luptau toți. Deşi ştia că străluceşte, ochii ei nu vedeau asta.

După ce îi trecu rândul, Isobel îşi croi drum spre familia ei. Macaslan tatăl îşi lăsă țigara în jos şi o sărută pe frunte, stricându-i machiajul.

— Ai fost magnifică! o lăudă.

Mama ei – care n-ar fi stat niciodată atât de aproape de fosta familie – zâmbi strâmb. Isobel se strădui să-i ignore pe amândoi şi să se concentreze asupra restului ceremoniei ca să nu izbucnească în plâns.

— Alistair Lowe! anunță primarul.

Zarva se domoli imediat şi până şi protestatarii se potoliră. De când Alistair aproape că-l omorâse pe creatorul de vrăji pe moşia Lowe, devenise vedeta Măcelului Şapte. Primarul se feri uşor când băiatul se apropie de el, de parcă ar fi fost ciumat. Nu pomeni nicio realizare, ci doar înşirui numele celor din familie.

— Marianne Lowe, Moira Lowe, Rowan Lowe, Marianne Lowe Jr...

Isobel se încruntă când primarul termină lista. Nu auzise numele fratelui lui Alistair. Aruncă o privire spre masa Lowe şi îşi dădu

seama că acesta lipsește. I se păru ciudat, mai ales că restul familiei era acolo. Și-l amintea perfect din seara aceea de la Coțofana.

— Innes Thorburn! continuă Anand.

Ieșind brusc din transă, protestatarii își continuară incan-tațiile:

„NU SUNT EI FIII ȘI FIICELE VOASTRE?"

Isobel îi ignoră și își îndreptă privirea în partea opusă, spre familia Thorburn, la Briony. Vechea ei prietenă arăta diferit. Acum, că Innes își scrijelea de zor numele pe stâlpul antic, Briony părea încordată, rigidă. Atitudinea ei încrezătoare dispăruse. Isobel nu-și dădea seama ce emoții o chinuiau – stânjeneală, pică sau îngrijorare? Însă Isobel o cunoștea bine și știa ce înseamnă rochia pe care o îmbrăcase fata. Scandalos de scurtă, brodată cu mărgele ce captau și reflectau lumina. O ținută menită să o plaseze în centrul atenției. Rochia unei campioane.

Isobel o ura pe Briony în momentul acela. O ura pentru că o trădase, o ura văzând-o bosumflată pentru că nu i se dăduse ocazia să-și piardă viața.

„I-AȚI CRESCUT PENTRU MĂCEL!"

— Vreau doar să...

Glasul mamei ei era răgușit.

— Vreau doar să știi că te iubesc.

Femeia o cuprinse în brațe și o strânse cu putere. Lui Isobel i se umplură ochii de lacrimi. Preț de o secundă, se gândi să-i mărturisească tot mamei, chiar dacă era prea târziu să mai schimbe ceva, dar tatăl ei interveni și o bătu pe umăr.

— Eu pariez că tu și campioana Payne veți ajunge în finală, spuse el. Puștiul Lowe nu pare să aibă stofă pentru așa ceva, nu?

Brusc, i se păru insuportabil să mai rămână aici, prinsă între familii, protestatari și zidurile sufocante din Ilvernath. Se desprinse din îmbrățișarea părinților și porni spre marginea curții să ia aer.

Nu-și dăduse seama că merge spre Reid MacTavish decât atunci când aproape se ciocni de el. Tânărul își vărsă cocteilul pe blugii negri și prea strâmți.

— Ali, vorbi Reid, pe un ton molatic, dar la fel de rece ca înainte, tu erai. Prințeso, ce plăcere!

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse ea mai degrabă panicată decât rănită.

Isobel detesta când Reid o striga „prințesă".

— Am furat un blestem de la tine, dar ceva a mers prost când l-am creat și nu mai pot folosi magia. Nici măcar n-o mai simt.

Reid aproape că-și pierdu echilibrul și trebui să se prindă de marginea unei mese din apropiere ca să rămână în picioare.

— Ai furat... un blestem de la mine? Pe care?

— Îmbrățișarea-secerătorului, rosti ea, roșie ca focul.

— Ăsta e din grimoarul vechi al familiei! exclamă el uluit. Ar fi trebuit să știu că o Macaslan va încerca ceva de genul ăsta. Îmbrățișarea-secerătorului nici măcar nu e o armă bună în turnir. Este un blestem oarecare – slăbește ținta pe baza acțiunilor ei. Se hrănește din ură și întuneric, așa că victima își pierde viața încetul cu încetul, împreună cu inocența. Deloc o alegere bună pentru...

— Reid, *te implor*!

Isobel nu știa cum să-l facă s-o asculte. Nu avea nimic să-i ofere.

Poate disperarea din vocea ei îl determină să-și vină în fire și să se dezmeticească.

— Percepția magiei din tine e blocată, și nu există decât două modalități s-o rezolvăm. Ai putea încerca să creezi iar blestemul, corect de data asta. Presupunând că știi ce ai greșit prima oară. Dac-o dai din nou în bară, riști să mori.

Isobel habar n-avea unde greșise.

— Și care e a doua opțiune?

— O vrajă nul-și-vid de clasă mai înaltă. Va șterge blestemul din tine.

— Dar îmbrățișarea-secerătorului e deja de clasă zece, și nimeni cu magie înaltă n-o va face pentru mine!

— Atunci ai o problemă...

Reid ridică din umeri și îi oferi băutura lui.

— Poftim! Poți să bei restul.

— Eu... Nu, mulțumesc! Nu beau, îi zise Isobel, dându-se într-o parte când ultima din Măcelul Șapte, Elionor Payne, se alătură familiei sale în mulțime.

Participanții aplaudau. Banchetul se terminase. Campionii aveau acum timp să primească ultimele sfaturi de la rudele lor și să-și ia la revedere înainte să se apuce de pregătirile finale pentru turnir și să se îndrepte spre marginile orașului. Unde vor aștepta să apună soarele și să cadă Vălul Sângeriu. Unde vor aștepta să înceapă turnirul.

Nu-i mai rămânea decât maximum o oră.

O oră să pună la punct un plan.

O oră să repare ce greșise.

O oră să se salveze.
O oră nu era timp suficient.

BRIONY THORBURN

Suntem educați să le spunem campioni, dar insist să folosim un cuvânt mai potrivit: sacrificați.

O tradiție a tragediei

ÎN TIMP CE FAMILIILE SE RETRĂGEAU DIN PIAȚĂ, SOARELE începu treptat să sângereze la orizont, un vestitor al Vălului Sângeriu care urma să cuprindă cât de curând cerul.

Briony Thorburn mai zăbovi in umbra alungită a Stâlpului Campionilor.

Purtase cea mai bună rochie a ei – chiar și machiaj, deși nu obișnuia –, dar se simțea îngrozitor. Avea cearcăne negre și o ardea stomacul din cauza frustrării și a propriului eșec. Nu dormise toată noaptea, răsfoind întruna cărțile lui Innes și căutând indicii pe care campionii le rataseră opt sute de ani: și anume că blestemul turnirului putea fi dezlegat. Că sora ei nu trebuia să moară.

Încă avea timp, își spuse în sinea sa. Poate că Innes nu avea să fie ucisă în seara asta.

În partea opusă a pieței, Reid MacTavish se desprinse dintr-un șir de creatori de vrăji. Briony ieși rapid din umbre și îi tăie calea când băiatul coti la capătul unei alei.

— Trebuie să vorbim, îl abordă ea.

Reid o privi de sus până jos, arcuindu-și sprâncenele. Tânărul mirosea a alcool. Briony îi detesta pe toți cei care se bucuraseră de petrecere știind ce orori urmau să aibă loc.

— Serios? întrebă el.

— Am făcut ce-ai zis. Am citit cartea aia. Am studiat cel puțin douăsprezece cărți...

— Uau! *Douăsprezece* cărți. Impresionant!

Reid încercă să treacă pe lângă ea, dar Briony îi puse mâna pe umăr.

— Doar pentru că blestemul nu a fost niciodată dezlegat nu înseamnă că e imposibil. Trebuie să-mi salvez sora, şi tu te pricepi la blesteme. Aşa că îmi vei spune cum să-i pun punct ăstuia!

Cuvintele ei sunară ca o ameninţare. Dar nu-i mai păsa. Reid era singura persoană care părea să înţeleagă situaţia, iar dacă trebuia să-l intimideze, atunci nu avea să dea înapoi.

În loc să se certe cu ea, tânărul îi lăsa impresia că vorbele ei îşi atinseseră ţinta. Reid cercetă aleea, de parcă ar fi vrut să se asigure că sunt singuri, apoi o conduse cât mai departe de reporterii care încă umpleau piaţa. Tomberoanele de gunoi din jurul lor duhneau.

— Vreau să te ajut, îi spuse el. Dar...

— Dar ce?

— Niciun blestem nu poate fi dezlegat din exterior.

Briony îşi ţinu răsufiarea.

— Adică vrei să zici că e prea târziu.

— Îţi zic că numai un campion poate pune capăt turnirului.

Atunci încă mai era timp. Ar putea s-o găsească pe Innes. Putea să se salveze, să-i salveze pe toţi, dacă reuşea s-o convingă.

— Dar cum ar putea un campion să-l distrugă? insistă Briony. Şi ce s-ar întâmpla dacă ar face asta?

Reid ezită. În întunericul de pe alee, hainele lui negre aproape că-l făceau invizibil.

— E greu de spus. Blestemele se destramă fie prin acţiuni repetate delicate, fie printr-o acţiune rapidă şi zdrobitoare. De evitat a doua opţiune. Ar omorî toţi campionii.

Briony nu avea timp de pierdut ca să discute ce n-ar merge. Se gândise deja la o mie de soluţii false în ultima zi.

— Aşadar, cum îl distrugi delicat?

— Briony, toate astea sunt doar în teorie. Ce te face să crezi că poţi...

— Pentru că trebuie! se răsti fata. Adică, ea... sora mea... trebuie. Altfel va muri.

— Atunci..., începu Reid lingându-şi buzele, magia înaltă a turnirului trebuie demontată bucată cu bucată. În primul rând, întreabă-te care sunt aceste bucăţi.

— Cele şapte Repere, se repezi Briony. Şi cele şapte Relicve.

Admiraţia sclipi în ochii lui şi, pentru prima dată în două săptămâni, simţi că e văzută, în sfârşit, de cineva.

— Carevasăzică, *chiar* ai citit! exclamă el. Da. Cele şapte Repere şi cele şapte Relicve. Dar şi povestea în sine. Modelele, care se repetă la fiecare generaţie, reîntărind magia şi făcând-o mai puternică.

Poveşti. Modele. Clişee. Aşa descrisese Innes turnirul înainte. Avea o şansă s-o *convingă* că descoperise ceva în toate astea.

— Dar cum demontezi toate piesele? întrebă ea. Ar trebui să faci totul odată?

— Un blestem poate fi distrus în siguranţă bucată cu bucată. Bănuiesc că acelaşi lucru se aplică şi magiei înalte.

— Şi dacă procedezi aşa, nu se va prăbuşi? Dacă dereglează totul?

— Crezi că am toate răspunsurile? o privi Reid dispreţuitor. Mi-am petrecut ani întregi studiind turnirul, dar nu fac parte din aşa-zisele familii „măreţe". Întotdeauna voi rămâne pe dinafară. Nu ştiu decât că blestemele durează secole întregi când nu se schimbă nimic. Cumva, turnirul a reuşit să rămână la fel. Dacă te întorci la originile lui, dacă găseşti modelele şi le distrugi, atunci şi fundaţia lui ar putea fi zguduită. Poate construieşti ceva nou. Ori poate totul arde şi se face scrum.

Briony avea şi mai multe întrebări – mult prea multe. Poate că Reid cunoştea răspunsurile, sau poate că nu.

— Eu..., dădu ea să spună ceva, dar tânărul clătină din cap.

— Grăbeşte-te, dacă vrei să o mai prinzi!

Briony ştia că el are dreptate. Innes cunoştea pe de rost turnirul şi istoria lui. Sora ei va avea timp să găsească răspunsurile odată ce începea nebunia.

— Mulţumesc! răspunse ea şi o luă la goană pe alee, înapoi în piaţă.

Cei mai mulţi oaspeţi plecaseră deja, dar, din fericire, familia Thorburn era atât de numeroasă, că încă îi urau noroc lui Innes. Se strânseseră la marginea pieţei, lângă pădure, dând mâna cu ea unul după altul. Briony o zări pe agenta Yoo când îi veni rândul, văzu cum îi strânge mâna lui Innes şi se simţi copleşită de un val de furie. Era numai vina ei.

Briony îşi croi drum cu coatele până în faţă, clătinându-se pe tocurile înalte. Când ajunse lângă sora ei, fără îndoială arătând agitată, Innes le făcu semn rudelor cu mâna să plece. Oamenii ezitară iniţial, dar se împrăştiară curând, lăsându-le celor două fete un moment final, scurt.

Briony o apucă pe Innes de umeri.

— Există o cale, gâfâi ea. Turnirul poate fi distrus.

— Poftim?

Innes clipi des, şocată la maximum.

— Reid MacTavish. El mi-a zis. Turnirul rezistă numai datorită magiei înalte. Avem cele şapte Repere, cele şapte Relicve şi povestea.

Povestea care continuă să se repete. Dacă poți să...

— Bri, nu pricep nimic.

— Știu, știu. Îmi pare rău! Sunt încă atât de multe de descoperit! Da, dacă găsești modelul din poveste...

Vocea lui Briony se frânse brusc, entuziasmată de o idee care-i veni în minte.

— La fel ca Oglinda și Turnul! Modelul! Trebuie să...

— *Te rog!* rosti gâtuit Innes, împingându-și sora într-o parte. Oprește-te! Aceasta e ultima amintire pe care o vei avea cu mine.

Briony se holbă la ea.

— Să mă opresc? Innes, încerc să te salvez. Îți spun cum...

— *Tu auzi ce vorbești?* șopti Innes furioasă. De-aia ai apărut târziu la banchet, obosită moartă? Fiindcă ai vânat nu știu ce fantezii? Trebuie să plec și să mă pregătesc...

— Nu!

Briony se aruncă în fața ei ca să-i blocheze drumul.

— Ascultă-mă! Nu ești suficient de puternică să câștigi turnirul... știi foarte bine asta.

— M-am antrenat din greu, o contrazise, indignată, fata.

— Nu la fel de mult precum ceilalți campioni. Distrugerea turnirului este singura ta șansă să supraviețuiești. Crede-mă, dacă aș putea fi eu cea care să...

Innes izbucni în râs.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. N-are nicio legătură cu mine, ci cu *tine*. Ca întotdeauna. Toată viața noastră, ai fost în centrul atenției. Iar acum nu mai ești. Obișnuiește-te!

Din glasul lui Innes răzbătu ceva urât, o suferință care mocnise mult timp în adâncul ființei ei. Un resentiment pe care Briony nu-l mai observase înainte.

Cuvintele ei o sfâșiară ca un pumnal. O durea nu numai ideea că sora ei o considera egoistă, ci și gândul că Innes își pecetluia singură soarta.

Briony nu putea să-și privească sora cum intră în mijlocul unui măcel. *Imposibil!* Chiar dacă teoriile lui Reid nu-i oferiseră decât fragmentele unei soluții, Briony era sigură că putea pune piesele la un loc dacă ar fi fost campioană. Putea să-și salveze sora. Îi putea salva pe toți.

O senzație nemaiîntâlnită îi umplu pieptul. În poveștile spuse de familia ei, eroii câștigau mereu. Făceau alegeri de neimaginat pentru alții. Triumfau împotriva nelegiuiților chiar și când nu mai exista nicio fărâmă de speranță.

Iar Briony Thorburn avea stofă de erou perfect.

Privi spre marginea pieței, de unde ultimii oaspeți dispăreau în noapte.

Rămaseseră singure.

— Niciodată nu ți-ai dorit asta, Innes, zise Briony.

Innes își împinse bărbia în față.

— Dar o voi face oricum.

Briony se dădu aproape, silindu-și sora să se retragă în umbra Stâlpului Campionilor. Sute de nume fuseseră scrijelite pe el, dar acum numai unul conta pentru ea: cel al lui Innes, strălucind roșiatic chiar în vârf.

— Lasă-mă să-ți iau locul! Lasă-mă să fiu eu campioana!

— Ți-ai pierdut mințile! Și dacă aș vrea, n-aș putea. Ești...

Vocea lui Innes se frânse și ochii i se umplură de lacrimi.

Dar Briony insistă:

— Am dreptate. Știu că am.

— *Ajunge!*

Innes încercă să mai facă un pas în spate, dar se lovi cu umărul de stâlp.

Dacă sora ei nu renunța de bunăvoie la titlu – pentru binele ei, pentru binele întregului Ilvernath –, atunci Briony trebuia să i-l ia cu forța. Era singurul mijloc prin care nu avea să-și petreacă restul vieții regretând că-și trimisese sora la moarte. Iar după ce avea să-i salveze pe toți, Innes avea să înțeleagă. Într-o zi, poate chiar avea s-o ierte.

Cristalul de pe inelarul ei începu să strălucească.

— Poate că ești mai puternică decât ceilalți campioni, șopti Briony, invocând magia din inima nestematei. Dar eu sunt mai puternică decât tine.

Innes mișcă brusc din încheietură, lansând propria ei vrajă, dar Briony se dovedi mai rapidă. Folosise vraja perfectă, una pe care o comandase cu mult timp înainte special pentru turnir. Întotdeauna îi plăcuse să găsească o cale prin care să adauge o șmecherie la ceva obișnuit. O vrajă de clasă doi puiul-de-somn-al-pisicii putea să ajute pe cineva să adoarmă noaptea; una de clasă trei era o alegere populară pentru proaspeții părinți care încercau să-și calmeze bebelușul suferind de colici.

Vraja lui Briony era de clasă șapte și purta un nume diferit: somn-mortal, pentru că, dacă era folosită corect, adversarul intra într-o stare asemănătoare comei și dura câteva ore. Nu simțeai nicio durere, dar deveneai lipsit complet de apărare.

Briony privi, nu fără un sentiment de vinovăție, cum Innes aruncă spre ea o vrajă de apărare, o imagine-în-oglindă slabă. Dacă

ar fi fost suficient de puternică, somnul-mortal ar fi cuprins-o și pe Briony.

Așa, vraja ei o respinse fără probleme.

Când magia albă, sclipitoare, se strânse pe chipul ei, pleoapele lui Innes începură să coboare. Însă expresia de pe fața ei, care arâta că se simte trădată, o lovi pe Briony drept în inimă. O expresie pe care avea să și-o amintească toată viața.

„Ești singura care contează", spusese Innes.

Se înșelase. Sora ei n-avea s-o ierte niciodată.

— Briony, cârâi ea. Nu...

Innes întinse mâna spre sora ei, fluturându-și degetele prin aer într-o încercare neputincioasă de a prinde magia, după care se prăbuși pe dalele de piatră.

Briony rămase nemișcată pentru o secundă, îngrețoșată.

— În fine, murmură ea, să punem punct.

Își înăbuși valul de greață când îngenunche lângă corpul prăbușit al surorii ei.

Inelul de campion sclipea pe degetul mic al lui Innes, cristalul lui cărămiziu reflectând razele soarelui la apus. Nu mai aveau mult timp la dispoziție.

Briony apucă inelul și trase de el, dar acesta refuză să iasă. Trase mai tare, ținând bine de mâna flască a fetei, după care încremeni. Asta intenționase Innes să o facă să priceapă când îi spusese că nu putea să-i dea titlul nici dacă ar fi vrut. Inelul campionului nu putea fi scos.

Însă Briony știa cât de puternică e somn-mortal. Dacă o abandona pe Innes acolo, în afara terenului unde avea loc turnirul, viața i-ar fi fost luată când cădea Vălul Sângeriu. Iar dacă o târa pe Innes până la margine și o lăsa acolo, chiar și cu o vrajă de camuflare, ceilalți campioni ar fi depistat-o în câteva minute.

Atunci moartea lui Innes ar fi fost din vina lui Briony.

Nu, trebuia să găsească o soluție. Deja o trădase pe Innes. Deja se împotrivise dorinței familiei.

Fără nicio îndoială, Briony trebuia să scoată inelul. Iar dacă puterea lui era ceea ce o lega pe Innes de turnir, atunci poate reușea să reteze conexiunea.

Să reteze.

Briony se holbă la mâna surorii ei, și fierea i se ridică în gât pentru a doua oară.

Una era să o lase pe Innes inconștientă și alta era să o mutileze.

Însă nu dispunea de altă opțiune care să-i salveze viața.

— Va înțelege într-o bună zi, șopti Briony, încercând să-și sorteze în minte inelele pentru vrăji. Toată lumea va înțelege.

Cel puțin Innes nu avea să simtă nicio durere. Așeză mâna surorii ei pe o dală de piatră, separă cu grijă degetul mic de la mâna stângă de celelalte și invocă o fragmente-de-oglindă.

O secundă mai târziu, o linie de magie albă apăru în aer sub forma aproximativă a unui ciob de sticlă. Briony se concentră intens, căci nu mai făcuse niciodată ceva atât de precis. Coborî magia peste mâna surorii ei și înghiți în sec.

Acum era prea târziu să mai dea înapoi.

Nu închise ochii și nici nu tresări când lăsă să cadă cuțitul improvizat.

Sângele șiroi din rană. Briony aruncă rapid o atingerea-tămăduitorului, o vrajă pe care o folosise doar pentru răni sportive, apoi îi înfășură mâna cu o bucată de material smulsă din tivul rochiei ei.

Degetul retezat zăcea pe pământ și o bucată de os alb se ivea din carnea însângerată.

Lumea din jurul ei se încețoșă. Trase adânc aer în piept, forțându-și bătăile inimii să încetinească.

Era atât de aproape să termine! Atât de aproape!

Strângând din dinți, ridică degetul și scoase inelul peste osul de la capătul lui. Metalul era încă fierbinte la atingere. Briony învelì degetul în altă pânză și îl așeză în palma deschisă a surorii ei.

Strecură inelul pe degetul mic și o căldură ciudată se răspândi prin ea, dublată de furnicături în extremitățile corpului. Urcă treptele Stâlpului Campionilor și aruncă din nou o fragmente-de-oglindă, strângând ciobul atât de tare, că îi sfâșie pielea. Atât cu sângele ei, cât și al lui Innes acoperindu-i palma, Briony tăie numele surorii ei de pe piatră și îl scrijeli pe al său dedesubt.

Fata simți schimbarea imediat ce terminâ de scris ultima literă. Pământul se cutremură sub ea cu un geamăt puternic. Apoi, noaptea redeveni liniștită.

Acum, că rezolvase, trebuia să se îngrijească de Innes. Căută frenetic printre inelele ei cu vrăji, apoi găsi un farmec cu foc și trimise în aer un nor de scântei.

Avea să-i atragă pe oameni în piață ca o rază de lumină. Spera ca vreun vindecător cu experiență să ii pună degetul la loc. În orice caz, nu avea să treacă mult până când lumea va descoperi ce făcuse.

Musai să plece de aici cât mai repede.

Trosc!

Briony tresări. Sunetul nu fusese puternic, dar tot o zgudui din toate încheieturile. Acolo unde își scrijelise numele pe Stâlpul

Campionilor, la marginea *n*-ului final, apăruse o crăpătură ce se întindea în jos. Era mică, de vreo şapte-opt centimetri, dar din ea emana un roşu ameninţător, ca o venă de lumină ce zvâcneşte.

— Rahat! rosti Briony.

Funcţionase, era campioană. Dar făcuse ceva irevocabil, ceva greşit.

Pentru că Vălul Sângeriu întuneca cerul, Briony lăsă îndoielile deoparte şi porni spre pădure. Nu avea niciun fel de provizii, niciun farmec cu excepţia inelelor de pe degete, nici haine de schimb. Însă nu mai conta.

Avea să fie ultima campioană care îşi săpa vreodată numele în piatră.

ISOBEL MACASLAN

De obicei, cineva moare în prima noapte.

O tradiție a tragediei

ISOBEL STĂTEA LA MARGINEA MOȘIEI TATĂLUI EI, PE DEALUL DE unde se vedea cimitirul aflat la marginea orașului. Cimitirul era sinistru și încremenit. Nici măcar poarta din fier forjat care se legăna bătută de vânt nu scotea niciun sunet. Era liniște și nu se auzea nimic cu excepția ticăitului cronometrului ei.

Trei minute până la apusul soarelui.

Isobel netezi hârtia mototolită și pătată de sânge pe care o ținea în mână. Pagina ruptă din grimoarul lui Reid. O citea întruna, căutând un indiciu în rețeta îmbrățișării-secerătorului cu privire la ceea ce greșise când încercase să creeze blestemul. Dar mintea îi zbura aiurea.

Încă nu poți muri, își spuse ferm în sinea ei. *Încă n-ai fost acceptată la școala de modă. Încă ești virgină. Nici măcar n-ai plecat vreodată din nenorocitul ăsta de oraș.*

Își cercetă ceasul. Două minute până la apusul soarelui. Dacă își însușea unul dintre Repere, era protejată. Inițial, sperase să ocupe Cripta, cu toate capcanele ei magice, dar Castelul avea cele mai puternice farmece de apărare – efectiv, era impenetrabil. Campionii își puteau alege punctul de pornire la marginea orașului, așa că habar n-avea unde sunt adversarii ei. Însă Castelul se afla aproape. Dacă reușea să ajungă acolo, avea un loc unde să reflecteze în siguranță cum să-și repare greșeala.

Încă un minut.

Isobel vârî bucata de hârtie în rucsac, apoi se jucă neliniștită cu medalionul de la gât. Acum, că își pierduse puterile, carapacea-gândacului nu mai reușea s-o protejeze, dar bijuteria de la mama ei îi aducea liniște.

Își dorea să-i fi cerut iertare. Însă era prea târziu.

Alarma ceasului sună, sunetul ei metalic sfâșiind liniștea cimitirului. Degetele acoperite cu sudoare îi tremurau când apăsă butonul de oprire.

Deasupra, roșul se scurse în văzduh precum vopseaua pe o pânză. Trecu peste copaci, devorând portocaliul și violetul apusului de soare, înghițind stea după stea până când toate străluciră în nuanțe cărămizii, ca și cum a fi fost prinse în spatele unei ferestre cu vitralii. Curând, cerul deveni roșu absolut la orizont.

Aceasta era căderea Vălului Sângeriu, semnalul de început al turnirului. Zi și noapte, Ilvernath-ul avea să rămână colorat în nuanța carminului, până când toți campionii, cu excepția unuia, aveau să moară.

Isobel se întoarse să vadă celălalt văl intern care se așternuse în jurul orașului, o perdea mai întunecată, din cer până în pământ. Preț de o clipă, nu se mișcă deloc, admirând fenomenul pe care îl văzuse doar în fotografii de o calitate îndoielnică. Vălul intern bloca drumul de întoarcere în Ilvernatb și îi împiedica pe spectatori să se aventureze pe terenul turnirului.

Începând de acum, era cu adevărat separată de viața dinainte.

Începând de acum, toți campionii aveau să fugă în sălbăticie ca să-și însușească Reperele.

Începând de acum, Isobel putea fi ucisă în orice moment.

O luă la goană.

În jos, pe deal, pe lângă pietrele funerare, în pădure. Isobel nu fusese niciodată sportivă, nu așa ca Briony, dar era prea încărcată cu adrenalină și prea panicată ca să încetinească ritmul. Când își imaginase momentul, nu se gândise și la felul în care lumina stacojie va altera peisajul, la cum fiecare băltoacă va părea de sânge, la cum mărăcinii vor căpăta forma unor dinți. Însă groaza o făcea să fugă și mai repede. Castelul era la trei kilometri de casa tatălui ei – dintre toți, ea se afla cel mai aproape de el. Atâta vreme cât nimeni nu folosea o vrajă de-aici-până-acolo, Isohel avea să ajungă la el prima.

Când se apropie de capătul pădurii, Castelul apăru mohorât, dominând șesurile, turnurile lui crenelate impresionante și baricadele înconjurătoare fiind de nerecunoscut în comparație cu grămada de pietre acoperite cu mușchi dinainte. Privirea îi căzu pe podul mobil, coborât acum peste șanț. Dacă îl trecea prima, Castelul avea s-o accepte drept campioana lui. Și toate protecțiile lui urmau să fie ale ei.

În clipa în care Isobel păși dincolo de marginea pădurii, o explozie erupse în fața ei, aruncând-o pe spate. Deschise gura larg

când capul i se izbi de pământ şi aerul îi ieşi din plămâni. Se rostogoli frenetic, lovind iarba cu pumnii. Lumea se învârtea cu ea, şi peste tot vedea numai roşu.

Se blestemă în sinea sa pentru că sperase că va fi prima acolo. Normal că un alt campion folosea vrăjile de-aici-până-acolo sau măreşte-pasul ca să ajungă la Reperul ales.

— Ai ratat! ţipă o fată.

Nu i se adresa lui Isobel. Avea glasul plin de sarcasm, în ciuda puterii terifiante a exploziei. Isobel îşi ridică privirea spre silueta înconjurată de fum.

Briony Thorburn, la câţiva paşi de ea.

Isobel închise ochii şi îi strânse tare. Era imposibil – probabil că se lovise foarte *rău* la cap. Dar, când îi deschise din nou, tot pe Briony o văzu. Nu pe sora ei.

— Dar nu pe *tine* te ţinteam! strigă un băiat din spate.

Isobel îngheţă. Cuvintele lui se refereau la *ea*. O văzuse. Dar oricât de aberantă părea prezenţa lui Briony sau oricât de primejdioasă era situaţia ei, planurile nu se schimbaseră. Trebuia să ajungă la Castel. Se retrase tremurând spre copaci şi se lăsă pe vine. Poate cei doi aveau să-şi distragă atenţia unul altuia, şi atunci ea nu trebuia decât să aştepte ocazia.

Un băiat blond venea în goană peste câmp. Îi luă o clipă ca să-l recunoască pe Gavin Grieve. O vrajă explozivă de magnitudinea aceleia nu părea posibilă de la un Grieve. Unde găsise asemenea putere?

În timp ce Briony se tot învârtea de colo până colo, Isobel intui că fosta ei prietenă *ştie* că ea se găseşte undeva, ascunsă în spatele unui copac.

În faţă, Gavin aproape că ajunsese la podul mobil. Briony înjură cu voce tare, apoi fugi după el. Şi oricât de aproape era Gavin ca să şi-l însuşească, Briony se dovedi mai rapidă. În plus, Gavin nu alerga normal. Se repezea în unghiuri ciudate, sărind şi oprindu-se din când în când, fără să menţină o linie dreaptă.

Atunci Isobel pricepu.

Nu Gavin arunca vrăjile explozive. Le dădea drumul şi le declanşa de la distanţă.

Isobel se aplecă şi apucă o piatră din iarbă. Apoi sări în luminiş şi, cu toată forţa, o aruncă peste câmp. Aterizâ la câţiva paşi în spatele lui Gavin şi la un metru în faţa lui Briony.

Piatra explodă la impactul cu pământul.

Bum!

Atât Briony, cât și Gavin țipară. Isobel rămase în picioare și studie norul de fum, răsuflând agitată. Acționase automat, deși nu-i stătea în fire. Devenise impulsivă fără puterea ei.

Ar fi putut să-și omoare cea mai bună prietenă pe care o avusese vreodată. O fată care nu trebuia să fie aici.

Nu se gândise decât că nu vrea să renunțe.

Isobel porni greoi prin iarbă, târându-și picioarele și îndepărtând fumul cu mâna. Vântul tăios îi ardea obrajii.

— Jos!

Cineva o izbi în burtă și o aruncă la pământ. Isobel gemu din cauza greutății care îi apăsa pieptul și scuipă o șuviță de păr care nu-i aparținea.

— Ești *nebună*? șuieră Briony. Ce fel de strategie e asta să mergi direct în gura lupului?

Fata strânse din dinți și își feri capul de ceva pe care Isobel nu-l vedea. Probabil că Gavin aruncase niște blesteme în direcția lor. Dacă Isobel ar fi avut încă puterile ei, probabil că ar fi zărit blestemele sub forma unor gloanțe de lumină ce se repezeau prin fum spre ea.

Era norocoasă că nu murise.

Norocoasă că Briony o salvase.

— Castelul...

Briony se înecă, deoarece cotul prietenei ei o apăsa dureros între coaste.

Deasupra lor se auzi un huruit. Sunetul podului care se ridica.

Sunetul planurilor ei distruse.

— E un motiv de rahat să mori, termină Briony fraza în locul ei. Există un Reper pentru fiecare dintre noi. În cazul în care nu o cauți dinadins cu lumânarea.

— Pentru fiecare dintre noi? Dar tu nu ești campioană. Nici măcar n-ar trebui să poți fi...

Briony ridică mâna ca să-i arate inelul strălucitor de pe degetul mic. I se potrivea perfect. Normal că i se potrivea. Briony fusese dintotdeauna campioana perfectă.

Dar aceea era Briony Thorburn pe care Isobel o cunoscuse cândva.

Acum, în lumina aspră și roșie a Vălului Sângeriu, pielea prietenei ei părea cenușie. Pungile de sub ochi erau mari. Și fiecare umbră a chipului ei se ascuțise. Încă purta rochia albastră de la petrecere, dar pantofii cu toc dispăruseră de mult.

Nu arăta pregătită. Ci disperată.

— Innes m-a rugat să-l iau, îi zise ea. Sunt mai puternică și mai bine pregătită. Sunt singura care...

Briony se feri de altă magie pe care Isobel n-o vedea. După câteva momente, atacul cu blesteme probabil că încetase, pentru că Briony se ridică tremurând în picioare. Isobel o imită. Dresurile ei roz aveau pete maronii. Fetele se strecurară în spatele copacilor, ieșind din raza vizuală a Castelului.

— Ce naiba se petrece cu tine? o întrebă Briony răstit. Ești beată sau ce?

Lui Isobel îi trecu prin minte că pericolul nu se încheiase nici pe departe. Dacă Briony era acum campioană, atunci pericolul se afla chiar în fața ei. Chiar dacă îi salvase viața înainte, Isobel nu putea să-și lase garda jos.

— Nu m-am simțit niciodată mai bine, minți ea cu nonșalanță.

Briony dădu din cap spre ea, cu o expresie întunecată.

— Ai fost lovită.

Isobel își trecu degetele peste obrazul julit și, pe degetul mare, zări sânge. O lovise un blestem, însă doar razant, altfel până acum l-ar fi simțit deja efectele. Asta nu însemna că n-o poate omorî dacă era vorba de un blestem al morții. Răsuflarea i se gâtui din cauza panicii.

Briony făcu ochii mari.

— Nu simți, nu-i așa? Nici măcar nu vezi atacul cu blesteme. Ce s-a întâmplat cu tine?

— Nu contează, răspunse Isobel ferm.

— Puterile tale au pățit ceva, nu?

Isobel nu răspunse, însă Briony insistă. Fără milă.

— Când s-a intâmplat? Înainte de turnir? De ce te-a lăsat familia ta să concurezi?

— Ei nu știu, gemu Isobel, amintindu-și brusc că ea și Briony vorbeau pentru prima dată după aproape un an.

De când Briony o trădase. Faptul că nu mai trebuia să discute niciodată cu Briony reprezentase pentru ea singurul aspect pozitiv al masacrului.

— Iar dacă ai de gând să mă omori, dă-i drumul odată!

— N-o să te omor! se răsti Briony. N-ai cum să te aperi.

Încă bănuitoare, Isobel nu lăsă garda jos. Nu că ar fi putut face ceva ca să se protejeze în caz că Briony mințea.

— Dacă aș fi în locul tău, aș merge la campionul care m-a blestemat și aș găsi o soluție să mă dezlege, zise Briony arogant.

Lui Isobel aproape că îi veni să râdă. Și-o făcuse cu mâna ei.

— Nu ține, în cazul meu, rosti ea mohorâtă.

— Atunci, fă ceva! Doar ești fiica unei creatoare de vrăji, nu?

Optimismul din glasul lui Briony, nu vorbele ei, o împinseră să cugete mai bine. Briony nu trebuia să spere că Isobel avea să supraviețuiască. Nu erau doar două fete. Sau două prietene. Ci două campioane.

Așa cum Briony sperase dintotdeauna.

Când Isobel nu reacționă, Briony ridică mâna spre obrazul ei.

— Măcar lasă-mă să te vindec! Chiar dacă a trecut razant pe lângă tine, probabil că a fost un blestem al morții. Iar tu nu te poți trata singură.

Așadar, Briony îi salva viața de două ori și chiar avea să risipească puțină magie pentru asta. Isobel nu era obișnuită cu astfel de acte caritabile, mai ales din partea ei, dar i se păru o nebunie să nu accepte.

— Mulțumesc!

Isobel nu simți efectele vrăjii, nicio senzație de răcoare liniștitoare, nicio înțepătură a copcilor. Dar pesemne că funcționase, pentru că, după câteva secunde, prietena ei îi spuse:

— Gata. Dar vei rămâne cu o cicatrice.

De parcă ei îi mai păsa acum de vanitate.

— Nu te poți descurca singură. Ai nevoie de cineva care să te protejeze până îți recapeți magia. Mă ofer eu, de dragul vremurilor trecute. Pot fi aliata ta.

Isobel izbucni în râs. Cuvintele acelea chiar reprezentau ceva după tot ce pățise din cauza lui Briony. Dar, în loc să i-o spună verde în față, se gândi la vorbele lui Reid. Să încerce să repete rețeta pentru îmbrățișarea-secerătorului ar fi ca și cum s-ar juca legată la ochi cu explozibili. Reid specificase că mai există o cale, și anume ca altcineva să o anihileze cu o vrajă nul-și-vid.

Dar trebuia să fie o vrajă de clasă mai înaltă, și niciun farmec făcut cu magie obișnuită nu trecea de clasa zece.

Cu excepția situației în care persoana respectivă ar fi folosit magie înaltă. Atunci ar dubla puterea vrăjii. Ar merge.

Ceea ce însemna că Isobel avea într-adevăr nevoie de un aliat. Cu cât se gândea mai mult, cu atât înțelegea cine ar trebui să fie aliatul ei.

În niciun caz Briony.

— Tu mă asculți? întrebă Briony ferm. Am putea…

— Îmi pare rău! Trebuie să rezolv singură.

Briony căscă gura uluită, iar Isobel simți înțepătura vinovăției. Încă îi era greu s-o refuze. Îi plăcuse mereu viziunea roz a lui Briony asupra vieții, chiar dacă nu o împărtășea.

— Atunci… noroc! îi ură sincer campioana Thorburn.

Fata se întoarse şi porni târşâindu-şi picioarele prin şesuri, spre nord.

Isobel rămase ghemuită printre copaci şi inima începu să-i bată cu putere acum, că avea un plan nou.

Singurii oameni din Ilvernath care posedau magie înaltă erau câştigătorii ultimului turnir, dar, cum turnirul tocmai începuse, Alistair Lowe n-o mai avea la îndemână. Însă ştia mai multe despre ea decât orice alt campion. Dacă exista cineva care s-o ajute, atunci el era.

Chiar dacă avea toate motivele s-o ucidă.

Fata îşi ridică privirea spre cerul stacojiu. Peştera se afla în partea opusă a Ilvernath-ului, izolată şi ameninţătoare, săpată în munte. Isobel nu pătrunsese în mintea lui Alistair decât pentru o secundă, dar părea genul de persoană care s-ar îndrepta spre un astfel de Reper.

Aşa că se botărî imediat. Avea să devină prinţesa care intra de bunăvoie în vizuina dragonului şi-l implora s-o salveze.

GAVIN GRIEVE

Cel mai popular Reper a fost dintotdeauna Castelul. Însușirea lui este o tactică de intimidare valoroasă.

O tradiție a tragediei

CASTELUL ERA REPERUL CEL MAI MARE AL TURNIRULUI, CU farmece de apărare aproape impenetrabile și, mai important, cu un statut semnificativ.

Iar acum, Gavin Grieve devenise regele lui.

Făcuse primul pas ca să câștige turnirul. Să le dovedească tuturor cât se înșelaseră. Se descurcase de minune cu surpriza produsă de Briony Thorburn, care apăruse din senin pe post de campioană. O învinsese pe Isobel Macaslan în luptă. Niște realizări deloc mărunte. Dimpotrivă, ameţitoare.

Nici nu era de mirare că Alistair Lowe se purta ca un ticălos arogant tot timpul.

Puterea te făcea să te simți *bine*.

Gavin se întrebase mereu cum va fi când își va însuși un Reper. Acum știa cum e să fii în interiorul unei creaturi grandioase, care se trezea încetul cu încetul. Fiecare moment petrecut aici îl lega și mai tare de clădire. Percepea cum scuturile de apărare se activează pe la marginile zidurilor din piatră; podul mobil se ridicase, oferindu-i siguranță. Acum nici măcar nu mai avea nevoie de o capcană-primejdioasă ca să-l protejeze. Dacă vreun nebun incerca să intre, putea riposta într-o secundă.

Începu să fluiere un cântecel vesel în timp ce explora Castelul cameră cu cameră. Sunetul se lovea de tavanele înalte și răsuna pe coridoare, urmându-l într-un dormitor dichisit, în bucătăria complet mobilată și perfect aprovizionată cu o grămadă de vrăji pentru supraviețuire și un dulap cu poțiuni, apoi chiar și într-o sală de fitness, echipată cu aparate noi-nouțe.

Parcă Reperul fusese personalizat în funcție de cerințele lui. Magia înaltă era suficient de puternică, așa că cine știe?

În capătul Castelului, în spatele unei scări maiestuoase, se găsea camera tronului.

Elegantă și regală – tavan arcuit și înalt, podea din marmură și steaguri ce atârnau lângă ferestrele întunecate, fiecare brodat cu o coroană aurie. Coroana meritată de Gavin.

Zâmbi când văzu tronul decorat din mijlocul încăperii.

Tronul *lui*.

În spatele acestuia se ridica un stâlp identic cu cel pe care-și scrijelise numele mai devreme. Stâlpii marcau centrul în toate Reperele – obiectele care răspândeau magia înaltă ca niște nestemate vrăjite uriașe. Rânjind, Gavin străbătu camera ca o hienă. În partea opusă, de asemenea oglindind Stâlpul Campionilor, se găsea un simbol: șapte stele aranjate într-un cerc. Gavin – întocmai precum ceilalți – știa că simbolul reprezintă Relicvele și mai știa și cui aparținea fiecare stea. Când o Relicvă se pregătea să cadă, steaua corespunzătoare ei strălucea roșiatic pe fiecare dintre stâlpii Reperelor.

Timp de câteva minute, Gavin rămase nemișcat, savurându-și succesul. Apoi însă observă ceva pe un stâlp care nu mai fusese acolo înainte. O crăpătură sub numele lui Briony Thorburn. Pulsa roșu, plină de magie înaltă, de parcă ar fi sângerat.

Interesant! Poate din cauza schimbării ei în ultima clipă – nu mai auzise ca vreun campion să-i ia locul altuia după ce-și trecuse numele pe Stâlp.

În orice caz, pierdea vremea aiurea. Chiar dacă își însușise Castelul, nu putea să se odihnească.

Sala tronului urma să-i servească drept bază a operațiunilor, fiind locul perfect să-și inventarieze armele. Se așeză pe scaunul ornat și scoase o pungă cu nestemate. Alți campioni probabil că intraseră în turnir cu zeci de farmece; el nu avea decât cincisprezece opțiuni viabile, așa că trebuia să le țină încărcate.

Gavin scutură una în pumn – gardianul-de-aur. Brațul îl furnică atunci când magia sa vitală se adună în palmă, purpurie și verde, înainte de a se strânge sub cristalul galben. Ignorând durerea, o puse în buzunarul rucsacului și scoase alta. Ascuns-de-ochii-lumii era următoarea. Apoi ține-o-pe-loc. Capcana-primejdioasă. După a cincea nestemată, își dădu seama că se forțase prea tare.

Gâfâia și amețea, iar durerea din braț devenise agonizantă. Se chinui să se ridice în picioare, dar se împiedică și pietrele se răspândiră în toate părțile.

Zidurile se întunecară în jurul lui și Gavin se prăbuși de pe tron. Leșină înainte să atingă podeaua.

În vis, totul se petrecea cu două săptămâni înainte de Luna Sângerie, în noaptea în care fusese numit oficial campion. Familia lui îl anunțase în timpul unei cine cu cărnați fără gust, pe același ton plictisit cu care discutau despre starea vremii.

Mai târziu, hotărât să sărbătorească ocazia, cu sau fără familia sa, se dusese la un bar din centru, Coțofana, un loc unde barmanilor nu le păsa de numele lui și unde avea un scor uriaș la pinball.

În noaptea aceea mai fuseseră acolo doi băieți, unul delicat, cu trăsături elegante, al doilea, întunecat și ascuțit, de parcă soarele și umbra lui ieșiseră să bea ceva. Nu surprinsese mult din discuția lor, dar auzise suficient ca să-și dea seama la cine trăsese cu urechea. Chiar înainte să vadă fotografia din ziarele de a doua zi dimineață.

Gavin îi urmărise pe Alistair Lowe și pe fratele său din fundul încăperii și se întrebase cum ar fi fost să aibă pe cineva în viața lui așa. Cineva care să-l cunoască. Să-l înțeleagă.

Cineva cu care să sărbătorească atunci când, nu dacă, venea acasă.

Se trezi răstignit pe podea. Torțele înșiruite pe pereți ardeau încet în suporturile lor.

Gavin gemu și se sprijini pe coate. Îl durea tot corpul.

Fiindcă prin ferestre nu pătrundea nicio rază de lumină, își dădu seama că soarele nu răsărise încă. Sunetul ritmic și tihnit al magiei înalte din cameră îi spunea că scuturile Reperului nu fuseseră deranjate.

Dar, când încercă să se ridice în picioare, durerea îi săgetă brațul și se prăbuși din nou. Zăcu așa, respirând greoi, până când se înzdrăveni suficient ca să-și suflece mâneca.

Tatuajul lui se schimba din nou.

Cât rămăsese inconștient, tușul se scursese dinspre marginile clepsidrei, formând modele în spirală. Brațul îi zvâcnea acolo unde tușul purpuriu și verde îi pătrunsese în piele. Se holbă la clepsidră și greața amenință să-l copleșească. Partea de sus era clar mai goală decât ultima dată când verificase.

Să-și folosească trupul ca un vas ar fi trebuit să-l facă mai puternic.

— Nenorocitule! murmură el, imaginându-și mutra îngâmfată a lui Reid MacTavish. Nu asta ți-am cerut.

Însă, în adâncul sufletului, se întrebă dacă nu cumva aşa era. În definitiv, fusese de acord să devină un vas pentru propriile farmece, chiar dacă ştia că va plăti scump.

Gemu din nou şi se rostogoli în poziţie fetală pe podeaua rece de marmură. Totul era îngrozitor şi obosise.

Pricepea acum cât de goale fuseseră iluziile sale grandioase. O fi câştigat el Castelul, dar era un rege al nimănui.

Deocamdată.

Se sprijini în mâinile tremurânde. Nu conta cât de rău îl durea.

Venise vremea să se aventureze în afara Castelului ca să-şi însuşească regatul.

ALISTAIR LOWE

Durata medie a turnirului este de douăsprezece zile. Cel mai scurt turnir din istorie a durat patruzeci de minute – învingătorul a fost Sylas Lowe.

O tradiție a tragediei

Când Alistair se strecură prin pădure la miezul nopții, sub strălucirea stacojie a Vălului Sângeriu, încă beat, avu senzația ciudată că visează. Mersese pe cărările acestea în reveriile lui, cu frunze și crenguțe de măceș încâlcite în părul său negru și cu ochii sclipind ca ai unei creaturi nocturne. Însă nu copacii, nu greierii și nu mirosul de pământ reavăn îi dădeau un astfel de sentiment.

Ci spaima.

„Rânjesc precum spiridușii." Răsuflarea i se înteți când observă ramurile spiralate și neobișnuite ale unui stejar din fața lui. Își strânse mai bine puloverul pe lângă el și se cutremură.

„Palizi precum molima." Păși peste firul subțire al unui pârâu.

„Tăcuți precum spiritele." Grăbi pasul.

„Îți vor sfâșia beregata și-ți vor sorbi sufletul."

Ultimele cuvinte le auzi parcă rostite de mama lui. În copilărie, Alistair și Hendry se cuibăreau în fața șemineului din living, înfășurați în flanelele prea mari ale tatălui lor mort, și ascultau povești. Pe atunci, schimbările de dispoziție ale mamei lor deveniseră bruște, hohotele ei de râs, mai puternice, zâmbetul, mai cald, și țipetele, mai ascuțite. Ca și Hendry, femeia simțea totul la o intensitate maximă.

Însă emoția ei preferată era frica.

— V-ați născut amândoi în iulie, la un an distanță, șoptise ea. Întotdeauna lăsam ferestrele deschise vara. Uneori, mă întreb dacă nu a fost o greșeală.

Mama lui se repezise spre el şi-l apucase de umerii costelivi. Chiar şi la vârsta aceea, ştiau că el va fi campionul familiei. Aşa că fiecare poveste nouă era o lecţie.

— Uneori, mă întreb dacă monştrii nu mi-au furat cumva unul dintre copii în timpul nopţii, şi acum sufletul lui bântuie prin pădure. Uneori…

Femeia se uitase pe fereastră, gânditoare.

— Încă aud plânsetul unui bebeluş când merg printre copacii aceia.

La şapte ani, ideea îl înfricoşase pe Alistair mai mult decât ar fi trebuit.

— Şi dacă a fost aşa? Dacă unul dintre noi *este* un monstru?

Firește că Hendry nu avea cum să fie monstru. Când punea întrebarea se gândea numai la el însuşi.

Mama lui chicotise.

— Atunci, într-o noapte, monştrii se vor întoarce să te ducă înapoi. Vor hrăni pământul cu bucăţi din sufletul tău şi te vor târî în grotele lor.

Chiar dacă mama îşi liniştise fiii, spunându-le că glumise, Alistair nu mai reuşise să-şi alunge bănuiala că nu-i aparţine familiei. Şi că, într-o noapte, monştrii de care se temea îl vor smulge de lângă fratele său.

Nu fi speriat! îşi zise el în vis. *Eşti unul de-al lor.*

Nu fi speriat! îşi zise Alistair în viaţa reală, străbătând pădurea în prima noapte a turnirului. *Ce-ar mai putea să-ţi ia acum?*

Scoase harta din buzunar şi verifică traseul parcurs. Alesese un Reper pe graniţa de vest a Ilvernath-ului – Peştera, ascunsă în vârful muntelui, de unde vedea întregul oraş. Era un Reper puternic, cu farmece de apărare decente, dar lui nu-i păsa de asemenea lucruri. Peştera îi amintea pur şi simplu de bârlogul unui dragon şi, dintre toţi monştrii, dragonii fuseseră dintotdeauna preferaţii lui.

Curând, urcuşul deveni abrupt. Copacii se răriră. Aerul se mai rarefiase. Când lăsă pădurea în urma lui, răsuflă uşurat. În noaptea asta nu-l va fura nimeni.

O creangă pocni în spate, şi Alistair se răsuci ca un vârtej. Inelul lui sclipi uşor când chemă coiful-războinicului. Un scut îl înconjură, neted, dar întunecat precum suprafaţa unui lac. Urmări prin el cele trei siluete care se iviră din beznă.

Blair, purtând un tricou polo.

Payne, purtând o pereche de bocanci masivi şi un rânjet roşu ca sângele, ce-i aminti de culoarea cerului de deasupra.

La câțiva pași în urma lor, Darrow. Alistair nu zări mare lucru din el, cu excepția buclelor blonde.

Dacă Alistair ar fi fost mai rațional, ar fi știut că trei campioni erau mult mai înfricoșători decât trei monștri. Cu toate acestea, se simți ușurat să le descopere chipurile umane. În scenariul de față, Alistair era bestia. Mai bine să o facă pe nelegiuitul decât să ajungă o victimă.

Fata zâmbi trufaș.

— Văd că te-ai trezit din beție.

— Din păcate, replică el, deși nu putea să jure că așa e. Ați venit ca să ne batem?

În timpul ultimului turnir, mătușa lui, Alphina, câștigase în doar patru zile. Alistair fusese comparat cu ea toată copilăria sa, așa că avea încredere în capacitățile lui. Totuși, ideea de a se lupta cu trei campioni odată i se păru riscantă chiar și pentru el. Nu era stilul lui. Spre deosebire de Blair, nu se considera un cavaler care-și câștigă gloria pe câmpul de luptă. El era pumnalul din întuneric, sângele tăcut vărsat pe cămașa de noapte, urletul care-ți murea în gât.

— Dimpotrivă, răspunse Blair. După cum vezi, noi trei lucrăm împreună...

— Deocamdată, îl întrerupse Alistair, torcând ca o pisică.

Darrow și fata Payne se priviră îngrijorați. Indiferent de motivul pentru care se aflau aici, sigur Blair venise cu pro-punerea.

— Am venit aici ca să te invităm să ni te alături, spuse Blair. Familiile noastre s-au aliat și în trecut.

Da, poate o dată, acum patru sute de ani, se gândi Alistair.

— Fetele Macaslan și Thorburn vor face echipă împreună, rosti ferm Darrow. Isobel o cunoaște pe Innes. A fost prietenă cu sora ei.

Chiar dacă spusele lui *erau* adevărate, nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

— Așadar, sperați ca o echipă de patru să doboare... o echipă cu doi campioni.

Alistair nu știa mare lucru despre ceilalți campioni, dar măcar atât intuia și el – cu excepția sa, Macaslan era cea mai puternică adversară din turnir. Restul erau patru contra doi.

— Dar nu trebuie să fie un măcel, interveni Blair.

Alistair își dădu ochii peste cap. Numai un Blair putea găsi onoare in natura execrabilă a turnirului. Când codurile și regulile nu se mai aplicau.

— De ce eu? N-ar trebui să-l implorați pe Grieve? Pare destul de disperat ca să fie de acord.

Elinor își împinse mândru bărbia în față.

— Nu suntem în căutare de balast.

Alistair își aminti paharul spart de mai devreme. Vraja fusese înceţoşată, aruncată înainte să apuce să se protejeze. Mă rog, fusese beat, dar o vrajă ca aia tot cerea un oarecare talent. Campionul Grieve avea ceva pe care oraşul refuza să-l vadă. Deşi, ca să fie sincer, Alistair îl şi uitase numele.

— Nu mă interesează, îi lămuri el cu un glas uşor dis-preţuitor.

— Ar trebui, insistă Blair. N-om avea noi aceeaşi reputaţie ca a ta, dar dispunem de vrăji şi blesteme pe care tu nu le ai, şi am fi dispuşi să le împărţim cu tine.

— Dar nu v-aţi face griji că v-aş putea ucide în somn?

Alistair îşi lăsă capul într-o parte, arătându-şi cel mai bun zâmbet diavolesc.

— Ori poate aţi sperat să-mi faceţi acelaşi lucru şi mie? Să mă surprindeţi când am garda jos?

— Nu umblăm cu trucuri, ai cuvântul meu! îl linişti Blair, iar lui Alistair nu-i plăcu felul concis şi atent cu care băiatul răspunsese, de parcă vorbele lui ar fi fost un mârâit.

Blair era un mincinos jalnic.

— Nu. Mă. Interesează! repetă el.

Darrow ridică mâinile. Blair îşi încleştă pumnii. Elionor întinse mâna în faţă şi bijuteriile sclipiră puternic.

— Dacă nu eşti prietenul nostru, atunci ne eşti duşman, îl avertiză Blair.

— Aşa am ştiut şi că mănânci rahat. Aici nu există prieteni. Numai oameni care te omoară acum şi oameni care te omoară mai târziu.

Lui Alistair îi mai rămăsese o distanţă bunicică de căţărat până la Reperul lui. Însă nu-şi dorea să fugă. Invocă magia dintr-o piatră pentru blesteme şi, curând, aerul mirosi a fum.

Un farmec, alb şi arzător, şuieră pe lângă el. Un blestem de moarte oarecare, dar de o strălucire orbitoare. Alistair îşi pierdu echilibrul pentru o clipă şi se clătină în spate.

Blair scoase un strigăt de luptă şi se repezi înainte, aşa că Alistair adăugă mai multă putere coifului-războinicului. După câteva momente, scutul se crăpă. Nu din cauza vreunui blestem trimis spre el şi nici din cauza celor trei pahare de whisky. Se crăpase singur, de parcă ar fi fost un şerveţel de hârtie prefăcându-se că e sticlă.

O vrajă desrămată? se gândi Alistair. Nu, creatorii de vrăji nu făceau asemenea greşeli. Nu putea fi decât un sabotaj la mijloc. Bunica lui ceruse toate farmecele pentru Alistair de la creatorii de vrăji din oraş şi, cum ei nu putuseră refuza, aşa se răzbunaseră.

Brusc, un fulger dureros îi săgetă umărul, întinzându-se către inimă. Simți cum pielea i se sfâșie. Nu era o rană fatală, dar tot țipă. Nici măcar nu-și dădea seama cine trimisese blestemul.

Se vădea că Grieve nu e singurul campion pe care-l subestimase. Cei trei posedau arme puternice. Alistair trebuia să contraatace – dar câte dintre blestemele lui fuseseră sabotate? Ar putea fi inutile, la fel ca scutul. Sau și mai rău, i s-ar putea întoarce împotrivă.

N-avea încotro.

Strânse pumnul și canaliză magia prin inelul de pe al treilea deget, pentru răsuflarea-dragonului. Își lipi vârful degetelor de buze și suflă. O explozie de flăcări îi ieși din gură, la fel de amenințătoare și de arzătoare ca respirația reală a unui dragon. Aerul se încălzi, umplându-se de fum și de scântei. Alistair rămase în fața zidului de foc care-l separa de adversarii lui, întrebându-se dacă să atace sau să se retragă. Ceilalți lansară o vrajă de domolire, dar flăcările nu se stinseră. Dimpotrivă, continuară să se extindă, lacome și dornice.

Alistair trecu printre flăcări și acestea se dădură într-o parte, târându-se la picioarele lui ca poalele unei mantii. Degetele lui alunecară peste un nou inel care ascundea vipia-iernii și își linse buzele. Magia letală curgea năvalnic prin el, zvârcolindu-se ca o lipitoare băloasă. Aproape că simțea niște dinți ce-i zgâriau pielea din interior, gata să smulgă spiritul din carne.

Vraja domolirii se opri brusc, dar Alistair nu terminase cu blestemul. Încă se lupta în interiorul lui, dorind să scape. Dar exact când păși dincolo de foc, în spațiu deschis, băgă de seamă că rămăsese singur. Ceilalți fugiseră deja, pesemne folosind o de-aici-până-acolo.

Incapabil să-l mai strunească, Alistair ridică mâna și eliberă blestemul. Acesta țâșni prin aer, gri precum cenușa, răsucindu-se și zburând în direcția vântului. Trecu prin pădure, iar copacii se uscară și se chirciră in doar câteva secunde. Umezeala din trunchiurile lor se scurse în pământ și aceștia se răsuciră ca o hârtie arsă. Ciorile de pe ramuri croncăniră și își luară zborul spre cer, lăsând distrugerea in urmă.

Așa cum se temuse, o hucată de hlestem încă persista în el, și Alistair gemu din cauza durerii orihile din stomac. Un blestem bine meșterit nu trebuia să aibă recul, dar creatorii de vrăji își împănaseră în mod evident darurile cu astfel de capcane, în ciuda opiniei ferme a bunicii că spaima îi ținuse pe toți în lesă.

Câte dintre farmecele lui erau compromise? Câteva?

Toate?

Nu se mai putea bizui pe niciunul dintre ele. Trebuia să-şi creeze propriile blesteme. Ceilalţi campioni începuseră noaptea încărcaţi cu protecţie, arme şi vrăji de supravieţuire, dar el nu avea nimic.

Era vulnerabil.

După ce durerea se mai domoli, Alistair îşi şterse saliva de pe buze cu mâneca. Se răsuci pe călcâie, apoi pocni din degete şi flăcările dispărură. Liniştea şi întunericul se aşternură din nou, iar el îşi continuă drumul în sus, pe munte, spre grota dragonului pe care urma să şi-o însuşească.

BRIONY THORBURN

Loialitatea nu are sens în contextul turnirului. Dar asta nu i-a împiedicat pe oameni să formeze alianțe pentru a întârzia întâlnirea cu inevitabilul.

O tradiție a tragediei

Singură în șesul fără sfârșit, Briony își lăsă capul pe spate taman când o stea căzătoare stacojie străbătu cerul prin dreptul lunii. O Relicvă se îndrepta spre pământ, mai repede decât auzise ea vreodată. Abia dacă trecuse o oră de la începutul turnirului și deja unul dintre cele mai puternice artefacte intra în joc.

Trebuia să fie al ei. Între lupta cu Innes și blestemul aruncat de Gavin, aproape toate inelele ei protectoare se goliseră, lăsând-o practic fără apărare. Nu adusese cu ea provizii – nu mai apucase după ce își însușise inelul de campion. Nu avea nici haine de schimb. Nici mâncare. Nici magie suplimentară. Nici altă încălțăminte pe lângă pantofii cu toc, pe care oricum îi abandonase.

O Relicvă îi putea salva viața. În plus, dacă și-o însușea, era primul pas spre testarea teoriei lui Reid despre folosirea Reperelor și a Relicvelor cu scopul distrugerii blestemului, în cazul în care își dădea seama și cum anume. Nu-i mărturisise lui Isobel planurile ei, deoarece știa că vechea ei prietenă nu avea să creadă nimic fără o dovadă concretă. Niciun campion n-ar fi crezut-o.

Răsuci inelul de pe degetul mic. O copleși un sentiment de nevinovăție când își aminti ce-i făcuse surorii ei, dar împinse gândul undeva în străfundul ființei sale. Acum era campioană. Și trebuia să acționeze corespunzător statutului ei dacă voia să supraviețuiască nopții.

Pata stacojie se apropia cu o viteză uluitoare de pământ, îndreptându-se spre inima șesurilor.

Briony porni ca din puşcă spre ea, alergând prin lăstăriş cât de repede putea desculţă şi într-o rochie ruptă. Excesul de adrenalină o împiedica să mai simtă durerea.

Terenul se dovedi imprevizibil, buruienile ascunzând pă-mântul moale şi pietrele. Ajunse în inima şesurilor, acolo unde arseseră terenul cu sute de ani în urmă ca să facă vânătoarea şi găsirea hranei mai simplă. Peisajul care se formase între timp era un amestec de pământ şi de mocirlă, un spaţiu deschis şi mare, perfect pentru depistarea animalelor... sau a altor campioni.

Relicva se prăbuşi chiar în mijloc, lumina sa roşie reflectându-se într-un cerc perfect. Forţa impactului o dezechilibră şi o sili să închidă ochii, orbită de strălucirea ei. Dar nu avea să se lase descurajată. Animalele sălbatice fugiră în toate direcţiile, speriate, aşa că Briony sprintă pe restul distanţei până la artefact.

Relicva săpase un mic crater de trei metri lăţime. Stătea în centrul lui, sclipind, o armă masivă din oţel fermecat.

Sabia.

I se făcu pielea de găină în timp ce se holba la cele trei nestemate roşii incrustate în mâner. Relicva arăta magnific, ca un obiect magic pogorât din poveştile familiei.

Triumfătoare, se întinse s-o ridice.

Atunci însă se răsti o voce:

— Nu atât de repede!

Un tufiş foşni în partea opusă a craterului. Finley ieşi din întuneric, învăluit în lumina ce radia dinspre Relicvă.

Băiatul încremeni la vederea ei, şocul ce i se citea pe faţă fiind atât de puternic, că părea să-i blocheze până şi respiraţia.

— Briony? exclamă gâtuit. Cum de eşti aici?

— Innes n-a vrut chestia asta.

Fata trebuia să creadă că nu spusese o minciună.

Îşi ridică mâna, resemnată, pentru ca el să-i vadă inelul de campioană ce sclipea frumos în razele stacojii.

— Imposibil! rosti el răguşit.

— Recunoaşte! Ai fost surprins când n-am fost aleasă.

— Am fost... Am crezut...

Finley fusese dintotdeauna genul care îşi alege vorbele cu grijă, dar nu reuşi decât să inspire adânc şi să afişeze o expresie neutră.

Briony ştiuse că ceilalţi vor fi surprinşi să o vadă, dar impactul asupra lui se dovedea chiar mai mare decât şocul lui Isobel. Arăta zguduit, aşa cum nu-l mai văzuse vreodată. Îi convenea. Poate că aşa putea să înşface Relicva şi să se care urgent de acolo.

I se puse un nod în gât când își aminti că, spre deosebire de ea, Finley venise cu ajutor.

— Unde sunt prietenii tăi? îl întrebă, uitându-se peste umărul lui.

Băiatul ezită.

— Prin preajmă.

Lui Briony nu-i trebui mai mult să priceapă că nu se aflau în apropiere.

— Așadar, ai venit singur.

Făcu un pas în față, îndreptându-și spatele. Poate că bravura ei avea să fie suficientă ca să-l determine să dea înapoi.

— Chiar vrei să te lupți cu mine pentru Sabie?

Finley o cercetă din cap până-n picioare, și Briony știu ce vede băiatul – rochia distrusă, lipsa încălțărilor.

— Dar *tu*?

Veni rândul ei să șovăie. O lăsase pe Isobel să plece de la Castel și nici pe el nu voia să-l rănească. Intrase în turnir ca să-l distrugă. Ca să nu mai moară nimeni.

O idee îi răsări în minte: nebunească și periculoasă, dar mult mai atrăgătoare decât aceea a morții lor aici. Să cedeze Relicva însemna să renunțe la șansa de a-și dovedi teoria, dar putea duce la mai multe șanse, mai bune. Dacă funcționa, nu urma să aibă doar un campion de partea ei, ci trei: Finley, Carbry și Elionor. Și, spre deosebire de Isobel, toți puteau folosi magie.

În plus, ea și Finley aveau un trecut comun. Conta un pic, nu?

— Ne-*am putea* lupta, rosti Briony încet. Dar mai degrabă aș încheia un pact cu tine.

Finley o privi pe sub gene, dar nu o respinse imediat. Pentru Briony, asta era o victorie.

— Ce fel de pact?

— Te las să iei Sahia. Dar trebuie să faci ceva în schimb pentru mine.

O vreme, băiatul îi cântări cuvintele în tăcere. Cunoscându-l bine, Briony nu se îndoia că fostul ei prieten intrase în turnir cu o strategie detaliată – una despre care ea *știa* că include și Sabia. Dar care n-o includea și pe ea. Flexibilitatea nu fusese niciodată punctul lui forte.

— Ce vrei? întrebă el bănuitor.

— Vreau să fac parte din alianța voastră.

— De ce? Sora ta ne-a refuzat.

— Eu nu sunt ea, zise Briony, încercând să nu se întrebe ce face Innes și dacă e în siguranță.

— De unde știi că nu mă întorc împotriva ta odată ce-mi dai Sabia?

— Am încredere în tine.

Briony își aminti despărțirea lor. Cât de tare o bântuia chiar și azi. Sigur și pe el îl bântuia.

— Întotdeauna îți respecți cuvântul dat. Și nu cred că vrei să mă omori.

Finley o privi fix de pe partea cealaltă a craterului, in liniștea de rău augur a șesurilor, sub Vălul Sângeriu ce părea o pată de rugină pe cer. Inelele lui pulsau de magie, dar nu aruncă spre ea nicio vrajă. Părea o stană de piatră.

— Bine! murmură băiatul după un timp de reflectare care i se păru o eternitate lui Briony. Îți dau cuvântul meu de onoare!

Briony răsuflă ușurată.

— Serios?

— Dacă ină lași să iau Relicva, te duc înapoi la Reperul nostru. Dar nu îți pot garanta că ei te vor lăsa să stai cu noi.

Era un joc periculos, dar mai bine decât nimic.

— În regulă, spuse ea, retrăgându-se.

În clipa în care Finley atinse mânerul, lumina roșie a nestematelor incrustate se învârti în jurul lui, apoi i se adânci în piele. Finley ridică Sabia cu un zâmbet triumfător, și Briony se gândi că prietenul ei arăta complet așa cum o ținea, de parcă i-ar fi fost menită.

Când se întoarse spre ea, își dădu seama cât de lipsită de apărare devenise acum.

— Îmi amintesc ce-am zis când ne-am despărțit, spuse el, îndreptând sabia spre cer. Dar vreau să știi că m-am răzgândit.

Fetei i se înmuiară genunchii de frică. Se dădu tot mai în spate, blestemându-se în sinea ei că se bazase pe sentimentele din trecut și îi acordase atâta încredere.

Însă Finley surâse, arătându-și dinții pătați de lumina stacojie emanată de sabie, și îi făcu un semn cu mâna spre marginea șesurilor.

— Acum, *să pornim la drum*!

Briony se gândi să fugă, dar nu avea unde să se ducă. Băiatul îi deschise calea prin întuneric, și fata speră că nu înnebunise definitiv dacă avea să-l urmeze.

Mânăstirea stătea ghemuită foarte aproape de marginea Vălului Sângeriu. În timpul turnirului, ruinele ei se transformau într-o clădire din piatră tocită care arăta mai degrabă dărăpănată decât

grandioasă, chiar și cu puterea magiei înalte curgând prin ea. Fusese construită într-o zonă mocirloasă și, cu trecerea secolelor, se cufundase neuniform în pământul moale și instabil de sub ea. Era unul dintre cele mai mari Repere, cu proprietăți de apărare rezonabile, și locul ales de Finley, Elionor și Carbry ca fortăreață.

Deși călugării nu mai locuiau acolo dinainte ca primul turnir să transforme clădirile obișnuite în construcții pline de magie înaltă, urmele prezenței lor stăruiau – în grădinile bine îngrijite din față, în statuile și fântânile din curte și în dormitoarele micuțe și simple pe care le aranjaseră pentru ei, scobite în pereții mânăstirii ca niște chilii.

Într-un astfel de dormitor se găsea Briony acum, fără niciun inel pentru vrăji și cu desăvârșire lipsită de apărare, în timp ce Elionor, Carbry și Finley îi discutau aprins soarta.

Briony se așteptase la această ceartă, dar nu se pregătise pentru durata ei: până când lumina zorilor se strecură prin ferestrele întunecate. Timpul scurs îi sporise spaima care pâlpâia acum ca o flacără, întreținută de prea multe gânduri periculoase.

Că decizia ei fusese o eroare de judecată. Nu numai să se încreadă în Finley, dar și să se alăture turnirului. Că, dacă murea aici, murea ca o trădătoare a familiei. A surorii ei.

— Nu ne putem încrede în ea, se plânse Elionor. E fosta ta prietenă. Te vrea mort mai mult decât oricare dintre noi.

— Alo! Sunt *aici*.

Briony stătea pe o dală de piatră brută, folosită de călugări pe post de pat, cu spatele lipit de perete. Abia dacă pusese geană pe geană, capul o durea, iar picioarele goale arătau dezgustător. Ar fi dat orice pentru un pahar cu apă și niște haine de schimb. Detesta aluzia că ar fi o fostă iubită răzbunătoare – nu încercase niciodată să-l blesteme pe Finley după ce se despărțiseră.

— Te-am lăsat să mă închizi. Mi-am scos toate inelele cu vrăji de bunăvoie. Ce mai vrei de la mine? Să fac o jură-pe-roșu?

— Nici măcar n-ar funcționa, rosti Elionor disprețuitor. Mantia anulează toate vrăjile cu jurăminte – alianțele nu se pot baza pe ele.

— Bine! mormăi Briony. Vrei să vă implor? Să cad în genunchi?

Chiar și deshidratată, epuizată și suferindă, tot nu era atât de disperată. Deocamdată.

— Ar fi un început bun.

Nestematele vrăjite de la urechile lui Elionor începură să strălucească amenințător, încărcate și pregătite.

Puteau s-o bănuiască până mâine. Motivele ei erau sincere. Nu se afla aici ca să-și salveze pielea; venise ca să-i salveze pe toți. Dar știa

cât de ridicol sună o asemenea afirmație. Ca vorbele unui prizonier disperat. Chiar dacă avea intenții bune, chiar dacă povestea ei era adevărată, nu cu adevărul avea să le câștige încrederea.

O să-și facă griji să-i salveze pe toți după ce se salvează pe ea mai întâi.

— Stați puțin! interveni Finley sever, privindu-le pe amândouă ușor alarmat.

De când se întorsese, își prinsese Sabia cu o curea în spate.

— Briony spune adevărul. M-a lăsat să iau Relicva. A venit aici din propria voință.

— Și n-ai întrebat-o nici măcar o dată *de ce*! se răsti Elionor, încruntându-se spre el.

Briony încercă să nu se simtă jignită de tonul fetei.

— A fost ideea ta să ne aruncăm asupra tuturor participanților la turnir ca să le cerem ajutorul, iar acum, cineva care nu era *în* turnir cu douăsprezece ore în urmă pretinde că vrea să ni se alăture?

Finley vorbi calm, controlat:

— Tu și Carbry ați fost de acord cu planul *meu*. Faptul că Briony e alături de noi nu ne schimbă strategia.

— Ar trebui să fim o echipă, Finley. N-ar fi trebuit s-o aduci aici, nu fără să ne întrebi și pe noi. Obsesia ta cu Sabia îți întunecă judecata – te-ai pus pe tine pe primul loc, uitând de alianța noastră.

Briony sesiză îndoiala din glasul lui Elionor. O îngrijora mai tare decât furia fetei. Dacă Elionor ieșea din grup, lucrurile puteau merge foarte prost.

Finley oftă și își frecă tâmplele, apoi arătă cu mâna spre ușă.

— Hai să discutăm despre asta afară, bine? Doar noi doi.

Elionor se strâmbă, dar încuviință din cap. Cei doi dispărură, lăsându-i pe Briony și pe Carbry singuri.

Briony se uită în ochii albaștri ai celuilalt campion.

— Când v-ați hotărât să faceți echipă? îl întrebă ea cu voce răgușită din cauza setei.

Poate dacă-l fermeca primea ceva de băut.

Carbry răspunse cu un glas subțirel și ascuțit:

— După ce a fost ales Finley. Ne-a chemat în dimineața aceea pe mine și pe Elionor și ne-a rugat să-i fim alături.

Briony știa deja că Finley crease grupul, dar alegerea aliaților i se părea bizară.

— Pari surprinsă, rosti Carbry acuzator.

— Nu prea aveți multe lucruri în comun.

— De aceea suntem mai puternici împreună. Așa a zis Finley. Cunoștințele familiei mele, felul în care lansează el vrăjile și

capacitățile lui Elionor de a crea vrăji ne fac o echipă greu de învins.

Băiatul îi aruncă o privire pe care Briony o înțelese. Cum se potrivea ea într-un asemenea grup?

Și ea arunca bine vrăjile, dar deja îl aveau pe Finley pentru asta. Ceea ce sporea bănuielile în privința motivelor pentru care el fusese de acord cu condițiile ei. Briony se gândi la ce îi spusese el, cum că se răzgândise, și își înăbuși un fior.

— V-aș face mai puternici, explică ea într-un târziu, sperând ca vocea să-i sune mai încrezător decât se simțea cu adevărat.

— Posibil. Dar e și un joc al numerelor.

Carbry se foi agitat, jucându-se cu un inel pentru vrăji surprinzător de arătos de pe degetul arătător. Briony nu pricepea cum o familie cu mijloace modeste și fără prea mare influență, ca a lui, putea să primească acel nivel de sponsorizare din partea creatorilor de vrăji.

— Alianțele alcătuite din mai mult de trei familii sunt destul de riscante, istoric vorbind. I-am spus asta și lui Finley când încerca să le propună și altora. Patru sau mai multe persoane nu au cum să lucreze mult timp împreună. Nu am găsit decât câteva relatări despre asemenea alianțe care s-au dovedit rodnice.

— Relatări? repetă ea.

Băiatul îi aminti de Innes.

— Dar ți-ai făcut temele, nu glumă!

— Păi, da. Familia mea are o bibliotecă plină cu informații despre învingătorii noștri.

— Și le-ai citit pe toate?

— Normal.

— Impresionant!

Briony înțelese acum la ce se referea când pomenise de cunoștințe.

— Pun pariu că știi tot despre turnirul ăsta.

Carbry își umflă ușor pieptul. Părea mai încrezător decât acum câteva momente. Obrajii rotunzi i se înroșiseră de mândrie. Briony se întrebă dacă-l mai complimentase cineva vreodată.

— Și dacă asta spun toate cărțile voastre, atunci de ce ai mai venit la sora mea?

— A fost ideea lui Finley, nu a noastră.

Fata nu se îndoia deloc că Finley avea un plan măreț, dar tot nu reușea să pună piesele de puzzle laolaltă.

— Și tu doar îi cânți în strună?

— E cea mai bună șansă a mea, rosti Carbry solemn. Familia Darrow a câștigat turnirul doar de câteva ori, și am văzut că, atunci

când mi-am luat la revedere de la ei aseară, nimeni nu se aşteaptă să mă întorc. Elionor se preface că e încrezătoare, dar nici familia Payne nu are o istorie prea grozavă. Probabil că e tare bine să vii dintr-o familie care îţi îmbunătăţeşte şansele de câştig, nu ţi le înrăutăţeşte.

Sinceritatea brutală din vocea lui o zgudui pe Briony. Îi aminti de felul în care Isobel îi vorbise despre familia ei, cum făcuse totul să se distanţeze de reputaţia lor.

Nu-l învinovăţea pe Carbry că e speriat din cauza a ceea ce putea păţi sub Vălul Sângeriu. Dar, dacă punea capăt turnirului în linişte, Carbry *se putea* duce acasă. Toţi puteau. Şi, lăsând propriile spaime deoparte, merita să lupte pentru aşa ceva.

— Nu e drept, şopti ea. Nimic în turnirul ăsta nu e drept.

— Nu şi dacă eşti un Lowe, mormăi Carbry.

— Dacă eşti un Lowe, nu e drept în sensul că totul merge în favoarea ta.

Briony nu era sigură de rolul pe care-l juca Alistair Lowe în planurile ei. Voia să salveze cât mai mulţi dintre ei, dar se îndoia că Alistair voia ca turnirul să se sfârşească. Nu când familia lui beneficiase cel mai mult în toţi aceşti ani. Dacă aflase ceva din cartea *O tradiţie a tragediei* era cât de mult acumulaseră pentru că învinseseră în mod constant.

— Nu e neapărat obligatoriu ca totul să se petreacă aşa cum se petrece întotdeauna, continuă ea, simţindu-se îndrăzneaţă. Nu e musai ca Lowe să câştige premiul. Noi am putea schimba asta.

— Omorându-l, adică?

Carbry oftă.

— Probabil că s-a ascuns în vreo văgăună, şoptind nimicuri dulci blestemelor lui mortale. Nu putem concura cu el.

Probabil că nici nu e nevoie. Cuvintele îi stăteau pe vârful limbii. Carbry era clar debusolat din cauza situaţiei, aşa că poate că trebuia să-i mărturisească unele lucruri. Să-l aducă pe aceeaşi cale cu ea.

Însă înainte de a deschide gura, un zgomot răsună prin încăpere, ascuţit şi asurzitor – un scut de apărare dezactivat. Carbry se repezi la fereastră şi se uită în curte, cu mâna întinsă învăluită în magie.

— Ce e? întrebă Briony, venind lângă el.

— Cineva ne vrea pielea pusă pe băţ.

Vocea lui Carbry era plină de spaimă.

— Mânăstirea e atacată.

ALISTAIR LOWE

Se zvoneşte despre campionii Lowe că înnebunesc adesea după ce câştigă. Poate că nu din cauza unei conştiinţe împovărate, ci din cauza greutăţii unui secret.

O tradiţie a tragediei

ALISTAIR LOWE MEDITA MELANCOLIC.

Zăcea într-un pat din mahon cu baldachin, înconjurat de cristalele primite de la creatorii de vrăji din oraş. Ridică o piatră în formă de lacrimă în lumina slabă a lumânării şi o cercetă. Blestemul fatal din interiorul ei, făcut de Reid MacTavish, era una dintre cele mai puternice arme din arsenalul primit, dar n-avea încredere că Reid nu-l alterase. Atâta magie, şi nu se putea baza pe *nimic*.

Gemu şi o aruncă în partea cealaltă a încăperii. Piatra se lovi de pereţii umezi din piatră ai Peşterii.

Alistair se pricepea mult mai bine *să lanseze* vrăjile decât să le creeze. După ce în urmă cu o săptămână dăduse greş cu năpasta-cârciumarului în faţa bunicii sale, nu mai îndrăznea să se pună cu vreo nestemată, de teamă să nu se arunce în aer. Atâtea eforturi şi atâta strădanie pentru a strânge un asemenea arsenal mortal, iar acum stătea ascuns şi deprimat, un dragon ce clocea o comoară fără valoare.

Desigur, colecţia conţinea o piesă valoroasă – blestemul unic al familiei Lowe, sacrificiul-mielului. Nu numai că anihila pe oricine din apropiere, dar îi sugea şi magia din trup, lăsând în urmă un cadavru ofilit, livid, şi o avere în magie înaltă. Putea să străpungă orice scut făcut cu magie obişnuită, până la clasă zece. Nu era o garanţie – în definitiv, o treime din campionii Lowe tot pieriseră –, dar era aproape invincibil.

Însă Alistair nu intenţiona să-l folosească vreodată. Ideea că magia vitală a lui Hendry avea s-o anihileze pe a altcuiva… părea

cumva un lucru şi mai abject decât moartea fratelui său. Când Alistair se gândi la Hendry, îşi aminti buclele lui negre, tenul bronzat şi cum mirosea a plăcinte... iar familia lui îi arsese trupul şi făurise o armă din cenuşă. Aşa cum îi făcuseră şi lui Alistair toată viaţa.

Chiar dacă toţi ceilalţi şase campioni s-ar fi aliat împotriva lui, Alistair ar fi ieşit victorios... şi ar fi reuşit fără să folosească blestemul fratelui său.

Farmecele Reperului scoaseră un zumzăit, candelabrele de fier zăngăniră, iar pânzele de păianjen cântară ca nişte strune de vioară. Cineva era afară şi deranja vrăjile de apărare.

Ignorându-şi mahmureala, Alistair sări din pat şi se repezi pe coridoarele cavernoase, ţinând strâns în pumn mai multe pietre cu blesteme. Poate ghicise corect, şi ceilalţi campioni veniseră să-l termine. Trase adânc aer în piept, inspirând toată suferinţa şi mânia din ultimele două zile şi pregătindu-se pentru ororile ţintite spre el.

Abia respirând, se apropie tiptil de gura peşterii. Încă era noapte şi ploua uşor. Aerul mirosea a pământ reavăn, lumina lunii roşii făcând băltoacele să arate ca sângele.

— Hei! se auzi un glas feminin.

Dacă asta *era* o bandă de campioni venită să-l ucidă, Alistair se îndoia că strigătul lor de luptă ar fi un „hei" istovit. Pe de altă parte, el nu prea se pricepea la oameni.

Băiatul îşi drese glasul.

— Cine e acolo?

Ce ultime cuvinte de rahat! se certă în sinea lui.

— Vreau să stăm de vorbă, spuse necunoscuta.

Oricine ar fi fost, persoana se dovedea suficient de isteaţă să vadă prin farmecele Reperului. Aceasta era puterea unică a Peşterii – ascundea locul de ochi iscoditori şi împiedica pe oricine să găsească intrarea în ea.

— Cine e? întrebă el.

— Isobel Macaslan.

O fi fost Isobel puternică, dar, chiar şi pentru ea, să se aventureze singură în bârlogul lui reprezenta o mişcare fatală. El avea nouă blesteme mortale asupra lui şi multe altele de rezervă.

— Nu sunt înarmată, îl asigură Isobel. N-am venit să ne batem.

— Ultima oară când am vorbit, mi-ai zis că sunt arogant, că mă distrug singur şi că magia n-ar trebui irosită pe unul ca mine. Iartă-mă dacă declar că nu m-ai convins!

Se aşternu tăcerea. Alistair se întrebă dacă nu cumva o înspăimântase pe Isobel Macaslan *cea-fără-de-frică*, dar chiar atunci

simți zumzetul farmecului protector al Reperului devenind și mai puternic. Pământul i se cutremură ușor sub picioare. Fata se îndrepta direct spre gura Peșterii.

— Oprește-te! o avertiză el.

— Sau?

Alistair strânse pietrele și mai tare. Îl copleși un val de greață, și nu voia să folosească blestemele de teamă să nu se rănească și el. Dar posibil să nu aibă încotro.

— Sau nu mai apuci să faci alt pas!

— Ți-am zis doar că nu sunt înarmată, repetă ea pe un ton mai ridicat de data asta. *Te rog!*

Alistair n-o cunoștea pe Isobel foarte bine, dar cumva știu că fata nu implora adesea. Ieși din ascunzătoare și se arătă în intrarea Peșterii – expus, vulnerabil. Bunica lui i-ar fi blestemat veșnic numele dacă Alistair ar fi fost ucis de o campioană doar pentru că el o considera drăguță.

Isobel stătea în ploaie, tremurând, cu treningul ei roz ud fleașcă atârnând jalnic. Nici măcar nu folosise o vrajă impermeabilă ieftină ca să nu se ude. Buclele roșcate i se lipiseră de față și de gât și își înconjurase trupul cu brațele.

— Ce faci? întrebă el, sincer surprins.

Poate întreaga scenă *era* un truc. Mai devreme, când flirtase cu el, fata dovedise că are mai multe unelte la dispoziție decât simpla magie. Poate încerca să-i citească gândurile.

— Am nevoie de ajutorul tău, răspunse ea.

— Las impresia unei persoane generoase?

— Nu, dar am fost în capul tău și *nu cred* că ești atât de infam, încât să ucizi o fată neinarmată.

Alistair pufni.

— Tu nu ești doar o fată, ci o adversară.

Însă, cu cât o privea mai mult, cu atât începea să se întrebe dacă nu cumva e adevărat. Pe obrazul stâng, Isobel avea cicatricea unui blestem, o linie subțire pe care nu o văzuse la banchet. Rujul lucios nu reușea să ascundă pielea julită a buzelor; hainele erau mânjite de noroi.

Fata arăta îngrozitor, dar chiar și-așa, tot frumușică era.

Alistair își flexă degetele, pregătindu-se să lanseze un blestem, dar gura i se uscă.

Vocea lui Hendry îi umplu mintea. *Ar trebui s-o asculți*, își imagină Alistair că îi spunea fratele lui. Îl îngrețoșa ideea că singurul lucru care-i rămăsese de la Hendry era un inel blestemat și o conștiință fragilă.

Băiatul se încruntă și coborî scuturile de apărare ale Reperului, dar aruncă o coiful-războinicului fragmentată ca să se protejeze pe sine – dând astfel dovadă de înțelegere, dar nu și de prostie.

Isobel continua să stea afară, în ploaie, așteptând, deși barierele Peșterii se ridicaseră.

— Haide! se răsti el.

Fata clipi des, surprinsă, și se grăbi să intre. Chiar și-așa răvășită, tot călca ferm și încrezător. Un lucru pe care nicio ploaie și niciun blestem nu i-l putea lua.

— N-am toată ziua la dispoziție, șopti el.

Isobel își scutură părul roșcat și îl privi fix.

— Îmi pare rău! Puneai la cale pe cine să mai omori?

— Atenție! Aș fi putut pune la cale chiar moartea *ta*, bombăni el. Nici acum nu e prea târziu.

Imediat ce ea se apropie, Alistair ridică mâna, expunându-și pumnul plin cu nestemate.

— Ai zece secunde să-mi explici de ce n-ar trebui să-ți iau viața chiar acum, *dragă rivală*!

Isobel păli.

— Cred că ne-am putea ajuta reciproc.

— Campionii care stau în pragul ușii mele, plouați, disperați și singuri, nu par să aibă ce să-mi ofere.

— Nu... nu e adevărat, rosti ea țâfnoasă.

Cei doi se adâncirăîn tunel până când ajunseră în încăperea centrală. Aceasta era sărăcăcios mobilată și mirosea puternic a noroi. Lumina difuză a lumânărilor făcea stalactitele să arate ca niște colți. La dreapta, un coridor pe care Alistair îl explorase mai devreme ducea la o grotă masivă, unde stâlpul de piatră al Reperului – mai puțin impresionant și mai crăpat decât originalul – se ridica din apa neagră a unui lac.

Alistair îi arătă dîn cap lui Isobel să se așeze la birou.

Isobel cercetă amuzată decorul sobru.

— Acum te simți ca un monstru adevărat?

Fata își plimbă unghiile manichiurate peste piatra aspră și sclipitoare a pereților cu margini atât de ascuțite, că te-ai fi putut tăia ușor în ele.

— Înconjurat de întuneric și de mizerie?

Vorbele ei i se părură nedrepte – mobila cu picioare în formă de gheare și cuverturile din catifea rubinie îi reflectau pur și simplu gustul.

— Da, da, te-ai uitat în mintea mea, mormăi Alistair. Ești foarte înfumurată. Știi tot ce e de știut despre mine. Asta explică și de ce

stai aici, la mila mea.

Ca s-o impresioneze, aruncă o căderea-coasei. O stalactită din spatele ei se crăpă şi se prăbuşi precum lama unei ghilotine.

O mişcare prostească din partea lui. Reculul blestemului îl lovi dureros în stomac. Gemu şi clipi des ca să-şi alunge lacrimile din ochi.

Isobel tresări când stalactita căzu la picioarele ei, dar, în loc să se ferească, îl privi derutată.

— Te-ai rănit cumva?

Alistair se încruntă şi se îndreptă de spate.

— Un blestem de calitate inferioară, atâta tot.

Însă ochii lui Isobel se măriră.

— Ai blesteme de la cei mai buni creatori din oraş. Nu ţi-ar vinde lucruri proaste accidental. Probabil că au vrut să dai greş.

Alistair înjură prîntre dinţi. Nu putea permite ca alţi campioni să afle că fusese sabotat. Ceea ce însemna că Isobel nu putea ieşi de aici în viaţă.

Era pus în situaţia nefericită de a găsi o cale prin care s-o omoare fără să-şi ia propria viaţă.

— Se pare că nu sunt singura care are nevoie de ajutor, îi spuse ea.

— N-am nevoie de nimic, rosti el tărăgănat, preocupat să găsească o soluţie.

Privirea îi căzu pe gâtul ei. O crimă fără magie, cugetă el. Însă era mahmur. Şi deloc puternic.

— Dar nu ai decât nişte vrăji stricate. Şi eşti singur.

Cuvintele lui Isobel sunară mai degrabă ca o întrebare decât ca o afirmaţie.

Băiatul râse amar.

— Nu mă tentează compania.

Isobel ridică un obiect de pe podea – piatra în formă de lacrimă pe care el o aruncase mai devreme.

— Ştii, familiile noastre nu sunt atât de diferite. Nici în cazul meu creatorii de vrăji nu s-au înghesuit ca să încheie o alianţă cu mine.

— Nu mă interesează concursurile de popularitate.

— Dar nu vorbesc despre popularitate.

Fata se ridică de la birou, ţinând în continuare piatra în pumn. Juca un joc periculos, iar Alistair avea mâna ridicată, pregătit să riposteze în orice moment.

— Mama este unul dintre creatorii care ţi-a dat pietrele. Unul dintre cei mai buni din oraş. Am fost antrenată de ea *şi* de

Macaslani. Şi teamă mi-e că, mai mult decât orice, ai nevoie de partea ta de un creator de vrăji.

Asta *era* slăbiciunea lui Alistair şi, dacă nu venea cu o soluţie rapidă, toţi campionii aveau să afle. Şi toţi campionii aveau să încerce s-o folosească împotriva lui.

Payne, Blair şi Darrow aveau nevoie de un protector. Dar Isobel, nu. Oare ce urma să câştige din alianţa cu el?

Trimise o cercetează-terenul simplă, menită să evalueze puterea arsenalului magic din posesia unui adversar. Era destul de inofensivă ca să nu se îngrijoreze în privinţa reculului. Vraja o înconjură pe Isobel, căutând nestematele vrăjite ascunse, dar nu descoperi nimic. Căutând *orice* fel de piatră, dar fără să găsească vreuna, cu excepţia acelei din rucsacul pe care-l căra.

Alt campion ar fi respins imediat o asemenea vrajă simplă, dar Isobel părea că nici măcar n-o observase.

Băiatul se dădu mai aproape de ea, suficient ca s-o atingă. Încercă o nouă vrajă inofensivă: un-renghi-al-luminii, o vrajă a iluziei de clasă inferioară. Un păianjen maroniu de mărimea unui măr se repezi pe hainele ude leoarcă ale lui Isobel. Însă fata nu reacţionă. Nici măcar atunci când un picior păros al insectei o mângâie pe buze şi pe bărbie. Nici măcar nu clipi.

— Aşadar, nu mai simţi magia.

Alistair lăsă iluzia păianjenului să se risipească şi zâmbi cu gura până la urechi. Îi aruncase atâtea insulte... iar acum se afla în faţa lui, neputincioasă. Probabil că-şi călcase pe mândrie ca să vină aici.

Isobel îşi ridică mândră capul, privindu-l de sus, chiar dacă erau la acelaşi nivel.

— Numai tu mă poţi ajuta s-o recuperez.

Alistair se pregăti să râdă, ba chiar să chicotească răutăcios, dar expresia de pe chipul ei se înmuie.

— Ne-am putea ajuta, zise ea blând.

Tonul ei îl înfurie. La fel şi felul în care atmosfera Peşterii se încălzi şi deveni plăcută, dar *sufocantă*. Ea era cea lipsită de puteri. Nu el.

Privirea lui se opri asupra celui mai ascuţit punct din peretele cavernei. Putea s-o împingă într-acolo. Ştia că putea.

— Iar dacă o recuperezi, se răsti el, atunci înseamnă că te echipez pentru o bătălie în care eu sunt duşmanul!

— *Întotdeauna* ai fost duşmanul. Încă eşti.

Isobel se dădu un pas în spate, de parcă înţelesese brusc realitatea.

— Dar, cu ajutorul meu, nu vei mai fi nevoit să zaci în Peștera ta, întrebându-te cine sau câți vor apărea să te atace. Cu ajutorul meu, nu va trebui să te îngrijorezi că orice blestem folosit o să te omoare.

— Și ce-ai de gând, să stai cu mine până când îți recapeți simțul magiei sau până când mori?

Alistair începea să accepte tacit – nu doar datorită explicațiilor ei, ci pentru că, oricât de mult încerca el să-și zgândărească furia, nu-i venea deloc s-o ucidă. Nu așa.

— Dacă plecăm de aici, nu te voi proteja.

— Cine-a zis ceva de plecat? E nevoie de magie înaltă ca să-mi recapăt puterile, iar tu ești singurul campion priceput în domeniu. Dacă-mi poți reface puterile, atunci îți promit că mă voi strădui să te ajut să-ți alcătuiești un arsenal cu care să poți câștiga! După aceea...

Isobel se dădu mai aproape de el. Spre deosebire de seara banchetului, Alistair nu mai era beat, însă apropierea ei îl ameți la fel de tare. Și simți că ea își dă seama de asta.

— Când vom fi iar egali, ne vom duela ca niște rivali în toată regula. Învingătorul rămâne cu gloria, cel învins moare. Fix ca în poveștile tale cu monștri.

Fata îl cucerea. Poate pentru că privise în mintea lui și știa cum să-l convingă. Poate că ochii ei întunecați și isteți erau suficienți.

— Să nu uiți totuși, spuse el mai degrabă pentru sine, că, în poveștile alea, monstrul câștigă întotdeauna.

ISOBEL MACASLAN

Cred în legendele care susţin că magia vine din stele, nu pentru că sună bine, ci pentru felul în care ea respinge pământul, singurul mod prin care o poţi captura fiind un flacon din sticlă sau un cristal. Până şi magia se comportă logic.

O tradiţie a tragediei

ALISTAIR REFUZASE SĂ-I RĂSPUNDĂ LA ÎNTREBĂRILE DESPRE magia înaltă până când nu avea cel puţin o vrajă de apărare nouă, în caz de atac. Aşadar, când sosi prima dimineaţă în bârlogul lui Alistair, Isobel îi arătă cum să prepare în siguranţă conţinutul unei nestemate vrăjite fără să se rănească.

— Nu poţi goli magia dacă vraja e contaminată, îi spuse Isobel. Trebuie să îngropi pietrele. Voi anula complet reţeta.

Nu se deosebea cu nimic de felul în care magia brută se dispersa dintr-un leş la o înmormântare.

Timp de două ore rămaseră în colţuri opuse ale Peşterii. Alistair stătea aplecat, săpând gropi cu mânerul periei date de Isobel şi umplându-le cu nestematele sale pentru vrăji şi blesteme sabotate. Deşi fata nu vedea ce face, cunoştea ce presupune procesul – magia obişnuită sclipitoare ţâşnea din pământ de parcă era respinsă. Şi probabil că funcţiona, de vreme ce Alistair continua să lovească particulele magice invizibile din aer, bombănind furios, şi să le depoziteze în flacoane goale.

Magia obişnuită nu era singurul lucru pe care Isobel nu-l vedea. Reperul însuşi nu i se părea deloc diferit de cel dinaintea căderii Vălului Sângeriu. În ochii ei, mobila lui apărea putredă şi degradată, şi peste tot se aşternuse un strat mizerabil de praf. Însă cunoscând stilul lui Alistair, Isobel bănuia că adevărata versiune a Peşterii, chiar şi înfrumuseţată de magie, nu se deosebea cu mult.

Câtă vreme Alistair lucră, ea îşi îndreptă atenţia spre pagina ruptă din grimoarul lui Reid MacTavish, citind cu glas tare:

— *Îmbrățișarea-secerătorului este un blestem antic, devenit faimos datorită poveștilor care, pe parcursul timpului, i-au deformat adevărata natură...*

— Ai preparat vreodată un blestem? o întrerupse Alistair.

Băiatul se ridică în picioare și se așeză pe pat, ștergând murdăria de pe nestematele reumplute și aranjându-le în grămezi diferite. Din atitudinea sa sigură și practică, Isobel ar fi presupus că e o persoană meticuloasă, dar el lăsa un dezastru pe oriunde trecea. Mâncase două batoane de proteine și aruncase ambalajele pe birou. Puloverul purtat la banchet zăcea pe podea, încă duhnind a băutură.

— Normal că am preparat un blestem! se răsti ea. Chiar dacă nu e specialitatea mamei, sunt un creator de vrăji antrenat. Am învățat mai multe decât ni se arată la școală.

În plus, Isobel auzise povestea blestemului ratat de Alistair, cel aruncat asupra creatorului de vrăji, așa că n-avea de gând să primească sfaturi în acest domeniu tocmai de la *el*.

— Nu pretind c-aș fi vreun expert.

Alistair puse rucsacul pe scaun și se apropie de ea. Îi smulse hârtia din mâini.

— Nu mă pricep la...

Băiatul gesticulă alene spre rețetă.

— Instrucțiuni?

— Cam așa, dar am fost pregătit de cei mai buni. Sunt sigur că reputația bunicii mele îți este cunoscută.

— Firește.

Blestemele cu magie înaltă ale lui Marianne Lowe le aparțineau coșmarurilor. Chiar și în prezența iscoadelor guvernului, amenințarea cu urgia femeii era suficientă să-i determine pe creatorii de vrăji din oraș să-i aducă omagii.

Deși, după tot ce îi făcuse Alistair lui Bayard Attwater, Isobel nu mai știa dacă imaginea asta era reală. Se cutremură și încercă să nu se gândească prea mult la oamenii cu care se tocmise femeia.

— După cum zice ea, blestemele nu reprezintă starea naturală a magiei. Trebuie să păcălești puterea să ia forma respectivă, și ea oricum ți se va împotrivi la maximum. Așa că trebuie să îți dorești cu adevărat. Mai ales când e vorba de blesteme mortale. Dacă porunca ta e slabă, blestemul nu va funcționa... sau mai rău.

Alistair o privi cu subînțeles.

Isobel își dădu ochii peste cap. *Să îți dorești cu adevărat* un blestem n-avea sens. Genul de idee pe care numai un nelegiuit ar născoci-o. Prepararea farmecelor era o artă neutră.

Dar nu intenționa să-l lămurească. Stătea complet neputincioasă în bârlogul celui mai infam campion și, dacă încă trăia, acest lucru se datora toanelor lui. Supraviețuirea presupunea să-și înfrâneze dorința de a-l înjura și să afișeze un zâmbet forțat.

— Atunci, poate mă ajuți, spuse Isobel, de parcă ea îi oferise pagina pe care el i-o smulsese.

Alistair pufni.

— Nu pot să te învăț cum să fii rea.

Vorbea serios, dar Isobel izbucni în râs. Cuvintele lui ascundeau o glumă piperată, și se gândi la felul în care il privise în noaptea în care se cunoscuseră la bar și apucase să arunce o privire în mintea lui. Și cum stătea aici, îmbrăcat în puloverul lui tricotat de parcă vizita o bibliotecă și nu lua parte la un turnir sângeros. Cu trăsăturile lui bine conturate în lumina lumânărilor, i se păru atrăgător.

Isobel alungă imediat gândul. Dacă Alistair știa vrăji telepatice, atunci acum ar fi fost ca o carte deschisă pentru el. Era doar un gând enervant, nimic altceva.

— Cred că greșeala mea a avut de-a face cu sacrificiul, zise ea iute. Nu i-am dat destul sânge blestemului.

Era și singura parte a rețetei cu instrucțiuni neclare. Sigur aici greșise.

— A fost sângele tău? întrebă el.

— Da.

— Poate că asta e problema ta.

— Adică ar fi trebuit să folosesc un animal?

Lui Isobel i se părea o cruzime nejustificată.

— N-am spus așa ceva.

Alistair mototoli hârtia și îi dădu drumul pe podea, ca și cum se plictisise deja să o ajute. Apoi, se îndepărtă și se prăbuși pe pat. Isobel strâmbă din nas. Pânzele de păianjen se agățau de tăblia prăfuită și de perne, dar știa că el vede o versiune diferită a locului. Băiatul se întinse după o revistă cu cuvinte încrucișate de pe noptieră – o chestie amuzantă de adus în cadrul unui turnir al morții, dar fata înțelese că până și un Lowe avea nevoie de micile sale plăceri.

— Al cui sânge ar fi trebuit să-l folosesc?

Instrucțiunile specificau clar: sacrificiu. Așadar, al cui sânge era mai valoros decât al ei? În pregătirea *vrăjilor*, chiar nu reprezenta o problemă.

— M-am referit la dorința ta de a fi rea.

Alistair zâmbi viclean, privind paginile revistei.

— Și da, știu că aș putea glumi în privința asta. Credeai că n-o să-ți verific gândurile ca să mă asigur că spui adevărul?

Isobel se înfierbântă și își întoarse mâna, unde știa că, la încheietură, avea să apară semnul sărutului-divinator în forma buzelor lui Alistair. În timp ce ea fusese preocupată cu îmbrățișarea-secerătorului, el o fermecase cu vraja ei preferată și o folosise împotriva sa. Isobel înjură și se aplecă să ridice hârtia aruncată.

— Nu mai arunca vrăji asupra mea!

Alistair, pierdut în gânduri, luă un cuarț abandonat pe cuvertura mâncată de molii.

— Sileşte-mă!

Isobel se simți înfricoșată. Și umilită. Și furioasă.

Iar el putea să vadă toate astea.

— Nu contează, rosti ea mușcător. Nimic nu mai contează. Nu trebuie decât să facem vraja cu magie înaltă.

— Și de unde intenționezi, mă rog, să *iei* magie înaltă brută?

— Turnirul e plin de magie înaltă. De aceea și rezistă. Credeam că te-ai prins până acum.

— Ai dreptate în privința turnirului, dar nimic din puterea aceea nu vine sub formă brută. Magia înaltă din Repere și din Relicve este deja transformată în vrăji și blesteme.

— Dar dacă am îngropa o Relicvă, așa cum am procedat cu inelele? sugeră Isobel.

Băiatul cugetă o clipă.

— Magia înaltă brută s-ar strecura la suprafață, dar nu am fi în stare să o simțim. Singurii care o simt sunt membrii faniliei câștigătoare, și, până când turnirul nu se termină… nu există niciun învingător.

Isobel se bosumflă.

— Prin urmare, putem folosi farmece cu magie înaltă care ne-au fost deja date, dar nu putem pregăti altele noi.

— Întocmai.

Fără folosirea magiei înalte brute, avea să fie imposibil să prepare o vrajă nul-și-vid suficient de puternică.

Pe Isobel o copleși un val de panică, dar nu își dorea să se prăbușească aici.

— Bârlogul tău are un duș? întrebă ea calm.

Alistair arătă din cap spre un alt coridor, fără să-și ia ochii de la cuvintele încrucișate. Isobel înșfăcă niște haine de schimb din rucsacul ei – strecurându-și în buzunarele pantalonilor cât mai multe nestemate vrăjite – și porni pe coridor, nu ca să ajungă la o

baie, ci la un lac. Încăperea era luminată de torțe, iar umbrele dansau pe suprafața apei. În mijloc se afla o insuliță cu un stâlp asemănător cu Stâlpul Campionilor pe care Isobel își scrijelise numele cu nici 24 de ore în urmă. Cercetă îngrijorată apa întunecată, de parcă un monstru marin sau cine știe ce altă creatură primejdioasă ar fi pândit în adâncuri.

După ce trase concluzia că lacul era atât curat, cât și lipsit de viețuitoare – și după ce verifică de două ori că Alistair nu o urmase până aici –, Isobel se dezbrăcă și se cufundă în apa noroioasă acumulată în timp. Își descâlci părul, încercând să se concentreze la planul incipient din mintea ei în loc să lase valul de groază să crească.

Dacă tot ce spusese Alistair despre magia înaltă era adevărat, atunci nu mai avea niciun motiv să rămână cu el. De fapt, trebuia să scape imediat. Alistair se putea răzgândi în orice clipă, renunțând s-o mai țină în viață.

După ce Isobel termină și se îmbrăcă, se strecură încet spre intrare. Inima îi bătea atât de tare, că se temea să nu fie auzită de Alistair. Se îndoia că vreun alt campion își însușise Cripta, așa că urma să se ducă acolo, la Reperul preferat al familiei ei. Avea să fie periculos, mai ales dacă se întâlnea cu alt adversar, dar era cea mai bună șansă a ei.

Totuși, când se apropie de gura Peșterii, se izbi de ceva invizibil și tare. Tresări puternic și își frecă fruntea învinețită.

— Te duceai undeva? șopti nonșalant Alistair din spatele ei.

Fata înjură printre dinți. Ticălosul protejase intrarea din ambele direcții – nu avea cum să scape.

— Voiam să iau puțin aer.

— Nu te pot lăsa să pleci și să le spui celorlalți despre necazul meu. În plus, încă îmi ești folositoare. Mă poți ajuta să prepar vrăji noi.

Alistair se îndepărtă și sunetul pașilor săi răsună prin întreaga cavernă.

Isobel rămase pe loc câteva momente, certându-se în sinea ei pentru greșeala făcută. Intrase de bunăvoie în gura lupului. Băiatul urma să se debaraseze de ea imediat ce nu-i va mai fi de folos.

Își acoperi gura cu mâna, înăbușindu-și un suspin. Tremura din toate încheieturile, și valul de spaimă păru să o copleșească, târând-o în bezna din adâncuri.

Dar nu, n-avea voie să se înece. Doar era o Macaslan. O supraviețuitoare.

După ce își mai veni în fire, se întoarse în dormitor, unde Alistair stătea pe pat și mâzgălea ceva în revista cu cuvinte încrucișate.

— Știai de la început că speranțele mele legate de magia înaltă sunt inutile, îl acuză ea.

— Tot ce se poate, răspunse el simplu.

Privirea lui Isobel se îndreptă spre grămada de nestemate. Chiar și fără puterile ei, o putea folosi să-l ghideze cum să creeze vrăji impresionante. Dar, la un moment dat, probabil că va dori și arme pe lângă scuturi. Va dori blesteme. Vorbele lui de mai devreme dovediseră că nu avea nevoie de ea pentru asta.

Cât avea să mai reziste înainte ca el s-o elimine? Câteva zile?

Își înghiți un al doilea val de furie și de umilință și se așeză în partea cealaltă a patului. Norul de praf ce plutea în aer îi provocă un acces de tuse.

Alistair își ridică privirea.

— Ce faci?

— E un singur pat aici, răspunse ea.

— Și suficientă podea.

Tonul lui i se păru ciudat de ascuțit.

— Patul e destul de încăpător pentru două persoane.

Înainte ca el să protesteze din nou, fata se strecură sub cuvertură, trăgând-o peste ea până la piept, cutremurându-se scârbită din cauza mirosului de mucegai. Planul ei secundar era dezgustător și oribil – unul pe măsura Macaslanilor care, în definitiv, se pretau la orice. În plus, deja știa că bălatul își imaginase așa ceva. Poate că Alistair nu-și dădea seama, dar el avea mai multe slăbiciuni.

Isobel se aplecă și aruncă o privire asupra revistei deschise.

— Cuvântul pe care-l cauți este „apus".

— Să știi că-mi pare rău că nu mai ai puteri, îi spuse Alistair.

— De ce?

— Fiindcă nu-mi iese din cap duelul nostru.

Lui Isobel i se tăie răsuflarea. Chiar și acum, el se gândea cum s-o ucidă.

— Într-o înfruntare egală, știu că aș câștiga. Am mai multă... finețe. Ăsta e cuvântul pe care-l cauți aici.

Fata arătă spre o coloană verticală goală și zâmbi cu îngâmfare. Nu-i venea deloc ușor să se prefacă încrezătoare când încă se simțea in pragul unei căderi nervoase. Însă, înainte de a fi o proscrisă, Isobel Macaslan era o expertă în ale flirtului.

— Potolește-te!

Alistair aruncă revista pe jos și se întoarse spre ea, părul lui negru acoperindu-i ochii cenușii. Se sprijini în cot.

— N-ai câștiga.

— Chiar și într-o înfruntare fără magie, tot aș câștiga. Ești neîndemânatic.

Isobel își aminti felul în care el se prăbușise lipsit de grație pe pat mai devreme și cât de des se împiedica.

— Ai grijă pe unde calci! Când îmi întorci spatele, aș putea să te împing în lac.

— Nu e doar un *lac*, rosti el serios. E o grotă.

Fata pufni.

— De ce te porți așa? Ce fel de persoană visează să devină un monstru?

Băiatul se dădu mai aproape, atât de aproape, că Isobel simți nevoia să se retragă. Însă refuză să-i arate că e intimidată. În definitiv, patul trebuia *să fie* locul ei de joacă.

— Vrei să auzi o poveste?

— Nu-mi plac basmele, zise Isobel, amintindu-și cum Reid o strigase „prințesă".

— Ah, nu! Mă refeream la o poveste cu monștri.

Alistair își linse buzele.

— Dă-mi mâna!

Ea șovăi.

— De unde știu că nu vei încerca din nou un sărut-divinator?

— Asta și e partea amuzantă.

Isobel își ridică mâna încet, sperând ca el să nu-i simtă tremurul. Nu știuse la ce să se aștepte. Dar în niciun caz ca el să-și împletească degetele cu ale ei, strângându-le atât de tare, că unghiile lui i se adânciră în articulații.

— Să pretindem că degetele noastre sunt coaste, spuse el.

— Poftim? întrebă ea, încruntându-se.

— Există un monstru sub formă de umbră. Se strecoară printre ramurile copacilor, printre vârfurile unei clădiri sau printre clapele pianului. Oriunde găsește crăpături.

Cât vorbi, Alistair nu-i dădu drumul la mână. Isobel încercă să nu se înfioare sub răceala atingerii lui.

— Monstrul este o creatură sălbatică, grotească, iar oasele îi ies prin cele mai nefericite locuri, însăși ființa lui fiind plină de crăpături. Își petrece viața căutând mijloace prin care să le închidă. Prin care să devină iarăși întreg.

— N-am auzit de un asemenea monstru, spuse ea, de parcă așa povestea devenea mai puțin tulburătoare.

— În copilărie, continuă Alistair ignorând-o, dormeam în beznă totală. Mama întotdeauna stingea luminile și deschidea ferestrele.

Cu cât era curentul mai puternic, cu atât mai întunecate erau formele din şifonierul meu. Ea le cerea monştrilor să vină. Într-o noapte, monstrul m-a apucat de braţ şi m-a târât din pat, după care m-a lipit de perete.

Tonul lui nu era câtuşi de puţin glumeţ. Isobel *ştia* că nu poate fi adevărat, dar inima tot îi bubuia în piept.

— Mi-a jupuit pielea, strat după strat. Am încercat să ţip, dar fără folos. Eram prea speriat de creatura care căpăta formă solidă chiar în faţa mea. Cu ochi cenuşii, întunecaţi şi apoi lipsiţi de culoare.

Ca ochii lui Alistair, se gândi Isobel.

— Corpul lui semăna cu rădăcinile unui copac, butucănoase şi răsucite. Pielea îi atârna in franjuri vlăguite, ca nişte panglici subţiri şi translucide.

Băiatul se apropie de ea, coborându-şi vocea. Lui Isobel i se încălzi stomacul. Mai puţină frică şi mai multă dorinţă. Se admonestă în sinea ei. N-ar trebui să simtă atracţie în timpul unei astfel de poveşti neliniştitoare – şi, unde mai pui, faţă de cel care o ţinea prizonieră? Totul se întâmpla pentru că distanţa dintre ei se micşorase îngrijorător, luminile scăzuseră in intensitate, iar Alistair avea un zâmbet deosebit de păcătos. Se folosea de propriile ei mişcări... din nou.

— Când am privit în jos, murmură el, toate organele mele interne atârnau expuse, storcite ca nişte murături, nişte mortăciuni. Nu vedeam nici strop de sânge.

În sfârşit, Alistair îşi retrase mâna. Dar trupurile lor rămaseră apropiate, şi ea nu se feri.

— La sfârşit, mi-a jupuit faţa. Vederea mi s-a despărţit în două când ochii mi s-au depărtat. Nu mai zăream nimic în faţă.

Alistair îşi mută privirea dinspre bărbia ei spre frunte, de parcă ar fi vrut să traseze din nou incizia făcută de monstru. Ochii lui zăboviră pe buzele fetei o secundă în plus, după care se uită din nou în sus şi îşi continuă povestea:

— Dar am simţit tot.

Băiatul îi acoperi mâna cu a sa şi degetele li se împletiră din nou. Senzaţia se dovedi şi mai incomodă, mai ales că acum ştia contextul poveştii.

— Monstrul s-a adăpostit în mine. Între oase, pe trahee, în craniu. Ca şi cum cineva îmi îndesa ceva pe gât, ca o presiune ce încerca să mă sfâşie din interior.

Isobel se strâmbă când îşi imaginä o astfel de senzaţie. Parcă propria piele o împiedica să respire.

— Odată ce devine una cu corpul-gazdă, rămâne acolo pentru totdeauna, integrându-se atât de bine, încât nu mai există un loc în care omul și monstrul să se deosebească.

Isobel îi dădu drumul și îl împinse cu putere, departe de ea.

— Ai născocit totul.

— Ba nu, o contrazise, cercetându-i iscoditor gâtul și umărul. Ți s-a făcut pielea de găină.

Ea îi ignoră comentariul și alese să-l provoace:

— Atunci, dovedește-mi că e adevărat!

Alistair își ridică puloverul și își expuse burta. O cicatrice lungă îi marca pielea chiar în mijloc, palidă și rozalie, dispărând în smocurile de păr de pe piept și de sub buric.

Isobel îl privi printre gene.

— De unde ai cicatricea?

— Te las să-ți imaginezi singură.

Poate că mama ei avusese dreptate în privința lui. Poate că Alistair chiar *era* nebun.

— Nu mi-ai răspuns la prima întrebare, replică ea. Cine visează să devină un monstru?

Băiatul zâmbi larg.

— Dacă vrei să-mi afli toate secretele, va trebui să mi le smulgi cu cleștele.

Încă o dată, privirea lui coborî spre buzele ei, numai că acum zăbovi asupra lor. Isobel nu avea nevoie de sărutul-divinator ca să-i citească gândurile. Dacă n-ar fi fost campioni în același turnir, dacă el nu ar fi posedat o magie de care ea nu se bucura, probabil că s-ar fi lăsat ispitită – și la naiba cu planul ei secundar!

— Știi că monștrii nu sunt reali, da? îl întrebă.

— N-aș fi atât de sigur. La ce te gândești când auzi cuvântul „monstru"?

Pentru că Isobel nu crescuse cu basmele ridicole ale Ilvernath-ului, nu-i răsări în minte un dragon sau un lup mare și rău. Nu văzu niciun fel de imagine, ci auzi mai degrabă o voce.

Aspră și răgușită.

„Nu îți alegi familia în care te naști."

Tresări, simțindu-se brusc vinovată pentru propriile gânduri.

— Acum o să mă culc.

Se răsuci pe partea cealaltă, întorcându-i spatele. În următoarele minute, închise ochii și se prefăcu adormită, în vreme ce Alistair așeză revista pe noptieră și își schimbă hainele.

Abia când luminile se stinseră, fata își dădu seama că groaza sufocantă resimțită mai devreme dispăruse. Se vindecase de un

coşmar cu un alt coşmar.

Şi, deşi nu-i spusese, Isobel pricepu că până la urmă era posibil să fi aflat secretul lui Alistair Lowe.

GAVIN GRIEVE

Campionii au încercat să scape de turnir, ieşind printr-un tunel de sub Vălul Sângeriu sau străpungându-l cu vrăji, însă magia lor nu se ridică la nivelul farmecelor lui.

O tradiţie a tragediei

ÎNJURÂND, GAVIN SE RĂSUCI PE CĂLCÂIE ŞI ÎŞI CROI DRUM de-a lungul şesurilor. Peisajul i se păruse dintotdeauna ilogic – aici, întinderile de pământ erau ca două puzzle-uri amestecate, una, noroioasă şi sulfuroasă, cealaltă, bogată în plante şi animale ghemuite prin tufişuri.

În sfârşit, o clădire din piatră dărăpănată apăru pe fundul unei vâlcele, o mlaştină cu miros de turbă înconjurând zidurile crăpate. Mânăstirea.

Prima noapte a turnirului se termina în general cu moartea unui campion. Cel puţin unul. Însă cerul s-ar fi luminat dacă vreunul dintre ei ar fi plecat pe lumea cealaltă, şi numele lui ar fi fost tăiat cu o linie pe stâlpii din interiorul Reperelor. Toţi cei şapte supravieţuiseră până dimineaţă. Ceea ce însemna că următorul pas era simplu: să facă prima victimă. Să le arate celorlalţi că e o forţă de temut.

Pentru că Mânăstirea era cel mai apropiat Reper de Castel, se hotărâse să înceapă de acolo.

Îşi dădu seama imediat că e ocupată. Scuturile străluceau stacojii în jurul zidurilor înalte, anunţând cel puţin un campion prezent în interior. Însă chiar nu-l interesa *cine* anume. Cu încălţările pline de apă, faţa asudată şi copleşit de mânia stârnită de starea magiei sale, era mai mult decât pregătit să înceapă o luptă. Trecuse prîntr-un proces oribil şi dureros ca să îşi umple din nou inelele, folosindu-şi propria forţă vitală, dar o făcuse. Vomase doar o singură dată din cauza suferinţei.

Gavin se holbă la ascuns-de-ochii-lumii din inelul de pe mâna stângă. Înainte ca Reid să-l blesteme, vraja abia dacă se purta ca un camuflaj de bază; ca un cameleon, înfățișarea sa se contopea cu decorul. La o clasă mai înaltă, putea chiar să străpungă unele vrăji de protecție.

Dar, când aruncă vraja de data asta, simți ceva diferit.

Noua lui magie ciudată sclipi în jurul mâinilor, apoi îl învălui într-o lumină purpurie și verde. Gavin privi uimit cum vârfurile tenișilor săi dispar, apoi buricele degetelor, torsul, până când deveni invizibil chiar și pentru el. Se uită în jos și zâmbi. Dacă mijea ochii, abia dacă izbutea să vadă conturul unei umbre.

Învăluit din interior, într-adevăr.

Brațul tatuat îi zvâcni dureros, dar Gavin îl ignoră. Se opri la marginea grădinii neîngrijite a Mânăstirii. Reperul sigur era înconjurat de scuturi, chiar dacă nu reușea să le zărească. Și nu voia să mai irosească magie pentru a le găsi. Amintindu-și cum procedase Isobel Macaslan în fața Castelului, se aplecă și ridică o piatră din iarbă.

Gavin o aruncă, și piatra se izbi de un zid invizibil la câțiva metri de el, provocând valuri de lumină roșie prin aer.

Satisfăcut, făcu un pas înainte și un val de șoc stacojiu începu să tremure în dreptul piciorului stâng. Un alt scut. Înjură și sări în spate, dar nu simți nicio urmă de blestem. Durerea i se înteți în braț și își dădu seama că inelul cu ascuns-de-ochii-lumii se umplea din nou.

Nu numai că îl protejase să nu fie văzut. Îl protejase și împotriva scuturilor.

Se strâmbă și scrută zidul invizibil. Se întinse încet și, cu grijă, își lipi mâna de el. Scânteile de magie roșie țâșniră în toate direcțiile sub atingerea lui și degetele trecură prin scut fără a întâmpina rezistență.

Sări peste zidul dărâmat și găsi o ușă sigilată. Indiferent de ce se întâmplase înainte, se îndoia că poate trece prin piatră solidă.

Adăugarea unei vrăji peste ascuns-de-ochii-lumii era o mișcare riscantă – energia necesară pentru două farmece cerea din partea lui un echilibru pe care Gavin nu-l stăpânea foarte bine. Însă acum devenise mai puternic. Avea să se descurce.

Ridică mâinile și lansă o zguduie-și-sparge asupra ușii de piatră.

Brațul îi zvâcni din nou dureros când inelul se reumplu. Gavin scrâșni din dinți și se ținu bine de vrajă, trimițând unde de magie strălucitoare în jurul pietrei.

Un moment mai târziu, ușa explodă.

Bum!

Zgomotul reverberă prin toată grădina. Când praful se împrăștie, zări o gaură în zidul unde fusese ușa.

Ce făcuse el acolo nu se remarca prin subtilitate. Iar asta însemna că elementul-surpriză dispăruse oficial.

Ba mai rău, își vedea încălțările din nou. Își pierduse concentrarea, și ascuns-de-ochii-lumii se risipise odată cu ea. Simți o durere familiară în braț, dar își smulse inelul de pe deget înainte ca aceasta să înceapă să se umple din nou. Îl vârî în buzunar, înjurând. Trebuia să-și conserve magia pentru lupta ce-l aștepta.

Intră in curtea din centrul Mânăstirii. Deasupra lui se întindea o pasarelă spre primul etaj, ale cărui ferestre cu vitralii străluceau în nuanțe de roșu în lumina Vălului Sângeriu. În rest, clădirea avea podoabe modeste, iar spațiile deschise erau pustii.

Mai importanți decât curtea se dovediră cei doi campioni ce stăteau în mijlocul ei, unul ridicând mâna plină de inele, celălalt scoțând cea mai mare sabie văzută de Gavin vreodată și împungându-i pieptul cu vârful ei. Cele trei nestemate incrustate în mâner răspândeau o lumină roșiatică. O Relicvă, deja recuperată de cineva.

Gavin simți un gol în stomac. Verificase stâlpul din Castel înainte să plece, dar numai ca să vadă dacă fusese tăiat numele vreunui campion. Nu-i trecuse prin cap să se uite și pe partea cealaltă, unde apăreau Relicvele căzute din cer.

— Salut, Grieve! spuse Finley Blair.

— M-ai prins în toane foarte proaste, adăugă Elionor veninos. Moartea ta mă va înveseli.

Gavin nu venise aici așteptându-se să se lupte cu magia înaltă. Dar n-avea de gând să fugă. Avea să le arate ce poate face un Grieve.

— Nu sunt singurul care va muri azi, rosti calm Gavin.

Una dintre nestematele vrăjite de la urechea lui Elionor sclipi și fata deveni invizibilă. O secundă mai târziu, Gavin auzi șuierul blestemului trecându-i pe la ceafă. Blocă magia la timp și se răsuci pe călcâie. Fata stătea în spatele lui, zâmbind trufaș. Înainte ca ea să se poată mișca din nou, băiatul aruncă o ușă-capcană pe dalele de piatră de sub picioarele lui Elionor. Pământul din curte era deja înstabîl și se surpă cu ușurință, de parcă atâta ar fi așteptat. Fata țipă surprinsă când pică în groapa proaspăt apărută.

Tunetul bubui dinspre coridoarele căscate deasupra lor. Gavin își lăsă capul pe spate și dădu cu ochii de Carbry Darrow, care făcea o vrajă. Picăturile de ploaie care începură să cadă dîn cer îi udară umerii. Însă existau lucruri mai importante decât vremea urâtă

pentru care Gavin să se îngrijoreze. Finley traversa în goană curtea, fluturându-şi Sabia.

— Vrei să ne batem? murmură Gavin, invocând garda-aurie în mâna dreaptă.

Era o altă vrajă pe care se chinuise singur s-o creeze.

— Să ne batem, atunci!

Un moment mai târziu, în faţa lui se ivi rotindu-se un scut.

Braţul îl arse când respinse tăişul lui Finley cu marginea scutului său, dar ignoră senzaţia. N-avea timp de slăbiciuni.

În plus, era tot ce putea să facă pentru a respinge loviturile lui Finley. Deşi forţa fizică a celor doi se situa la acelaşi nivel, lui Gavin îi lipsea pregătirea intensă a lui Blair. Se blestemă în sinea lui. Doar ştia că Finley e căpitanul echipei de scrimă. Fusese o prostie să aleagă înfruntarea. Bloca Sabia cât izbuti de bine, dar îşi dădu seama că nu va rezista mult.

Trebuia să găsească altă cale să câştige lupta.

Ultima dată când încercase să folosească două nestemate simultan, una crăpase. Însă trebuia să-şi asume riscul.

Gavin pară o lovitură deosebit de periculoasă, apoi se dezechilibră şi se dădu în spate câţiva paşi, încercând să invoce vitejeşte o ţine-l-pe-loc. Scutul din mâna sa tremură şi Finley zâmbi când prăvăli ucigător tăişul. Totuşi, Sabia îngheţă în aer pe la jumătatea loviturii.

Gavin profită de clipa de confuzie a adversarului. Izbi cu scutul slăbit în lateral şi zbură arma dintre degetele lui Finley, după care se aruncă peste el, prăbuşindu-se amândoi pe dalele de piatră.

Finley se lovi cu capul de pământ şi se rostogoli într-o parte, gemând. Din gură îi şiroia sângele. Gavin îngenunche lângă campionul căzut şi strânse inelul de pe degetul mic de la mâna dreaptă. Inima îi bubuia în piept.

Nu avea decât un blestem mortal: răzbunarea-celui-urgisit. Îl găsise în ceea ce el numea cutia cu suveniruri de familie, o casetă de valori ţinută de părinţii lui sub pat. Blestemul aducea o moarte urâtă, care sfâşia trupul duşmanului din interior spre exterior. Îl exersase pe un prun şi se simţise atât revoltat, cât şi încântat de felul în care carnea lui rozalie, coaptă, ţâşnise prin scoarţă.

Invocă magia din piatra fermecată, holbându-se la chipul vlăguit al lui Finley, dar nu se întâmplă nimic.

— Rahat! murmură Gavin, apucând inelul şi mai ferm şi încercând iarăşi să-l activeze.

Însă durerea din braţ i se răspândi rapid în piept şi în coloana vertebrală. Nervii lui urlau în agonie. Ştia că inelul fermecat nu e

gol, dar consumase prea multă magie reumplând celelalte nestemate. Trebuia să învețe o cale prin care să împiedice inelele să-i fure constant forța vitală.

Un fulger arse pământul în spatele lui, și Gavin se îndepărtă de trupul lui Finley. Gâtul i se uscă atunci când îl văzu pe Carbry ghemuit lângă groapa din curte și ajutând-o să iasă pe Elionor.

— Pregătește-te să mori, Grieve! mârâi Elionor, pășind în fața lui Carbry parcă pentru a-l apăra cu trupul ei.

Gavin constată că vederea începuse să i se tulbure. Sări în picioare, în timp ce Elionor își etala rezerva nesfârșită de inele, un semn al popularității printre creatorii de vrăji din Ilvernath.

Nu mai conta cât timp și câtă energie irosise pregătindu-se pentru turnir sau ce lucruri oribile făcuse pentru a câștiga putere. Pregătirea lor venea din familie, nu din studiul independent.

Iar talentul lor...

Gavin înghiți în sec. Știuse dintotdeauna că e talentat pentru vârsta lui. Însă acest lucru nu era suficient într-o asemenea luptă, împotriva puterii combinate a trei campioni.

Ca să câștigi, trebuia să fii extraordinar. Iar el nu era.

Preț de o clipă, își dori să se predea. Să lase moartea să-l ia așa cum îi fusese dintotdeauna sortit: primul. Dar aceeași hotărâre încăpățânată care îl dusese în magazinul lui Reid MacTavish îl împinse să nu renunțe.

Încă o vrajă. Numai una. Inspiră adânc și aruncă o mergi-în-transă – o vrajă de hipnoză blândă, cât să zăpăcească un dușman, doar ca să scape.

Funcționă. Ochii lui Elionor și ai lui Carbry deveniră lucioși și amândoi încremeniră, părând uluiți. Brațul îi amorți complet, dar trupul încă îi zvâcnea din cauza durerii provocate de reumplerea inelului.

Gavin se dădu în spate, împleticindu-se. Nu-l mai interesa să câștige. Nu mai voia decât să fugă.

Înainte să se poată mișca, salva unui alt blestem explodă pe dalele de piatră din fața lui.

— Pe toți dracii! bombăni Gavin, răsucindu-se.

Câți campioni avea alianța asta?

Briony Thorburn apăru la marginea curții. Încă purta rochia strâmtă din noaptea trecută, dar era mizerabilă, mărgelele și materialul fiind pătate de noroi. Inelele de pe degete sclipeau orbitor.

— Tu...

Elionor se holbă la Briony când vraja hipnotizatoare începu să se risipească.

— Ți-ai pus inelele la loc... La naiba... *vraja* mea...

— Dă-te înapoi! se răsti Briony, ridicând mâinile.

Gavin se aşteptase să înfrunte un campion, nu patru. Îşi ridică mâinile tremurând, copleşit de panică, dar ştia că nu-şi mai poate folosi puterile. Dacă farmecele se reumpleau, leşina. Iar dacă încerca să scape de ele, rămânea fără apărare.

Trebuia să fugă. *Acum*.

Gavin o luă la fugă cu o secundă înainte ca o nouă salvă să explodeze în locul în care stătuse până atunci. Un blestem îi atinse umărul, apoi spatele, exact când ieşea ca fulgerul din Mânăstire.

Pe drum înapoi spre castel, numai voința puternică îl ajută. Semnele blestemului îl ardeau tot mai tare cu fiecare pas făcut, iar durerea din braț se dovedi atât de mare, că trebui să se lupte cu sine ca să nu-şi piardă cunoştința.

Un singur gând îl împingea înainte.

Puterea pe care i-o dăruise Reid nu era deloc ceea ce se aştepta. Mai mare? Da. Însă strâmbă şi viciată. Trebuia să învețe s-o folosească în timpul unei lupte. Şi, dacă îşi dădea seama cum să-şi croiască drum spre victorie, intenționa să i-o plătească scump creatorului blestemului.

ALISTAIR LOWE

Creatorii de vrăji ai Ilvernath-ului au refuzat să stea de vorbă cu editorul meu sau să ofere vreun comentariu pentru această carte. Având în vedere nevoia campionilor de a se baza pe ei ca să supravieţuiască, imaginaţi-vă ce chin este să numeşti pe cineva drept „favorit"! Imaginați-vă cât e de tulburător să respingi un copil disperat!

O tradiţie a tragediei

ALISTAIR SE APLECĂ PESTE PLACA PENTRU VRĂJI, MULT PREA conştient de prezența lui Isobel aproape de el. Răsfoi paginile unui grimoar al mamei ei până la o vrajă de purificare a apei. Trecuse o săptămână de la începutul turnirului şi, potrivit stâlpului Peşterii, nimeni nu murise. Alistair îşi imaginează că şi ceilalţi campioni rămăseseră în siguranța Reperului lor, aşteptând să facă altcineva primul pas.

Iar Alistair avea să fie obligat să acţioneze cât de curând. Cei doi goliseră aproape toate vrăjile de hrănire ale lui Isobel şi amândoi se săturaseră să trăiască doar cu batoanele ei proteice şi cu supele lui instant. Peştera, deşi perfectă din punct de vedere estetic, nu se bucura de proviziile celorlalte Repere.

— Îţi trebuie frunze de mentă, îl instrui Isobel, arătând din cap spre grămada de ierburi uscate aşezată într-un colţ al heptagramei.

— Ştiu ce fac.

Lui Alistair nu-i păsa că Isobel e o creatoare de vrăji cu şcoală – ştia şi el cum să mestereasc o vrajă de purificare de clasă doi fără indicaţiile ei pas cu pas.

— Doar îţi arătam cum să o faci mai eficientă.

Fata se aplecă şi înşfăcă flaconul cu frunze, dar acesta îi scăpă printre degete şi o ploaie de praf mentolat căzu peste ei. Alistair tuşi şi scuipă câteva frunzuliţe.

— Îmi pare rău! se scuză ea iute, apropiindu-se să-i scuture puloverul pentru ca mai apoi să-i curețe fruntea și obrajii.

Alistair se înroși sub atingerea ei. Îi veni greu să nu reacționeze când degetul ei mare îi zăbovi chiar lângă buze. Și doar nu era prima dată când îl atingea. Ori de câte ori apărea ocazia, mâinile sau genunchii lor reușeau să se atingă ușor. Isobel îi culesese câteva gene căzute și îl îndemnase de fiecare dată să-și pună o dorință. În fiecare noapte, în pat, distanța dintre ei părea să devină tot mai mică.

Dar, oricât de mult credea Isobel altceva, Alistair nu era prost. Instrucțiunile nesfârșite, banale, prin care să-și dovedească talentul in crearea vrăjilor. Scuzele „accidentale" care s-o facă să pară altceva și nu o adversară.

Băiatul ura toate astea și, când mâna ei se lipi de a lui, o apucă de încheietură.

— Termină!

— Ce anume? întrebă ea nevinovată.

— Știi foarte bine la ce mă refer.

— Serios vorbesc, habar n-am.

Ochii ei negri îl priveau pătrunzător și, deși Alistair înghiți în sec, refuză să-i arate că tacticile ei meschine funcționaseră – asupra lui, campionul cunoscut drept un monstru.

Ca să nu mai vorbim că îl umilise. Oricât de mult își dorea ca flirtul ei să fie sincer, știa că nu e, fiind singurul care putea folosi magia. Manevrele ei nu constituiau decât o farsă disperată.

Alistair se ridică în picioare, zgâriind podeaua de piatră cu scaunul, după care se îndreptă spre cealaltă parte a camerei.

— Mi-a pierit pofta de mâncare și sunt obosit. Mă duc la culcare.

— Bine. Și eu sunt obosită.

Isobel se apropie cu pași mari de patul cu baldachin și se strecură în așternuturi. Apucă revista cu cuvinte încrucișate de pe noptieră și mușcă de capătul unui creion.

— Totuși, vreau să termin rebusul ăsta. Nu-mi place să mă dau bătută.

— Firește că nu, murmură Alistair printre dinți, așezându-se țeapăn pe partea cealaltă a patului și aranjând o pernă între ei.

Isobel o mută într-o parte și se rostogoli, dându-se mai aproape, pentru ca el să vadă mai bine.

— Nouă litere. Se termină în „...-este". Definiția e: „Până și fierul cel mai dur se topește când..."

— Jinduiește, răspunse Alistair automat, fără să se gândească. Băiatul trase adânc aer în piept și mormăi furios: Am vrut să spun

„rugineşte".

Fata pufni.

— Aminteşte-mi, te rog, de ce crede toată lumea că eşti isteţ!

— N-am chef de rebusuri. Vreau să mă culc.

— Dar nu e aşa târziu.

— Ai zis că eşti obosită.

— Sunt.

Isobel se chinui să caşte şi se cuibări mai aproape de el, aşezându-şi capul pe pieptul lui.

— Foarte obosită.

O clipă, gândurile lui alunecară într-o direcţie periculoasă. Poate că nu era o farsă. Isobel părea relaxată. Îi simţea trupul extrem de cald lipit de al lui. Îi plăcea cum arată părul ei răsfirat pe tricoul lui. Îi plăcea cum coapsele ei...

Nu. Prea mult pentru el. Fata putea să-i audă bătăile inimii. Avea să descopere astfel că Alistair se preface, că e slab.

Băiatul extrase o fărâmă de putere din răsuflarea-dragonului, aşa că, atunci când vorbi, un abur fierbinte îi ieşi din gură.

— Cum de suporţi toate astea?

Isobel se feri de fierbinţeală şi se ridică în capul oaselor.

— Nu ştiu ce vrei să zici.

— Termină! Nu te mai preface... că...

Prea oripilat ca să termine propoziţia, Alistair se dezveli brusc şi sări din pat. O vrajă frică-de-întuneric îi făcu umbra să se întindă pe pereţii din spatele lui, de trei ori mai mare decât ar fi trebuit. Lumânările se stinseră una câte una până când el şi Isobel rămaseră holbându-se unul la altul în beznă aproape totală.

— Poate ai uitat cine sunt.

Când se repezi spre ea cu paşi mari, Isobel se retrase în vârful patului.

— Poate ai uitat de ce sunt în stare.

Fata îşi lipi spatele de perete şi întrebă rece:

— Dacă urăşti atât de mult situaţia, de ce ai găsit toate scuzele din lume ca să rămâi în Peşteră cu mine?

Avea dreptate, dar Alistair nu intenţiona să recunoască.

— Mi-am refăcut suficient proviziile, îi aminti el. Ceea ce înseamnă că nu-mi mai eşti de folos. Nu ai magie şi nici nu te poţi apăra. Nimic nu mă împiedică să te omor chiar acum.

Umbra lui i se strecură în jurul gleznelor şi îi cuprinse trupul. Fata se opuse, dar, după ce se zbătu să scape din strânsoare fără succes, pe chipul ei apăru o expresie de teroare dezlănţuită. Era

exact expresia pe care Alistair își dorea s-o inspire. Era exact expresia pe care el însuși o cunoscuse de mic.

Umbra se răsuci în jurul gâtului ei.

Însă, înainte ca Alistair s-o ucidă, auzi glasul lui Hendry. *Dacă nu faci asta pentru mine, atunci pentru cine?*

Alistair se cutremură, chiar dacă vorbele fratelui său erau doar frânturi ale propriei imaginații. Să câștige turnirul însemnase dintotdeauna să se întoarcă la Hendry, să joace rolul monstruos pe care familia i-l atribuise ca să poată, într-o bună zi, să lase totul în urmă. Însă ei omorâseră singura persoană care nu-și dorise niciodată ca Alistair să fie un monstru.

Oare chiar voia să facă asta? Oare chiar asta voia să fie?

Înjură și aruncă o pâlpâie-și-arde-în-flăcări. Candelabrele din jur reveniră la viață.

Isobel clipi des în strălucirea bruscă, dar nu se mișcă, deși ar fi putut. Era lividă de spaimă.

Alistair se simți copleșit de un sentiment neplăcut, asemănător cu rușinea.

— Culcă-te! bombăni el anulându-și umbra, care se micșoră la dimensiunile normale. Și gata cu jocurile!

Pentru că Isobel rămase neclintită, Alistair se îndepărtă. Se băgă în pat, cu spatele la ea, și se prefăcu că adoarme.

Dar nu se odihni deloc, nici măcar atunci când ea își aranjă șovăind o grămadă de haine pe podea și se așeză pe ele. Acum, rușinea lui căpătă un gust iute și acrișor.

Chiar dacă Alistair obosise să joace rolul unui monstru crud, nu știa cine ar putea fi. Bunătatea n-avea niciun sens în timpul turnirului. Indiferent de ce simțea față de Isobel, ea era adversara lui.

Și oricum Isobel nu părea să-i împărtășească sentimentele.

Băiatul se rostogoli să o privească și să-i ceară iertare, dar fata, așezată în capătul opus al încăperii, avea ochii închiși și respira regulat. Adormise.

Probabil că te epuiza să fii înspăimântat tot timpul.

El ar trebui să știe mai bine asta.

Alistair se dădu jos din pat și porni spre grotă. Se așeză pe spate, la marginea lacului, așa cum obișnuia Hendry să moțăie în cimitirul familiei. Dacă Alistair le-ar fi acordat mai multă atenție pietrelor funerare sau portretelor înșirate pe pereții conacului, poate și-ar fi dat seama de adevărul sinistru din spatele succesului familiei înainte să fie prea târziu.

Însă n-o făcuse.

Se detesta.

Sentimentul de vinovăție îl îndemna să-i dea pace lui Isobel. Durerea lui îi spunea că e o binecuvântare să ai pe cineva aici și că nu se descurcase singur niciodată. Iar inima îl avertiza că singurul aflat cu adevărat în pericol să se rănească era el.

Părea o absurditate să-și dorească sincer ca Isobel să-și reca-pete puterile, fiindcă, în momentul în care fata le primea înapoi, deveneau iar dușmani.

Chiar și-atunci, aș reuși s-o ucid, își zise în sinea lui. *Dacă și-ar recăpăta puterile și m-ar amenința, aș reuși s-o omor.*

O lumină roșie străpunse întunericul, o culoare despre care Alistair intui imediat că aparține magiei înalte. Stâlpul de pe insulița din centrul lacului sclipi când una dintre cele șapte stele se aprinse, după care alunecă pe piatră, imitând mișcarea unei stele căzătoare pe cer.

Cădea altă Relicvă.

Alistair atînse nestemata de lângă zid care îl lăsa să arunce o privire mai atentă, și un pod se întînse peste lac, strălucînd în nuanța roșie a magiei inalte. Îl traversă grăbit, ca să se asigure că steaua e cea la care se gândise.

A patra, cea pe care Alistair o știa din studiile sale, reprezentând Mantia. Obiectul te proteja toate vrăjile și blestemele făcute cu magie obișnuită și era impregnat cu farmece care amuțeau sunetul pașilor și care te camuflau. Era Relicva cea mai puternică a turnirului.

Dorința – o dorință disperată – i se împlinise.

Nu trebuia s-o omoare pe Isobel. Nu acum... poate doar la sfârșitul turnirului. Dacă izbutea să pună mâna pe Relicvă.

Atent să n-o trezească, Alistair se furișă înapoi în caverna principală, își puse mai multe inele proaspăt meșterite, își atârnă rucsacul gol al lui Isobel pe umăr și ieși din bârlog. O stea roșiatică ardea pe cerul întunecat al nopții, lăsând o dâră luminoasă. Alistair urcă pe vârful muntelui și o așteptă să cadă.

Ce noroc pe capul lui! Relicva se îndrepta spre poalele muntelui, unde stâncile se uneau cu pădurea. Alistair coborî și merse pe cărarea din jurul pădurii, până când ajunse la o carieră. Mantia strălucea într-un nimb de lumină roșie chiar la baza ei, plutind, așteptând.

Brusc, auzi un *puf!* Urmat de altul și de ceața aferentă magiei obișnuite. Vrăji de-aici-până-acolo. Alistair înjură când alte două siluete apărură în capătul celălalt al carierei. Ar fi trebuit să-și închipuie că și alți campioni vor veni să-și însușească premiul.

Un blestem șuieră prin noapte. Alistair aruncă un scut piele-rechinului ca să-l blocheze, după care nu pierdu nicio secundă și porni în jos pe panta abruptă.

Imediat, alunecă din cauza unei pietre.

Căzu și se rostogoli spre fundul carierei mult mai repede decât ar fi putut alerga. Se opri amețit și acoperit de julituri. Își înăbuși un strigăt de durere când încercă să se ridice în capul oaselor. Se rănise la braț foarte rău; probabil că-și fracturase un os. Fusese atât de atent când pregătise vrăjile și blestemele, dar nu se deranjase să facă unele care să-i rezolve stângăcia.

Mantia plutea acum la cincisprezece metri de el.

Se ridică tremurând în picioare, la timp să respingă un alt blestem.

— Impresionant! rosti un glas în spatele lui.

Alistair se răsuci brusc și se trezi față-n față cu Sabia lui Blair – când se văzuseră ultima dată, sigur nu o avea.

— Crezi că ar trebui să ne pierdem vremea cu moartea ta? Sau o rezolvi singur, căzând de pe altă stâncă?

Alistair nu-i răspunse. În schimb aruncă blestemul răsuflarea-dragonului și noaptea deveni imposibil de strălucitoare. O frânghie de flăcări se răsuci în jurul picioarelor lui Finley, transformându-se curând într-un vortex. Alistair se dădu un pas în spate să se ferească de căldură, privind printre gene.

Un torent de apă îi anulă blestemul și inundă fundul carierei. Alistair se strâmbă când își văzu șosetele și tenișii fieașcă, după care își ridică privirea și descoperi zâmbetul trufaș al unei fete pe care n-o recunoscu. Printr-un proces de eliminare, presupuse că e campioana Thorburn, dar putea să jure că arătase diferit la banchet.

— Campionul Lowe, murmură ea, făcând un pas înainte.

Clar nu era aceeași fată – cea din fața lui avea un trup musculos și te intimida cu vestimentația ei, pantaloni de trening și maiou. Nicio legătură cu campioana sfioasă care-și scrijelise numele pe stâlp.

— Rănit și singur.

Alistair întări exoscheletul, o versiune mai puternică a pielii-de-rechin pe care o obținuse de la Isobel, și își verifică rapid în minte restul arsenalului. Campioana Thorburn avea dreptate. Era rănit și trebuia să înfrunte singur doi adversari. Pe deasupra, Blair pusese mâna pe cea mai puternică Relicvă de atac a turnirului, capabilă să străpungă orice scut, să scoată flăcări și să provoace răni pe care nicio magie nu le putea tămădui.

Cea mai isteață alegere era să fugă în siguranța vizuinii sale.

Însă privirea i se îndreptă spre Mantia aflată atât de aproape de el. Se gândi la expresia înspăimântată a lui Isobel. Jură în sinea lui să ducă la capăt lucrul pentru care venise aici.

În momente de criză, Alistair se refugia în ceea ce ştiuse dintotdeauna. În arsenalul lui exista un inel pentru care nu avusese nevoie de ajutorul lui Isobel să-l meşterească, unul pe care îl cunoştea încă din copilărie.

La comanda lui, nivelul apei se ridică şi cariera începu să se umple. Îi trecu de glezne, de coapse, de talie, şi se transformă într-o masă lichidă neagră precum cerneala.

— Ce e asta? întrebă Blair ferm când Thorburn aruncă un alt blestem în direcţia lui Alistair.

Se numea coşmarul-solomonarului. Dacă era o vrajă sau un blestem depindea de cine îşi exprima opinia, dar îi permitea celui care o folosea să proiecteze o imagine atât de vie, că îţi păcălea toate simţurile. Apa care se ridica până la gât nu era reală, dar răceala ei, textura ei alunecoasă şi orice alt detaliu veneau din imaginaţia lui Alistair şi erau cât se poate de convingătoare.

Când nivelul se ridică suficient, cei trei campioni se văzură nevoiţi să înoate. Campioana Thorburn contraataca frenetic cu alte blesteme, însă care se risipeau cât ai clipi. Blair îşi prinse la loc Sabia pe spate.

Ceva pleoscăi în spatele lor. O coadă.

Coşmarul-solomonarului era un blestem obscur şi puternic, o combinaţie perfectă, dată fiind panica de pe chipul lui Thorburn şi al lui Blair. Când fata aruncă vrăji care să sece apa, viziunea o ignoră. În definitiv, apa nu exista în realitate.

Însă blestemul avea un dezavantaj. Pentru că se arunca asupra unui loc, nu a unei persoane, cel care îl folosea se găsea şi el în centrul viziunii. Şi, odată lansat, devenea aproape imposibil de oprit.

Un şir de aripioare răsări în apă, apropiindu-se de ei.

— Rahat! înjură Blair, înotând în direcţia opusă.

Alistair înghiţi în sec. *Tu eşti singurul monstru de aici*, îşi aminti el. Căută şi găsi strălucirea palidă a luminii roşii de pe fundul lacului.

Mantia.

Blair îi aruncă o privire sălbatică.

— Tu faci asta? întrebă el răstit.

La urma urmelor, Alistair înota neajutorat la şase metri de el.

— Finley, vino! strigă Thorburn, urcându-se pe stânci.

Apa continuă să crească.

— Dar e şansa noastră!

Finley îl privi furios pe Alistair. Familia Lowe *nu* avea să ţină Ilvernath-ul sub papucul ei.

Atunci monstrul – leviatanul, unul dintre preferaţii mamei lui – îşi scoase capul din apă. Se ridică din ce în ce mai sus, până când îi domină de la zece metri înălţime. Chipul ca al unui ţipar era negru ca apa din jurul lor. Deschise gura, dezvăluind sute de dinţi ascuţiţi. Un ţipăt înfiorător îi ieşi din gât şi spaima îi cuprinse sufletul lui Alistair în ghearele ei. Era propria vrajă. Propria imaginaţie. Dar simţise cum sunetul îi zguduise coastele; apa îi imbibă hainele şi rucsacul începu să îl tragă in jos. Totul i se părea atât de real!

Blair strigă panicat, după care înotă furios spre marginea carierei.

Capul leviatanului se repezi spre el, înfometat şi dornic să-şi urmărească prada. Se lăsă în jos, apoi se aruncă asupra lui.

Alistair profită de ocazie şi se scufundă.

Îşi ţinu ochii deschişi, chinuindu-se să vadă ceva prin lumina lăptoasă. Trupul enorm al monstrului trecu pe lângă al lui, iar el coborî şi mai mult în adâncuri.

Mantia plutea şi strălucea roşiatic pe fundul carierei, fără ca magia sa înaltă să fie afectată de vraja din jurul ei.

Alistair desfăcu rucsacul şi cuprinse cu grijă Mantia, astfel încât să nu o atingă – nu voia să şi-o însuşească accidental. Când trase fermoarul, lumina roşie dispăru, iar el rămase în beznă totală.

Apoi, doi ochi aurii apărură la doar câţiva centimetri de el.

O strălucire străbătu trupul leviatanului, iar aripioarele îi vibrară din cauza electricităţii. Forma solzoasă se schimbă din negru într-un alb orbitor, iar venele aprinse sclipiră ca o pânză de păianjen lucioasă. Monstrul deschise gura şi mai mult, arătându-şi nu sutele, ci *miile* de dinţi.

Monştrii nu te pot răni când eşti tu însuţi un monstru, îşi spuse Alistair în sinea lui. Dar gândurile i se învălmăşiră brusc. Inima îi bubuia nebuneşte. Vraja lui, atât de puternic construită, era imposibil de oprît.

Dacă era cu adevărat un monstru, atunci de ce se simţea atât de îngrozit?

Leviatanul se aruncă spre el şi îl înghiţi.

BRIONY THORBURN

Despre Turnirul Trădătorilor se vorbește doar în șoaptă. Cei șapte campioni au refuzat să se lupte unul cu altul, crezând că ar putea învinge blestemul. Au supraviețuit o lună – până când Carawen Lowe a cedat și i-a măcelărit pe toți.

O tradiție a tragediei

BRIONY ÎL URMĂ PE FINLEY FUGIND PRIN PĂDURE. Blestemul se răsucea prin tufișurile din spatele lor, iar Briony încă simțea ghearele vrăjii lui Alistair. Întotdeauna fusese exagerat de sensibilă la efectele lor și nici acum nu reușea să scape de imaginea aripioarelor tăind suprafața întunecată a lacului, de ochii răi și lacomi ai monstrului și de gura lui căscată.

Niciunul dintre ei nu se opri până când nu lăsară pădurea în urmă și nestematele lor cu măreşte-pasul nu se goliră. Finley se ghemui lângă o fâșie de grohotiș de la marginea șesurilor, iar Briony i se alătură o secundă mai târziu. Amândoi obosiseră prea tare ca să mai continue fără să se odihnească.

— Eram doi contra unu, rosti Finley moale, aproape în șoaptă.

Pe Briony o trecu un fior pe șira spinării.

— Și tot am dat greș.

— Iar acum *are* Relicva.

Briony se simțea în formă, dar inima îi bubuia asurzitor. Nu știa dacă din cauza panicii sau a surescitării.

Trecuse o săptămână de la începutul turnirului și așteptase liniștită, încercând să-și întărească noua alianță. Îl câștigase pe Carbry de partea ei după ce îl ajutase să-l alunge pe Gavin, dar Elionor încă o evita.

Dacă s-ar fi întors cu Relicva, încrederea lor în ea ar fi crescut – și i-ar fi dat lui Briony o ocazie să-și testeze teoria.

Îi venea să urle. O săptămână întreagă se scursese și ea nu avea *nimic*.

— Nu e o înfrângere, spuse Finley iute, vorbind mai degrabă cu sine însuşi. Mai sunt de venit cinci Relicve, iar Mantia n-o să-l protejeze împotriva Sabiei. Dacă...

— Aveai deja Sabia, şi *tot* ne-a învins.

Fata lovi furioasă în pietrele împrăştiate la picioarele lor.

— Mantia îl va face de neoprit.

Fiecare moment scurs accentua realitatea consecinţelor înfrângerii lor. Alistair se dovedise un adversar brutal, chiar şi fără magie înaltă. Acum nu mai era decât o chestiune de timp până când îi va vâna pe Isobel şi pe Gavin. Sau va veni direct după ei patru.

Iar atunci, tot ce îi făcuse Briony lui Innes va fi fost în zadar.

— Asta nu trebuie să ne schimbe planul, se împotrivi Finley. Doar că vom aştepta ceva mai mult. Nu e nicio problemă. Avem toate apărările necesare.

— Plan? repetă fata, amintindu-şi ce discutase cu Carbry în prima ei zi la Mânăstire. În ultima săptămână, ai tot pomenit de nu ştiu ce strategie grandioasă, dar tot nu mi-ai zis despre ce e vorba.

Finley o privi cu reticenţă, şi Briony speră că băiatul nu o bănuieşte de ceva necurat. Părea totuşi că altceva e la mijloc.

— Alianţa noastră înseamnă că numerele sunt de partea noastră, dar am căzut de acord să atacăm numai când toţi ne-am însuşit cel puţin o Relicvă. Prin urmare, vom aştepta, dar, după aceea, vom fi destul de puternici ca să-i învingem pe ceilalţi.

Briony înţelegea conceptul consolidării puterii. Avea sens şi se potrivea cu planurile ei de colectare a Relicvelor ca să-şi testeze teoria. Dar tot rămâneau multe lucruri pe care nu le înţelegea cu privire la distrugerea blestemului şi nu voia să-şi discute ideile cu Finley fără nicio dovadă.

— E un plan bun, dar de ce Carbry şi Elionor? întrebă Briony. Isobel e mai puternică decât ei, şi amândoi ştim asta. Iar Elionor poate fi...

— Îl cunosc pe Carbry de când mă ştiu.

— Dar tu nu eşti sentimental. Nu când vorbim de aşa ceva.

Finley o privi direct în ochi şi o cercetă în acelaşi fel ca pe vremea când ieşeau împreună. Alţii luau drept indecizie firea lui răbdătoare, dar Briony ştia că el aşteaptă momentul perfect să lovească.

— Au fost nişte alegeri corecte, murmură el, după care se întoarse cu spatele, semnalându-i că terminase cu acest subiect.

Însă Briony îi înţelegea reticenţa. Nu o bănuia de nimic, pur şi simplu se simţea ruşinat.

— I-ai ales pentru că sunt slabi, spuse Briony. Fiindcă aveai nevoie de ajutor ca să scapi de Isobel și de Alistair. Cu ajutorul Relicvelor, în trei, ați putea. Dar când nu veți mai rămâne decât voi, niciunul nu va fi suficient de puternic ca să *te* înfrângă.

Finley nu se mișcă și, chiar și când vorbi, păru sigur pe sine:

— E un plan bun.

Briony se cutremură. Oricât de bine știa ea să-l citească, brusc, i se păru că nu-l mai cunoaște, ori cel puțin această versiune a lui. Finley Blair, campionul. Era ceva îngrozitor în felul în care planificase să trăiască alături de aliați mai multe săptămâni, niște oameni pe care îi considera drept victime ușoare, inclusiv pe ea.

Dar și tăiatul degetului surorii ei era la fel de îngrozitor.

— Dar dacă ar exista un plan mai bun? șopti ea. Un plan în care ei nu trebuie să moară?

Poate că nu cunoștea versiunea prezentă a lui Finley, dar trebuia să creadă că băiatul încă exista undeva, pe acolo. Nu sesizase niciun pic de bucurie în vocea lui când discutase de realitatea planului său – doar resemnare. Niciunul nu se afla aici de plăcere. Nu putea decât să spere că fostul ei prieten va dori să-și împletească țelul final cu al ei.

— Cum adică? Cum să nu moară? întrebă el epuizat.

Briony își luă inima în dinți.

— N-am devenit campioană ca să câștig turnirul. Sunt aici ca să-i pun capăt.

Briony îi dezvălui cât putu din adevăr. Despre cercetările ei. Despre felul în care îl înfruntase pe Reid MacTavish și cum el îi spusese despre perechile de Relicve și de Repere – că ar exista o modalitate să distrugă magia înaltă care dăduse naștere blestemului fără să-i rănească pe participanți.

Sări peste povestea cu Innes. Era o minciună convingătoare că sora ei renunțase la rolul de campioană în favoarea lui Briony imediat ce auzise teoria ei, și n-avea niciun sens să-i mărturisească, mai ales că nu va afla niciodată adevărul. Cel puțin nu înainte să distrugă turnirul.

— Știu că sună aiurea, încheie ea. Dar în familia mea există o poveste. Despre Oglindă și despre Turn și cum se potrivesc. Și cum amândouă ne aparțin cumva. Trebuie să existe un motiv pentru care avem șapte Repere și șapte Relicve, nu? Câte una pentru fiecare dintre noi?

Nu-și dezlipise privirea de Finley cât vorbise, dar expresia lui era imposibil de descifrat. Umbra îi învăluia jumătate din față, iar

cealaltă jumătate strălucea în roşu datorită Vălului Sângeriu. Tăcerea se întinse o veşnicie.

— Nu, rosti el într-un târziu.

Briony simţi cum inima i se scurge din piept până ajunse îngropată în noroiul de sub tenişii lor.

— Nu? Asta e tot ce ai de spus?

— E imposibil. Poveştile familiilor noastre sunt doar nişte poveşti.

Pentru prima dată, vocea i se frânse. Finley îşi duse mâna la umăr şi strânse mânerul Sabiei, de parcă era singurul lucru pe care se putea sprijini.

Briony simţi în glasul lui dorinţa unei deschideri. Atinsese ceva în el, dar nu voia să recunoască.

— Aşadar, şi familia ta are o poveste?

— Normal! se răsti el. Despre cum primul Blair a fost chemat într-o peşteră din munţii de la marginea Ilvernath-ului şi s-a luptat cu un dragon pentru o comoară pe care o păzea creatura, apoi a scos Sabia – Relicva noastră – din lacul aflat în interior. Un *dragon*, Briony. Alergi după cai verzi pe pereţi.

Sabia şi Peştera. Încă o pereche.

— Poate că sunt doar... nişte înfloriturі dramatice, încercă Briony.

Întotdeauna se dăduse în vânt după înfloriturі.

— Însă ar putea exista şi ceva adevăr în poveştile astea.

— Doar nu vrei să-ţi pierzi vremea cu o fantezie!

— Eşti atât de sigur că ai dreptate? Ai jura pe viaţa lui Carbry şi a lui Elionor? şuieră ea. Pe viaţa *mea*?

— Firesţe că nu sunt sigur.

Şovăiala din glasul lui se accentuă, trădând un val de emoţii – furie, spaimă, frustrare.

— *Am fost* sigur. Aveam un plan. M-am antrenat pentru el. Eram pregătit. Dar cum aş mai putea acum să fiu sigur?

Îi aruncă o căutătură mânioasă, de parcă ea îl blestemase în loc să-l binecuvânteze. De parcă *nu voia* o cale de salvare.

— N-ai cum, răspunse Briony. Nu până când nu găsesc dovada.

— Dar de ce ai vrea? Acum un an, ai fi dat orice să ajungi campioană, iar acum o ţii una şi bună că vrei să opreşti totul definitiv. De unde ştiu că nu mă păcăleşti?

— Nu te păcălesc.

Fata putea să-i dea milioane de asigurări că nu doreşte să-l omoare. Nu conta. Vechea ceartă plutea mereu între ei. Şi nu se îndoia că el fusese serios când spusese că se răzgândise.

— Jur!

— Nu-mi vine să cred aşa ceva.

Băiatul vârî mâna în buzunar şi scoase o nestemată vrăjită.

— Asta e o limbă-argintie. Mă laşi s-o folosesc asupra ta?

O vrajă a adevărului de clasă cinci. Briony îşi înăbuşi senzaţia de panică. Dacă o întreba despre Innes cât timp era fermecată, avea să-i mărturisească totul. Dar, dacă se împotrivea, n-avea să-l câştige niciodată de partea ei.

— Bineînţeles, zise ea, incercând să pară calmă.

Finley răsuflă uşurat, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la această alegere.

— Bine!

Băiatul o luă de mână. Palma lui era caldă şi puternică, plină de bătături căpătate în anii de antrenament fizic. O trecu un fior pe şira spinării când degetul lui mare îi trecu peste o articulaţie.

O secundă mai târziu, piatra străluci sub influenţa magiei obişnuite. O parte din ea se desprinse, un fir de abur care porni spiralat spre buzele fetei. Briony deschise gura şi îl inspiră, strâmbându-se la senzaţia de gâdilat din gât. Simţi cum i se formează un semn, o linie ce începea sub bărbie şi cobora spre stern. Lumea i se păru brusc îndepărtată. Glasul lui Finley îi străpunse perdeaua de gânduri încetoşate:

— Chiar vrei să opreşti turnirul?

— Da.

— De-aia ai devenit campioană in locul surorii tale?

Briony încuviinţă din cap. Dar nu acesta era singurul motiv. Un alt adevăr îi ieşi de pe buze inainte de a-l putea opri:

— Eu... ştiam că Innes nu va supravieţui suficient ca să încerce această teorie. Nu e la fel de puternică.

— Înţeleg.

Degetele lui i le strânseră pe-ale ei.

— Eşti pregătită să juri pe viaţa ta pentru o simplă teorie?

— Da, încuviinţă ea fără nicio ezitare.

Gâdilatul din gât începu să se disipeze. Vrăjile pentru adevăr nu rezistau prea mult, nici măcar cele puternice.

— Pot să am încredere în tine? şopti el.

Fata se uită în ochii lui.

— Sper din suflet.

Gâdilatul dispăru şi limba-argintie se topi. Deasupra lor, norii se deplasaseră, lăsând lumina să învăluie chipul lui Finley.

— În regulă, rosti el serios, retrăgându-şi mâna. O să te ajut. Deocamdată, e tot ce îţi pot promite.

Lui Briony îi veni să plângă. O promisiune era mai mult decât se aşteptase. Mai mult decât merita.

Aliaţii lui Briony şi ai lui Finley îi primiră cu un amestec de uşurare şi de dezamăgire. Elionor părea iritată că se întorseseră cu mâna goală, dar Carbry era fericit să vadă că trăiesc. Recapitulară întâmplările din timpul nopţii, în jurul unei mese de fier din curtea principală, unde lămpile fermecate străpungeau puţin strălucirea roşie şi grea a Vălului Sângeriu de deasupra. Insectele bâzâiau peste tot, roiuri de gâze înnebunite să muşte din carne şi cu obiceiul enervant de a evita blestemele.

— Avem nevoie de o strategie mai bună, spuse Elionor. V-am zis doar că ar fi trebuit să mergem toţi să colectăm Relicva.

— Şi să ne lăsăm Reperul fără apărare?

Finley clătină din cap.

— Era prea riscant, mai ales după ce s-a întâmplat cu Gavin Grieve.

— Nu mă deranjează să rămân eu aici, interveni Carbry.

Băiatul adusese nişte note din cercetările familiei sale pe masă şi le răsfoia încetişor.

— Ultimul Darrow a câştigat turnirul retrăgându-se strategic în Reperul lor până când ultimii campioni s-au omorât unii pe alţii...

— Adică s-a ascuns, sublinie Elionor. Eşti mai puternic decât strămoşul tău, da? Cu săgeţile-antice, poţi doborî pe oricine dintr-o singură lovitură. Nu înţeleg de ce n-ai folosit vraja în cazul lui Gavin.

Carbry îşi mângâie cu degetul mare inelul masiv, o nestemată cu o tăietură ovală distinctă.

— Nu eram sigur că va funcţiona, şopti el. M-am temut de repercusiuni.

Elionor îşi dădu ochii peste cap.

— Unchiul Arthur se laudă de ani întregi că poţi face vrăji cu dispozitive mnemonice, iar alea au clasă opt. Eşti perfect apt pentru asta.

— Voi sunteţi rude? întrebă Briony.

— Verişori, răspunse Carbry. Tatăl ei e fratele mamei mele. A luat numele de Payne când s-a măritat. Apoi Carbry se aplecă şi şopti: Elionor e blondă naturală.

— Te *voi* blestema! se răsti Elionor, deşi părea mai degrabă iritată decât furioasă. Ar trebui să încetezi cu grijile tale în privinţa vrăjilor. Eu şi Finley ţi-am promis că te vom proteja.

Briony simți un fior de groază când își aminti ce mărturisise Finley în timpul conversației lor. Că acești oameni, pe care îi trata ca pe niște prieteni, erau cei pe care îi considera și cel mai ușor de ucis. Dar oare ea ar fi fost mai puțin nemiloasă în acest turnir dacă familia ei ar fi ales-o în locul lui Innes? Știa răspunsul, iar strategia și-o cunoștea foarte bine. Să cucerească Turnul. Să se alieze cu Isobel, dacă reușea. Să-i încolțească și să-i distrugă pe ceilalți, unul câte unul.

Apoi, să-și înjunghie cea mai bună prietenă pe la spate. Gândul i se păruse dintotdeauna îndepărtat, un adevăr incomod pe care-l ținea ascuns bine. Acum îi venea să vomite numai când se gândea la asta.

Dacă Finley îi observase privirea iscoditoare, atunci probabil că o ignora dinadins.

— Recunosc că am calculat greșit, spuse băiatul. Nu ne putem permite ca adversarii noștri să-și mai însușească și alte Relicve. Trebuie să fim mai agresivi. Data viitoare când mai cade una, mergem toți să o luăm.

— Cred că ar trebui să acționăm *acum*, se opuse Elionor. Așteptăm de o săptămână și deja avem o Relicvă. Gavin nu are. Am putea să-l doborâm.

Finley se uită la Briony. Fata înțelese – pe drumul de întoarcere, discutaseră despre necesitatea de a dovedi ce se petrece, înainte să-și prezinte teoria aliaților săi. Dar, pentru asta, aveau nevoie de încă o Relicvă și trebuiau să afle cu ce Reper face pereche. Briony nu putea uni Sabia cu Peștera atâta vreme cât Alistair se afla în ea. Niciunul dintre ei nu voia să moară aiurea.

Elionor mai ales i-ar fi cerut o dovadă în sprijinul teoriei ei. Prin urmare, trebuia să aibă răbdare, oricât de mult o chinuia așteptarea. Până când avea să cadă următoarea Relicvă. Până când Elionor avea să învețe să aibă mai multă încredere în ea.

— Gavin aproape că ne-a înfrânt pe terenul nostru! rosti repezit Briony. Nu-mi pasă că e un Grieve. Reprezintă o amenințare serioasă, iar asta înseamnă să așteptăm și să respectăm planul.

— Sunt de acord, încuviință Carbry.

— Prin urmare, trei dintre noi votează pentru planul de față? întrebă Briony.

Elionor se încruntă.

— Am venit aici pentru a ne lupta. Să nu uităm!

— Așa e, zise Finley iute. Și *știi* foarte bine cât de mult te apreciez. Însă pun pariu că notele lui Carbry susțin că nimeni nu a câștigat turnirul doar atacând, fără să cumpănească bine.

— De fapt... a existat un Thorburn acum 160 de ani...

Finley se uită urât la Carbry, care amuți. Lui Briony îi amintea de Innes în acel moment. De vremurile în care o repezea fără milă ori de câte ori sora ei devenea mult prea entuziasmată în privința cercetărilor. Durerea îi sfâșie inima.

— Atunci, e stabilit, rosti Finley ferm.

Briony rămase surprinsă de cât de mult îi plăcea ideea ca ei patru să rezolve situația turnirului împreună. Finley deja trecuse de partea ei. Poate nu îi va fi foarte greu să-i convingă și pe ceilalți să i se alăture.

Dacă reușesc să-i fac să-mi spună poveștile lor, dacă putem recupera o altă Relicvă, chiar vom putea testa teoria, se gândi Briony, uitându-se la aliații săi. *Nu am nevoie decât de mai mult timp.*

O imagine îi veni brusc în minte. Innes, zăcând pe pământ, inconștientă. Și felul în care degetul retezat al surorii ei îi picase în palmă. Osul care sclipea la margini când smulsese inelul campionului. Avea să se asigure că sacrificiul meritase. Nu avea incotro.

ISOBEL MACASLAN

La fel ca Reperele, Relicvele vin cu avantaje și dezavantaje unice. De pildă, Mantia te protejează de orice rănire, dar te împiedică să folosești magia de apărare.

O tradiție a tragediei

ISOBEL SE TREZI ÎN MIEZ DE NOAPTE CU ALISTAIR APLECAT peste ea. Țipă și strânse la piept tricoul folosit pe post de pătură, de parcă acesta ar fi putut s-o protejeze de o moarte oribilă.

Însă, în loc s-o ucidă, Alistair îi trânti rucsacul în poală.

— E a ta. Ia-o!

Băiatul era palid. Mai palid decât de obicei. Brațul stâng îi atârna moale pe lângă corp, plin de julituri și de vânătăi.

Isobel trase bănuitoare de fermoarul rucsacului, convinsă că e un soi de păcăleală. Înăuntru, găsi ceva fin, mătăsos și alb, dar abia când scoase obiectul își dădu seama ce ține în mână.

— Mantia? întrebă ea uluită.

Nu înțelegea ce se petrece.

— Ea însăși, rosti el sec. E invincibilă și îți aparține.

Alistair se duse la biroul său, unde căută, printre cristalele îngrămădite, o anumită nestemată vrăjită. Apoi se sprijini de un perete, strânse din buze și începu să-și vindece brațul. Isobel văzu că băiatul își rupsese mâna.

De ce i-ar fi dat Alistair, la mila căruia era, ceva ce îi submina toată puterea pe care o avea asupra ei? Cu Mantia, Isobel urma să fie protejată împotriva tuturor vrăjilor și blestemelor cu magie obișnuită, inclusiv ale lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea încet.

Băiatul se cutremură.

— A trebuit să mă lupt cu Thorburn și cu Blair pentru ea. Dar am învins.

— Și ei...?

Inima i se strânse când se gândi la Briony. Nici măcar nu își dăduse seama că acum aceasta lucra cu Finley, deși n-ar fi trebuit s-o surprindă.

Alistair clătină din cap.

— Nu, nu i-am ucis.

Dar băiatul părea zguduit, și clar fusese rănit.

De dragul ei.

— De ce-ai făcut-o?

Oricât de mult încerca, Isobel nu se putea obișnui să-l vadă rănit și tremurând, când acum câteva ore aproape că o omorâse.

— Fiindcă urăsc felul în care mă privești! se răsti el. De parcă aș fi un monstru.

— Și nu ești?

Isobel descoperise că Alistair nu era invulnerabil și că își construise imaginea de dragon. Exact cum o voia.

— Evident, nu sunt un monstru prea reușit, răspunse el, întinzându-se după o altă nestemată, fiindcă pe prima o golise deja.

Neștiind ce să răspundă, Isobel trase Mantia peste ea și îi închise cele trei catarame fermecate. Fără îndoială, cataramele pulsau, luminate în roșul magiei înalte. Încordarea din umeri i se mai diminuă pentru prima dată de când își pierduse puterile. Cu ea, se afla în siguranță. Era cel mai prețios dar pe care îl primise vreodată.

Când Alistair termină, se prăbuși fără o vorbă pe grămada de haine de pe podeaua cavernei.

— Poți să te culci în pat, spuse el.

— Mulțumesc!

Părea la fel de dezgustător ca podeaua, dar cel puțin era mai comod. Isobel se strecură în așternuturile roase de molii și îl urmări cum își face pernă dintr-un pulover.

Tăcerea se prelungi atât de mult, încât își auzea inima bubuindu-i în piept. Fusese mai ușor să-și petreacă timpul cu el atunci când credea că seducerea lui face parte din strategia el. Deoarece, cu fiecare atingere, cu fiecare privire intensă, observase și alte lucruri la el în afara cruzimii, lucruri pe care se străduise să le ignore.

Alistair *era* deștept. Chiar dacă avusese nevoie de pregătirea ei în domeniul creării vrăjilor, el îi pusese numai întrebări potrivite și vedea rapid modelul din detaliile ei. Când venea vorba de studiu, Alistair se dovedea exagerat de disciplinat – adesea se așeza dimineața să prepare vrăji și rămânea acolo ore în șir, până când propria ei minte obosea peste măsură. Îi plăceau ochii lui, întunecați și cenușii. Genul de ochi meniți să fie admirați în lumina lumânărilor.

Trebuia să-şi schimbe părerea despre el. Trebuia să-şi schimbe părerea despre tot.

— Ce suntem noi acum? întrebă ea.

Alistair lăsă să treacă mult timp înainte să răspundă:

— Campioni.

Un mod mai amabil de a zice duşmani.

— Am avut o înţelegere.

Isobel îl ajuta să-şi pregătească vrăji şi blesteme noi, iar Alistair o ajuta să-şi recapete puterile. Dar el deja îşi riscase viaţa să-i aducă Mantia, iar ea nu ceruse aşa ceva.

— Îmi pare rău că te-am speriat mai devreme! Acum, că ai asta, poţi pleca oricând doreşti.

Însă Isobel nu considera plecarea o mişcare înţeleaptă. Ştia deja că Darrow, Payne şi Blair formaseră o alianţă. Dacă Alistair o înfruntase şi pe Briony în seara asta însemna că şi ea li se alăturase celorlalţi. Chiar dacă îşi recăpăta puterile, avea mai multe şanse să înfrângă un grup de patru în cadrul unei alianţe. Doi impotriva altor patru cu greu se putea numi un meci gata câştigat, dar ea şi Alistair erau mai puternici decât toţi la un loc.

— Ar trebui să fim aliaţi, îi spuse Isobel.

— Alianţele doar amână inevitabilul.

— Dar patru împotriva unuia e sinucidere curată.

— Ei bine, şi dacă am fi amândoi, tot sinucidere se cheamă, atâta vreme cât numai eu pot să lupt.

— Nu va fi aşa. Nu şi dacă îmi primesc puterile înapoi.

De parcă va fi simplu. De parcă nu-şi petrecuse ultima săptămână agonizând şi întrebându-se ce mersese prost cu îmbrăţişarea-secerătorului.

Alistair se ridică în capul oaselor şi se întoarse spre ea. Lui Isobel i se opri răsuflarea din cauza privirii lui intense. Acum, că avea Mantia, amândoi erau pe picior de egalitate. Cumva însă, încă se simţea dezechilibrată.

— Dacă greşeşti, ai putea muri.

— Voi muri dacă nu-mi recapăt puterile, sublinie ea. Mantia nu mă poate proteja la infinit.

— Nici măcar nu ştii de ce nu au mers lucrurile.

— Sacrificiul e de vină. Sunt sigură. Sau măcar destul de sigură.

Alistair sări în picioare.

— Dacă ai avea Oglinda, ai primi răspunsul. Ai şti cu certitudine.

Isobel căzu pe gânduri, întrigată. Oglinda era una dintre cele cinci Relicve care urmau să cadă. Îi oferea utilizatorului său

răspunsuri la trei întrebări, precum și abilitatea de a-și spiona adversarii.

— Aș putea întreba care a fost greșeala mea, rosti gâtuit Isobel.

Se simți plină de speranță la gândul că avea să-și recapete puterile. Nu avea să mai fie nevoită să se ascundă în peștera asta respingătoare. Poate nu avea să se mai deteste atât pentru eroarea ei. Avea să coboare muntele din postura de campioană puternică și să...

Și să încerce să-i ucidă pe toți... să-i ucidă înainte să fie omorâtă de ei.

Înghiți în sec. În săptămâna care trecuse, se concentrase să-l convingă pe Alistair să nu o ucidă și lăsase deoparte motivele pentru care-și dorise să devină campioană în primul rând.

— Singura problemă..., începu Alistair cu privirea în altă parte, sprijinindu-se de piciorul patului.

Pânzele de păianjen atârnau chiar deasupra lui, formând o coroană ușor luminată de flacăra lumânării.

— ...mai sunt unsprezece săptămâni. O grămadă de timp în care să aștepți căderea Oglinzii. Alături de... mine.

Băiatul accentuase ultimul cuvânt, și Isobel își dădu seama că îl impresionase, în ciuda flirtului ei de fațadă. Părea aproape rănit.

Chiar dacă își ceruse iertare, chiar dacă îi dăruise Mantia, Alistair o terorizase. Ea nu trebuia să-și ceară scuze că-i rănise sentimentele când nu făcuse altceva decât să încerce să supraviețuiască.

Nimic altceva, își zise în sinea ei. *Un rol.*

Atunci, de ce se îmbujorase la gândul celor unsprezece săptămâni petrecute în Peșteră lângă el?

Abordând un ton nonșalant, spuse:

— Sper ca rebusul tău să reziste până la final.

El izbucni in hohote de râs, parcă pentru a-și elibera tensiunea acumulată.

— La cum treci tu prin el, am dubii serioase.

— Ceilalți campioni nu vor aștepta atât de mult, sublinie Isobel.

Isobel chiar se întreba de ce așteptaseră deja *atât* de mult.

— Peștera ocupă locul al doilea în topul celor mai puternice Repere...

— Dar, dacă unul dintre ei își însușește Coroana, atunci celelalte Repere vor fi slăbite. Sau, dacă Medalionul cade, acesta poate anula celelalte însușiri...

— Atunci, îi voi înfrânge, bine? rosti el fioros. Pentru asta m-am pregătit.

O fi fost Alistair deştept şi puternic, dar până şi el ar fi depăşit de o gaşcă de campioni înarmaţi cu Relicve.

Însă el părea încrezător, şi mai era şi un Lowe pe deasupra. Poate chiar se antrenase să depăşească orice situaţie.

— Pot să te întreb ceva? şopti Isobel.

— Sigur.

— Dintotdeauna ai vrut să fii campion?

— Da, răspunse el ferm.

— Ah!

Isobel strânse aşternutul în pumn, gândindu-se la tatăl ei. Poate că avusese dreptate. Poate Isobel chiar întorsese spatele moştenirii familiei sale.

— Ştiu că sună aiurea, zise el iute, interpretându-i greşit reacţia. Nu-ţi imagina că am aşteptat cu nerăbdare să-mi pun viaţa în pericol sau să m-apuc să omor oamenii. Însă...

Glasul i se îngroşă.

— Toată viaţa ni s-a spus că nimic altceva nu contează. Că toţi trebuie să ne jucăm rolul.

— Te referi la tine şi la fratele tău? Era cu tine la Coţofana, nu-i aşa?

Preţ de o clipă, ceva întunecat îi umbri trăsăturile, şi fata se temu că îl supărase cumva.

— Nu trebuie să... Am fost băgăcioasă.

— Nu, nu-i nimic.

Isobel nu putu să-şi ia ochii de la mărul lui Adam care ieşea in evidenţă atunci când băiatul înghiţea.

— Dar tu? Deoarece ai fost numită campioană atât de devreme, presupun că ţi-ai dorit, nu? Să fii faimoasă, etc., adăugă el cu voce înăbuşită.

Fata râse amar, amintindu-şi ziua în care fusese abordată de un jurnalist, pe când se ducea la şcoală. Felul în care se simţise îngreţoşată când el o numise campioană. Felul în care Briony zâmbise. Chiar şi după un an, amintirile păreau proaspete şi crude.

— Totul a fost o greşeală, zise ea tremurând. N-am cerut să fiu o celebritate. Dacă n-ar fi fost...

Cea mai bună prietenă a ei. Familia ei. Dar nu voia să despice firul în patru.

— În fine, nu trebuia să fie aşa.

— Aşadar, nu ai vrut să fii campioană?

Vocea lui Alistair sună surprinzător de blândă.

— Nu, răspunse ea, chiar dacă părea că admite ceva oribil. N-am vrut. Eu... nici acum nu vreau. Uneori, când închid ochii, pretind

că nimic nu e real. Şi că sunt acasă, în pat.

În camera pe care Isobel o distrusese din cauza unei vrăji, doar pentru că fusese furioasă şi speriată.

Brusc, lumânările din încăpere se stinseră, aruncându-i într-o beznă totală. Îi luă o secundă să-şi dea seama că el le stinsese cu o vrajă, de dragul ei. Ca să nu vadă unde se află. Dar încă îi simţea mirosul – izul putred şi umed, de mucegai, al pereţilor peşterii.

— Vrei să ştii ceva amuzant? întrebă el. Dacă aş avea de ales între a sta aici sau a merge acasă, aş alege să rămân aici. Cu tine.

Lui Isobel nu i se păru nimic amuzant, şi zeci de întrebări despre familia Lowe i se adunară pe vârful limbii. Oare zvonurilor diabolice care circulau prin Ilvernath în legătură cu ei erau adevărate?

Însă, in loc să-şi vâre nasul în treburile lor, spuse:

— Nu trebuie să dormi pe podea. Ştiu că e incomod.

— Cred că îţi datorez mai mult decât o noapte pe podea.

— Ţi-ai rupt mâna in seara asta. Chiar dacă ai vindecat-o, o să fie ţeapănă. Nu vreau ca aliatul meu să fie rănit.

Isobel ştia că, după cât flirtase cu el înainte, orice fel de invitaţie va fi greşit interpretată. Mai ales într-un pat cu puţin spaţiu între ei, învăluiţi de întuneric.

Dar nu era nimic greşit în faptul că stomacul i se umplu de fluturi când simţi mişcarea saltelei odată ce se aşeză şi el. După ce Alistair se întinse lângă ea, o trecu un fior fierbinte din cap până-n picioare.

Nimic bun nu avea să iasă din situaţia asta.

Doar era vorba de Alistair Lowe, îşi aminti fata. Cel pe care toată lumea îl declarase cel mai puternic rival. Băiatul despre care o avertizase mama ei.

După ce îi măcelăreau pe ceilalţi campioni – printre care se afla şi cea mai bună prietenă a ei –, nu aveau să mai rămână decât ei doi. Poate peste câteva luni. Poate peste câteva zile. Acolo urma să ducă alianţa într-un final. Nu la un sărut furat în întuneric, nu la un cadou nepreţuit dăruit fără să-l fi cerut.

La un duel.

Revenind cu picioarele pe pământ, Isobel îi întoarse spatele. Trecură mai multe minute, dar Alistair nu se mişcă. Fata nici măcar nu era sigură că el nu adormise.

— Spune-mi o poveste cu monştri! şopti ea.

Băiatul se foi, apoi, somnoros, murmură:

— Ai auzit vreodată de târâtorii-nopţii?

— Nu.

— Sunt atraşi de locuri întunecate, deoarece trupurile lor sunt făcute din umbre.

Isobel observă bezna totală din jurul lor şi se adânci şi mai mult sub pături.

— Nu pot vedea în noapte mai bine decât tine, dar ochii lor ard la cea mai mică rază de lumină. Şi asta caută – ochi. Ochi noi, care să nu ia foc ziua şi pe care îi pot scoate ca să-i înlocuiască pe ai lor. În felul acesta, se pot ospăta afară.

Groaza lui Isobel se mai micşoră şi temerile reale le înlocuiră pe cele închipuite. Când adormi, nu visă moartea lui Briony. Nu visă ce-ar fi simţit dacă l-ar fi sărutat pe Alistair sau dacă l-ar fi blestemat. Visă spaime ce i se părură de nedepăşit.

GAVIN GRIEVE

Una dintre cele mai timpurii amintiri ale mele are legătură cu familia mea care paria că propriul nostru campion urma să moară primul. Aveau dreptate.

O tradiție a tragediei

Rănile căpătate la Mânăstire avură nevoie de o săptămână să se vindece. Gavin nu-şi mai simţea corpul ca fiind al lui, căci acesta nu se mai comporta în feluri pe care să le recunoască. Îşi ascunse inelele în sertarul unei comode şi dormi câteva zile, asudând puternic din cauza febrei, până când deveni suficient de lucid ca să se simtă paranoic.

Când se întremă cât de cât, lăsă în urmă protecţia Castelului şi porni să traverseze şesurile. Drumul i se păru că durează un secol fără o vrajă de-aici-până-acolo, dar nu mai voia să irosească şi mai multă magie fără să fie absolut necesar. Nu până când nu găsea o cale prin care să-şi împiedice inelele pentru vrăji să-l sece de forţa vitală.

Nu avea niciun sens să meargă spre Ilvernath. Niciun campion nu putea intra în oraş în timpul turnirului. Vălul Sângeriu avea un ochi chiar în centru, deasupra Stâlpului Campionilor, care le bloca accesul în oraş – aşa cum bloca accesul orăşenilor pe teritoriul lor. Nimeni nu putea să plece sau să intre în timpul celor câteva luni în care se desfăşura turnirul, o realitate pe care familia câştigătoare obişnuia să o şteargă din amintirile localnicilor imediat ce se termina totul.

Dar, după ce Gavin folosise o ascuns-de-ochii-lumii ca să treacă prin scuturile Mânăstirii, îşi dăduse seama că noua lui putere nu se purta potrivit regulilor normale ale magiei. Aşadar, poate aceasta era o regulă pe care reuşea să o încalce.

Abia dacă trecuse de bariera care separa terenul turnirului, că restul Ilvernath-ului apăru în raza sa vizuală, printre copaci. Un zid

translucid ce pulsa cu magie înaltă roşie – Vălul Sângeriu interior. De aproape, era relativ frumos, cu scânteile cărămizii ce se uneau în spirale ca o pictură în ulei strălucitor.

Gavin aruncă o ascuns-de-ochii-lumii şi corpul lui dispăru la fel ca la Mânăstire. O secundă mai târziu, braţul începu să-l doară când inelul se reumplu.

Simţindu-se curajos până la nesăbuinţă, Gavin întinse mâna spre văl. Când degetele lui atinseră magia înaltă, aceasta i se păru de o textură neobişnuită, precum argila. Strânse palma în jurul ei, ca într-un experiment, şi magia înaltă îi permise s-o înşface şi s-o tragă într-o parte.

Pentru prima dată după şapte zile, se simţi iarăşi puternic.

Sfâşie cu unghiile bariera până când căscă un gol mare în ea, apoi – câte un braţ şi un picior în acelaşi timp – se strecură prin ea. Se împiedică, dar îşi recăpătă echilibrul pe trotuarul de pe partea cealaltă. Nici nu apucă bine să admire oraşul despre care crezuse că nu-l va mai vedea vreodată, când zări un grup de oameni strânşi la marginea barierei. Blitul unui aparat foto îi confirmă bănuielile – reporteri.

Îl cuprinse un val de panică, dar, mulţumită vrăjii, reporterii se uitară direct prin el. Continuară să se holbeze, fără să aibă habar că un campion îi privea de la cinci metri.

— Mă găsesc la faţa locului, în infamul Ilvernath, rosti un jurnalist adresându-se unei camere de filmat. Ştiu că telespectatorii noştri ard de nerăbdare să primească veşti, dar, până acum, săptămâna s-a scurs fără nicio schimbare în cadrul turnirului. Vălul Sângeriu rămâne la fel de roşu, iar corespondenţii noştri de la Stâlpul Campionilor ne transmit că încă nu a fost tăiat niciun nume din Măcelul Şapte.

Vulturi. Gavin îi ignoră şi cercetă gaura făcută în barieră. Folosindu-şi ambele mâini, îi apucă marginile şi le lipi. Magia înaltă refăcu ţesătura mistică. Nu putea risca să lase o intrare prin care oamenii să pătrundă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea erau nişte reporteri în prima linie a turnirului.

Nici nu trebuia să fie posibil. Dar dacă putea să modifice însuşi materialul turnirului, ei bine, Gavin se întrebă ce altceva îi mai stătea în puteri. Inspiră adânc şi porni hotărât pe drumul ce ducea în Ilvernath. Clădirile se înălţau ca nişte siluete oglindite de stacojiul întunecat al cerului. Venise seara, şi cei mai mulţi locuitori ai Ilvernath-ului se retrăseseră pe la casele lor sau în camerele de hotel. Puţinele chipuri întâlnite nu-l observară mulţumită vrăjii de

camuflare, deşi asta nu-i împiedica să arunce priviri îngrijorate în direcţia lui.

Străbătu străzile pavate până când găsi magazinul de blesteme MacTavish. Era închis, dar îşi lipi faţa de vitrină şi îl depistă pe Reid înăuntru, aplecat peste o placă pentru vrăji şi concentrat asupra muncii sale.

Gavin renunţă la vrajă şi ciocăni la uşă.

Reid îşi ridică privirea şi se uită direct în ochii lui, dar nu păru deloc şocat să-l vadă, ceea ce îl tulbură pe Gavin.

— Grieve, rosti alene Reid după ce îl lăsă să intre.

Gavîn se încruntă.

— Trebuie să vorbim.

— Tatuajul funcţionează dacă ai reuşit să intri în oraş.

— Aşadar, ştiai. Ce altceva mai pot face? întrebă el din ce în ce mai frustrat. Magia mea a luat-o razna şi o să mă omoare în ritmul ăsta.

— Mi-ai cerut ajutorul, răspunse Reid pe un ton aproape plictisit. Ţi l-am dat. Eram amândoi acolo.

— Dar nu mi-ai zis că va face *aşa ceva*! se răsti Gavin, suflecându-şi mâneca.

Întregul braţ îi pulsa acum în nuanţe scârboase, verzi şi vineţii. Magia se împletea strâns cu venele de la încheietură până la umăr, muşchii şi tendoanele se umflaseră, iar nisipul strâns la fundul busolei ocupa deja un sfert din spaţiul total. Vindecarea rănilor provocate de blestemele lui Elionor Payne îl costase mai multă magie – mai multă viaţă – decât voia să admită.

Reid încremeni o clipă, holbându-se la braţul lui Gavin.

— Ţi-am transformat trupul într-un vas ca să extragi magie brută puternică. Credeai că folosirea ei o să fie amuzantă? Nu degeaba e un tabu.

— Nu-mi pasă de asta! rosti Gavin brusc. Ai zis că magia vitală îmi va reumple automat inelele pentru vrăji, dar nu şi că nu o voi putea opri. Nu am cum s-o folosesc de mai multe ori, fiindcă voi leşina.

— M-am întrebat dacă se va întâmpla aşa ceva. Bănuiesc că, odată ce începi să extragi propria forţă vitală ca să-ţi alimentezi vrăjile, e greu să o opreşti.

— Ai face bine să-mi spui că există o soluţie!

Reid îi aruncă o privire compătimitoare.

— Ai încercat… să nu porţi inelele?

— Să par complet jalnic într-o luptă?

— Jalnic e mai bine decât mort.

— Nu, jalnicul *duce* la moarte.

Gavin se încruntă.

— De ce nu m-ai avertizat?

— Ai fi refuzat blestemul dacă aș fi făcut-o?

Gavin cugetă o vreme.

Adevărul era că venise la magazinul lui MacTavish din disperare. Ar fi fost de acord cu orice. Nu exista un preț prea mare. Nicio limită pe care să n-o treacă.

— Nu, răspunse răgușit. Aș fi făcut-o oricum.

Reid zâmbi superior, dar și ușor întristat.

— Atunci, de ce te plângi?

Clepsidra pulsă dureros pe umărul lui Gavin. Nu avea un răspuns. În schimb, alese să mai pună o întrebare:

— Cum e posibil să fiu aici?

— Nu sunt sigur, răspunse Reid. Dar presupun că datorită faptului că lucrezi cu ceva care nu e nici magie obișnuită și nici magie înaltă, iar blestemul turnirului nu știe cum să procedeze cu tine. Îi încalci toate regulile.

Gavin căzu pe gânduri. Încă era derutat în privința felului in care el interferase cu regulile turnirului. Nimic nu părea consecvent. Reușise să-și însușească un Reper; își scrijelise numele pe Stâlp și primise inelul campionului. Dar putea vorbi și cu alții, nu numai cu adversarii. Putea să treacă prin barieră.

Pe toți dracii! Putea să treacă prin barieră!

— Crezi că mi s-ar permite să fug? îl întrebă Reid. Adică, pur și simplu să părăsesc turnirul?

Nu-i venise niciodată în minte ideea că ar exista o cale de ieșire din situația asta. Frânturile de speranță din el îi provocară suferință – nici măcar nu le bănuise existența. Uitase cum să simtă că în viitorul lui putea exista și altceva, nu numai vărsare de sânge.

— Nu este exclus, rosti Reid cu grijă. Dar, dacă a funcționat, nu m-ar mira să ți se confiște locul din turnir și apoi... păi, farmecul să aleagă pe altcineva.

Gavin își înăbuși speranța. Nu mai rămânea decât un singur Grieve eligibil pentru turnir: fratele lui mai mic. Nu-și dorise el să fie campion, dar nici nu voia ca Fergus să moară în locul lui.

— Și-atunci, ce sens au toate astea? murmură, simțindu-se ca un idiot că îndrăznise să nădăjduiască. Magia mea e mai puternică, sigur, dar am mai puțină decât oricine.

— Ai venit aici pentru că nu voiai să fii ca restul familiei tale. Nu asta e ideea?

Cuvintele tânărului îi reamintiră lui Gavin motivul pentru care făcuse schimbul. Să devină suficient de puternic ca să aibă o șansă în timpul luptei. Iar dacă asta însemna să-și înghită mândria și să fie atent la folosirea inelelor, așa să fie. Ceilalți campioni nu puteau râde de el dacă erau morți.

Nu mai avea de ce să zăbovească aici. Trase adânc aer în piept și se răsuci pe călcâie să plece, însă, la fel ca ultima oară când îl vizitase pe Reid, îi atrase atenția același șir de inele de pe rafturi. Acum nu i se mai păreau asemănătoare, ci *familiare*. Era sigur că zărise unul dintre inelele MacTavish în turnir, dar nu reuși să-și aducă aminte cui îi aparținea.

— N-ai ajutat și alți campioni, nu? întrebă el brusc, întor-cându-se.

Reid își ridică privirea spre el.

— Pe niciun campion care a venit la mine.

Își alesese vorbele cu mare atenție. Poate pentru că Reid își aminti că Gavin avea cu el o vrajă a adevărului, chiar dacă nu voia să-și irosească magia cu ea. Și nici nu prea merita să insiste. Însă Gavin se încredea în instinctul său. Și instinctul îi spunea că se petrece ceva ciudat.

— Bine, spuse Gavin, dându-și silința să copieze zâmbetul amenințător al lui Alistair Lowe. Acum, că știu că te pot vizita... presupun că voi profita din nou de asta.

Zâmbetul lui Reid se dovedi la fel de prefăcut.

— Abia aștept!

După ce Gavin trecu prin barieră și porni înapoi spre Castel, irosind iarăși putere prețioasă pentru ascuns-de-ochii-lumii, nu reuși să scape de senzația că Reid îl studia de fapt, în loc să-l ajute. Ca pe un șobolan în cușcă.

Pesemne creatorul de blesteme și reporterii adunați în afara Vălului Săugeriu uu se deosebeau prin nimic.

BRIONY THORBURN

Turnirul a dat greș o singură dată, când mai mulți campioni s-au evitat între ei timp de trei luni. Prin urmare, au pierit toți. Șapte campioni morți. Spre deosebire de celelalte turniruri, moartea lor nu a însemnat nimic – magia înaltă pentru care se luptaseră nu a mai putut fi accesată de nicio familie până la căderea următorului Văl Sângeriu.

O tradiție a tragediei

Briony Thorburn încerca să mestereasca o extra-încărcătură.

Stătea în mijlocul curții, privind cu intensitate la placa pentru vrăji întinsă pe masa din fier. Așteptarea următoarei Relicve devenea chinuitoare, iar reîncărcarea arsenalului de nestemate vrăjite rămăsese singura ei distracție reală. Nu adusese aproape niciun farmec în turnir și, deși Finley și Carbry fuseseră destul de amabili să-i împrumute câteva, avea nevoie de mai multe.

Din fericire, Mânăstirea venea cu o cantitate decentă de nestemate goale. Ar fi fost și mai bine dacă Briony s-ar fi dovedit și o creatoare de vrăji talentată. Punctul ei forte consta în felul în care folosea vrăjile – suferise mult la școală, în timpul lecțiilor, doar pentru că știa că aici nu va fi nevoită să le creeze.

— Bine, bine! bombăni ea, aranjând componentele vrăjii în vârfurile heptagramei.

Puțin mușchi, niște pietre, un băț de chibrit ars, o gâză moartă, un șurub, un flacon cu apă de ploaie și o așchie de lemn pietrificat. Instrucțiunile pentru vrajă se aflau lângă ea, mâzgălite pe o foaie de hârtie. Briony crease cu succes vrăji de clasă trei sau patru, dar îi trebuiau unele de atac, mai puternice. Extra-încărcătura de clasă șapte i-ar fi completat frumos arsenalul – era un blestem care le-ar fi provocat țintelor ei un șoc electric nesuferit, lăsându-le neajutorate și, de bună seamă, și ușor amețite. Numai că ultimele trei încercări se transformaseră în eșecuri mizerabile, după cum o

arătau nestematele crăpate de pe masă. Mâna o durea de la sângele vărsat din palma ei ca să finalizeze blestemul.

Nu-i mai rămăsese decât o sticluță de magie brută. De data asta, trebuia să meargă.

Privirea îi rătăci spre hârtiile împrăștiate în capătul îndepărtat al mesei. Carbry le lăsase acolo și se dusese să mănânce. Era o hartă a Ilvernath-ului cu o grămadă de note pe ea, cu marginile țintuite de mai multe cărți groase și vechi de când lumea. El și Elionor discutaseră despre strategia necesară pătrunderii în Castel, de vreme ce locul îi aparținea acum lui Gavin Grieve.

Gândindu-se la Elionor, își aminti că instrucțiunile pentru extra-încărcătură le primise de la ea și că fata se pricepea *de minune* la meșterirea vrăjilor. Briony o urmărise atent în ultima săptămână. I se păruse la fel de bună ca Isobel.

Se încruntă și se uită din nou la heptagramă, la nestemată și la restul de magie. Apoi își înghiți mândria și plecă să ceară ajutor.

*

— Firește că nu funcționează.

Elionor se așeză pe scaunul lui Briony și începu să manevreze componentele vrăjii.

— Încerci să faci o vrajă de clasă șapte, corect?

— Da.

Briony stătea în dreptul talmeș-balmeșului lăsat de Carbry pe masă, încercând să nu se simtă luată peste picior.

— Componentele sale nu sunt corecte. Ai nevoie de ace de pin în loc de mușchi și, după aceea, le rearanjezi așa, spuse fata, sucind ingredientele pe placa pentru vrăji. Poftim! continuă ea, încuviințând din cap.

— Ah! exclamă Briony, simțindu-se ca o nătângă pentru că nu reușea să descifreze expresia de pe chipul lui Elionor. Mulțumesc!

— Ți-ai fi putut da și tu seama dacă citeai instrucțiunile cu atenție. Ai irosit trei flacoane de magie brută.

— Îmi pare rău, zise Briony îmbujorată, dar nu trebuie să fii așa rea cu mine! Carbry greșește tot timpul, și nu te superi pe el...

— Fiindcă el e un copil, o întrerupse ferm Elionor. Te-am văzut cum te-ai luptat cu Gavin. Poți să arunci orice fel de vrajă, dar ar trebui să înțelegi și cum se face echipamentul dacă vrei să-l folosești corespunzător. Nu totul se reduce la fermecarea adversarilor.

Ieșirea agresivă a fetei o surprinse pe Briony.

— Mă complimentezi sau mă insulți?

— Las-o baltă! Mă ocup eu.

Elionor aranjă ingredientele în cele șapte puncte ale heptagramei, după care așeză nestemata vrăjită în centru, dând din cap satisfăcută.

— Precizie în toate, murmură Elionor, și pietrele prețioase de la urechi sclipiră.

Briony simți că fata vorbea cu sine. Nu voia ca Elionor să facă asta pentru ea, dar se părea că nu are de ales.

Oftă și aruncă o privire spre hârtiile lui Carbry. Harta Ilvernath-ului flutura în briza serii, așa că o netezi ușor.

Briony încremeni.

Mai văzuse hărțile Reperelor, desigur. Ca toți campionii. Dar cu Stâlpul Campionilor în centru, ca aici...

Fata privi placa pentru vrăji, unde Elionor extrăgea magia brută din flacon. Ingredientele erau așezate frumos în colțuri. Brusc, înțelese totul dintr-un foc. Nu-i veni să creadă că nu văzuse până atunci cum stau lucrurile.

— E o placă pentru vrăji, șopti ea. Întregul turnir este o placă pentru vrăji gigantică.

Elionor își ridică ochii și se încruntă.

— Poftim?

Briony nu-și dăduse seama că vorbise cu voce tare. Cât cugetase ea, Elionor aproape terminase de meșterit blestemul. Piatra pentru extra-încărcătură, un cristal alb simplu, strălucea plină cu magie acum.

— Eu... Nimic, adăugă ea iute.

Elionor o privi pe sub gene.

— Nu mi-a sunat a nimic, zise ea, întinzându-se spre mâna lui Briony. Poftim! Trebuie să-i dai niște sânge.

Păru mult prea fericită când o tăie în palmă. Încă o rană dureroasă lângă cele pe care și le făcuse singură.

Briony se simți cuprinsă de tulburare când își bandajă crestătura proaspătă. Elionor nu se încredea în ea. Știa asta. Avea nevoie de dovezi ca să spere că va reuși să o atragă de partea ei.

Dar... Elionor știa multe despre crearea vrăjilor. Și deja presimțea că adversara sa nu va renunța prea ușor, nu fără o explicație solidă.

Briony luă harta turnirului și o întinse lângă placă.

— Uită-te aici! Placa și terenul turnirului sunt structurate exact la fel. O heptagramă..., completă ea, arătând spre Repere. Și o nestemată vrăjită chiar în centru.

Briony își lipi degetul de Stâlpul Campionilor.

Elionor se holbă la hartă și la placă, apoi ridică privirea spre Briony.

— Păi, da. Familia mea e la curent cu treaba asta de secole. Structura de bază a blestemului se repetă pe tot terenul turnirului. Fiindcă e un blestem. Mă îngrijorează faptul că nu știai.

— Normal că știu de blestem! se răsti Briony.

— Atunci, care e treaba?

— Ideea e că ai nevoie de mai multe, nu numai de o placă și de o piatră ca să creezi un blestem. Ai nevoie de ingrediente și de un sacrificiu. Noi reprezentăm sacrificiul, evident.

Briony ridică o rămurică și o fiutură emfatic prin aer.

— Avem și ingredientele.

Elionor se încruntă.

— Ingredientele unui blestem nu au cum să reziste în zonă timp de sute de ani. E ridicol.

— Atunci, cum îți explici Relicvele?

Elionor se îndreptă de spate și făcu ochii mari. Pentru prima dată, Briony simți că e considerată o parteneră și nu doar o prezență iritantă.

— Dar... ingredientele trebuie puse într-o ordine specifică pentru ca o vrajă să funcționeze, șopti ea.

Briony se întinse și luă extra-încărcătura. Familia ei avea o grămadă de vrăji bune, așa că simți imediat că blestemul era excelent meșterit.

— Păi, au o ordine specifică, răspunse ea. Relicvele sunt perechi ale anumitor Repere. Familia ta nu are o poveste despre asta? A mea are. Și a lui Finley.

— Așadar, el știe, rosti sec Elionor. Mă refer la... teoriile tale.

— Da, știe. Dar nu contează. Nu înțelegi ce înseamnă? Doar știi cum să creezi vrăji. Știi că singura modalitate de a rupe un blestem este să distrugi fiecare bucată din el. Dacă punem ingredientele corecte în colțurile heptagramei, putem face asta.

Elionor se ținea strâns de marginea mesei. Briony știa că fata nu o crede și că momentul ei vulnerabil de mai devreme se risipise.

— Tu nici măcar nu ești în stare să creezi o extra-încărcătură de clasă șapte. Ce te face să crezi că ai putea să rupi un blestem care rezistă de secole?

— Nu știu dacă pot, replică Briony. Dar trebuie să încerc. Nu ai vrea să salvăm pe toată lumea?

— N-am nevoie să fiu salvată.

Pe chipul lui Elionor se citea frustrarea. Briony simți o greutate aparte în cuvintele ei, de parcă nu le rostea pentru prima dată.

— Noi, campionii, am înțeles ce sacrificăm când ne-am scrijelit numele pe Stâlp. Din câte văd, tu n-ai priceput nimic.

— Ba *am priceput*.

Briony se gândi din nou la inelul campionului de pe degetul ei și la ce făcuse ca să-l obțină. Elionor o exclusese din start când spusese „noi, campionii", dar Briony își câștigase dreptul de a fi aici. Încă își risca viața. Își merita statutul de campioană.

— Am renunțat la tot ca să-i iau locul surorii mele. Nu pentru că vreau să câștig. Ci pentru că sunt dispusă să-mi pun viața la bătaie ca să-i salvez pe ceilalți.

— Atunci, pune-ți viața ta la bătaie, nu pe-a noastră!

Elionor își întinse mâinile în lateral, arătând spre curtea din jurul lor.

— N-am chef de idealismul și de teoriile tale improvizate ca să-mi otrăvești alianța.

— Alianța ta? întrebă Briony cumplit de enervată. Alianța ta e o capcană mortală. Nu faceți altceva decât să-i scoateți pe ceilalți din joc, după care cel mai puternic dintre voi îi va omorî pe ceilalți doi.

— Crezi că eu nu știu asta? pufni Elionor. Planul lui Finley este străveziu, dar nu-mi pasă. E și planul meu. Talentul meu la creat vrăji e mai mare decât al lui. Fără Sabia aia, pot să-l înfrâng și pe el, și pe Carbry. Mai ales când voi avea propria Relicvă.

— Planul lui Finley s-a schimbat! se răsti Briony. El mă crede. Iar dacă lucrăm toți împreună, dacă ne împărtășim poveștile familiilor, chiar am putea să-i punem punct acestei nenorociri.

Însă Elionor clătină din cap.

— Pur și simplu amâni inevitabilul. Șase dintre noi vor muri. Unul va trăi. Dacă nu poți accepta asta, atunci nu ar trebui să fii aici.

Briony înșfăcă iar harta și i-o flutură drept în față.

— Lui Carbry chiar îi pasă. De ce nu vorbești cu el? De ce nu supunem la vot?

Elionor plesni harta cu mâna, aruncând-o într-o parte.

— Nu *îi* vom da speranțe deșarte.

Briony se simțea pregătită să se ducă să le spună și celorlalți, când o lumină roșie acoperi masa. Fetele se răsuciră brusc în direcția stâlpului și urmăriră în tăcere cum cea de-a șasea stea brăzda piatra antică într-o linie dreaptă.

Lui Briony aproape că îi sări inima din piept. Cea de-a șasea stea era Relicva *ei*. Oglinda.

Perfect! Destinul își spunea cuvântul. Sosise vremea să le arate tuturor că ea *era* eroina acestei povești.

— Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt, rosti Briony. Dar vom pune mâna pe Relicva aceasta. Iar atunci îți voi dovedi că te-ai înșelat.

ALISTAIR LOWE

Fericirea veşnică a unui copil este coşmarul unui monstru.

O tradiţie a tragediei

ÎN SEARA ÎN CARE CEA DE-A ŞASEA STEA A STÂLPULUI STRĂLUCI roşie, Alistair nu simţi decât dezamăgire.

Trecuse încă o săptămână de când îi dăruise Mantia lui Isobel şi, în întunericul Peşterii, timpul reuşise să treacă neobservat, marcat doar de reducerea proviziilor de mâncare procesată.

Iar acum, Oglinda cădea exact aşa cum sperase.

Însă Alistair, dintr-o pornire nebunească şi egoistă, ar fi renunţat la ea pentru o noapte în plus cu Isobel. Ca să poată continua să pretindă că povestea de groază în care se aflau nu le aparţinea.

— Nu trebuie să vii, îi spuse el când o văzu că-şi pune tenişii murdari de noroi.

— Ba bine că nu! se împotrivi Isobel. Nu te mai las de capul tău. Toţi campionii îşi vor dori Oglinda. Cea mai bună strategie a noastră este să vin şi eu şi să fiu prima care o atinge.

Alistair ştia asta. Repetaseră strategia de multe ori, dar lui tot nu-i plăcea. Poate că Isobel era protejată împotriva maglei obişnuite când purta Mantia, dar Sabia lui Blair folosea magie înaltă.

Afară, vântul urla cu forţă, făcând să zbârnâie farmecele de apărare ale Peşterii. Alistair simţi un fior pe şira spinării şi, ca întotdeauna, se îndreptă spre intrare. Trebuia să se asigure că scuturile lui rezistă. Trebuia să verifice…

Isobel îi strânse umărul şi el tresări.

— Să nu îndrăzneşti să pleci fără mine!

— Nici n-aveam de gând. Dar promite-mi un lucru: dacă dăm de necaz, fugi! Orice-ar fi.

Un amestec de tristeţe şi de îndârjire trecu pe chipul ei, şi băiatul observă, pentru prima dată de când Isobel sosise la Peşteră, că mâinile ei străluceau datorită inelelor purtate.

— Nu mai pot fugi. Am nevoie de Oglindă.

Fără ea, Isobel cel mai probabil avea să se sinucidă încercând să-şi recapete puterile, iar asta urma să le submineze toate celelalte planuri pe care le puseseră la punct în ultima săptămână.

— Eşti în regulă? întrebă ea brusc. Eşti mai sensibil decât de obicei şi nu ai prea dormit.

— Niciodată nu m-am simţit mai bine.

Alistair porni cu paşi mari spre ieşirea din Peşteră, unde Vălul Sângeriu păta întunericul nopţii în nuanţe de un cărămiziu-aprins. De la înălţimea la care se afla, putea să zărească Ilvernath-ul în depărtare.

Pe neaşteptate, totul i se păru important. Statutul de campion, magia înaltă a familiei sale, aprobarea bunicii lui.

Mama lui îl rugase să se asigure că fratele său nu murise degeaba, dar greutatea morţii lui apăsa pe umerii *ei*, nu ai lui. Când îl omorâse pe Hendry, îşi pierduse ambii fii.

Tocmai de aceea, imediat ce Isobel îşi primea magia înapoi şi ei rămâneau ultimii doi campioni, Alistair avea să se asigure că ea o să câştige „duelul" lor. Nu mai avea de ce să se întoarcă în Ilvernath. Însă ea avea.

Steaua căzătoare brăzdă cerul, îndreptându-se spre pădure.

Cei doi coborâră muntele fără să scoată o vorbă şi se strecurară printre copaci. Noaptea era liniştită şi răcoroasă şi, deşi octombrie transformase frunzele într-o mare de culori vii, autumnale, ei şi restul peisajului purtau stacojiu.

Băiatul se minună văzând cât de aspru arăta totul luminat de Vălul Sângeriu. Mâinile îi căzură pe lângă corp, vlăguite. Până şi trăsăturile fine ale lui Isobel se ascuţiseră, iar albul ochilor devenise opac şi rozaliu.

— De ce te-ai oprit? întrebă Isobel.

— Fiindcă pare să cadă în zona asta.

Alistair arătă spre dâra de pe cer, asemănătoare cu coada unei comete, chiar deasupra lor.

— Acum, aşteptăm.

Băiatul aruncă mai multe vrăji în împrejurimi ca să înăbuşe sunetul vocilor lor şi să îi protejeze împotriva blestemelor de la mare distanţă. Chiar dacă ei ajunseseră primii, ceilalţi campioni urmau să apară curând.

O bufniţă ţipă în spatele lui şi, instinctiv, Alistair lansă o darul-ghilotinei. O ramură se rupse dintr-un copac din apropiere şi căzu în iarbă, fără sunet, mulţumită scuturilor lui. Se răsuci pe călcâie, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Al, rosti ferm Isobel.

Fără să-şi dea seama, fata folosise numele de alint cu care obişnuia să-l strige fratele lui. I se puse o ghează în piept, un sentiment deloc binevenit, când el nu-şi dorea decât ca inima lui să nu mai bată deloc.

Înţelegând că nu exista nicio ameninţare, se dădu un pas în spate ca să se sprijine de un copac. Căzut pe gânduri, se împiedică de o rădăcină şi alunecă. Se prinse de o creangă, înjurând de mama focului.

— La ce te gândeşti? întrebă Isobel pe un ton plin de îngrijorare.

— Tu la ce crezi că mă gândesc? se răsti el. Ceilalţi ar putea sosi în orice moment.

Alistair căută prin colecţia sa de vrăji mai multe farmece de apărare, dar, chiar şi cu opt, zece sau *douăzeci*, Sabia tot putea să treacă prin ele. Îl înfruntase deja pe Blair, dar asta nu însemna…

— Îţi trebuie ceva care să-ţi distragă atenţia, zise Isobel.

— Chiar *nu* e momentul pentru aşa ceva.

— Bine! M-am exprimat greşit. Ai nevoie de relaxare.

Fata se apropie de el, forţându-l să se lipească de un copac. Inima lui bătea şi mai tare.

— Patru litere. Un simbol matematic. Gândeşte-te rapid!

Alistair îşi stoarse creierii să găsească răspunsul. De obicei, făcea rebus când se plictisea sau când nu avea altceva mai bun la care să se gândească. Dar acum, miile de gânduri îl împiedicau să se concentreze. Mirosul de bujori al parfumului ei. Faptul că nu mai mersese niciodată în pădure cu altcineva în afara fratelui său. Felul în care se simţea expus, în ciuda tuturor farmecelor. Vulnerabil. Neputincios.

— Putere? sugeră Alistair, perfect conştient că răspunsul lui nu avea niciun sens.

Fata surâse ironic.

— Un răspuns tipic pentru un Alistair Lowe! Eu mă refeream la „egal". Nu-mi poţi citi gândurile, aşa cum nici eu nu ţi le pot citi pe ale tale.

Slavă Domnului! îşi zise Alistair în sinea lui, cercetând lacom conturul buzelor, al gâtului şi al taliei ei prin întuneric. Era sigur că fata ar fi urlat el dacă i-ar fi putut intra în minte. Dacă ar fi aflat ce părere are despre ea. Dacă ar fi văzut că vrea să renunţe.

— Totul e pe punctul de a deveni real, nu? întrebă ea pe un ton blând.

Relicvele cădeau la întâmplare, în orice moment, într-o ordine aleatorie, şi chiar dacă Isobel avea nevoie disperată de a doua

Relicvă, Alistair interpreta căderea ei rapidă drept ghinion. Nu avea la dispoziție decât acest timp limitat, care nu îi ajungea să o facă pe Isobel să-l placă după ce el o înfricoșase atâta vreme. Și să-și dea seama cine este el fără poveștile cu monștri. Fără fratele lui.

— Așa e, încuviință Alistair.

— Ai o expresie nefirească, rosti Isobel îngrijorată.

Alistair își încleștă pumnul.

— De criminal?

— Nu, de data asta nu, murmură ea.

Băiatul înghiți în sec, știind că, dacă totul se schimba în noaptea asta, era posibil să nu mai aibă nicio șansă.

— Îmi pare sincer rău pentru cum m-am... pentru cine sunt!

— Îmi place mai mult cine ești decât cel care pretinzi că ești.

Isobel se întinse și îl luă de mână, împletindu-și degetele cu ale lui. Alistair nu știa dacă fata continuă să se joace cu el. Nu credea, și oricum nu-i mai păsa. După aproape o veșnicie, senzația de speranță îi umplu pieptul.

Logica îi spuse că e o idee îngrozitoare, periculoasă. Chiar și cu vrăjile de protecție din jurul lor, nu aveau cum să fie invincibili.

Buzele fetei se apropiară de ale lui. Cu mâna liberă, Isobel îi înconjură gâtul și își trecu degetele prin buclele negre din dreptul urechii.

Într-un război al logicii și al răutății, răutatea învingea întotdeauna. Așa că Alistair își lăsă mâna să alunece în jos, pe spatele ei, și o trase mai aproape. Singurele reguli ale turnirului se concentrau pe victorie și pe moarte, dar tot i se păru că încalcă una.

Poc! O rămurică plesni undeva, în spatele lor, iar Alistair se întoarse, protejând-o pe Isobel. Ramurile din jur se mișcau odată cu vântul straniu, amenințător.

— Ai auzit și tu? șuieră el.

Isobel încuviință și își lipi un deget de buze.

Încremeniră amândoi câteva secunde. Auziră pașii ce striveau frunzele moarte. Alistair înghiți în sec.

— Știm că ești acolo! strigă o voce, și Alistair îl recunoscu pe Blair.

O lumină difuză, fantomatică, străluci printre copaci. Se iviră două siluete, fiecare cu o lanternă. Blair căra și Sabia, cu care sfâșia aerul de parcă și-ar fi croit drum prin hățișuri. Panica îi tăie răsuflarea lui Alistair. Exact de asta se temuse. Că va...

Sabia îi lovi farmecele, care se rupseră cu un zgomot infernal. Alistair se forță să-și lase mâinile pe lângă corp. Datorită Mantiei,

Isobel se putea ascunde de oricine. Aşadar, trebuia să le dea impresia că e singur.

— Ia te uită cine-a ieşit din vizuina lui! mârâi Payne spre el. Ar fi trebuit să accepţi oferta noastră când ai avut şansa. Suntem mai puternici decât ai crezut tu.

— De ce nu poartă Mantia? întrebă Blair grav.

Elionor îşi mijì privirea. Cercetă poienița, şi Alistair o auzi pe Isobel cum îşi ţine răsuflarea.

— Aşadar, ţi-ai făcut un aliat până la urmă, zise ea.

Blair se holbă spre el.

— Isobel? Ea e...

— Habar n-am despre ce vorbeşti, interveni Alistair, încercând să-şi păstreze vocea calmă, în ciuda panicii care-i cuprinsese inima. Lucrez singur.

Blair îşi îndreptă lanterna spre ei, făcându-l pe Alistair să-şi ferească privirea.

— Mantia nu-ţi camuflează umbra, Isobel.

Alistair înjură printre dinţi. Trecuse cu vederea acest detaliu.

Elionor râmji.

— Nu eşti atât de înspăimântător, i se adresă ea lui Alistair. Fata continuă apoi, spre umbra lui Isobel: Iar tu nu eşti atât de isteaţă. Cel puţin, nu destul ca să păstrezi atenţia reporterilor.

Alistair nu voia ca Isobel să fie atrasă în acest conflict. Se aplecă spre ea şi îi şopti:

— O să le distrag atenţia. Tu du-te după Oglindă imediat ce atinge pământul!

Isobel îşi lăsă mâna în jos, dar şovăi în loc să o ia la goană prin pădure.

Alistair n-avea de gând s-o lase să-şi rateze singura şansă de a-şi recăpăta magia, nu de dragul lui. O împinse într-o parte şi aruncă o răsuflarea-dragonului.

Când flăcările devastatoare ţâşniră, Isobel porni în sfârşit la drum prin întuneric.

Alistair se simţi uşurat. Poate ea avea să reuşească să pună mâna pe Oglindă. Poate avea să se ascundă. Pentru el nu conta decât ca ea să fie în siguranţă.

Blair se răsuci ca să se ia după ea, dar Alistair aruncă o vrajă blocadă-în-forţă. Un amestec de rădăcini erupse la suprafaţă, împiedicându-l pe Finley să înainteze.

Elionor gemu şi lansă alt blestem spre Lowe, care reuşi să îl respingă cu o altă piele-de-rechin, distrusă rapid de Blair.

— O laşi să scape?

Elionor avansă, aruncând blestemele unul după altul. Alistair aproape că rămăsese fără vrăji de apărare.

— Cât de *nobil* din partea ta!

Nu-i stătea în fire să fie nobil. Cu trei săptămâni în urmă, dacă ar fi aflat cât de nefirească va fi purtarea lui, ar fi rămas şocat. Toată viaţa crezuse că mătuşa Alphina fusese copleşită de oroarea turnirului, aşa că îşi jurase să devină prea crud şi prea monstruos ca să simtă vinovăţia.

Acum înţelegea. Cea mai mare oroare era întoarcerea acasă, unde cei dragi nu te mai aşteptau.

Poate că proaspăt găsita noblețe urma să-i aducă şi sfârşitul.

Însă nu voia să moară aici, nu încă. Poate Isobel avea să-şi recapete puterile în noaptea asta şi totul se va schimba. Dacă reuşeau să se descurce până la finalul turnirului, dacă ei doi rămâneau ultimii, atunci urmau să aibă şi timp la dispoziţie. Atât mai spera. Şi pentru asta lupta.

Alistair strânse din dinţi când Sabia îi zdrobi şi ultima vrajă de apărare. Resturile blestemelor folosite de el zăceau împrăştiate pretutindeni, dar Payne şi Blair păreau neafectaţi. Asudaţi, zgâriaţi şi arşi, dar pe picioarele lor.

— Recunoaşte! spuse Blair, înaintând, iar în spatele lui Elionor zâmbi răutăcios. De data asta n-ai cum să câştigi. Aliaţii noştri vor ajunge la Relicvă înaintea lui Isobel.

Cât se poate de adevărat, dar Alistair mai trimise un blestem – foamea-pădurii. Copacii din jurul lor se aplecară, crengile lor întinzându-se spre ei ca nişte mâini. Nu era un atac mortal, ci unul iritant şi consumator de timp. În vreme ce Blair hăcuia ramurile cu Sabia şi Payne le respingea cu un scut, Alistair se întoarse şi fugi printre copaci în direcţia opusă locului unde urma să cadă Oglinda – în doar câteva minute.

Voia să-i atragă cât mai departe de Isobel, dar nu fugi mult. După o jumătate de kilometru, se ciocni de un copac.

— Rahat! bombăni, strângându-şi genunchiul lovit.

Ar fi trebuit să cunoască necazurile aduse de noblețe.

Era prea întuneric ca să vadă clar, dar orice lumină i-ar fi alertat pe ceilalţi doi campioni. Făcu un pas în faţă şi durerea îi sfâşie coloana vertebrală. Se împiedică şi gemu.

Cineva izbucni în râs în spatele lui, un sunet înalt şi copilăros. Alistair se răsuci pe călcâie, cu mâinile ridicate, chiar când Elionor ieşi de după un mărăcine. Sângele i se scurgea pe obraz din locul în care ramurile îi tăiaseră pielea. Băiatul se strâmbă când îşi lăsă

greutatea pe piciorul rănit. Condiția fizică nu-i permitea să fugă, așa că nu-i mai rămânea decât să se lupte.

Probabil că Elionor intuise și ea ceva, pentru că surâse larg și spuse:

— Aș putea să mă joc așa toată noaptea.

Alistair își ținu răsuflarea cât îl aștepta pe Blair să apară, dar nu se întâmplă nimic. Pesemne se dusese după Isobel. Când se gândi la Sabia lui Finley, simți un gol în stomac.

Alistair încercă să găsească o modalitate prin care s-o copleșească pe Elionor. Mai avea disponibile câteva blesteme mai puternice, dar nu foarte multe.

Băiatul lansă mușcătura-himerei, pe care fata îl respinse cu unul dintre nenumăratele ei scuturi de clasă inaltă. Atunci, el aruncă o răsuflarea-dragonului, urmată de privirea-baziliscului. Întunericul din jurul lor se trezi la viață cu fulgere strălucitoare de lumină. Unul dintre blestemele lui reuși să-i sfâșie scutul, înfigându-și colții în gâtul ei până când fata țipă. Unul dintre blestemele ei îi lovi genunchiul ca un ciocan și, chiar și peste propriul urlet, *auzi* sunetul osului zdrobit.

Alistair se prăbuși. Durerea intensă îi provocă un delir și se chinui să se ridice în picioare când ea se apropie. Următorul blestem pe care îl lansă își rată ținta și lăsă o gaură arsă pe margini în miezul unui copac. Elionor îi râse în față.

— Care sunt ultimele tale cuvinte? îl întrebă.

Alistair nu mai avea nimic de spus. Nu mai avea nici vrăji, nici blesteme și nici planuri.

Cu excepția unuia.

Sacrificiul-mielului.

Își încleștă pumnul, simțindu-i puterea ce curgea prin inel. Mai bine să moară, decât să se folosească de moartea fratelui său. Nu avea să ucidă pe nimeni doar ca să supraviețuiască.

Poate că merita să fie numit nobil.

— Termină odată! rosti el epuizat.

Elionor își luă avânt. Alistair îi lovi ușor brațul ca s-o blocheze, dar imediat durerea îi sfârtecă măruntaiele. Privi în jos și descoperi o pată roșie care i se întindea în jos, pe abdomen, acolo unde îl nimerise blestemul. Tuși și scuipă sânge.

— Întotdeauna mi-am dorit să fie eu cea care te omoară, rosti Elionor cu îngâmfare.

Alistair își duse mâna la abdomen. Palma îi era fierbinte și umedă din cauza sângelui. Cu cealaltă mână, se ținea de stejarul de

lângă el. Își înfipse unghiile în scoarța lui aspră ca să-și stăpânească durerea.

Tremurând, își verifică buzunarul unde ascunsese câteva nestemate pentru vindecare, dar Elionor îl trânti la pământ. Băiatul gemu când capul i se izbi de solul noroios.

Chiar și amețit din cauza sângelui pierdut, Alistair nu rămăsese fără trucuri. În timp ce ea îngenunche lângă el, cercetându-i hainele să-i găsească rezerva de nestemate, el își scoase ușor inelul cu sacrificiul-mielului și îl strecură în mâneca puloverului.

Apoi, cu o ultimă răsuflare gâtuită, închise ochii și se lăsă biruit de moleșeală.

Simți cum Payne îi smulge și ultimul inel de pe deget. După ce termină, fata își ridică privirea și șopti:

— Roagă-mă frumos!

Elionor era o ticăloasă mai mare decât el.

Când băiatul nu răspunse, ea râse.

— Din câte văd, poveștile alea despre tine au fost simple baliverne, nu?

Fata îi verifică pulsul, iar în sufletul lui Alistair se strecură panica.

O bubuitură puternică răsună dincolo de copaci. Căzuse Oglinda... Foarte aproape. Strânsoarea de pe mâna lui slăbi. După un moment de ezitare, Elionor se ridică în picioare și fugi.

După ce ea dispăru, Alistair se simți în siguranță și răsuflă ușurat. Adversara lui ratase șansa de a-i face de petrecanie, dar neglijența ei nu avea să-l împiedice să sângereze în continuare. Stomacul continua să îl doară violent, și lumea căpătase un miros iute și metalic.

Mai avea nestemate vrăjite în Peșteră. Dacă izbutea să ajungă până acolo...

Sprijinit în coate, se chinui să se târască prin noroi spre singura lui posibilitate de a supraviețui, însă țipă de durere. Se prăbuși in iarbă, cu răsuflarea tăiată.

Când pleoapele începură să-i cadă, fratele lui se așeză lângă el, cenușiu ca o floare uscată.

— Știam că o să te găsesc în pădure.

Alistair nu simți niciun șoc la vederea lui Hendry, chiar dacă acesta era doar o simplă halucinație. Dimpotrivă, răsuflă ușurat. Își lăsă capul pe spate, ca și cum s-ar fi sprijinit de o pernă, nu de pământ, scuturându-se parcă de povara unui coșmar.

— Nu există un alt loc mai bun să mor, bălmăji el amețit.

Hendry se uită spre cerul cărămiziu al nopții.

— Nu cred că a venit clipa să te odihnești.

Alistair îl contrazise. Nu merita să mai trăiască. Nu după ce eșuase să-l protejeze pe Hendry.

— Și tu? îl întrebă Alistair.

Hendry purta aceleași haine pe care le îmbrăcase când fuseseră la Coțofana, deși nuanța cenușie a pielii lui îl făcea să arate fantomatic în comparație cu griul-cărbune al tricoului cu mânecă scurtă.

— Ești încă aici? Sau te-ai dus?

— Dacă m-aș fi dus, cum aș mai putea să stau de vorbă cu tine?

Alistair ar fi vrut să se încrunte – detesta să i se răspundă la o întrebare cu altă întrebare –, dar își pierdea cunoștința puțin câte puțin. Când se întinse spre mâna fratelui său, degetele lui se împletiră cu tulpinile unui rug.

ISOBEL MACASLAN

Nu m-a atras niciodată ideea de a fi campion, dar în copilărie obişnuiam să am coşmaruri din cauza asta. Din cauza numelui scrijelit în piatră şi apoi tăiat cu o linie. Din cauza cerului roşu implacabil. Din cauza unei morţi violente.

O tradiţie a tragediei

ISOBEL SPRINTA PRINTRE COPACI.

Trecură cinci, zece, cincisprezece minute, timp în care cercetă cerul, urmărind apropierea stelei. Îi era imposibil să ghicească unde va ateriza in pădure. Se ghemui sub ramuri şi ascultă atentă ca să-i audă pe Finley şi pe Elionor, dar nu auzi decât greieri.

E mai puternic decât ei, se gândi ea agitată. *Şi i-a mai înfruntat o dată.*

Un bubuit puternic răsună prin toată pădurea când Oglinda atinse pământul, nu departe de locul unde se ascundea ea. Alergă într-acolo, apoi se opri brusc la marginea poieniţei, unde Oglinda plutea în centru. Era mică, având un mâner din aur frumos decorat, gravat cu trei nestemate, iar dacă Isobel ar mai fi avut puteri, ar fi văzut că străluceşte cu roşul tipic al magiei înalte.

Chiar in timp ce se pregătea să alerge spre ea, o altă siluetă intră în luminiş.

Elionor Payne.

Trebuie s-o învingi! urlă Isobel în sinea ei. Însă o altă întrebare o umplu de groază. *Ce s-a întâmplat cu Alistair şi cu Finley?*

Isobel îngheţă. Elionor n-o vedea – nu numai că Mantia o camufla complet, cu excepţia umbrei sale, dar adversara ei se concentra strict asupra Oglinzii. Când Elionor se apropie, Isobel observă pete întunecate pe hainele ei şi un lichid cărămiziu pe piele. Sânge. Iar din felul în care păşea fata, era clar că nu ea se rănise.

Alistair.

Isobel încercă să se convingă că greşeşte, că ar putea fi sângele lui Finley, dar ştia că Alistair n-ar fi lăsat-o pe Elionor să plece după Oglindă decât dacă n-ar fi avut de ales. Iar acum, *ea* avea de ales: să uite de el şi să înşface Relicva sau să-l salveze aşa cum şi el încercase s-o salveze.

Isobel o luă la goană. Nu spre Oglindă, ci departe de ea, înapoi, la Alistair.

Când simţi că se apropie suficient, încetini pasul şi scrută pădurea deasă şi întunecată, dorindu-şi să mai aibă magie ca să poată lumîna locul. Se lăsă o tăcere rău prevestitoare, întreruptă doar de cântecul greierilor.

— Al? şopti ea. Al?

Se împiedică de o rădăcină şi se întinse să se prindă de cel mai apropiat copac. Când se răsuci, îşi dădu seama că nu e vorba de o rădăcînă.

Ci de un corp.

Alistair se prăbuşise la baza unui stejar şi capul îi atârna într-o parte. Nu se mişca. Pielea lui albă devenise de-a dreptul lividă. Îşi ţinea mâna lipită de abdomen, şi Isobel pricepu că e rănit, exact aşa cum se temuse. Alistair o protejase. Îi înfruntase pe ceilalţi campioni ca să-i asigure Mantia, iar ea îl recompensase abandonându-l, lăsându-l să fie rănit ori poate chiar ucis.

— Te rog să nu fii mort! şopti ea.

Căzu în genunchi lângă el şi îi săltă capul. Băiatul ţinea ochii închişi. Îi căută pulsul.

— Te rog să nu mori, Al!

Isobel îi strânse mâna. Alistair se strâmbă şi mormăi ceva ininteligibîl.

— Ce e? întrebă ea răguşit, uşurată că el încă avea putere să comunice.

— Sânge, rosti el. Ai nevoie… de sânge.

Alistair îşi ridică mâna. Palma lui era acoperită cu o peliculă de lichid roşu. Inima ei se umplu de groază. Blestemul sau arma care-l lovise îi pătrunsese adânc in zona stomacului.

— Spune-mi că a fost vorba de un blestem şi nu de Sabie! îi ceru ea.

Dacă îl rănise Sabia, nicio magie nu-l mai putea vindeca.

Alistair tuşi.

— Un blestem. De clasă… opt, cel puţin.

Isobel nici măcar nu ştiuse că Elionor e capabilă să lanseze un blestem de clasă opt. Pesemne toate şiretlicurile alea ieftine făcute

de ea ca să primească atenția mass-mediei chiar își arătaseră roadele. O fi fost plăcut pentru ea.

Isobel își scotoci buzunarele și scoase toate nestematele pe care le avea. Le adusese în caz că-și recăpăta puterile înainte să se întoarcă în Peșteră.

— Uite! Probabil unele sunt și vindecătoare.

Fata îi vârî o turmalină în mână, dorindu-și să-i poată simți magia.

— Cred că asta...

— Nu-ți face griji pentru mine, folosește sângele!

Isobel era aproape sigură că sacrificiul ruinase îmbrățișarea-secerătorului. Însă un sacrificiu de sânge putea însemna sute de lucruri, nu neapărat *asta*. Nu trebuia să fie un cadou oferit de cineva care nu prea mai avea ceva de oferit, o persoană pe care Isobel o dorea și de care îl păsa mai mult decât ar fi trebuit. Dacă se înșela, riscurile erau mortale.

Poate totuși Alistair *avea* dreptate. Poate asta era singura ei șansă.

Dar nu-i mai păsa. Sigur exista o cale prin care să se salveze, fără a-l condamna pe el la moarte.

— Hai să ne ocupăm mai târziu de puterile mele! spuse ea, vârându-i și mai multe nestemate in mână. Trebuie să te vindeci...

— N-am cum, rosti el, lăsând pietrele prețioase să-i cadă din palmă. Nu pot...

Isobel nu știa dacă să-l creadă sau nu. Într-adevăr, aruncarea unei vrăji cerea concentrare perfectă, dar Alistair avea talent în domeniul ăsta – genial chiar. Bănuia că băiatul se încăpățânează în încercarea de-a o salva.

— Grăbește-te!

Alistair deschise un ochi, dar se strâmbă, de parcă l-ar fi durut și să clipească.

— Încă te caută.

Pe *ea*. Nu pe el. Adversarii credeau că Alistair nu mai e.

Fata își apăsă palmele peste rana lui, dorindu-și cu disperare să fi învățat mai multe despre primul ajutor, dar el o împinse într-o parte.

— Un blestem de clasă zece cere un sacrificiu mare, zise el serios, apoi tuși din nou și un firicel de sânge i se scurse pe bărbie.

— N-ai de unde să știi.

— Sunt conștient că n-ai reușit să ajungi la Oglindă. Altfel... n-ai mai fi aici.

— Nici vorbă! Mă jur, dacă nu te vindeci naibii chiar în secunda asta, o să... o să...

Însă când Isobel dădu să-i ofere nestematele vrăjite a treia oară, observă că mâna lui atârna moale. Leşinase.

— Nu, nu! strigă ea frenetic.

Fiindcă ea nu-l putea vindeca, Alistair urma să moară.

Isobel simţi realitatea, aşa cum simţise mâna tatălui ei strângându-i umărul. Răspunsese de nenumărate ori în timpul interviurilor cu privire la aşteptările legate de turnir. Totuşi, pe parcursul anului, ideea turnirului i se păruse îndepărtată. Până şi ultimele două săptămâni parcă trecuseră învăluite în ceaţa densă a unui vis.

Acum, totul era real. Frigul nopţii. Genunchii ei lipiţi de bolovani şi de solul umed. Senzaţia de alertă la orice mişcare printre copaci, la cel mai slab foşnet al frunzelor sau al tufişurilor. Mirosul toamnei, al sângelui şi al propriei sudori. Nuanţa cărămizie a tuturor lucrurilor, de parcă teroarea din ea acoperise lumea.

Agitată, îşi vârî mâna în rucsac şi scoase placa pentru vrăji.

— Eşti fericit acum, rivalul meu cel de toată jena? rosti ea gâtuit, cu ochii plini de lacrimi. Mai bine ai spera să mor, fiindcă, dacă o să te vindec, te voi tortura în feluri pe care nici mintea ta sucită nu şi le poate imaginal

Isobel se repezi să-şi taie o şuviţă de păr, apoi aranjă crizantema uscată şi celelalte ingrediente pe heptagramă, iar la mijloc plasă cuarţul. Mâinile îi tremurau la fiecare mişcare, amintindu-şi dezastrul din ziua când încercase prima dată. Gustul de sânge închipuit îi umplu gura.

Înăbuşindu-şi senzaţia de vomă, îşi înmuie două degete în rana lui Alistair şi mânji placa.

Închise ochii strâns, pe de-o parte ca să se concentreze şi pe de altă parte ca să evite să se uite la el. Nu-l mai auzea respirând. Cu cât aştepta mai mult, cu atât începea să simtă prezenţa magiei brute în jurul ei. Magia ascunsă în tufişuri îi gâdila ceafa.

După ce aşteptă suficient, se aplecă şi sărută placa pentru vrăji.

O senzaţie de arsură îi cuprinse ochii şi îşi înăbuşi un ţipăt, strângându-i şi mai tare. Parcă avea flăcări pe retină.

Reid o avertizase că încercarea de a-şi recăpăta puterile ar fi putut să o ucidă.

Durerea era foarte intensă. Începu să gâfâie tot mai tare şi se prăbuşi lângă Alistair, cu palmele lipite de ochii închişi.

După o vreme, care i se păru o eternitate, simţi un fior răcoros prin tot corpul. Când deschise ochii, văzu magia strălucind în

flacoanele răspândite prin iarbă. Văzu pulsul alb al luminii din fiecare nestemată, aşteptând-o.

Fără să se oprească pentru a-şi sărbători victoria, înşfăcă pietrele pentru vindecare şi sfâşie puloverul şi tricoul lui Alistair. Căscă gura uluită când zări rana. Carnea zdrobită şi expusă mustea de sânge. Ignorându-şi spaima, apăsă rana cu o mână, iar cu cealaltă strânse o atingerea-tămăduitorului.

O folosi o dată, de două ori, de trei ori, până când o goli complet de magie. Sângele încetă să mai curgă. Totuşi, rana nu se închise. Isobel trecu la următoarea nestemată.

Apoi, la următoarea.

— Haide, Al!

Următoarea.

Următoarea.

În final, rana se închise şi rotula fracturată se refăcu aproape integral, dar ea epuizase toate resursele, iar Alistair încă nu deschisese ochii. Ţinându-l de mână, Isobel îşi lipi obrazul de pieptul lui, ca să-i asculte inima. La început, nu auzi decât cântecul greierilor şi al bufniţelor. Apoi surprinse în sfârşit bătăile slabe, dar regulate, şi, din depărtare, paşi care se apropiau. Probabil că Finley şi Elionor se întorceau să termine şi cu ea definitiv.

— Şase litere, îi şopti lui Alistair. A îndura.

— A vieţui, îl auzi ea rostind răguşit.

Crezu că-şi închipuise, dar, când îşi ridică privirea, observă că băiatul deschisese ochii şi se uita la ea. Alistair răsufla cu greutate, dar zâmbea. Nu-l mai văzuse niciodată zâmbind altfel decât ameninţător.

— Bună, rivala mea! şopti el.

Paşii grăbiţi se auzeau tot mai aproape. Cu mâna liberă, Isobel se întinse după inelele ei, gata să înfrunte realitatea.

— La semnalul meu, îi spuse lui Alistair, fugi!

BRIONY THORBURN

Cel mai tânăr campion despre care știm că a câștigat turnirul este Callum Thorburn, în vârstă de paisprezece ani. Familia Thorburn consideră asta o realizare, când, în realitate, e o tragedie.

O tradiție a tragediei

Nu dispusese de timp ca să se pregătească atunci când începuse să cadă Relicva. Briony nu putea decât să spere că toți patru erau gata să pună în practică strategia la care lucraseră în ultima săptămână, în ciuda conflictului dintre ea și Elionor. Imediat ce a șasea stea străluci roșie, totul fiind oricum dat uitării – Briony plecase aproape imediat să recupereze Oglinda, iar ceilalți trei se apucaseră de propriile pregătiri.

Elionor și Finley plănuiau să-i înfrunte direct pe atacatorii ce veneau dinspre munți, în timp ce Carbry se îndrepta spre Castel ca să se ocupe de Gavin Grieve. Briony pornise direct spre Relicvă, dar aceasta nu cădea pe traiectoria așteptată. În loc să o ia spre șesuri, căzu în pădure, mai aproape de locul spre care porniseră Finley și Elionor.

Se apropie de zona în care arbuștii rari erau înlocuiți de copaci, încercând să urmeze lumina roșie. O vrajă mărește-pasul transformă distanța într-un sprint scurt. Oglinda nu se purta ca Sabia, care practic îi căzuse în poală, sau ca Mantia, ușor de urmărit. Știu sigur că se îndreaptă în direcția corectă abia când salva blestemului îi șuieră pe deasupra capului.

Tresări puternic, se dădu un pas înapoi și sălta unul dintre scuturile ieftine meșterite de ea, ținându-l bine cât dură vraja. Doi băieți se rostogoliră în luminișul de alături, încleștați într-o luptă corp la corp.

Îl recunoscu întâi pe Carbry. Buclele lui blonde erau năclăite de sudoare, iar pe chip i se putea citi concentrarea. Băiatul ridică o mână și săgețile sclipiră în aer.

BRIONY THORBURN

Cel mai tânăr campion despre care știm că a câștigat turnirul este Callum Thorburn, în vârstă de paisprezece ani. Familia Thorburn consideră asta o realizare, când, în realitate, e o tragedie.

O tradiție a tragediei

Nu dispusese de timp ca să se pregătească atunci când începuse să cadă Relicva. Briony nu putea decât să spere că toți patru erau gata să pună în practică strategia la care lucraseră în ultima săptămână, în ciuda conflictului dintre ea și Elionor. Imediat ce a șasea stea străluci roșie, totul fiind oricum dat uitării – Briony plecase aproape imediat să recupereze Oglinda, iar ceilalți trei se apucaseră de propriile pregătiri.

Elionor și Finley plănuiau să-i înfrunte direct pe atacatorii ce veneau dinspre munți, în timp ce Carbry se îndrepta spre Castel ca să se ocupe de Gavin Grieve. Briony pornise direct spre Relicvă, dar aceasta nu cădea pe traiectoria așteptată. În loc să o ia spre șesuri, căzu în pădure, mai aproape de locul spre care porniseră Finley și Elionor.

Se apropie de zona în care arbuștii rari erau înlocuiți de copaci, încercând să urmeze lumina roșie. O vrajă mărește-pasul transformă distanța într-un sprint scurt. Oglinda nu se purta ca Sabia, care practic îi căzuse în poală, sau ca Mantia, ușor de urmărit. Știu sigur că se îndreaptă în direcția corectă abia când salva blestemului îi șuieră pe deasupra capului.

Tresări puternic, se dădu un pas înapoi și sălta unul dintre scuturile ieftine meșterite de ea, ținându-l bine cât dură vraja. Doi băieți se rostogoliră în luminișul de alături, încleștați într-o luptă corp la corp.

Îl recunoscu întâi pe Carbry. Buclele lui blonde erau năclăite de sudoare, iar pe chip i se putea citi concentrarea. Băiatul ridică o mână și săgețile sclipiră în aer.

Până să-şi pună în practică ameninţarea, Gavin îşi dădu ochii peste cap şi invocă un blestem. Carbry îngheţă o secundă mai târziu, cu faţa schimonosită de un rictus furios. În lumina Vălului Sângeriu, părea de nerecunoscut, grotesc, cu dinţii pătaţi de un roz nefiresc.

Gavin se împletici din cauza unui val de durere. Carbry se scutură de efectele blestemului câteva momente mai târziu, apoi, profitând de ocazie, se avântă spre adversarul lui şi lansă o vrajă.

Aceasta îşi nimeri ţinta. Vrejuri de un verde-închis ţâşniră din tufişuri şi se răsuciră în jurul gleznelor lui Gavin, care căzu in genunchi, sufocându-se din cauza lor când acestea se înmulţiră brusc şi se înfăşurară strâns pe gâtul lui. Briony îşi dădu seama că trebuie să profite de ocazie. Băieţii nu-i acordau atenţie. Putea fugi înapoi în pădure, să caute Oglinda, cu speranţa deşartă că încă nu fusese găsită de ceilalţi campioni.

Dacă proceda aşa, Gavin Grieve urma să moară.

Nu simţea nicio responsabilitate pentru el, nici măcar nu-l cunoştea, dar credea în continuare că îl poate salva. Că îi poate salva pe toţi.

Aruncă o fragmente-de-oglindă. Vrejurile dispărură imediat ce le atînse magia. Gavin îşi duse mâînile la gât, chinuîndu-se să tragă aer în piept. Se holbă la ea, şocat, apoi fugi ca din puşcă în pădure, exact când Carbry se intoarse spre ea privînd-o acuzator. Firește că Gavin fugise – aşa ar fi făcut şi ea dacă i s-ar fi oferit şansa.

Totuşi, nu voia să-l rănească pe Carbry. Nu voia să rănească pe nimeni. Briony trase aer în piept.

— Te rog, nu mă sili să fac asta!

Somnul-fatal de pe degetul ei străluci cu putere, gata să acţioneze.

— Ştiu că ne putem înţelege. Dacă m-ai asculta…

— Nu! Te-am ascultat destul. Elionor are dreptate, această alianţa n-avea cum să ţină o veşnicie. Şi nu mă pot ascunde în Mânăstire până mor toţi ceilalţi.

Spaima din ochi, expresia lui încăpăţânată îi amintea mult de Innes atunci când o atacase.

Şi atunci folosise somnul-fatal. Numai că acum ezită.

Carbry, dimpotrivă.

Inelul oval pe care fata îl observase la Mânăstire începu să sclipească. Săgeţi uriaşe se formară în aerul din jurul lui, scânteînd ameninţător când se porniră spre ea.

Gâfâind panicată, Briony aruncâ o imagine-în-oglindă. Un zid strălucind de magie albă apăru în faţa ei când săgeţile porniră spre

ea. Acestea loviră cu putere, dar scutul rezistă și le absorbi magia. Sufletul îi fu cuprins de ușurare.

Și atunci vraja făcu exact lucrul pentru care fusese proiectată. Partea de farmec pe care Innes nu apucase să o termine când încerca să se apere de Briony.

Întoarse blestemul spre el.

Săgețile se formară din nou, numai că, de data asta, îndreptate spre Carbry. Briony le simți forța mai mare decât anticipase. Un blestem de clasă opt, iar ea era o vrăjitoare mai puternică decât Carbry.

Panica i se adună în piept când încercă să retragă farmecul. Prea târziu. Săgețile deja zburau peste luminiș.

Carbry abia dacă avu timp să respire înainte ca ele să-și atingă ținta. Brațele, picioarele și gâtul lui. Băiatul se prăbuși în genunchi și scoase cel mai oribil sunet auzit vreodată de Briony.

Un urlet care încremeni lumea. Un țipăt aspru, pătrunzător, de durere și disperare. Briony strigă oripilată când ultimele săgeți îi loviră fața. Carbry amuți brusc și căzu pe spate.

Briony se repezi spre el, apoi se ghemui și se uită la fața lui. Imaginea o îngrețoșă. Două săgeți îi ieșeau din ochi. O alta îl nimerise în mijlocul gâtului. Sângele se scurgea din rană și se aduna pe fața lui precum stropii de apă. Prea mult pentru ea. Prea mult. Se întinse neajutorată să-i prindă mâna mânjită de roșu și i-o strânse cât putu de tare.

— Îmi pare atât de rău! scânci ea. Carbry, îmi pare atât de rău…

— Spune-i…, bălmăji el răgușit, …iubesc…

Apoi băiatul amuți. Mâna i se înmuie într-a ei în timp ce îi privea chipul mutilat. Știu că băiatul murise când inelul de campion începu să sclipească intermitent, după care se dizolvă în fragmente de lumină roșie.

Îl omorâse. *Ea* îl omorâse. Și înțelese în acel moment îngrozitor că, oricât încercase să se pregătească pentru așa ceva, indiferent de ce îi spusese lui Finley, nu exista nimic eroic în uciderea cuiva.

— Hei!

Vocea lui Gavin răsună grav. Briony se întoarse și îl zări îngenuncheat lângă ea, întinzându-i mâna. I se păruse că glasul lui vine de departe.

— Trebuie să te ridici.

Fata își dădu seama că tremură din toate încheieturile. Crezuse că Gavin fugise, dar iată-l aici, privind-o cu îngrijorare. Poate era o capcană, dar chiar și-așa, era prea șocată ca să facă altceva decât să-i ia mâna și să se ridice.

Avea degetele lipicioase de sânge și de noroi. Trupul lui Carbry zăcea sub ochii ei, încremenit în agonie. Ea și Elionor îl încurajaseră să încerce acel blestem, să fie mai crud decât strămoșii lui. Destul de crud ca să ucidă.

Așa cum fusese antrenat. Ca ei toți, de altfel.

Briony își cuprinse umerii cu palmele.

— N-am mai ucis pe nimeni până acum.

— A fost blestemul lui.

Gavin îi arătă palma și, în ea, fata văzu inelul pe care-l purtase Carbry. Pătat de sânge, întocmai ca inelul de campion al lui Innes. Simți cum se învârte lumea cu ea când el continuă să vorbească:

— Vraja a fost foarte puternică. Te-ar fi omorât dacă n-ai fi oprit-o.

— Nu!

Cuvântul ieșise furios de pe buzele ei.

— Nu trebuia să omor pe nimeni. Trebuia să-i salvez pe toți.

Gavin se încruntă.

— Ai citit cumva niște reguli diferite?

Briony izbucni într-un râs isteric.

— Bine, atunci, omoară-mă! Haide! Încearcă și du-te după Relicva pe care o căutăm toți!

— M-am gândit și la asta. Dar n-are sens. Ceilalți campioni lucrează împreună. O alianță între noi ne-ar ajuta să supraviețuim nopții.

Înainte să apuce să răspundă, numele ei răsună de pe dealul din spatele lor:

— Briony!

Fata se răsuci pe călcâie. Finley Blair cobora dealul. Părea murdar, cu mâneca sfâșiată, iar pe obraz îi strălucea urma unui blestem.

— Trăiești, rosti el gâfâind. Ești rănită?

— Nu, murmură Briony. Dar de ce-ți pasă? Nu ți-a zis Elionor că am trădat-o?

— N-am crezut-o, răspunse el răgușit. Știam că nu ne vei păcăli.

Briony răsuflă ușurată. Însă atunci Finley privi peste umărul ei și îngheță.

Știa ce văzuse prietenul ei: cadavrul lui Carbry.

— Nu, șopti el. Grieve, tu l-ai omorât?

Gavin chicoti trist.

— Nu eu, omule.

Briony urmări cum expresia lui Finley se transformă din suferință în uluire și apoi în disperare. Când el vorbi din nou,

Briony deja se îmbărbătase să suporte consecințele.

— Tu ai făcut asta?

Briony se gândi la Oglinda pentru care venise aici. La sângele lui Carbry, care continua să-i încălzească pielea. Elionor îi învrăjbise, dar ea distrusese alianța lor pentru totdeauna. Cu un singur lucru pe care își dorise să-l prevină aici: o crimă.

— El m-a atacat, șopti ea. A fost un accident.

— Un accident?

Băiatul se uită spre trupul neînsuflețit al lui Carbry. Văzându-i durerea, simți cum se rupe ceva în ea. Și mai rău, nu suporta rapiditatea cu care el reveni la obișnuita lui expresie impasibilă.

— Presupun că a fost inevitabil, nu?

— *Nu*, Finley. Doar ai auzit ce-am zis în timpul vrăjii adevărului. Te rog, trebuie să mă crezi…

— Păi, te-am crezut! rosti el cu un glas tremurător. Am venit aici să te ajut. Am încălcat toate regulile pentru tine, și acum…

Finley ridică Sabia și Briony își dădu seama că nu mai are energie să lupte. Dar urma să moară în dizgrație. O ultimă fărâmă de mândrie o îndemnă să fugă.

— Haide! îi zise ea lui Gavin și se întoarse, luând-o la goană spre pădure.

Un moment mai târziu, auzi pași în tufișurile din spatele ei. Nu putea decât să spere că-i aparțineau lui Gavin.

Gândurile i se încâlceau oribil. Suferința de pe chipul lui Finley, inelul plin de sânge din palma lui Gavin. Trădările și confuzia îi marcaseră drumul până aici.

Și peste toate, ori de câte ori clipea, îi apărea imaginea săgeților înfipte în orbitele lui Carbry.

Îl omorâse pentru un trofeu pe care nici măcar nu și-l dorea.

Deasupra, Vălul Sângeriu se schimbă. Stacojiul violent al cerului se transformă încetul cu încetul într-un roșu mat. Însă nuanța petelor de sânge de pe mâinile ei rămase la fel de aprinsă.

ALISTAIR LOWE

Șoferii din Ilvernath ocolesc mult ca să evite proprietatea Lowe. Nici măcar nu cred că le mai pasă de motivul acestei alegeri. A devenit pur și simplu un obicei.

O tradiție a tragediei

Când Alistair își recăpătă luciditatea, încă zăcea pe spate în același loc, sub stejar. Vântul rece trecea peste abdomenul lui expus. Își acoperi pielea cu o mână tremurândă. Spre surprinderea lui, rana mortală provocată de Payne devenise o simplă cicatrice.

Isobel se aplecă peste el. Purta inele pe toate degetele, iar Mantia i se umfla în spate, aproape fantomatic.

— La semnalul meu, murmură Isobel, fugi!

Alistair încercă să se salte în capul oaselor, dar îl lăsară puterile.

— Ce glumă proastă! exclamă el melancolic. Nu mă pot ridica.

Isobel îi aruncă o privire exasperată. Pașii se apropiau prin pădure și fata se pregăti să atace.

— Elionor! strigă ea.

Alistair își dădu seama că acesta e numele mic al adversarei Payne.

— Dacă mai faci un pas, o să-ți dorești să…

— Nu e Elionor, rosti un glas feminin.

Briony ieși dintre copaci, cu mâinile ridicate în semn de pace, iar în urma ei apăru și Gavin.

Omoară-i! șopti o voce în mintea lui Alistair, instinctul său de Lowe. Nu exista o ocazie mai bună pentru ca Isobel să dea lovitura.

Dar, oricât de mult își dorea el să câștige, gândul îi provocă mai degrabă o stare de epuizare decât una de entuziasm. Nu-i păsa de soarta lui Thorburn sau a lui Grieve – nici măcar nu le cunoștea numele mici –, dar moartea lor îl aducea mai aproape de adevăr:

imediat ce el și Isobel își învingeau adversarii, o singură persoană urma să părăsească turnirul în viață.

Chiar dacă evitase moartea până acum, nu avea să permită să fie el singurul supraviețuitor.

— Ce naiba s-a întâmplat cu tine? gemu Grieve, uitându-se la Alistair, de parcă imaginea lui, plin de sânge și vulnerabil, îl jignea profund.

Gândul că un Grieve îl vedea într-o asemenea stare îl ofensa și pe Alistair.

— Acum lucrezi și cu un Grieve? o întrebă Isobel pe Briony.

Gavin deschise gura să se certe, dar noua lui aliată i-o luă înainte.

— Fosta alianță a căzut. Acum suntem doar noi doi.

Alistair își ridică privirea și își dădu seama că, pentru prima dată, Vălul Sângeriu pălise ușor. Unul dintre campioni murise.

— De ce te-aș crede? întrebă Isobel.

— M-au trădat. Carbry m-a atacat, dar eu și Gavin...

Briony se uită în jos spre mâinile acoperite cu sânge închegat și se cutremură.

— Am fugit amândoi. Nu am intenționat să vă găsim, dar poate e mai bine că s-a întâmplat așa.

Isobel își ridică privirea spre cer.

— Carbry Darrow e mort?

Prietena ei încuviință din cap.

Alistair, din motive diverse, nu agrea ideea de a extinde grupul la patru. Nu avea încredere nici în Grieve, nici în Thorburn. În plus, deja își făcuse planuri pentru sfârșitul turnirului. Ali-anțele noi nu aduceau decât complicații suplimentare.

Isobel trase adânc aer în piept și se relaxă.

— M-ai salvat înainte, Briony. Consider că acum suntem chit.

Însă tonul tăios al cuvintelor transmitea clar că nu se bucură de întorsătura situației.

Privirea lui Briony se îndreptă spre Grieve, apoi se întoarse spre Isobel.

— Intră și el în ecuație, murmură ea, aproape ca o concluzie.

Grieve încuviință din cap, deși din expresia lui părea mai degrabă că-i amenință decât că îi imploră să-l primească și pe el.

— Da, și eu.

Isobel își țuguie buzele.

— Bine. Dar unde să mergem noi toți?

— Am putea merge înapoi, în bârlogul meu, sugeră Alistair, văzând că e depășit numeric.

Măcar ar fi stat laolaltă în Reperul lui, care răspundea numai la comenzile lui. Pe deasupra, bagajele sale erau acolo şi avea nevoie de ele, mai ales acum, că Elionor îi furase toate nestematele.

Cu excepţia uneia.

— Aşa îi spui tu Reperului tău? îl auzi pe Grieve întrebând, dar nu-i dădu atenţie.

Alistair îşi vârî mâna în mâneca puloverului şi scoase sacrificiul-mielului. Îl puse la loc pe deget şi răsuflă uşurat. Încă îl avea alături pe fratele său.

— Peştera e prea mică pentru noi, spuse Isobel, şi Alistair îşi dădu seama că Isobel era o persoană diferită acum, că-şi recăpătase puterile.

Mai încrezătoare, un soi de lider neoficial al grupului.

— Tu ţi-ai însuşit Castelul, nu? Du-ne acolo!

Grieve nu răspunse imediat. În schimb, îl studie pe Alistair, mai exact cercetă sângele de pe tricoul lui rupt. Expresia i se schimbă brusc. Alistair ştia bine de ce. Poate că Thorburn împărtăşea o oarecare legătură cu Isobel, dar el se îndoia că Grieve e loial cuiva. Chiar dacă Isobel îl proteja deocamdată la cererea prietenei ei, dacă el ar fi avut ocazia, l-ar fi atacat.

— În regulă, rosti Grieve sec. Vă duc acolo.

— Ştiu unde e, replică Isobel, îndesându-şi în buzunare nestematele împrăştiate pe jos.

Strecură unul dintre inele, cel cu cuarţ alb, pe lanţul de la gât, lângă medalion. Alistair presupuse că e cel care conţine reţeta finală pentru îmbrăţişarea-secerătorului, deşi fata încă nu-l încărcase cu magie.

— Îl poţi sprijini pe Alistair să meargă.

Înainte ca el să sară ofensat în sus, Isobel îi aruncă o privire pătrunzătoare prin care îi comunică în tăcere că nici ea nu avea încredere în Grieve. Deşi aprecia ideea de a-şi ţine duşmanii aproape, Alistair nu-şi dorea deloc să se sprijine de umărul lui Gavin şi să depindă de el. Nu murise, dar piciorul lui nu părea bine deloc şi nu deţinea nicio armă. În plus, nu-i plăcea deloc cum îl priveşte Grieve, de parcă ar fi vrut să-şi întipărească în minte toate slăbiciunile sale.

Isobel porni cu paşi mari spre Castel şi Thorburn se repezi după ea. Alistair auzi frânturi din conversaţia lor.

— Aşadar, ai recăpătat-o, murmură Briony.

Isobel încuviinţă.

— Da. Ai...?

— N-am zis nimic nimănui.

În timp ce fetele şuşoteau, Grieve se apropie de el şi îi întinse mâna. Alistair îl ignoră şi se săltă în picioare, ţinându-se de o creangă.

— Cum te simţi? întrebă Grieve.

Întrebarea ar fi sunat politicos în gura altei persoane. Din partea lui Grieve, aducea mai degrabă a ameninţare.

— Ca naiba, răspunse Alistair.

Făcu vreo câţiva paşi în faţă, după care se împiedică. Nu ştia dacă din cauza stângăciei lui sau a slăbiciunii din piciorul rănit. Grieve se apropie de el ca un animal sălbatic, apoi, şovăind, îşi trecu braţul musculos pe după talia lui. Alistair se încordă imediat.

— De ce nu mă laşi să te ajut? întrebă exasperat Grieve.

— Ar trebui? Isobel îi datora lui Thorburn o favoare. Oi avea eu nevoie de ajutor, dar dă-mi un motiv să nu *te* rănesc!

— Păi, e Castelul meu.

— Tot balast eşti.

Grieve îi dădu drumul şi Alistair se prăbuşi lipsit de graţie, în noroi.

— Ia târăşte-te, Bârlog!

— Du-te dracului, Castel!

Alistair se strâmbă, fiindcă nu se aştepta ca Grieve să fugă printre copaci. Blestemă din nou şi se ridică în picioare cu greutate. Avu nevoie de toată puterea şi îndură o mare suferinţă, dar iuţi pasul ca să-i prindă din urmă pe ceilalţi. Ajunseră la marginea pădurii. În depărtare, Castelul arăta ca o umbră ce acoperea şesurile, cu iedera neagră răspândită pe piatra lui neagră. Alistair aproape că se aştepta ca un fulger să ţâşnească din spatele turnului sau ţipătul unei banshee să străpungă noaptea.

Isobel studia terenul cu suspiciune.

— Mai sunt mine terestre?

— Nu, răspunse Grieve, preluând conducerea.

Cei trei îl urmară pe pod, peste şanţul cu apă, şi intrară în fortăreaţă. Castelul era impenetrabil. Numai Coroana îl putea afecta, dar Relicva încă nu căzuse. Însemna că toţi patru se aflau în siguranţă... cel puţin, nu trebuiau să-şi facă griji pentru atacuri din afară.

După ce Alistair trecu pragul şchiopătând, podul mobil se închise în spatele lui cu un huruit ce nu prevestea nimic bun.

ISOBEL MACASLAN

Să ai ca dușman un campion e rău. Dar și mai rău e să ai prieten un campion.

O tradiție a tragediei

Interiorul Castelului se dovedi grandios – stucatură elegantă cu margini aurii, candelabre din cristal în fiecare cameră și covoare scumpe inclusiv în holuri. Era imposibil să intri aici și să nu ai un sentiment de regalitate.

— Ce cocină! mormăi Alistair, probabil doar ca să-l enerveze pe Gavin.

Armurile sclipitoare se aliniau pe coridor, cu săbiile sau topoarele strânse bine în pumnii metalici. Isobel își surprinse reflexia într-un pieptar șlefuit. Avea părul încâlcit și hainele pline de noroi uscat.

Aproape că nu se recunoscu. Mantia se târa în urma ei ca poalele unei rochii de bal, iar inelele îi sclipeau pe degete –îmbrățișarea-secerătorului aștepta să fie umplut cu magie.

Arăta ca o campioană.

Arăta *bine*.

— Ar trebui să ne petrecem noaptea cu reaprovizionarea. Grieve, ai magie brută depozitată aici? întrebă Isobel.

Gavin făcu ochii mari, apoi își drese glasul iute.

— Nu e treaba ta.

Alistair pufni.

— Ești de-a dreptul inutil, nu?

— Nu eu sunt cel care aproape am murit.

Alistair și Gavin aruncară amândoi priviri spre armele de pe ziduri, apoi unul spre celălalt, de parcă ar fi vrut să se provoace la duel.

— Haide! murmură Grieve. Ești pe teritoriul meu, Lowe.

Isobel se strâmbă, încercând să vină cu un plan înainte ca băieții să decidă să folosească armurile decorative ca să se bată. Însă Briony vorbi prima. Atât de tipic ei!

— Fiecare ar trebui să-și colecteze propria magie, declară ea.

— Acum? întrebă Alistair pe un ton sălbatic.

Strâmbându-se de durere ori de câte ori păşea, nu se simţea în stare să se aventureze afară.

— Poți rămâne aici, spuse Briony.

— Cu *el*? întrebă Alistair, uitându-se înfricoşat spre Gavin.

Lui Isobel nu-i plăcea ideea de a-l abandona pe Alistair. Dar, ca să fie sinceră, evenimentele zilei îi lăsaseră o senzație bizară. Alistair sacrificase mai totul pentru ea şi, oricât de mult îi păsa de soarta lui, oricât de recunoscătoare se simţea, o îngrijora gândul că el acționase ca un nesăbuit. În cele două săptămâni petrecute în izolarea Peşterii, uitaseră de realitatea din jur. Poate că era mai bine dacă deocamdată se separau, spre binele lor. Să pretindă în continuare altceva nu putea decât să îi rănească.

— Dacă vom fi aliați, chiar şi temporar, trebuie să folosim timpul în avantajul nostru, spuse Isobel. Asta înseamnă că n-avem voie să luăm o pauză ca să ne odihnim. De vreme ce Grieve nu vrea să ne dea din magia lui brută...

Gavin se încordă şi se încruntă.

— Atunci trebuie să ne ocupăm singuri de reaprovizionare.

— Dar nu am nicio magie brută, OK? murmură Gavin.

Alistair zâmbi răutăcios.

— *Ştiam* eu.

— Aşadar, am stabilit... eu şi Briony vom merge afară.

Lui Isobel nu-i surâdea deloc ideea de a-şi petrece timpul alături de Briony, dar n-avea încotro.

— Gavin poate apăra Castelul, iar Alistair se poate odihni. Să sperăm că nu dăm nas în nas cu Elionor şi cu Finley pe drum, dar, dacă se va întâmpla...

— N-am chef de altă luptă, murmură Briony. Nu în seara asta.

— Nu te-au trădat Elionor şi Finley? întrebă Gavin. Eu aş vrea să-i omor, dacă aş fi în locul tău.

— Treaba e că...

Vocea i se gâtui şi Briony înghiți în sec.

Isobel se holbă la ea – la mizeria de pe palmele ei, la tremurul mâinilor, la sângele închegat al lui Carbry.

Briony ceda nervos, îşi dădu seama Isobel. Îi venea greu să creadă aşa ceva, după atâți ani în care fosta ei prietenă nu visase

decât la turnir, dar realitatea întunecată de acum nu fusese blândă cu ea.

Isobel ar fi mințit dacă ar fi pretins că nu simțea un val de satisfacție.

— Problema e, continuă Briony, părând tot mai dezorientată, că nu vreau să mă lupt cu ei, deoarece cred că mai există o șansă pentru noi toți, chiar și pentru Finley și Elionor, să scăpăm cu viață din turnir.

Isobel se încruntă. Starea de spirit a lui Briony era mai rea decât crezuse.

— Despre ce vorbești? întrebă ea.

Cu coada ochiului, îi zări pe Alistair și pe Gavin schimbând o privire îngrijorată. Probabil și ei se gândeau la cât de absurde păreau vorbele lui Briony.

— Turnirul e un blestem, continuă Briony. Blestemele pot fi rupte.

— Turnirul nu e un blestem obișnuit, Bri.

Blândețea din propriul ton o surprinse până și pe ea însăși.

— E antic. Puternic.

— Gândește-te puțin! Dacă am...

— Nu ești prima persoană care a luat asta în calcul. Însă toți campionii care au devenit obsedați de ideea că turnirul poate să dispară au dat greș. Și *au murit*.

— Doar pentru că au înțeles greșit. Există...

— Iar tu ai dreptate pentru că...

— Ascultă-mă! pufni Briony, ridicând vocea, amplificată de tavanul înalt și de piatra care răspândea ecoul.

Isobel se chinui să-și ascundă șocul. Briony chiar credea.

— Te-ai uitat vreodată la harta Ilvernath-ului? Nu ți s-a părut ciudat că sunt șapte Repere aranjate într-un cerc? De fapt, ele nu formează un cerc, ci o heptagramă, iar Stâlpul Campionilor se află în mijloc.

Isobel nu se gândise niciodată la oraș în acest fel, dar i se păru că are sens. Totuși, chiar și-așa, nu vedea cum desenarea unei stele pe hartă ar schimba ceva.

Interpretând tăcerea tuturor drept un semn de încurajare, Briony continuă:

— Când strămoșii noștri au aruncat acest blestem, au transformat placa pentru vrăji în cele șapte Repere. Iar Relicvele sunt ingredientele. Așadar, dacă aranjăm placa așa cum a fost inițial, putem distruge blestemul.

— Adică să punem o Relicvă în fiecare Reper? întrebă Gavin la fel de sceptic ca Isobel. Blestemul durează de opt sute de ani. Sigur s-a mai făcut așa ceva. Fie și accidental.

— Nu mă refer doar la orice Relicvă în orice Reper, explică Briony. Am discutat cu un creator de vrăji care are aceeași teorie – că fiecare familie are o poveste îngropată în istoria turnirului. Despre un Reper și Relicva preferată de campiomi săi. Despre un model.

Isobel își aminti ce îi spusese tatăl ei despre familia Macaslan care, pe vremuri, întreținuse o relație specială cu moartea și de aceea campionii lor preferau Cripta și Mantia.

Dar asta nu dovedea nimic. Fiecare familie veche avea povestea ei.

Briony zâmbi triumfător.

— Nu vedeți? Am descoperit o cale prin care *ne* putem salva.

Însă nu logica o deranja pe Isobel, ci ceva din expresia lui Briony, un soi de mândrie, de înflăcărare și de *familiaritate*. Nedorite, nechemate, amintirile îi trecură prîn fața ochilor ca sclipirea unui bliț.

— Ce mama *naibii*? exclamă Isobel, oprindu-se în dreptul dulapului ei.

Pe toată ușa, cineva lipise cu scotch pagini rupte din capitolul Macaslan inclus în *O tradiție a tragediei*. Peste ele, cu litere mari și cu vopsea roșie, era scris cuvântul PARAZIT. Un miros rânced ieșea prin fantele dulapului, ca și cum cineva strecurase un blestem ou-putred în înterior.

Aflată lângă ea, Briony se repezi ca o furtună și smulse bucățile de hârtie până la ultima. Le mototoli pe toate în pumn.

— Au trecut săptămâni întregi. Ai crede că lumea a uitat deja.

Vandalizarea de azi era diferită de ceea ce trăise Isobel de când se lansase cartea cu o lună in urmă. *Era* pentru prima dată când cineva o ataca la școală.

Aruncă o privire în jos, pe coridor, spre dulapul lui Briony – neatins.

— Nu are legătură cu cartea, murmură Isobel, ferindu-se de privirile elevilor care treceau pe lângă ele. Ci cu familia mea.

Macaslami oricum își clădiseră averea prin mijloace imorale. Acum puteau adăuga și crima la lista lor de păcate.

— Prostîi! Tu nu semeni cu ei. Abia dacă vorbești cu tatăl tău.

Briony aruncă o vrajă de foc, lăsând ghemul de hârtii să cadă și să ardă pe linoleum.

Isobel sări un pas în spate, fiindcă nu voia să fie atinsă de flăcări.

— Ce faci? O să dăm de necaz.

Ea trebuia să fie furioasă, nu Briony. Iar tonul cu care Briony vorbise de tatăl ei o deranjase. Doar pentru că nu locuia permanent cu el nu însemna că nu-i mai e părinte.

Prietena ei stinse focul cu talpa pantofului. Funinginea îi pătase uniforma şcolară.

— N-ar trebui să te trateze aşa. Eşti capabilă de multe lu-cruri, şi acum faci parte din ceva foarte special. Ceva grozav.

Isobel schimbă subiectul, aşa cum proceda întotdeauna când Briony descria turnirul ca un basm şi nu ca un blestem.

— Până la urmă se vor potoli, adăugă ea, îndemnându-şi prietena să meargă la ore.

Însă duhoarea blestemului o urmări tot restul zilei, indiferent de câte ori împrospătase aerul cu parfumul ei de bujori.

O săptămână mai târziu, Isobel trăgea cu privirea din spatele autobuzului şcolar, ca să se asigure că niciunul dintre reporterii care tocmai le acostaseră nu se află acolo.

— Nu... nu pricep, se bâlbâi ea. De ce ar crede jurnalistul acela că sunt campioană?

Lângă ea, Briony rânji şi o lovi uşor cu pumnul în umăr.

— Fiindcă eşti evident cea mai bună alegere a familiei tale. Probabil că ai putea chiar să ne predai cursul de vrăjitorie. Te-ai descurca mai bine decât domnul Flannagan.

— Dar reporterul nu părea că se bazează pe un zvon.

Groaza îi strângea stomacul în timp ce se grăbea să intre în clădire. Holul i se păru mai îngust decât înainte, iar şoaptele colegilor de clasă, din ce în ce mai insistente.

— A zis „anunţată drept campioană". De ce-ar...

Cârâitul difuzorului o întrerupse când o voce ceru ca Isobel Macaslan să se prezinte la decanul elevilor. Imediat.

— Ai vreo explicaţie pentru asta? întrebă decanul, fluturând ediţia de dimineaţă a ziarului *Ilvernath Eclipse*. Şi de ce toţi jurnaliştii din Kendalle mă sună ca să afle poziţia oficială a şcolii?

Abia atunci zări Isobel titlul articolului: ISOBEL MACASLAN ESTE DESEMNATĂ PRIMA CAMPIOANĂ ÎN BLESTEMUL MORTAL DIN ILVERNATH. Smulse ziarul şi răsfoi cele şase pagini ale articolului. Simţea o gheară în piept şi abia dacă mai putea să respire. Iniţial, crezuse că e o glumă sadică, fabricată de mass-media ca să atragă mai mulţi turişti. Dar informaţiile erau greţos de reale. O fotografie cu ea câştigând medalia de aur la Târgul pentru Vrăji de anul trecut. Carnetul cu note pentru semestrul de primăvară. O sursă anonimă

o descria pe Isobel drept o persoană „perfecționistă" și „cu mari realizări".

— Nu mă pot întoarce la oră, rosti ea gâtuit.

Când îl privi pe decan, îi veni să țipe văzându-i expresia de milă de pe chip.

O oră mai târziu, mama ei veni să o ia de la școală. Isobel nu se mai întoarse timp de o săptămână. Sperase ca paparazzii din fața caselor părinților ei să se plictisească și să plece.

Însă situația se înrăutăți.

Bârfele colegilor, deja alimentate de carte, deveniră tot mai răutăcioase.

„Dar Luna Sângerie nu apare până la anul. *Atât* de încântată e."

„La ce să te aștepți de la o Macaslan!"

„O javră care nu vrea decât atenție."

Urmară mesajele pline de ură. Străini din oraș, din țară, ba chiar din *lume* îi scriseseră ca să-i spună că o consideră curajoasă. Sau că întreaga ei familie e oribilă. Ori că abia așteptau să o vadă murind.

— Nu, nu. Ascultă! îi citi Briony într-un weekend, ținând în mână un exemplar al ziarului *Glamour Inquirer* și stând lângă ea, pe cuvertura roz a lui Isobel. „Cu o asemenea listă impresionantă de realizări, nu putem să nu ne întrebăm dacă Macaslan nu este o rivală pe măsură a viitorului campion Lowe, a cărui familie a câștigat turnirul generației anterioare."

— Și de ce-ar trebui să mă bucur? se răsti Isobel, îngropându-și fața în pernă.

— Nu pricepi? Acum, lumea vede ce campioană uimitoare ești și nu îi pasă de familia ta. Nu mai are ochi decât pentru *tine*.

— Dar nu vreau asta! N-am dorit niciodată *să fiu* campioană.

Câteva secunde, Briony o privi fix, de parcă Isobel era o străină.

— Cum adică nu ți-ai dorit să fii campioană? întrebă ea cu grijă. Mereu ai vrut să...

— Nu, *tu ai* vrut mereu.

Fața lui Isobel ardea. Nu se simțise niciodată suficient de curajoasă ca să recunoască, dar, după atâtea minciuni care circulaseră în jurul lumii despre ea, cel puțin nu mai exista niciun secret în prietenia lor.

— Nu vreau să mor. Și cu siguranță nu vreau să *te* rănesc. Iar acum, asta...

Fata smulse ziarul din mâna lui Briony și îl aruncă în capătul opus al camerei.

— Turnirul mi-a distrus deja viața.

În loc să o consoleze, Briony își coborî picioarele din pat, îndepărtându-se de Isobel, de parcă ar fi fost otravă.

— Nu-mi vine să cred.

— Pleci? Dar ce-am zis?

— Eu... Tu...

Fața lui Briony se schimonosi de furie.

— Tu intenționai să fii doar o altă campioană Macaslan, dar acum nu mai e așa. Acum ești *prima* campioană. Acum ești rivala lui Lowe. Acum toată lumea e impresionată – creatorii de vrăji, creatorii de blesteme, reporterii. *Eu* te-am salvat.

Briony fusese sursa anonimă care contactase ziarele. Isobel se simțea ca o idioată că nu-și dăduse seama mai devreme. Normal că Briony, care nu gustase decât o zecime din veninul înghițit de Isobel, ar fi decis că Isobel are nevoie de un erou care s-o salveze de propria familie.

Briony trebuia *mereu* să fie o eroină.

Țipaseră una la alta după aceea. Briony plânsese. La un moment dat, amândouă recurseră la atacuri jalnice cu blesteme, care o lăsară pe Isobel fără magie și cu o durere de cap urâtă.

Iar cearta lor nici măcar nu se dovedi cea mai rea parte a serii pentru ea.

Partea rea venise când tatăl ei strânsese toți Macaslanii ca să le citească bucuros din același articol. Când hotărâseră oficial ca ea să fie campioana lor.

— Spui prostii, Briony! se răsti Isobel în Castel atât de tare, că Alistair se împiedică și se lovi de una dintre armurile înșirate de-a lungul peretelui. Să ne salvezi? Când te-am mai auzit oare vorbind despre salvarea oamenilor?

Briony tresări.

— Dar nu e...

— Dacă așa simți, atunci de ce l-ai omorât pe Carbry?

Isobel nu știa sigur dacă Briony îl omorâse, dar ea, nu Gavin, avea sânge pe mâini. Expresia îngrozită de pe chipul lui Briony îi confirmă bănuiala.

— M-am apărat, șopti ea.

Ochii i se umplură de lacrimi și, pentru o secundă, Isobel trăi senzația că se întorsese în dormitorul ei, având aceeași ceartă cu cea mai bună prietenă a sa. Însă Briony îi distrusese viața. Și nu plânsese.

— Ascultă, nu-ți cer să mă crezi dacă nu poți acum. Elionor nu m-a crezut. Dar îți cer să-mi dai timp să-mi dovedesc teoria. Nu

trebuie decât să potrivesc o Relicvă cu Reperul corespunzător ca să arăt că blestemul poate fi rupt.

Privirea ei se îndreptă spre Mantia lui Isobel, dar prietena ei o strânse şi mai tare pe lângă ea. Nu voia deloc să renunțe la ceva atât de puternic doar ca să-i facă pe plac lui Briony. Da, îi salvase viața, dar Isobel îi întorsese favoarea, lăsând-o în pace de data asta. Nu-i datora altceva lui Briony.

— Elionor şi Finley nu vor aştepta ca să-ți testezi tu teoria, îi spuse Isobel rece. În timp ce tu cauți combinațiile perfecte, ei vor ataca.

— Castelul este impenetrabil fără Coroană, replică Briony. Vom fi în siguranță aici. Iar ei vor fi în siguranță acolo unde sunt.

Isobel îşi curăță sângele uscat de sub unghii – sângele lui Alistair. Revedea întruna momentul când crezuse că el murise. Aerul rece al nopții, mâinile lui şi mai reci. Singurul sunet, vocea ei implorând în întuneric.

Iar Alistair nici măcar nu era băiatul care murise în seara asta.

Isobel nu o credea şi nici nu avea încredere în Briony. Lăsând la o parte propria ranchiună, Isobel nu putea să continue să trăiască într-o fantezie. Nu-şi dorise niciodată să fie campioană, dar acum era. Toți erau.

Isobel se va da peste cap ca să supraviețuiască, iar în turnir, singura cale de supraviețuire era să câştige.

— Ascultă, şopti Briony, dacă există şi cea mai mică şansă, nu suntem datori să ne salvăm unii pe alții? Să punem capăt blestemului?

Briony privi disperată spre băieți, ca să primească ajutor. Însă Gavin se holba la pantofii lui, în vreme ce Alistair îşi verifică reflexia într-un coif prins în perete, apoi îşi linse degetele şi îşi şterse mizeria de pe obraz.

— Pentru seara asta, am stabilit un armistițiu, îi spuse Isobel. Dar eu şi Alistair nu rămânem aici.

În dreapta, simți privirea lui Alistair şi, deşi expresia lui era întunecată, nu-şi exprimă dezacordul.

— Trebuie să rămâi! se repezi Briony. Am nevoie de ajutor ca să-mi testez teoria. Toată lumea m-a abandonat deja.

— Serios? Nu cumva i-ai mințit, i-ai trădat şi apoi le-ai ruinat viețile?

Briony clipi de câteva ori ca să împiedice lacrimile să curgă.

— Aşadar, asta e tot? Pur şi simplu o să te apuci din nou să plănuieşti cum să îi omori pe toți? Inclusiv pe mine?

Expresia ei devenise atât de urâtă, că, pentru prima dată, Isobel era recunoscătoare că se trage din familia Macaslan. Dacă nu ar fi curățat fiecare bucată de graffitti jignitoare de pe vitrina magazinului mamei ei, dacă nu s-ar fi alăturat propriei familii ca să colecteze magie la fiecare înmormântare, probabil că disprețul de pe chipul prietenei ei ar fi distrus-o.

— Nu vreau să te omor, murmură Isobel. Niciodată n-am vrut și nici acum nu vreau.

— Deci pot să-ți ușurez situația. Dacă mă ajuți și se dovedește că m-am înșelat în privința blestemului, atunci nu va mai trebui să mă vânați. Mă predau.

În spatele lui Briony, Gavin pufni.

— Așa zici acum. Dar imediat ce lucrurile se vor împuți, am vaga senzație că te vei răzgândi.

— Nu, rosti Briony ferm.

Isobel n-o credea. Briony dovedise deja că e o mincinoasă.

— Atunci arată-ne că ești sinceră! îi ceru Isobel rece. Voi pregăti o adevăr-sau-păcăleală.

O vrajă a adevărului indestructibilă, de clasă nouă. Dacă Briony încerca să mintă cât era sub puterea vrăjii, murea. În felul acesta, Isobel nu avea să mai fie silită să o ucidă – Briony și-ar fi făcut-o cu mâna ei.

Mai puțină cruzime? Nici vorbă. Însă cu cât fantezia Peșterii se risipea și realitatea devenea mai concretă, cu atât Isobel înțelegea că e capabilă de cruzime. Era în stare să fure rețeta dintr-un grimoar, moștenire de familie. Era în stare să seducă un băiat care îi era dușman. Iar la nevoie, era în stare să-și privească și prietena cum moare.

Briony se holba la ea de parcă o vedea pentru prima dată.

— Bine! cedă ea, îndreptându-se de spate mândră. O fac.

O tăcere grea, stânjenitoare, se lăsă peste coridor. Isobel se străduí s-o ignore și se concentră asupra sângelui uscat de sub unghii.

Alistair își drese glasul și se întoarse spre Gavin.

— Reperul ăsta are și el o cramă?

— Nu, răspunse Gavin sec.

— Ce mai castel!

— Dar are un dulăpior cu tării. Și o temniță.

Alistair zâmbi ironic.

— Nu mă feresc de niciuna.

— Firește.

Băieții dispărură după un colț și Isobel auzi ecoul lui Gavin care înjura de zor.

— Mă duc să găsesc niște magie brută în curte, spuse Isobel. Am nevoie de multă ca să fac vraja.

Înainte să plece după băieți, Briony se aplecă spre ea și îi șopti:

— Știi, orice ai crede tu, ești campioana perfectă.

GAVIN GRIEVE

Când cineva se căsătorește cu un membru al familiei noastre, rudele mele nu-i spun adevărul despre blestemul nostru decât după nuntă. Toți au o lună de miere oribilă.

O tradiție a tragediei

CASTELUL ÎI OFERISE LUI GAVIN UN SANCTUAR ÎN ULTIMELE săptămâni. Câtă vreme rămânea între zidurile lui, se afla în siguranță.

Până în seara asta, când fusese silit să îi deschidă porțile și să-și lase de bunăvoie să intre dușmanul suprem.

Gavin nu se putea opri să vadă Reperul în toată gloria lui țipătoare prin ochii lui Alistair. Lucrurile cu care se mândrise păreau ieftine acum, vopseaua aurie și vernisul ce acoperea dârâmăturile și ruinele, deși acesta fusese fermecat potrivit gustului său.

— Foarte impresionant! rostI tărăgănat Alistair, mângâind brațul de mahon al tronului.

Isobel se întorsese cu un flacon plin cu magie brută, apoi plecase să găsească un dormitor liber. Spre marea surpriză a lui Gavin, Alistair nu o urmase. Ceea ce însemna că trebuia să-i suporte în continuare tachinările.

— Ți-a dat Castelul și haine regale ca să îți intri in rol când stai pe tron? Poate și o perucă pudrată?

— Cel puțin eu am un tron, răspunse Gavin scurt și concis. Tu parcă stăteai pe vine într-o peșteră, nu?

— Peștera e chiar un loc primitor.

Alistair își lăsă capul într-o parte. Bretonul în V îi accentua trăsăturile ascuțite.

— Are un pat cu baldachîn încântător. Și o mică grotă interioară. Și o privelişte de senzație.

— Așadar... ai mobilă. Nu știu dacă e un lucru de lăudat.

Alistair își strânse buzele.

— De parcă tu ai cu ce să te lauzi! Mi se pare că Briony Thorburn e singurul motiv pentru care încă trăiești.

Gavin nu voia să recunoască, dar Alistair avea dreptate. Când Briony îi convinsese pe cei doi s-o protejeze, izbutise cumva să-l includă și pe Gavin în înțelegerea lor.

Totuși, nu-i convenea deloc că ea le oferise Reperul lui, de parcă ar fi fost un motel cu mic-dejun inclus. Teoriile ei despre sfârșitul definitiv al turnirului erau fanteziste.

Dar un lucru menționat de ea îi rămăsese în cap.

„Am discutat cu un creator de vrăji care avea aceeași teorie."

Gavin se gândi la inelul din buzunarul lui, cel pe care îl luase de la Carbry Darrow. Ar fi pariat pe viața lui că atât piatra aceea șic, cât și teoriile fistichli ale lui Briony proveneau de la Reid MacTavish. Iar dacă Reid se încurcase cu cel puțin trei campioni, inclusiv cu el... atunci ce își dorea Reid de la acest turnir? Care îi era jocul? Gavin era hotărât să afle. Dar, spre deosebire de Briony, nu avea să fie atât de nătâng să își împărtășească bănuielile.

— Dacă ai de gând să încerci să mă omori, dă-i drumul! spuse Gavin brusc.

Dușmanul său scoase un oftat exagerat.

— Nu m-aș fi aliat cu tine în noaptea asta dacă intenționam să te ucid.

Alistair cercetă camera tronului cu un dezgust vizibil. Când privirea îi pică pe stâlp, expresia i se întunecă. Gavin își dădu seama că se uita la numele lui Carbry, tăiat cu o linie.

Alistair întinse mâna și degetele lui mângâiară crăpătura de la marginea pietrei. Aceasta se curba spre interior, ca o bucată de inimă frântă.

— Asta nu era aici înainte.

Cuvintele lui sunaseră ca o întrebare.

— Am văzut o crăpătură și pe stâlpul meu, dar acum sunt două. Așa ar trebui să fie?

Gavin nu cunoștea răspunsul, dar nu voia să recunoască.

— Nu începe și tu să susții că Briony are dreptate.

Alistair își țuguie buzele, dar nu zise nimic.

Gavin se putea duce la culcare. Fusese o zi epuizantă. Însă ar fi fost nebun să irosească o asemenea ocazie – o noapte de pace garantată cu Alistair Lowe. O noapte în care să descopere slăbiciunea monstrului.

Gavin se uită la încheieturile acoperite cu sânge închegat ale lui Alistair. Cu excepția inelului de campion, nu mai purta decât unul,

simplu, dar bine făcut, cu o nestemată de culoarea cenușii.

— Ei bine, ai magie brută acum, spuse Gavin, încercând să păstreze un ton neutru. Nu ar trebui să prepari niște vrăji?

Alistair se holbă la degetele sale, ca și cum abia acum și-ar fi amintit că sunt însângerate și goale. Își încleștă pumnii, apoi, după o vreme, ridică din umeri. Complet netulburat de întâlnirea sa de gradul trei cu moartea.

Gavin nu pricepu de ce se simte așa de surprins.

— Nu sunt singurul. Nici tu nu porți decât trei inele.

— Unii dintre noi n-au nevoie de zece inele ca să se lupte.

Gavin își vârî mâinile în buzunar. Brusc, să-l convingă pe Alistair să rămână aici ca să-și reîncarce inelele i se păru o prostie. Nu voia ca adversarul lui să-i pună întrebări despre magia sa.

— Ori poate nu ai zece inele, rosti apăsat Alistair.

Gavin se îmbujoră stingherit, dar prefera ca Alistair să creadă că îi lipsesc proviziile, în loc să descopere motivul real pentru care purta atât de puține.

— În fine, ce s-a întâmplat cu dulapul cu tării despre care discutam?

Gavin detesta alcoolul, mulțumită părinților săi, dar dacă trebuia să bea ca să-și studieze inamicul, atunci așa să fie.

— E plin, răspunse el.

Alistair zâmbi.

— Perfect!

Băieții merseră până în sala de mese, unde se așezară la impresionanta masă rotundă din piatră, fiecare cu o sticlă de lichid auriu în mână, atât de prăfuită, că le rămăseseră amprentele pe ea.

Alistair scoase dopul și dădu o dușcă. Pe chipul lui se așternu o expresie revoltată.

— Ce naiba e ăsta?

Gavin își adulmecă sticla ușor tulburat. Mirosea... a alcool.

— Bere? încercă el.

— Cred că e mied.

În ciuda dezgustului aparent, Alistair bău iarăși.

Două plăci pentru vrăji stăteau în fața lor, acoperite cu inele golite. Gavin se juca absent cu ale lui, prefăcându-se că le studiază cu atenție. De cele mai multe ori, le ținea în buzunare și le folosea câteva doar când era necesar. Nu merita să riște ca nestematele să-l secătuiască. Alistair, între timp, extrase magia brută din flacoanele lui. Magia trebuia scoasă cu blândețe, dar el rezervă acest tratament pentru sticla cu mied și agită flaconul de parcă ar fi fost o minge 8 magică stricată.

Gavin îl privi cum ia încă o înghiţitură zdravănă.

— Nu-ţi faci griji pentru ce s-ar putea întâmpla dacă laşi garda jos?

Alistair zâmbi larg şi filtrul aspru al Vălului Sângeriu îi scoase în evidenţă dinţii ascuţiţi, ca de lup. Roşul era mai puţin intens acum, că Briony îl omorâse pe Carbry.

Gavin îşi aminti cadavrul băiatului şi se cutremură. Nu se gândise niciodată prea mult la cum va fi când cineva o să moară. Acum îşi dădea seama că e o experienţă mai intimă, mai *răvăşitoare* decât anticipase. Când îl urmărise pe Carbry cum se prăbuşeşte şi cum viaţa se scurge din el, Gavin simţise magia vitală a băiatului risipindu-se – un nor alb ce se topise în aer. I se păruse ceva... familiar.

Magia vitală ar fi trebuit să iasă din trupuri doar când corpul era îngropat.

— Pe hune, Grieve, toarse Alistair, lungind ultimul cuvânt cu un dispreţ făţiş. De ce m-aş teme?

— Să ştii că am şi un nume mic.

Privirea lui Alistair coborî spre placă.

— Habar n-ai care e, corect? îl chestionă Gavin, simţindu-se umilit.

Isobel şi Briony îl rostiseră doar în apropierea lui.

— Poate îmi place să te strig Grieve.

Cuprins de furie, Gavin ridică sticla cu mied la buze şi bău din ea.

Începu să tuşească imediat când dulceaţa acidă îi arse gâtul.

— Ştii, zise Alistair moale, credeam că familia Grieve e faimoasă pentru că ţine la băutură.

— Nu beau alcool, mormăi Gavin.

Exact din pricina acelei reputaţii, adăugă el în minte.

— Ce păcat! E distractiv.

Alistair mai luă o sorbitură ca să-şi demonstreze ideea.

Dacă duşmanul lui absolut voia să-l submineze şi refuza să-i înveţe numele, nicio problemă. Se putea folosi de asta în avantajul lui, până când se ivea ocazia perfectă. Şi atunci, pentru prima şi ultima dată, Alistair avea să vadă de ce este în stare.

— Păi, în cazul ăsta, spuse Gavin ridicând sticla... Pentru distracţie?

Râsul lui Alistair sună de parcă nu-l mai folosise de ani huni.

— De ce nu?

Băiatul îşi ciocni sticla de a lui Gavin.

— Aproape că sper să fi otrăvit ce e în sticlă, zise el, bând cu sete din ea.

Gavin pretinse că bea şi el, dar un gând ciudat puse stăpânire pe el.

Ştiuse dintotdeauna că Alistair e periculos, însă nu i se oferise niciodată ocazia să vadă cât de trist e. Tristeţea devenise evidentă. În trăsăturile profilului său, în felul în care mâna lui strângea cu disperare sticla.

Ce drept avea să se simtă atât de posomorât?

— În timpul cercetărilor mele, spuse Gavin, fără să-şi poată ascunde ironia din voce, am observat că membrii familiei Lowe sunt cei care îşi însuşesc Castelul. Dar tu nici măcar n-ai încercat.

Briony pomenise ceva despre modele. Gavin era de acord cu ea; campionii din anumite familii alegeau Relicve şi Repere specifice. Dar el studiase istoria familiilor în detaliu. Dacă ar fi existat o modalitate de a rupe blestemul, până acum ar fi descoperit un indiciu.

— N-am nevoie de un Reper dichisit pentru ca omenii să ştie că sunt o ameninţare, răspunse Alistair, zâmbind ironic. Monştrii cei mai periculoşi sunt cei care te iau prin surprindere. N-ai auzit poveştile?

— Familia mea nu se prea omoară după basme. Fiindcă nu avem niciunul hun.

Cuvintele răsunară grav în toată camera. Gavin nu intenţionase să fie atât de onest, însă, când privi spre Alistair, observă că băiatul căzuse pe gânduri.

Gavin se simţi inexplicabil de recunoscător pentru asta. Ura sau apatia le putea tolera.

Mila ar fi fost greu de îndurat.

— Mama obişnuia să-mi spună seara o poveste cu copii furaţi de spiriduşi, rosti Alistair răguşit. Schimbau un bebeluş cu unul de-al lor. Copilul aducea cu unul uman, dar nu întru totul. Era mai periculos. Mai sălbatic. Mai ciudat. Apoi, într-o bună zi, monştrii se întorceau ca să-şi ia înapoi ce le aparţinea, ducându-l în cavernele de sub pământ.

Alistair se schimba când depăna poveşti. Vocea lui căpătă un ton reverenţios, vulnerabil, iar faţa îi devenea copilăroasă, ca a unui băiat cu ochii mari, curioşi şi cu un zâmbet blând pe buze. Nu conta că vorbele rostite te înfricoşau – Gavin l-ar fi putut asculta ore în şir.

— Şi ce se întâmpla cu bebeluşii oamenilor? întrebă el, încercând să nu-şi arate fascinaţia.

Alistair surâse morbid.

— Spiriduşii le tăiau gâtul şi se ospătau cu magia din ei.

— Ce poveste mai e şi asta?

Gavin se cutremură, gândindu-se la înţelegerea făcută, la felul în care-şi mutilase propria magie vitală.

— Nu toate poveştile se sfârşesc cu bine.

— Dar familia ta are câştigători. N-ar trebui ca toate po-veştile să aibă final fericit?

— Familia mea câştigă pentru că suntem toţi nişte monştri, rosti Alistair amar, turnând magie brută într-un inel. Ne jucăm rolurile foarte bîne. Ştim cîne trebuie să fim.

Băiatul de lângă el nu era cel la care se aştepta Gavin, adică pacostea care aproape omorâse un creator de vrăji sau campionul obraznic de la Coţofana. Încercă să-şi aducă amînte că Alistair avea să rămână întotdeauna un Lowe. Gavin nu putea şi nu-şi permitea să simtă altceva decât ură pentru el. Nu când îi venea atât de uşor să se întrebe dacă îl urâse vreodată cu adevărat.

— Nu, e o alegere să fii monstru.

Vorbele îi ieşiră de pe buze mai dure decât intenţionase.

— Dacă voiai, puteai să faci tot oraşul să-ţi mănânce din palmă. Familia ta a hotărât să-i facă să le fie frică de tine. Mi-aş fi dorit să pot avea şi eu şansa de a alege.

— Am mai puţine şanse de a alege decât crezi, rosti Alistair încet, dar pe un ton periculos. Familia ta şi-a ales reputaţia. Ei au ales să renunţe acum câteva secole.

Gavin se zbârli.

— Eu nu sunt ca familia mea. Şi nici n-am renunţat.

— Am observat.

Alistair îl privi admirativ.

Gavin simţi un val de mândrie, apoi de iritare că *îşi dorise* aprobarea lui Alistair. Îi plăcea să creadă că se descurcă singur sau că măcar se obişnuise cu asta. Însă după o simplă discuţie cu aşa-zisul său duşman mortal, lăsase imediat garda jos. Oare atât de disperat era să primească recunoaşterea lui?

Ori poate că era vorba de atenţia pe care i-o acorda Alistair Lowe?

Gavin încercă să se imagineze stând deasupra trupului lui Alistair şi privind cum viaţa i se scurge din ochi. Încercă să se convingă că asta îşi doreşte. Dar, aşa cum lâncezea acolo, lângă miedul pe care refuzase să-l bea, nu se simţi în stare să evite noua revelaţie, şi anume că Alistair era mai degrabă un băieţel decât un monstru – oricât de tare se prefăceau amândoi că nu e aşa.

ALISTAIR LOWE

Potrivit vechilor superstiții, cadavrul unui campion este întotdeauna îngropat cu fața în jos. Dacă încearcă să scape din morminte ca să se răzbune, nu vor face altceva decât să-i sape groapa și mai adânc.

O tradiție a tragediei

Alistair nu reușea să se decidă. Avea două opțiuni la fel de nesuferite: să se ducă la culcare sau să continue să bea. Isobel și Briony dispăruseră cine știe unde – cel mai probabil adormiseră. Încă era surprins că Isobel fusese de acord cu fanteziile lui Briony despre sfârșitul turnirului. Nu părea deloc stilul ei, dar nici nu cunoștea trecutul celor două fete.

„Fantezii." Da, alesese cuvântul corect. Când strămoșii lor proiectaseră blestemul turnirului, se asiguraseră că nu poate fi distrus.

Chiar și-așa, o speranță nebunească, inutilă, îi ardea stomacul. Crezuse că alcoolul o să mai domolească atât speranța, cât și celelalte lucruri care-l chinuiau. Însă senzația de arsură se intensifică.

Grieve stătea lângă el, încă înspăimântător de treaz. Îi aruncase priviri sumbre toată noaptea, aplecat peste placa pentru vrăji, ca și cum s-ar fi temut că Alistair o să-l ucidă… sau, dimpotrivă, ca și cum punea la cale să-l omoare.

Lui Alistair chiar i-ar fi plăcut să-l vadă încercând.

Se întinse spre sticla lui Grieve și o scuturã înțelegător.

— Ce faci? întrebă Grieve.

— Am luat o decizie, anunță Alistair. Te voi îmbăta.

Grieve rânji.

— Hai s-o văd și p-asta!

Alistair se încruntă. Vorbele lui Grieve îi oglindeau propriile gânduri. Privirea îi coborî spre încheietura mâinii, căutând un semn

al sărutului-divinator, dar nu descoperi nimic. El şi Grieve erau pur şi simplu gata de luptă.

Alistair înşfăcă o mână de pietre proaspăt încărcate din grămada lui şi le răspândi pe masă.

Grieve îl privi bănuitor printre gene.

— Pentru ce sunt astea?

Alistair se întinse după un cuarţ roz şi îl ridică în lumină.

— Un joc, desigur.

— Acum vine partea în care un Lowe se joacă nestingherit cu victimele lui înainte să le ucidă?

— Relaxează-te, Grieve! E doar un joc.

Grieve se sprijini de spătarul scaunului şi-şi încrucişă braţele, scoţându-şi muşchii în evidenţă. Zâmbi superior.

— În loc de pariuri, am putea să ne batem cu pumnii. O băutură pentru fiecare lovitură la ţintă.

— Ce ţi-ar mai plăcea!

Alistair primise suficientă bătaie în seara asta.

— Ce părere ai de o confruntare mai echilibrată? Nu te cunosc. Nu mă cunoşti. Dacă promitem să fim oneşti, ori de câte ori celălalt ghiceşte ceva despre noi, sorbim o gură. Şi punem pariu pe nestematele noastre.

— Sună ca o modalitate rapidă de a ne îmbăta şi de a pierde vrăji.

— Atunci, presupui că mă cunoşti.

— Bine!

Grieve ridică din umeri şi îi arătă o nestemată vrăjită.

— E de clasă cinci.

Alistair aruncă o piele-de-rechin de clasă cinci în joc.

— Eşti ticălos şi copilăros, spuse Grieve, iar familia ta probabil că te pregăteşte de mic să devii campion. Întotdeauna ai fost puternic. Crezi că totul ţi se cuvine.

Alistair nici nu clipi când duse paharul la buze şi îi dădu lui Grieve piatra sa drept premiu.

— Nu te contrazic.

Continuară să joace.

Se dovedi o distracţie eficientă, care să-l facă pe Alistair să uite de lucrurile ce-i chinuiau mintea. Ca de pildă gândul că Isobel dormea undeva în Castel, că îl abandonase imediat ce părăsiseră bârlogul, că o dorea mai mult decât îl dorea ea. Se întrebă cât de jalnic părea în ochii ei.

Încerca totodată să evite să se gândească la fratele lui, mai ales după halucinaţia din pădure. Dar nu funcţiona. Îi veni în minte jocul de pinball de la Coţofana. Vremurile în care Hendry fura

pateuri pentru el și i le lăsa printre cărți. Noaptea când se furișaseră în oraș ca să participe la carnaval – Alistair își pătase hainele cu cidru, iar Hendry o fermecase atât de tare pe una dintre voluntarele de la cabina de sărutat, că aceasta îi dăduse banii înapoi.

Acum, orice amintire fericită oricât de măruntă era o rană. Ar fi trebuit să știe. Deja fusese rănit mortal în seara asta.

Alistair puse ca mizã o răsuflarea-dragonului de clasă șase pe care tocmai o aranjase într-un inel auriu.

— Ești un dezastru la școală, dar părinții tăi insistă că te descurci de minune, se avântă Alistair. Dar n-are nicio legătură cu inteligența ta. Pur și simplu, ai încetat să te mai străduiești cu mult timp în urmă.

— Sunt primul din clasă, rosti Grieve sec. Aș fi foarte surprins ca părinții mei să fie conștienți de treaba asta.

— Alt campion care-și urăște părinții. Devine un clișeu deja. Faptul că-ți urăști familia nu te face mai bun decât ei.

Deși nu avea motiv, Alistair mai luă o gură de alcool.

Grieve îl privi pătrunzător, de parcă ar fi incercat să-l descojească strat cu strat. Se strâmbă când înghiți. Alistair observase că băiatul își protejează cu multă grijă o mână – poate că și el fusese blestemat în timpul luptei de mai devreme.

— Îți poți păstra nestemata și suntem chit. Și da, îmi urăsc părinții. Dar știu că nu te refereai neapărat la mine.

Continuară să joace. Gavin se dovedi mai iscusit la acest joc decât se așteptase Alistair, fapt care îl irita.

Alistair se întinse după sticlă.

— Cred că o să mai am nevoie de una.

Grieve își mai adaugă o piatră la colecția care, în ciuda timpului îndelungat petrecut acolo, nu se încărcase deloc cu magie. Pesemne pentru că era mult prea concentrat ca să-l distrugă pe Alistair la joc. Ghicise o cantitate uimitoare de informații despre el și, cu excepția blestemului de clasă opt răzbunare-și-uitare – Grieve se bosumflase efectiv când îl pierduse –, Alistair nu dobândise mare lucru și noua lui colecție de nestemate se diminua văzând cu ochii. Cum lucrurile lui se aflau în Peșteră, Alistair avea nevoie de suficiente vrăji și blesteme ca să se apere, dar aproape că nu-i păsa. În definitiv, fiecare răspuns al adversarului îi oferea o altă scuză să mai bea.

— Crezi că teoria lui Briony e o bazaconie, spuse Alistair.

Alistair sperase ca Grieve să muște momeala și să discute, fiindcă el însuși dorea să despice firul în patru, însă băiatul zâmbi și luă o gură de băutură.

— Ultimul campion Lowe a câștigat după numai patru zile, zise Grieve. Pun pariu că te scoate din minți chestia asta.

— La fel cum pe tine te înnebunește ideea unui Grieve care câștigă.

— Dacă nu te proteja Isobel, ai fi murit în seara asta, bălmăji Gavin. Oi fi tu un Lowe, dar nu ești așa special. Finley te-ar fi putut căsăpi. Aruncă o privire spre armuri și apoi adăugă: Chiar și eu aș fi putut.

„Întotdeauna mi-am dorit să fiu eu cea care te omoară", îi spusese Elionor după ce-l blestemase. Și nu numai ea îi purta sâmbetele. Tot Ilvernath-ul probabil că se holbase la iluminarea Vălului Sângeriu, sperând că acesta anunța moartea lui.

— Asta îți dorești? Să te lupți cu mine? întrebă Alistair încet, după care se ridică în picioare, dezechilibrându-se ușor. Tot ai putea să pierzi turnirul, dar cel puțin... ai avea cu ce să te lauzi, nu? Cel puțin ai ști că ai ucis un Lowe.

Grieve înclină sticla într-o parte, parcă plăcut surprins că progresase atât de mult.

— Da, cel puțin aș avea asta.

— Atunci, ar trebui să-mi fie frică de tine?

— Parcă nu puneam întrebări.

— Nu sunt sigur că încă jucăm.

— Dar am o întrebare și, dacă răspunzi, promit să nu te ucid înainte de răsăritul soarelui.

Amenințarea din glasul lui Grieve păru reală, ca și cum credea că îl poate omorî. Poate chiar așa era. Dacă Alistair fusese suficient de slab să-l lase pe Hendry să moară, pesemne că era suficient de slab să piardă și în fața unui Grieve.

Insuficient de mânios ca să ia în calcul o luptă, Alistair gemu.

— Bine! Întreabă-mă!

Grieve se aplecă în față și își fixă privirea pe gâtul lui.

— Inelul de pe al patrulea deget – era singurul pe care îl purtai mai devreme, pe lângă cel de campion. E un blestem, nu? Unul puternic.

Alistair se încordă și furia se scurse din el. Gavin avea voie să-l întrebe orice, numai asta nu. Închise ochii strâns și se văzu la marginea moșiei familiei sale. Pădurea din fața lui era ciudat de tăcută, iar casa din spatele lui, și mai tăcută.

— Trebuie să fie puternic. E limpede că reprezintă cea mai prețioasă piatră pe care o ai, continuă Grieve. Ce ai sacrificat ca s-o primești?

Alistair se holbă spre fundul sticlei, deşi nu mai rămăsese nimic în ea.

Grieve putea să-l insulte, se putea lupta cu el, dar nu-l putea sili să-i răspundă.

Însă trebuia să spună ceva. Trebuia să-şi ridice greutatea de pe suflet, chiar dacă numai în prezenţa lui Grieve.

— Pe fratele meu, zise el răguşit.

Gura i se umplu cu un gust de cenuşă.

Expresia adversarului său se întunecă, aşa cum anticipase Alistair. Membrii familiei Lowe fuseseră dintotdeauna nelegiuiţii absoluţi ai oraşului, cu o istorie pătată de sânge, iar Grieve ştia acum cu siguranţă că toate poveştile care circulau erau cât se poate de adevărate.

— Oribil!

Grieve se ridică şi picioarele scaunului zgâriară podeaua.

— Prin urmare, aşa câştigă familia Lowe, nu? Se izolează pe proprietatea sa şi sacrifică în taină pe cel considerat mai slab, ca să-şi asigure victoria?

Alistair nu răspunse. O parte din el ştia că familia lui nu merita chinurile prin care trecea. O altă parte ştia că aşa trebuie. Toată viaţa lui, avusese secretul sub propriii ochi. În portrete. În cimitir. Iar el nu văzuse nimic.

Sângele lui Hendry se afla şi pe mâinile lui.

— Şi ce naiba face blestemul ăsta? întrebă Grieve.

— Ignoră farmecele de apărare şi seacă magia vitală din orice fiinţă vie pe o rază de cincisprezece metri.

Gândul că magia vitală a lui Hendry fusese mutilată în asemenea hal îi provocă greaţă.

Din câţiva paşi, Grieve ajunse lângă el şi îl apucă de guler. Îl trase brusc spre el şi Alistair îi simţi răsuflarea duhnind a alcool. Oricât de distrus era, tot îl cuprinse un atac de panică.

— Atunci, de ce te ascunzi în acest Castel? De ce o protejezi pe Isobel? Până la urmă, o să ne omori pe toţi.

Alistair deschise gura să-l corecteze, dar se opri. Ochii verzi ai lui Grieve ardeau cu o febră intensă. Parcă îi transmitea fără vorbe cât de mult îşi dorea să-l ucidă. Şi chiar dacă ar fi încercat acum, Alistair I-ar fi considerat mai degrabă un nelegiuit decât un tânăr jalnic.

Grieve îl zgâlţâi şi mai tare, făcându-l să se împiedice, şi Alistair îşi recăpătă echilibrul sprijinindu-se de marginea mesei.

— Am promis că n-o să-l folosesc, spuse el.

Nu înțelegea de ce își pierde vremea – că doar tot un monstru era pentru Grieve. Dar nu suporta ideea că altcineva să creadă că jucase un rol în uciderea lui Hendry.

— Nu te cred! se răsti Grieve.

— Jur! Nu voi câștiga folosind moartea fratelui meu.

— Dovedește-o!

Alistair se încruntă.

— Cum?

— Îngroapă-l.

Alistair se încordă. Dacă îngropa inelul, farmecul din el s-ar fi risipit. Îngroparea inelului ar fi reprezentat un semn absolut de rebeliune împotriva familiei sale.

Ar fi trebuit să-i vină ideea asta de o veșnicie. Din clipa în care familia lui i-l dăruise, ar fi trebuit să-l îngroape în locul preferat al lui Hendry din cimitir și apoi să-și jelească fratele cum se cuvine. Alistair putea să susțină că nu avusese destul timp la dispoziție, între șoc și turnir, dar în realitate nu dorise să-și ia la revedere.

— Bine! șopti el.

Expresia celuilalt băiat se mai îmblânzi. În mod clar nu se așteptase ca Alistair să fie de acord. Dar nu bătu în retragere acum, ci îl conduse pe Alistair într-o curte izolată din mijlocul Castelului.

Fără să folosească magie, Alistair îngenunche și începu să scurme cu mâinile. Degetele i se acoperiră iute cu mizerie, pământul intrându-i sub unghii. Smulse iarba și rădăcinile, îndepărtă viermii și gândacii ce se ascundeau dedesubt, apoi făcu o groapă mică.

Își scoase inelul de pe deget.

Trecu un minut de liniște. O parte din el voia să plângă, dar era prea beat, prea mândru și prea stânjenit s-o facă in fața lui Grieve. Se mulțumi să-și închipuie fețele rudelor sale – toți cei care jucaseră un rol în moartea lui Hendry.

Îi blestemă când lăsă inelul cenușiu să cadă în groapă.

Îl acoperi și bătători bine pământul deasupra, pregătindu-se să vadă eliberarea magiei. Nu se întâmplă nimic. Doar o simplă aromă de pateuri pluti prin aer. Poate blestemul era atât de puternic, că avea nevoie de mai mult timp să se rupă.

— Ai făcut-o, rosti Grieve, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Alistair se ridică în picioare, dar își ținu fruntea plecată.

— Mă duc să mă culc.

Se îndreptă spre ieșirea din curte ca să intre din nou în Castel. Îl încercau tot felul de sentimente, cu excepția regretului. Făcuse cea mai bună alegere. Dar își dorea să-i fi venit lui ideea.

— Alistair! strigă Grieve. Aşteaptă!

Băiatul se întoarse.

— Ce e? se răsti el. Mai ai şi alte pretenţii de la mine? Sau ai de gând să mă ucizi, aşa cum visezi?

În ciuda răcelii de gheaţă din glasul lui Alistair, Grieve nu-şi feri privirea.

— Îmi pare rău! şopti el blând.

— Învingătorilor nu le pare rău, zise Alistair, răsucindu-se pe călcâie.

Înainte de a dispărea pe coridor, zări cu coada ochiului o scânteiere: fragmente cărămizii de magie înaltă ridicându-se în aer, precum fumul dus de vânt. Vraja se destrăma în sfârşit, gândi el. Însă magia brută ar fi trebuit să fie albă, nu roşie, şi, când se întoarse ca să se uite mai bine, aceasta dispăruse complet.

ISOBEL MACASLAN

Se spune că Vălul Sângeriu apără turnirul de influențe exterioare, dar eu cred că pur și simplu ne permite să evităm să ne uităm mai bine la ce se întâmplă în interior.

O tradiție a tragediei

SUB LUMINA ROȘIATICĂ A DIMINEȚII TIMPURII, ISOBEL stătea întinsă în pat și studia inelul agățat de lanțul de la gât alături de medalion.

Reid o avertizase că îmbrățișarea-secerătorului nu se potrivește cu scopul turnirului. Mai degrabă condamna o persoană la moarte în loc să o omoare direct. Fiecare faptă greșită reprezenta un pas mai aproape de mormânt. Dacă ar fi știut asta, nu și-ar fi riscat niciodată viața ca să-l mestereasc㠀

Acum, că îl avea, nu putea decât să privească uluită piatra – conținea cel mai puternic blestem din colecția ei.

Venise vremea să o încarce.

Nici nu apucă să se îmbrace și să plaseze inelul în centrul plăcii pentru vrăji când cineva ciocăni la ușă.

— Intră! spuse Isobel.

Era Alistair.

— Bun! Te-ai trezit.

Băiatul părea mai palid decât de obicei, aproape livid. Aruncă o privire neliniștită spre holul din spatele lui, înainte să intre și să închidă ușa.

— Trebuie să vorbim despre teoria prietenei tale. Ai pregătit deja o adevăr-sau-păcăleală?

— Nu suntem deloc prietene, replică Isobel țâfnoasă.

— Bine, dar ai pregătit-o?

În tonul lui se simțea o încordare ciudată, pe care nu o înțelegea.

— Încă nu, rosti ea precaută. De ce?

Alistair nu răspunse. În schimb, se așeză lângă fată, lăsând-o să lucreze. Isobel goli deasupra plăcii flacoanele cu magia brută, colectată cu o seară în urmă. Pentru că îmbrățișarea-secerătorului era de clasă zece, necesita o cantitate uriașă de magie, aproape tot ce avea. Particulele sclipitoare se învârteau într-un nor deasupra heptagramei, scurgându-se apoi în inel.

— Știu că Briony a zis că putem rămâne aici, vorbi într-un târziu Alistair, dar nu am încredere în Grieve. În plus, acesta e Reperul lui.

Isobel încercă să ghicească dacă se petrecuse ceva aseară, după ce ea se dusese la culcare. Briony se retrăsese deja într-un dormitor, lăsându-î pe băieți în treaba lor. Poate totuși ceva se întâmplase între Gavin și Alistair, o ceartă sau amenințări. Dacă Alistair hotărâse că nu are încredere în el, atunci nici ea nu avea. Preferase alianța lor, atunci când fuseseră doar ei doi.

— Și ce-ar trebui să facem? întrebă Isobel.

Alistair o privi fix, și fata simți fluturi în stomac, care o amețeau și o încântau totodată. Noaptea trecută, Isobel își promisese să se poarte ca un campion adevărat, iar campionii adevărați nu aveau astfel de sentimente față de ceilalți – nici măcar față de aliații lor. O nebunie! Chiar periculoasă! Și oricât de aspru o certase Isobel pe Briony că aleargă după cai verzi pe pereți, o parte din ea își dorea cu disperare să se întoarcă alături de Alistair în Peșteră. Să vadă încotro aveau să se îndrepte sentimentele dintre ei. Să pretindă că povestea lor nu e tragică.

Alistair îi acoperi mâna cu a lui, împletindu-și degetele cu ale ei. Înainte ca el să deschidă gura, cuvântul „da" se formase deja pe buzele tinerei.

— Dar dacă Briony are dreptate? întrebă el.

Isobel se încordă. Nu se așteptase la asta din partea lui.

— Dacă *are* dreptate, ar fi... Atunci noi...

O expresie efemeră se așternu pe fața lui. Fiindcă Isobel n-o mai văzuse până atunci, îi luă câteva secunde s-o recunoască. Speranță.

Fata îi strânse mâna atât de tare, că el se strâmbă.

— Al. E doar o fantezie.

Cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât înțelegea mai bine că n-ar fi trebuit s-o surprindă ideea că Briony îi căzuse victimă unei asemenea idei. Briony nu se mulțumea doar cu statutul de campioană – trebuia să fie mai bună decât ei. Eroina la care visase dintotdeauna.

— N-am trăit oare mereu într-o fantezie? murmură el.

Alistair aproape că-și sacrificase viața pentru ea, în pădure. Iar fata sărutase o placă pentru vrăji acoperită cu sânge. Folosise toate

nestematele vrăjite ca să-l readucă la viață.

Însă Isobel nu mai putea să ascundă adevărul. Când venea vorba de turnir, nimic din toate astea nu conta.

Sfârșitul nu avea să fie unul fericit.

— Am promis că ne duelăm când îmi voi recăpăta puterile, îi aminti Isobel.

Fata își apăsă degetul mare pe cicatricea albă a vrăjii care marcase odată pielea lui. Acum dispăruse. La fel și a ei.

— Nu mă duelez cu tine, spuse Alistair serios. Planurile mele s-au schimbat.

— Atunci, care *e* planul tău?

Alistair își retrase mâna dintr-a ei și privi în pământ. Isobel simți o gheară în piept.

— Planul tău e să așteptăm până când rămânem doar noi doi. Să mă faci să te ucid, pentru că tu nu ești în stare să mă omori, corect?

Vorbise pe un ton sarcastic, dar în fond ea îl *vindecase*. Ea îi ținuse corpul în brațe. Îl implorase să se întoarcă la ea.

Iar el se aștepta să-l ucidă fără nicio luptă?

Nu ar fi trebuit să le pese. El ar fi trebuit să fie rivalul ei. Dar Alistair nu mai era băiatul pe care-l întâlnise în noaptea aceea la Coțofana. Și nici ea.

— Dacă Briony are dreptate, atunci am putea distruge turnirul, rosti Alistair gâtuit. Am putea amândoi să…

— Nu te mai amăgi! se răsti ea. Și tu, și ea vă amăgiți. Noi doi ne amăgim.

Băiatul își feri privirea și un mușchi din maxilar îi zvâcni.

— Nu e mai bine să avem speranță?

Nu, nu în cazul ei. Poate că Isobel nu considerase moșia Macaslan casa sa, dar fusese totuși crescută în mijlocul cadavrelor, al mizeriei și al putreziciunii, căutând magie în cele mai revoltătoare locuri pentru ca familia ei să înflorească. Dacă ar fi să aleagă între realitatea urâtă și o iluzie frumoasă, Isobel ar alege întotdeauna adevărul.

— Dar e o speranță *deșartă*, spuse ea. De ce nu pricepi?

Alistair întinse mâna din nou

— Ți-ai recăpătat puterile. Găsește răspunsurile singură!

Isobel întinse și ea mâna, dar fără tragere de inimă. Unul dintre inelele ei sclipi și semnul familiar al sărutului-divinator apăru pe încheietura lui.

Gândurile cele mai recente ale lui Alistair trecură prin mintea ei. Văzu chipul băiatului cu care fusese la Coțofana – fratele lui Alistair. Mânia și durerea lui se scurseră prin ea ca un curent, iar

zecile de scene care năvăliră – feţele sumbre ale familiei lor, pateuri şi o consolă de pinball, un blestem îngrozitor prins într-un inel – ameninţară să o copleşească. Aproape că simţi pământul de sub unghiile lui când îngropase inelul, dar şi semnificaţia din spatele gestului.

Apoi se văzu pe ea însăşi. Deşi conversaţiile lor îi lăsaseră gânduri încâlcite şi nesigure, Alistair se deschisese atât de dornic în faţa vrăjii ei, că Isobel se trezi nepregătită pentru ceea ce descoperi. Zări un plan de autodistrugere care o înfurie. Zări dorinţele lui care o făcură să se îmbujoreze. Totul se împletea strâns şi ciudat... dorinţa de a trăi cu hotărârea de a muri... până în momentul în care Briony îi dăduse speranţă lui Alistair.

Sub ochii lor, ultima picătură de magie se scurse în îmbrăţişarea-secerătorului. Nestemata vibră încet, ca o bătaie de inimă chiar înaintea morţii.

— Vreau să trăiesc, rosti el ferm. Vreau ca *amândoi* să trăim. Dacă vrei să pleci, atunci du-te! Dar eu voi rămâne. Cred că şi tu vei face la fel.

— Îmi pare rău pentru fratele tău! murmură ea.

După nenumăratele înmormântări la care participase, ar fi trebuit să vadă durerea din el, să o recunoască la timp.

— Dar nu pot să risc toate lucrurile la care am muncit pentru un plan disperat.

— Atunci, ce sens mai are dacă te-ai resemnat şi nu mai ai nicio speranţă?

Alistair rostise cuvintele cu multă cruzime, chiar ameninţător, deşi Isobel nu credea că intenţionat.

— De ce mai amânăm inevitabilul? Hai să ne duelăm acum!

De data asta, când se întinse spre ea, Isobel se simţi prea şocată ca să tresară. Alistair înşfăcă nestemata din centrul plăcii pentru vrăji şi o lipi de gât. Îmbrăţişarea-secerătorului sclipi palid pe pielea lui.

Fata făcu ochii mari şi îi smulse inelul înapoi. Cu doar câteva minute în urmă, se minunase de puterea blestemului, dar nu l-ar fi folosit împotriva lui. Nu împotriva celui care se sacrificase doar ca ea să supravieţuiască.

Fiindcă ea nu-l fermecă, Alistair spuse:

— Nu înţeleg ce mai aştepţi.

Poate Isobel ar fi trebuit să plece. Ar putea să-i vâneze singură pe Elionor şi pe Finley, în timp ce restul îşi pierdeau vremea cu fantezii.

Dar chiar dacă era inevitabil, Isobel nu se simțea în stare să-l rănească pe Alistair. Știa în ce fel ține la ea și nu voia ca el să o considere o ticăloasă.

Fata strecură îmbrățișarea-secerătorului înapoi pe lanț și, în centrul plăcii pentru vrăji, așeză o nestemată nouă – pentru adevăr-și-păcăleală.

— Deocamdată, rămân, murmură ea.

Dar basmul trăit de ei se sfârșise.

BRIONY THORBURN

Expresia cel mai des întâlnită pe faţa unui campion mort – în fine, în cazul celor care mai au chipul întact – este surpriza.

O tradiţie a tragediei

BRIONY ŞTIA ACUM CE ÎNSEAMNĂ SĂ-ŢI PĂSTREZI CUMPĂTUL doar datorită magiei şi poveştilor.

Şi ce înseamnă să-ţi pierzi firea din acelaşi motiv.

Noaptea trecută, rămăsese trează multă vreme, uitându-se pe fereastră la cerul roşiatic şi imaginându-şi o cărare plină de urme de tălpi însângerate ce ducea la trupul lui Carbry. Îi venea uşor să privească lucrurile dintr-o perspectivă simplificată la maximum: viaţa ei versus viaţa lui. Nu exista altă alegere, altă cale.

Însă Briony îşi închipuia zeci de alte feluri în care lucrurile s-ar fi putut întâmpla, unele care ar fi dus la pace, altele care ar fi fus la moartea ei, nu a lui. Crezuse că merită să îi ia locul lui Innes pentru un ţel mai înalt, dar in scbimb ajunsese să fie înspăimântată şi izolată, ascunzându-se într-un colţ ca un şoarece în întuneric.

Probabil că adormise într-un târziu, pentru că se trezise în lumina unei zile noi. Dormitorul ales era o scrisoare de dragoste adresată designului interior ostentativ: straturi aurii sclipitoare acopereau pereţii şi împodobeau mobilierul. Briony îşi înăbuşi un hohot de râs când zări portretul lui Gavin purtând o coroană, agăţat pe peretele de lângă ea. Nu ştia sigur dacă Reperul însuşi îl crease sau Gavin îl invocase aşa.

— Subtil, murmură ea, acoperindu-şi umerii cu o pătură şi dându-se jos din pat.

Hainele purtate noaptea trecută erau acoperite cu o crustă de sânge închegat, dar oricum erau ale lui Elionor. Briony nu mai voia să aibă de-a face cu ele. Răscoli prin şifonier în căutarea unei vestimentaţii cât mai puţin ridicole şi alese o pereche de pantaloni

de trening largi și un tricou gri cu mânecă scurtă, potrivite pentru fizicul lui Gavin, nu al ei. Trebuia să se mulțumească și cu atât.

O găsi pe Isobel în sala de mese, concentrată asupra unei nestemate pe care o ținea în mână. Își pusese Mantia pe umeri, iar cele trei catarame străluceau de la magia înaltă.

— Bun, ești aici, rosti Isobel brusc. Tocmai am terminat adevăr-sau-păcăleală.

Briony se strâmbă.

— Mda.

O durea să știe că Isobel nu se încredea în ea decât dacă își risca viața. De parcă nu făcuse exact asta când îi luase locul lui Innes.

— Vrei să-i aștepți și pe ceilalți?

— Nu-mi pasă de băieți, răspunse Isobel obosită.

Briony își arcui sprâncenele.

— Îmi vine foarte greu să cred așa ceva. Am văzut cum se uită Alistair la tine.

Isobel tresări, chiar dacă Briony nu intenționase decât să o necăjească. Totuși tonul pe care vorbise vechea ei prietenă fusese destul de abrupt.

— Nu e chiar așa.

— Credeam că e aici numai datorită ție.

— Poate că a venit aici pentru mine. Dar a rămas datorită *ție*. Datorită ideii tale. Să distrugă turnirul pentru totdeauna.

În glasul ei se simțea disprețul. Era limpede că nu credea nimic din ce-i spusese Briony. Nu după tot ce se întâmplase între ele.

Briony avusese cele mai bune intenții când îi sunase pe jurnaliști. Când le trimisese informații despre prietena ei. Nu voise decât să-i ofere un avantaj substanțial, de care campionii Macaslan nu se bucuraseră înainte.

Briony își dorea să-i poată spună lui Isobel că și pe ea o costase mult toată treaba. Membrii propriei familii o criticaseră aspru când își dăduseră seama că pusese umărul la naşterea unei favorite a presei care nu era o Thorburn. O siliseră să se transfere la altă școală și să pună capăt relației cu Isobel – de parcă aceasta ar mai fi fost interesată să stea de vorbă cu ea.

Dar cuvintele se dovediseră insuficiente pentru Isobel. Vraja pe care urma s-o facă reprezenta singura șansă ca s-o recâștige de partea ei.

— Dă-i drumul, atunci! o îndemnă Briony.

Isobel strânse cu putere nestemata. Briony o simțea pulsând la fel de repede ca propria inimă și își ținu răsuflarea când Isobel o apucă de mână, exact așa cum făcuse Finley cu limbă-argintie. De data

asta însă totul era diferit – Isobel o privea cu ostilitate, strângând-o tot mai tare. Inelele de campion se striveau dureros unul de altul. Isobel se opri câteva secunde şi îşi coborî ochii spre degetul mic al prietenei ei.

Briony pricepu, într-o străfulgerare oribilă, că Isobel nu avea de gând s-o întrebe numai despre teoriile ei cu privire la ruperea blestemului.

Urma s-o chestioneze despre Innes. Odată ce farmecul era lansat, nu va mai putea să mintă.

Briony îşi retrase mâna rapid.

— Aşteaptă.

— Ce anume? întrebă Isobel.

— Aş dori să-ţi spun ceva, dar nu pentru că mă obligă vraja.

Isobel vorbi încet şi rece:

— Ce-ai *făcut*?

Briony se strâmbă, nu doar pentru că Isobel nu părea deloc surprinsă, ci şi din cauza suferinţei provocate de viitoarea mărturisire. Însă ceva se rupsese în ea în clipa în care văzuse trupul lui Carbry. Nu, în momentul în care ridicase acel inel şi îl strecurase pe deget. În interiorul ei, apăruse o crăpătură, întocmai ca pe Stâlpul Campionilor. Cu toate că ştia că o mărturisire nu-i va şterge faptele, trebuie să scape singură de povara de pe umeri.

— Innes nu mi-a dat titlul de campioană, şopti ea. L-am furat.

Din nou, Isobel nu se arătă surprinsă.

— Cum? Doar am văzut-o scrijelindu-şi numele pe Stâlp.

— I-am luat inelul.

Briony nu trebui să-i explice că îi luase şi degetul cu el. Isobel ştia că inelele nu pot fi scoase. Când groaza se aşternu pe chipul prietenei ei, Briony scânci.

— Innes ar fi murit dacă n-aş fi procedat aşa. Nu încercam decât s-o salvez.

— Aşa cum m-ai salvat pe mine când m-ai silit să devin campioană?

Isobel se apropie de ea, strângând piatra cu adevăr-sau-păcăleală.

— Recunoaşte, Briony! Nu-ţi pasă de nimeni, numai de tine.

— Nu-i adevărat. Dacă mi-ar fi păsat numai de mine, le-aş fi trimis reporterilor informaţii despre *mine*. Silindu-mi astfel familia să mă aleagă drept campioană.

— Păi, mi-aş fi dorit să fi procedat aşa. De ce naiba n-ai făcut-o?

Briony şovăi. Se gândise la acest aspect de zeci de ori din clipa în care Innes fusese aleasă.

— N-am crezut că vor alege pe altcineva în locul meu, zise ea într-un târziu.

— Firește! se răsti Isobel.

Briony își înăhuși mânia. Își înghiți mândria. După tot ce se întâmplase, nu voia să piardă și alianța lor fragilă. Deși o parte din ea se temea că deja o pierduse. Isobel pe care o știa nu era fata ce stătea acum în fața ei, călită de un an întreg de antrenamente și de atenția presei. Era mai îndârjită. Mai îndrăzneață. Mai crudă.

— Îmi pare rău, Iso!

Numele de alint o făcu pe prietena ei să se incordeze.

— Sincer, îmi pare rău! Am crezut că și tu îți doreai. Și regret tot ce ți-am făcut. În fiecare zi.

Pentru o clipă, Isobel păru că se înmoaie.

— Eu... nu știu dacă aș putea să te iert vreodată.

— Nu-ți cer să mă ierți, continuă Briony. Vreau doar să mă ajuți să opresc turnirul. Aruncă vraja asupra mea. Sunt pregătită. Vei vedea că nu mint în privința blestemului. Apoi voi rezolva totul. Putem ieși amândouă de aici. Și nimic nu va mai conta.

Isobel se bolbă la piatra de ametist din mâna ei, care strălucea în continuare. Apoi clătină din cap și o vârî în buzunar.

— Nu-mi pasă dacă tu crezi că spui adevărul. Tot m-ai facut campioană. Iar pe Carbry l-ai ucis.

— Dar n-am vrut să-l omor.

Cuvintele lui Briony răsunară între zidurile de piatră, ecoul lor lovind tavanele. *N-am vrut, n-am vrut, n-am vrut.* Suna din ce în ce mai puțin convingător.

— Când m-a atacat, i-am trimis înapoi farmecul. Habar n-am avut că e un blestem mortal.

— Chiar și-așa, nu schimbă cu nimic tot ce ai făcut. Nu poți șterge impactul alegerilor tale, justificându-le cu nu știu ce șansă minimă care ar duce la îmbunătățirea situației.

— Nu încerc să șterg nimic. Voi fi o eroină. Voi salva pe toată lumea...

— Ești singura campioană care a omorât pe cineva. Atât ești de hotărâtă să devii centrul atenției! Atât de mult, încât te-ai băgat cu forța într-un loc căruia nu-i aparții. Atât de mult, că nu-ți pasă de cei ce-ți stau în cale sau de ce se întâmplă cu ei dacă te incomodează. Nimeni de aici nu este erou. *Tu* cu atât mai puțin.

Se întâmpla rar ca Briony să nu aibă nimic de spus, dar acum amuțise complet. Fiindcă nu avea cum să contrazică afirmațiile lui Isobel. În plus, o nouă idee i se forma în minte, ori poate că era una veche, pe care nu mai putea s-o ignore.

Turnirul lor nu era un loc pentru eroi. Nu fusese niciodată. Toate faptele grandioase sărbătorite de familia ei se dovediseră a fi simple vărsări de sânge. Puteau să le numească în toate felurile, dar Briony știa cine sunt ei în realitate.

Niște nelegiuiți. Până la ultimul.

Un zgomot răsună în încăpere și, când se răsuci, se deschise ușa. Gavin Grieve le privea din pragul ușii, foarte încântat.

— Salut! zise el, lingându-și buzele. Ne întoarcem deja unul împotriva altuia?

GAVIN GRIEVE

Când magia înaltă exista din belşug, iar lumea era condusă de gesturi măreţe şi violente, acest turnir probabil că nu arăta atât de îngrozitor.

O tradiţie a tragediei

CÂND GAVIN DĂDU PESTE BRIONY ŞI ISOBEL ÎN TOIUL UNEI discuţii încinse, răsuflă uşurat. Trădările, ameninţările, secretele alcătuiau o limbă pe care o înţelegea, marcând totodată şi sfârşitul evenimentelor bizare din ultimele douăsprezece ore, când le permisese celor trei campioni să accepte o alianţă care se împotrivea tuturor instinctelor sale de supravieţuire.

— Ne spionai! ţipă Briony indignată.

— Nici pomeneală, răspunse Gavin calm. Dacă voiaţi o conversaţie privată, trebuia să folosiţi o vrajă de izolare fonică.

Gavin se aşteptase ca alianţa să se întoarcă împotriva lui în orice clipă – singurul motiv pentru care încă nu se întâmplase, bănuia el, era că încă se găseau toţi în interiorul Reperului său. Însă după beţia cu Alistair de noaptea trecută, lucrurile se încâlciseră şi mai rău.

Ar fi putut să încerce să-l ucidă pe Lowe de cel puţin zece ori. Când se îmbătase. Când îngropase inelul. Când Gavin se trezise dimineaţă şi-l găsise pe Alistair ghemuit pe canapeaua de piele din birou, acoperit cu o pătură şi cu o pernă brodată sub cap. Expresia lui era crudă chiar şi în somn.

Dar Gavin se abţinuse. Îşi spusese în sinea lui că, aşa, dă dovadă de spirit practic, că nu are nicio legătură cu conversaţia lor. Nici acum nu-i venea să creadă că familia Lowe îşi ucidea membrii şi, totuşi, în acelaşi timp, i se părea ceva normal. Totul se ascunsese în zvonuri, in numărul mic de rude, în felul în care îşi apărau secretele.

Cunoscând adevărul despre Alistair, ar fi trebuit să-l considere mai rău decât un monstru.

Dar îl văzuse în seara aceea la Coţofana, alături de fratele său. Îl urmărise cu atenţie când îngropase inelul. Chiar îl credea că suferă. De dimineaţă, Gavin se trezise cu impresia că magia vitală iese din pământ, din locul în care Hendry Lowe fusese îngropat întru odihnă veşnică. O amintire sumbră a nopţii dinainte.

După ce aflase adevărul despre familia Lowe, Gavin hotărâse să-l lase în viaţă pe Alistair pe toată durata alianţei. Dar cum Isobel şi Briony începuseră deja să se certe, simţea că alianţa nu va ţine prea mult.

— Ce-ai auzit? îl iscodi Briony.

— Nu contează ce-a auzit, interveni Isobel. Probabil că tot oraşul a aflat până acum ce-ai făcut.

— N-o să le mai pese după ce o să rezolv totul.

— Nu cred că vei reuşi.

Isobel se întoarse spre Gavin, privindu-l de parcă acum îl vedea pentru prima dată.

— Tu ce părere ai, Gavin? Crezi că poate pune capăt turnirului?

Băiatul sesiză că întrebarea lui Isobel îi oferea o ocazie bună. Briony destrămase modelul alianţei lor. Se dovedise a fi cea mai slabă verigă a lanţului lor. Odată cu un asemenea tip de destabilizare venea şi şansa de a controla situaţia.

— Turnirul există de mult timp, spuse el. Dacă ar fi avut un sfârşit, s-ar fi întâmplat deja.

Briony se încruntă, dar Isobel părea mulţumită.

— Nu vrei ca totul să ia sfârşit? întrebă Briony.

Ideea în sine era foarte atrăgătoare, bineînţeles. Dar chiar dacă posibilitatea distrugerii turnirului nu i se părea pe de-a-ntregul ridicolă, într-o astfel de eventualitate n-ar mai fi el câştigătorul. Ştia că Isobel pricepuse şi ea, că Briony nu încerca să lucreze cu ei ca aliaţi. Încerca să-i folosească pentru propria glorie, aşa cum făcuse şi la nunta Callistei.

— Nu prea. Nu când tu vei culege toţi laurii, spuse Gavin. Nu voi fi un simplu acolit în povestea ta.

— Ai prefera să mori decât să mă ajuţi? întrebă ea cu glas tremurător. Nu înţelegi că e vorba de viaţă şi de moarte?

— Ah, înţeleg perfect.

Mental, Gavin îşi alese cu grijă câteva inele.

— Cred că tu eşti singura persoană de aici care nu pricepe.

Briony făcu ochii mari şi un farmec străluci în jurul degetelor ei răsfirate.

— Chiar vrei să ne luptăm aici?

— E Reperul meu.

Gavin dădu din mână şi scuturile din jurul camerei se întăriră; peste tot, de la traverse până la uşi, accesul ei fusese redus la zero. Dacă voia să iasă, trebuia să treacă prin el.

— Nu mă sperii deloc.

Briony trimise un blestem spre el. Băiatul îl blocă şi braţul îi zvâcni când pielea-de-rechin se reîncărcă. Chiar şi-aşa, înaintă. Nu era momentul să pară slab. Avea farmece noi din jocul cu Alistair de noaptea trecută şi se simţea pregătit să le folosească.

Isobel se aşeză între ei, cu Mantia în jurul umerilor.

— Opriţi-vă! N-are niciun sens să vă răniţi unul pe altul.

Gavin ezită – fata beneficia de magia înaltă a Mantiei. Dacă se alia cu Briony, n-avea să reuşească să le învingă pe amândouă.

Părând că-i împărtăşeşte gândurile, Briony îşi relaxă umerii.

— Bun! Încă putem să ajungem la o înţelegere.

Isobel se uita când la Briony, când la Gavin, şi băiatul îşi ţinu răsuflarea, aşteptând. Isobel le ceruse să înceteze orice luptă, dar nimic din expresia ei nu-i amintea de un mediator. Fata era calculată. Făcea o alegere acum, şi Gavin se pregăti sufleteşte, ştiind că nu-l va prefera pe el.

Însă Isobel murmură „îmi pare rău" atât de încet, încât Gavin abia o auzi, după care se răsuci spre Briony şi lansă blestemul asupra ei.

Grinzile de lemn de deasupra lor se încovoiară, şubrezindu-se brusc; pereţii şi podeaua începură să crape şi să geamă. Gavin se dădu un pas înapoi, împiedicându-se. Se chinui să se apuce de ceva, dar masa putrezise şi ea, lăsând doar o grămadă maronie în spate. Lujerii noroioşi se zvârcoliră pe jos, răsucindu-se în jurul picioarelor lui Briony şi trântind-o la pământ.

Fata urlă de durere când podeaua se prăbuşi sub ea, dar fără să o înghită complet. Doar cât să îi învăluie trupul în noroiul acela îngrozitor şi putred. Părea că Isobel scosese măruntaiele Reperului la iveală. Când mizeria îi atinse faţa, Briony tăcu şi-şi dădu ochii peste cap. Corpul i se înmuie.

Gavin se întrebă îngrijorat dacă îi venea şi lui rândul. După blestemul acela terifiant, orice era posibil. Dar Isobel nu mai invocă altă magie, ci continuă să-şi privească trist prietena.

— Se va trezi la un moment dat, şopti Isobel. Şi va fi furioasă.

— N-ai omorât-o?

— Nu vreau.

Gavin se încruntă, analizând scena din fața lui. Își dorea ca fata să fi găsit o altă cale prin care să nu-i distrugă sala de mese, dar harababura cu pricina reprezenta cea mai mică dintre problemele sale.

Isobel își trădase prietena, dar asta nu însemna că-l alesese pe el – pur și simplu îi împiedicase să se dueleze. Dacă profita de ocazie și o ucidea pe Briony, pierdea orice șansă la o nouă alianță, oricât de bizară ar fi fost ea. Gavin își dădu seama că nu putea câștiga turnirul singur. Nu cu magia lui defectă, mutilată, care îl lăsa baltă exact când avea mai mare nevoie de ea.

Trebuia să dea dovadă de istețime.

Să producă și mai multă confuzie. Alistair Lowe intră ca o furtună pe ușă. Cuprinse scena din priviri și se întoarse spre Gavin.

— Ce-ai făcut, Grieve? întrebă pe un ton acuzator, dar Isobel îl întrerupse imediat:

— Eu am blestemat-o. Nu e moartă, dar... n-am avut încredere în ea.

— Rahat!

Alistair își trecu mâna prin părul ciufulit.

— Credeam că vrei să o asculți. Credeam că ești de acord să *rămâi*...

— Așa e. Și așa voi face, dacă vom deveni ceea ce am discutat azi-noapte – o alianță. Am terminat însă cu aberația asta că turnirul poate fi distrus, și nu mai am de gând să ascult prostiile ei despre motive nobile și mai știu eu ce. Fie ne luptăm împreună, fie ne luptăm între noi, dar nu există niciun scenariu sănătos în care nu ne luptăm deloc.

Gavin înțelese. Alistair avea s-o urmeze pe Isobel oriunde s-ar fi dus ea. Și chiar dacă nu-și dorise s-o ucidă pe Briony imediat, fata era o cauză pierdută.

De dimineață, Gavin respinsese alianța considerând-o o prostie, dar acum îi vedea potențialul. Atât Isobel, cât și Alistair erau puternici, și îl avantaja să rămână alături de ei cât mai mult posibil. Dar dacă o lăsa pe Briony la mila lor și Alistair și Isobel deveneau un cuplu, Gavin avea să pară un fel de a cincea roată la căruță. Trebuia să găsească o cale prin care să strice lucrurile.

— Atunci, o lăsăm pe Briony aici, spuse el.

Ceilalți doi se întoarseră spre el, parcă surprinși de prezența lui în cameră.

— Noi trei mergem împreună după Finley și Elionor.

Fața lui Alistair căpătă o nuanță verzuie. Nu voia asta. Dar se uită la Isobel, așteptând răspunsul ei.

Isobel încuviință din cap, iar lui Gavin nu-i veni să creadă că are deja succes. Un Grieve, pe picior de egalitate cu o Macaslan și cu un Lowe.

— Bine! zise ea. Să începem pregătirile!

Fata le făcu semn s-o urmeze, și ei se supuseră. Alistair, negru de supărare, Gavin încercând să nu zâmbească. Fiindcă deja punea la cale următoarele etape ale planului său.

Imediat ce Isobel și Alistair n-aveau să-i mai fie de folos, avea s-o ucidă pe Briony și să dea vina pe Alistair. Asta avea s-o determine pe Isobel să-i întoarcă spatele și să se omoare între ei.

Lăsându-l pe Gavin să-și pună coroana pe cap.

ALISTAIR LOWE

Până și magia înaltă are limitele ei; nu poate aduce înapoi oamenii care au murit pentru ea.

O tradiție a tragediei

Castelul îi reamintea lui Alistair în mai multe feluri de proprietatea Lowe. Ori de câte ori cotea, putea să jure că-l zărește pe Hendry dispărând printr-o arcadă sau reflectat într-o fereastră gotică. Pe măsură ce parcurgea discret coridoarele lungi, armurile îl priveau cu aceeași expresie crudă din portretele de familie.

O scuză jalnică, pentru un campion Lowe, le auzi șoptind.

Și aveau dreptate. Alistair îngropase ce mai rămăsese din Hendry, chiar dacă însemnase sacrificarea blestemului care l-ar fi condus spre victorie. În timp ce Isobel și Grieve urzeau sus tot felul de planuri, înconjurați de grămezi de inele, Alistair se retrăsese pe furiș ca să facă un lucru de neimaginat pentru un Lowe.

Inima îi bubuia în piept cu putere când coborî în măruntaiele Castelului, aducându-și aminte de ziua în care vizitase cripta de acasă. Mai multe povești cu monștri îi apărură brusc în minte, iar imaginația lui îl atrase în brațele întunericului. Cea mai rea se dovedi aroma de pateuri, un strop de dulceață în beznă. Magia înaltă fantomatică zăbovea jucăuș chiar la marginea câmpului său vizual. Aproape că-l auzi pe Hendry râzând în liniștea de pe scară.

Poate chiar asta se întâmpla. Poate chiar își pierdea mințile.

Când ajunse în temniță, întregul corp îi tremura din toate încheieturile. Se scutură de frig, în ciuda sudorii.

O vrajă iute cheie-universală descuie închizătoarea cu un declic. Ușa de fier se deschise larg. O zări pe Briony Thorburn într-un colț al celulei, trează, cu genunchii strânși la piept. Măcar îi permiseseră să se cureță puțin. Blestemul ăla duhnea ca naiba.

— Te-au trimis să mă omori? îl întrebă ea.

— Nu.

— Atunci se vor duce să-i omoare pe Finley și pe Elionor, iar asta este ultima mea șansă să mă răzgândesc.

În vocea ei, Alistair sesiză durerea provocată de întreaga situație, când el nu-și dorea decât încredere. Petrecuse atâta timp evitând să fie bun, că acum nu știa mai cum să se poarte.

— Îți redau libertatea, Briony, spuse el răgușit.

Briony se încruntă.

— Nu sunt proastă.

— Nu, probabil că prostul sunt eu.

Alistair oftă și făcu un pas în spate, lăsându-i calea liberă spre ușă, după care îi aruncă un săculeț din piele. Fata îl deschise și scoase surprinsă unul dintre inelele ei pentru vrăji.

— Pleacă, pentru că n-am de gând să mă lupt cu ei ca să te ajut să scapi!

Briony se holbă la el, de parcă nu reușea să împace reputația lui cu cine era el cu adevărat.

— Dar oricum se vor lupta cu *tine* imediat ce vor afla ce ai făcut.

Alistair ridică din umeri, afișând o falsă indiferență. Isobel nu-l omorâse de dimineață când își lipise inelul de gât, dar atunci nu reprezentase pentru ea decât o simplă dezamăgire – nu un pericol, o amenințare. Sperase că, dacă o lasă să folosească sărutul-divinator, ea îi va înțelege sentimentele. Că nu fusese destul de puternic să-l salveze pe Hendry. Că nu voia să trăiască într-o lume în care frații trebuie sacrificați, unde doi oameni care țineau unul la altul erau siliți să devină dușmani. Își dorise ca ea să vadă că ar da orice pentru o asemenea șansă, oricât de improbabilă părea.

În schimb, Isobel nici măcar nu voia să încerce.

— Poate mă condamn singur, murmură el. Dar cred că mă salvez totodată.

— Așadar, mă crezi?

Alistair n-o cunoștea pe Briony, dar îl liniștea cumva să vadă expresia de pe chipul unei străine reflectând-o pe a sa. Poate că și fata avea nevoie de credință mai mult ca oricând.

— Poveștile au găsit întotdeauna o cale prin care să pă-trundă adânc în mine, rosti el cu sinceritate. Atât cele bune, cât și cele rele.

— Și a mea cum e?

Alistair nu voia să se amăgească și să creadă că teoriile ei vor asigura sfârșitul fericit al acestei povești, dar știa că Lowe n-ar spune niciodată o astfel de poveste.

— Bună, rosti el ferm.

Fata oftă.

— Nu cred.

Dar Alistair era sigur. Chiar și cu părul lung încâlcit și cu unghiile mânjite de noroi, Briony tot arăta ca o eroină.

— Mă rog, eu te las oricum să ieși.

— Nu merit.

Totuși, Briony se ridică în picioare și își puse un inel pe deget.

— Vii cu mine?

Și Alistair avea pământ sub unghii. Și părul nespălat și unsuros. Puloverul rupt și pătat acolo unde blestemul lui Elionor îl lovise în burtă. Până și el știa că, oricât bine ar face, tot avea să arate ca un nelegiuit. Întotdeauna avea să fie un Lowe. Isobel îi dovedise că nu putea convinge pe nimeni de nimic.

— Trebuie să rămân aici, răspunse el. Castelul e preferatul familiei mele… Știu că scuturile se activează doar când intră cineva, nu și când iese. Și, de vreme ce vor crede că încă ești aici, vei avea timp să mergi să-ți găsești aliații. Amândoi au Relicve, nu?

— Aliați, murmură ea. Nu sunt sigură că mai am așa ceva.

— Ai unul, șopti el.

Briony se străduí să zâmbească.

— Îmi voi da toată silința să-i conving. Măcar pe Finley. Nu cred că Elionor poate fi convinsă.

Alistair se gândi la noaptea trecută, mai bine zis la ce-și amintea din ea. Payne cu siguranță nu părea genul de persoană naivă.

— Poți să-ți testezi teoria înainte să înceapă o luptă? întrebă el.

Isobel și Grieve se pregăteau să plece în câteva ore, și Alistair nu știa cum să-i oprească.

— Probabil că nu, răspunse Briony posomorâtă. Dar voi încerca.

Singurul fel prin care Alistair îi putea proteja pe Isobel și pe Grieve era să fie pe câmpul de luptă, alături de ei. Dar, în clipa în care aveau să-și dea seama ce făcuse, avea să se transforme în dușmanul lor.

— Atunci, grăbește-te! rosti el gâtuit.

Briony porni spre scară, apoi se întoarse.

— Mulțumesc! îi spuse ea înainte să urce.

Rămas singur în temniță, Alistair se confruntă cu întoarcerea poveștilor cu monștri. Umbrele începură să danseze prin colțuri și băiatul surprinse o siluetă familiară, fantomatică.

— Oare turnirul poate fi distrus? îi șopti el lui Hendry.

Știa că e doar imaginația lui, durerea lui, dar se simțea bine să-i ceară sfatul fratelui său. Ori de câte ori Alistair se adâncea într-o poveste, Hendry venea întotdeauna înarmat cu rațiune.

Dar umbrele nu-i răspunseră și, când urcă din nou scările Castelului, nu auzi decât râsul fratelui său.

BRIONY THORBURN

Campionii Blair au reușit să câștige turnirul numai datorită alianțelor.

O tradiție a tragediei

Deasupra șesurilor, soarele strălucea mai puternic decât în ultimele săptămâni. Briony se folosise de o roza-vânturilor cu puțin timp în urmă, o vrajă de urmă-rire împrumutată de la Mânăstire, care presupunea folosirea unui obiect ce-i aparținea celui pe care îl căutai. Finley îi dăduse un inel și se dovedise suficient – un fir alb-argintiu se înfășurase în jurul încheieturii, întinzându-se apoi în depărtare. Îl urmă îndeaproape, străbătând emoționată peisajul sălbatic.

Isobel o trădase. Alistair o eliberase. Și chiar dacă fugise după ce-și recuperase inelele, nu-i ieșeau din minte cuvintele prietenei ei. Totuși, Alistair se baza pe ea, și nu voia ca riscul pe care și-l asumase el să se dovedească zadarnic. Continuă să calce apăsat, încercând să-și uite temerile.

Simțurile i se intensificară brusc și un fior de spaimă o trecu pe șira spinării. Vraja se schimbă un moment mai târziu și un al doilea fir de magie i se înfășură în jurul încheieturii.

Finley Blair apăru pe creasta unui deal îndepărtat. Firul argintiu se întindea între ei, legându-i prin puterea magiei. Briony îl urmări cum se apropie. Ceva în ea se zvârcoli când băiatul își îndoi degetul pe sub marginea vrăjii și o rupse in două. Pe fața lui nu se zărea nicio emoție.

Briony spera totuși ca el să-i citească onestitatea pe chip.

— Nu vreau să mă lupt cu tine, șopti ea.

Finley încleștă pumnul pe mânerul Sabiei vârâte în teacă, apoi îl desfăcu și își plecă ușor fruntea când distanța dintre ei se micșoră. Se opriră la un metru unul de altul. Briony se simțea vulnerabilă în

spațiul imens, deschis. N-avea unde să fugă, chiar dacă ea însăși alesese să se vâre în gura lupului.

— Așadar, totul a fost o păcăleală, rosti el, de parcă se hotărâse deja cum să acționeze. Te-ai aliat cu noi până a căzut Relicva dorită de tine.

— Nu e adevărat, spuse Briony. Nu te-am păcălit deloc. Vreau să pun capăt turnirului. Elionor m-a manipulat și te-a făcut să crezi că te-am trădat.

— Cum aș putea să înghit o asemenea gogoașă?

— Vraja adevărului…

— Nu-mi pasă de *intențiile* tale.

Expresia neutră de pe chipul lui dispăru.

— Îmi pasă de ce s-a întâmplat în realitate. Mi-ai zis că există o posibilitate să evităm moartea lui Carbry, apoi chiar tu l-ai ucis.

— Blestemul lui mortal s-a lovit de scutul meu și s-a întors spre el.

Când rosti cuvintele, Briony își aminti săgețile. Și felul in care mâna lui rămăsese fără vlagă într-a ei. Se cutremură.

— Nu e același lucru.

Finley ezită, după care clătină din cap.

— E mort din cauza ta.

Alistair susținuse că povestea ei e bună. Briony voia să creadă în el, în același fel în care voia să creadă că, pentru moartea lui Carbry, numai Elionor și trădarea ei sunt de vină.

Dar Alistair n-o cunoștea. Oamenii care o știau o judecaseră diferit.

Briony se gândi la furia de pe chipul lui Isobel.

„M-ai silit să devin campioană."

Se gândi la Innes când se prăbușise la pământ.

„Briony… nu…"

La Carbry…

„Am crezut că pot avea încredere în tine."

Finley strânse mai tare mânerul Sahiei și întrebă:

— De-aia ai vrut să ne găsim unul pe altul? Ca să vezi care dintre noi urmează?

— Nu. *Nu*, șopti ea, aproape gemând. Nu s-a schimbat nimic. Eu doar…

Minția, evident. Totul se schimbase. Trecuseră două săptămâni de la începutul turnirului, și Briony nu avea cu ce să se laude, cu excepția unui campion mort din cauza ei. A unei prietene care avea s-o urască pe veci, a unei surori care n-avea s-o ierte niciodată. Și a

unei teorii care nu se justifica, oricât de mult își dorea ea să aibă dreptate.

„Aici nimeni nu este erou", îi spusese răstit Isobel. „Cu atât mai puțin tu."

— Încă sunt pregătit să câștig turnirul, orice-ar fi, vorbi Finley, iar Briony se gândi cât de departe duseseră amândoi semnificația acestor vorbe.

Turnirul transformase inimaginabilul în realitate.

— Eram pregătit să ucid... sau să mor. Dar vorbele tale mi-au rămas în cap și nu pot să scap de ele.

Băiatul înghiți în sec.

— Trebuie să știu dacă avem vreo șansă să oprim totul. Trebuie să aflu ce am de făcut.

Pe Briony o șocă vulnerabilitatea din glasul lui. Finley se definise mereu prin familia sa, prin standarde clare: bine și rău. Statutul de campion însemna noblețe, la fel ca și victoria, indiferent de violențele sau trădările săvârșite. Teoria ei nu-i dăduse speranță, ci îndoială.

În timpul turnirului, cea mai sigură modalitate de a-ți pierde viața era să îți pierzi convingerea.

— Aș vrea să am un răspuns pentru tine, dar *nu am*, rosti ea cu voce tremurătoare. Am crezut că pot schimba turnirul. Că pot să salvez pe toată lumea. Dar nu am făcut decât să-i distrug pe oamenii pe care îi iubesc. Innes ar fi trebuit să fie campioană, iar eu i-am luat acest drept. Am atacat-o și i-am tăiat degetul. Propria *soră*. Chiar am crezut că merită să procedez așa dacă puteam să rezolv lucrurile. Dar într-un fel n-am făcut-o pentru ea, ci pentru mine. Am crezut că-i aparțin poveștii, dar m-am înșelat. Așadar, poate a venit timpul să mă retrag.

Cerându-i în tăcere iertare lui Alistair pentru speranța pusă în ea, își scoase inelele unul câte unul, lăsându-le să cadă pe pământ. Roza-vânturilor. Fragmente-de-oglindă. Atingerea-tămăduitorului. Somnul-mortal. Finley nu scoase un cuvânt, ci doar o privi solemn. Când nu-i mai rămase decât inelul de campion, îngenunche în fața lui și își ridică fruntea ca să-l privească drept în ochi.

— Mă predau, șopti ea. Ai nevoie de un răspuns, dar nu ți-l pot oferi. Așa că îți dau o soluție să ieși din această situație. Mi-ai spus că te-ai răzgândit în legătură cu uciderea mea. Ei bine, acum e șansa ta.

Își lăsă capul în jos și închise ochii.

Nu se auzeau decât răsuflarea ei iute ca a unui iepure și scrâșnetul sabiei trase încet din teacă de Finley. Băiatul aflase tot

adevărul despre ea. Fiecare părticică îngrozitoare.

Tăişul Sabiei îi atinse uşor gâtul şi oţelul rece i se lipi de piele. Zăbovi aşa câteva clipe. Briony se aştepta ca el să o retragă, să-şi ia avânt şi să o omoare dintr-o singură lovitură. Încercă să nu se gândească la durere.

Însă când metalul se îndepărtă de gâtul ei, aşa făcu şi Finley.

— Uită-te la mine îi porunci el răguşit.

Fata deschise ochii şi îl văzu fixând-o cu privirea. Chipul lui se profila pe cerul luminat de soarele pătat cu roşu. Finley vârâse Sabia în teaca de piele.

Aerul dintre ei se îngroşă, dar nu cu magie. Cu ceva periculos şi important. Nu-l mai văzuse niciodată privind-o cu atâta emoţie, nici măcar când se despărţiseră. Era frustrat. Furios.

În cele din urmă, Finley vorbi:

— Ştii cum îşi alege familia Blair campionii?

Briony clătină din cap, fără să priceapă unde bate.

— Toţi candidaţii eligibili se antrenează de mici. Când am mai crescut, ni s-a spus că vom da un test. Eu şi verii mei am aşteptat o grămadă. Turnirul se apropia, şi adulţii nu scoseseră o vorbă. Atunci mi-am dat seama. Campionul nostru nu e selectat. Campionul nostru se oferă voluntar. Nu contează dacă e cel mai puternic. Important e să fie dornic şi pregătit mental. Codul nostru e simplu: onoare, curaj, integritate. Un campion care alege aşa ceva este pregătit să respecte cele trei valori ale familiei. În viaţă, dar şi în turnir.

— Prin urmare, te-ai oferit voluntar ca să-ţi protejezi familia, şopti ea.

— Da şi nu. M-am oferit voluntar pentru că voiam să-mi fac familia mândră. Dar nu m-aş fi oferit voluntar, dacă familia Thorburn te-ar fi numit pe tine campioană.

Briony îşi aminti felul în care se uitase la ea când Reperele erau nişte ruine. Când încă era doar sora campioanei.

— Nu voiai să te lupţi cu mine.

— *Fireşte* că nu. Eu nu mă răzgândesc niciodată. Când te-am văzut în prima seară aici…

Venise rândul *lui* să se înfioare.

— Nu te voi omorî. De ce naiba mi-ai cere aşa ceva?

Briony crezuse că nu are cum să se simtă mai prost, dar exact asta se întâmpla.

— Da, ai făcut nişte lucruri de rahat ca să ajungi aici… Nu susţin că strategia mea a fost vreodată plină de noblеţe. Dar înţeleg că turnirul e o treabă urâtă. Codul de onoare al familiei mele nu va

reuşi în veci să acopere asta. Cred că a venit vremea să-mi scriu propriile reguli. Să-mi găsesc propria cale prin care să îndrept situaţia.

Finley îi întinse mâna.

— Haide! Ridică-te!

Briony îi acceptă ajutorul şi se ridică nesigură pe picioare. Erau foarte aproape unul de altul acum. Îi vedea urmele vagi ale unor blesteme pe piele şi sângele închegat de pe gulerul tricoului.

— Şi eu vreau să îndrept situaţia.

— Atunci, nu te mai simţi vinovată! Asumă-ţi responsabilitatea pentru oamenii pe care i-ai rănit!

Finley se opri şi nu mai trebui să adauge că şi ea e una de-a lor.

— Dacă ai vorbit cu sinceritate, nu e nevoie să te predai. Şi nici să renunţi.

Finley nu-i oferea un sfârşit. Dar nici un început.

— Şi ce se întâmplă de aici înainte? întrebă Briony.

— Noi doi vom termina ce ai început. Indiferent de repercusiunile asupra familiilor noastre – eroi, nelegiuiţi, nu-mi pasă. Şi cred că nici ţie.

Briony simţi o recunoştinţă nemăsurată crescând în ea. Nu avea să mai plutească în derivă. Avea să găsească o cale să meargă tot înainte şi nu avea să mai fie singură.

— Vrei să ne întoarcem la Mânăstire? îl întrebă.

Dar Finley clătină din cap.

— Elionor mi-a povestit ce ai zis despre heptagramă şi că pe ea o lasă rece. Am impresia că nu te mai crede nimeni, sincer să fiu. Nu fără o dovadă incontestabilă.

Briony aruncă o privire spre Sabia de pe spatele lui Finley. Cu doar câteva minute în urmă, se odihnise pe gâtul ei. Acum putea reprezenta primul pas către salvarea lor.

— Ştiu cum aş putea obţine o astfel de dovadă, spuse ea. Alistair a lăsat Peştera fără apărare. E la Castel. Iar tu ai Sabia.

Ceva se aprinse în ochii lui Finley. Hotărâre. Privirea lui se mută mai departe, spre munţii din spatele lor, unde se ascundea Peştera. Apoi se întoarse din nou spre ea.

— Atunci, să mergem! spuse el.

Briony încuviinţă, după care îngenunche să-şi strângă inelele. Acum ştia adevărul despre ea. Provocase multă durere, multe daune. Încercase să pună capăt turnirului din motive greşite. Dar dacă ea şi Finley dovedeau că teoria ei e reală, puteau să găsească şi motivele corecte.

ISOBEL MACASLAN

Familiile noastre au păstrat secole la rând acest secret. Am senzația că, într-un fel sau altul, noi toți știam că e greșit ce facem.

O tradiție a tragediei

După ce podul mobil coborî, timp de câteva momente nu se mișcă nimeni.

Isobel își strânse mai bine Mantia pe umeri.

Gavin își trosni oasele de la gât.

Alistair stătea în spatele lor, întunecat și tăcut ca o umbră.

Gavin trecu primul peste pod. Deși moartea lui Carbry luminase efectul Vălului Sângeriu, diferența era nesemnificativă, iar Gavin mai ales nu arăta deloc bine în nuanța cărămizie a zilei. Pomeții și maxilarul păreau și mai necizelate, iar trăsăturile lui nu mai aveau nicio finețe. Părul blond arăta de parcă s-ar fi decolorat.

— Am mai fost la Mânăstire, se lăudă Gavin. Îi știu punctele slabe.

— Crezi că se vor ascunde? întrebă Isobel.

— Ar fi și mai amuzant.

Isobel se strâmbă. Doar făceau ce trebuie, nu era nicio distracție în asta.

— Singura noastră problemă este că au două Relicve, continuă Gavin. Trebuie să atacăm rapid. Nu-i putem da timp lui Finley să contraatace.

Cuvintele îi strânseră pieptul lui Isobel ca într-o gheară. De când fusese numită campioană, își închipuise cum va fi și ce va simți când își va lovi prietenii. Cu prieteni ca Briony, copilul de aur al familiei Thorburn, și ca Finley, favoritul evident al familiei Blair, știuse dintotdeauna ce i se cere.

Dar lunile de anticipare nu o pregătiseră pentru situația în care avea să-i piardă pe toți cei dragi în doar câteva ore. Finley, care nu bănuia că va fi atacat. Alistair, care își dorea o versiune a ei ce nu

fusese niciodată reală. Briony, care se credea un fel de eroină, deşi avea pe mâini mai mult sânge decât oricine.

Lui Isobel nu-i mai rămânea decât furia şi o amărăciune atât de puternică, încât, chiar şi fără Vălul Sângeriu, o făcea să vadă roşu în faţa ochilor.

Deşi Mânăstirea se afla tot în şesuri, era o călătorie lungă, prelungită şi mai mult de tăcerea care le învăluia grupul. Singurele sunete veneau de la paşii lor şi de la foşnetul Mantiei, al cărei tiv atingea buruienile. Isobel îşi repeta blestemele în minte, incercând să descopere dacă Mantia slăbea vreun farmec, lucru care ar fi impiedicat-o să arunce vrăji de atac puternice. Alegerea strategiei îi potolea neliniştea. Şi uita şi de prezenţa rece a lui Alistair in spatele său, nu alături.

— Uite-o, spuse Gavin, arătând spre o structură gotică din piatră, sufocată de iederă.

Clopotniţele se înălţau ca nişte pumnale spre soarele cărămiziu.

— Probabil că au reparat porţile. Dar am fost prea blând cu ei data trecută.

Isobel se trase într-o parte pentru ca Gavin să-şi folosească vraja. Băiatul se încruntă concentrat şi poarta tremură în balamalele de fier. Isobel şi Alistair făcură câţiva paşi înapoi, pregătiţi să audă explozia. Însă, după câteva secunde chinuitoare, Gavin îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp şi se îmbujoră.

— Au schimbat scuturile.

Gavin aruncă o privire furioasă spre Alistair.

— Ai de gând să stai acolo ca un mototol?

Fără să rostească o vorbă, Alistair aruncă propria vrajă. O rafală albă de vânt şuieră prin aer şi lovi lacătul porţii. În loc să-l taie, lama magică plesni. Nu era suficient de puternică.

După aceea, încercară toţi trei pe rând, dar fără succes. Gavin înjură şi dădu din mâini descurajat.

— Imposibil! se agită el nervos la culme. Tu eşti de vină? se răsti spre Alistair.

Isobel scrâşni din dinţi. Vraja ei cheie-universală avea o clasă mai înaltă decât căderea-secerii folosită de Alistair. Contrar opiniei lui Gavin, Alistair nu era singurul campion formidabil.

— De ce să fiu eu de vină?

— Fiindcă nu vrei nimic din toate astea. Se vede.

— Dacă nu voiam să vin, nu veneam.

Gavin se apropie de Alistair. Era mult mai mare decât el, mai înalt, mai lat în umeri. O fi fost Alistair un Lowe, dar umbra lui Gavin era de două ori mai lungă şi mai întunecată. Deşi Gavin se

declarase de partea lor – cel puțin deocamdată –, Isobel se întrebă dacă nu cumva greșise aducându-l cu ei.

— Nu-ți irosi magia! îl avertiză ea, știind că Gavin nu ascultă de simpla logică.

Alistair îi aruncă o privire tăioasă. Până și ea își dădu seama că vorbele îi sunaseră aspru și rece, întocmai ca discursul tatălui ei.

— Dovedește, atunci! scuipă Gavin spre Alistair, ignorând-o pe Isobel. *Fă*-o tu!

— Cum aș putea să fac asta singură când nici împreună n-am reușit? întrebă el.

— N-am zis s-o deschizi. Trebuie doar să iasă Elionor și Finley.

Gavin păși în fața lui, parcă hotărât să-l intimideze. Însă judecând după disprețul rece din ochii lui Alistair, nu funcționa.

— Elionor aproape te-a omorât. Nu vrei să te răzbuni?

Isobel luă in calcul să-l oprească pe Gavin cu un blestem și își duse mâna la imbrățișarea-secerătorului care atârna de lanțul de la gât. Apoi se opri. Gavin era singurul dintre ei care nu îndruga prostii despre ruperea blestemului. Oricât de furioasă sau de iritată se simțea, nu știa dacă ar fi putut face față turnirului fiind singura cu spirit de luptă.

Dar atunci ce însemna că e? Clar, o supraviețuitoare. Poate chiar o învingătoare. Însă și ceva mai rău. Care o speria.

— Știi ce cred eu, Grieve? exclamă Alistair. Ești supărat că nu sunt ticălosul pe care ți l-ai imaginat. Să mă omori ar fi reprezentat victoria supremă pentru tine. Dar nu sunt un monstru. Și nici trofeul tău.

— Încă îmi ești dușman, mârâi Gavin.

Alistair zâmbi ironic.

— Atunci, atacă-mă!

Inelele lui Gavin sclipiră și Isobel sări între ei.

— O fac eu, spuse ea repede. Îi voi sili să iasă.

Deși vorbele sale erau menite să ducă la un armistițiu, postura ei exprima altceva. Reacționase instinctiv, fără să stea pe gânduri, uitându-se amenințător spre Gavin și apărându-l pe Alistair cu corpul ei. Părea că, în bătălia dintre inimă și minte, inima câștigase cumva.

Și asta o speria.

Gavin o privi de sus.

— Cum?

— O să-i fac să ne deschidă ușa, răspunse Isobel.

Fata întinse mâna. Învățase blestemul de la Alistair când fuseseră în Peșteră. Se numea răsuflarea-dragonului, un nume tipic pentru

un Lowe. Dacă funcționa, Elionor și Finley nu aveau de ales. Aveau să fugă ca termitele dintr-un mușuroi în flăcări.

Isobel invocă blestemul și magia se învârti între vârfurile degetelor. O flacără țâșni spre cer. Ceea ce începu ca pâlpâitul unei lumânări crescu tot mai mult până când căpătă o viață proprie. Focul o învălui atât de strălucitor, că se văzu nevoită să închidă ochii. Căldura era atât de puternică, încât o durea când respira.

Pe măsură ce flăcările se strânseră în fața ei, fălcile dragonului se deschiseră larg și porniră spre ușa Mânăstirii. Focul se răspândi prin Reper și, după doar câteva secunde, înconjura clopotnițele.

Timp de câteva minute, nu vorbi niciunul. Nimeni nu năvăli pe ușă, și Isobel se întrebă cu un amestec de groază și de ușurare dacă nu cumva îi arsese de vii pe ceilalți campioni. Putea fi atât de ușor? Însă Vălul Sângeriu rămase neschimbat, așa că așteptară.

— Clasă opt? Sau nouă? întrebă Gavin, impresionat și invidios totodată. Bănuiesc că ziarele n-au mințit în privința ta.

— Blestemul ăsta e printre preferatele familiei, îi spuse Alistair mohorât. L-ai folosit mai bine decât aș reuși eu vreodată.

Isobel văzuse destule în mintea lui ca să știe că vorbele sale nu intenționaseră să fie un compliment.

Într-un târziu, ușa Mânăstirii se deschise brusc. Elionor se prăbuși în prag, acoperită de un strat de funingine. Tuși și scuipă în iarbă. Apoi se chinui să se ridice în picioare.

Gavin o apucă de cămașă și o cuprinse în brațe.

— Voi face eu onorurile, zise el și aruncă blestemul.

Elionor rânji când îl respinse… cu Oglinda. Blestemul se reflectă în sticlă și țâșni spre cer, zgâriindu-i obrazul lui Gavin.

Băiatul urlă, după care căzu inconștient la pământ. Sângele i se scurgea încet de pe față.

BRIONY THORBURN

Teoretic cel puțin, blestemul nu poate fi distrus. Dar sacrificiul întărește orice blestem, și puține blesteme din istorie au primit atât de multe jertfe.

O tradiție a tragediei

PEȘTERA ERA SĂPATĂ ÎN MUNTELE DE LA MARGINEA Ilvernath-ului.

O deschidere neregulată în piatră, simplă și fără pretenții, iar scuturile din jurul ei o camuflau și mai bine. Briony nu înțelegea de ce un Lowe s-ar orienta spre ceva atât de obișnuit și ascuns de ochii lumii. Pe de altă parte, nu prea îl înțelegea pe Alistair.

Verifică Vălul Sângeriu când se apropiară, dar acesta nu slăbise. Ceea ce însemna că toată lumea trăia... deocamdată.

— Vrăjile de apărare sunt foarte puternice, comentă ea.

Finley privi în întuneric.

— Nimic de nedepășit.

Intrară în Peșteră împreună. Cele trei nestemate incrustate în plăselele Sabiei străluciră roșiatic atunci când bezna îi înghiți complet. Câteva vrăji se activară la intrare, dar Sabia lui Finley trecu prin ele cu ușurință, magia înaltă risipind farmecele menite să împiedice pătrunderea oricăror intruși.

Peștera nu-i răspundea decât lui Alistair și, cum el nu se afla aici, singura lor sursă de lumină era strălucirea slabă a Sabiei. Până când, după un minut de mers, Briony se împiedică de o formațiune stâncoasă pe care stătea un candelabru.

O mică vrajă pâlpâle-și-arde-în-flăcări îl lumină. Îl ridică, simțindu-se ușor ridicol, ca să cerceteze spațiul pe care Alistair Lowe îl descrisese drept bârlogul lui. Aparent, chiar nu glumise. Zona principală a Peșterii era o cameră încăpătoare: un pat cu baldachin așezat lângă peretele îndepărtat, iar nestematele vrăjite

căzuseră de pe cuverturi pe podea ca niște comori tainice. Hainele se înălțau în grămezi la marginea așternuturilor, iar cele de pe jos zăceau împrăștiate. Totul era acoperit cu un strat subțire de praf, iar pânzele de pălanjen atârnau ca niște tapiserii din pereții umezi.

— Ce mizerie e aici! exclamă Briony.

— Potrivit tradiției Blair, n-ar trebui să fie așa. Însă Reperele se personalizează în funcție de gustul campionului.

Briony pufni. Ce noroc pe Isobel că nu putuse să vadă nicio magie cât stătuse aici! Dar punea la îndoială judecata lui Alistair. Gândacii morți decorativi stricau cheful oricui.

Briony întâlni privirea lui Finley, sperând ca și el să zâmbească puțin. Însă el continua să se holbeze încruntat la Peșteră. Băiatul se purtase civilizat cu ea pe drum, dar era limpede că nu o iertase.

— În spatele cavernei e un coridor care ar trebui să ducă lângă lac... Uite-l!

Finley arătă cu sabia spre un pasaj îngust care se adâncea în măruntaiele muntelui.

— Acela trebuie să fie.

Cunoștințele familiei Blair se dovediră corecte. Pasajul se deschidea în dreptul unui lac din care ieșea o stâncă abruptă: stâlpul.

Briony așeză candelabrul pe pământ și folosi iarăși o pâlpâie-și-arde-în-flăcări, secătuindu-și complet înelul ca să trimită câteva sfere luminoase plutind în jurul marginilor cavernei. Acum vedea că stâlpul stă pe o insuliță din centrul lacului.

Se apropie de marginea apei și privi în jos spre reflexiile lor neclare. Finley se întoarse să se uite la ea cu o expresie nerăbdătoare, vizibilă chiar și în valurile mici de la mal.

— Și-acum?

Lucrurile trebuiau neapărat să funcționeze. Sacrificase prea multe ca să dea greș. Dar adevărul era... că Briony habar n-avea ce să facă. Să aibă Relicva și Reperul în același loc nu părea să fie suficient. Dacă ar fi fost, blestemul s-ar fi risipit deja.

Trebuiau să întreprindă ceva care să anuleze magia existentă în amândouă. Și care să anuleze blestemul.

— Dacă o Relicvă poate fi considerată ingredient, începu ea, iar stâlpul, un punct pe heptagramă – inima însăși a Reperului –, atunci trebuie să mergem pe insulița aceea.

De asta, cel puțin, era sigură.

— Și-apoi?

— Nu știu. O să ne dăm seama.

— Bine!

Finley se încruntă spre lac.

— Dacă un campion Finley s-ar fi adăpostit aici, ar fi avut la dispoziție o cale prin care să ajungă la stâlp. Așteaptă puțin!

Băiatul se apropie de perete, unde una dintre luminile lui Briony scosese la iveală ceva incrustat în stâncă. Briony își dădu seama că e o nestemată vrăjită imediat ce o atinse Finley.

Din ea se revărsa în spirale magia cărămizie, transformându-se într-un pod șubred și subțire ce ducea direct spre insulă.

— Știam eu, zise Finley, zâmbind ușurat. Să mergem!

Se deplasară pe firul subțire. Sabia atârna ușor pe spatele lui Finley. Briony îl lăsă pe el să meargă în față, la insistențele lui de cavaler nebun. Când puse piciorul pe insulă, podul sclipi brusc, apoi dispăru.

Lângă ea, Finley se holba la stâlp cu o expresie bizară pe față.

— Te simți bine? îl întrebă Briony.

Băiatul scutură din cap, de parcă ar fi vrut să îndepărteze un val de ceață.

— E foarte ciudat să mă simt atât de aproape de povestea familiei.

Briony înțelegea sentimentul. Ceva asemănător trăise și ea când vizitase Turnul, chiar dacă la momentul respectiv rămăseseră numai ruinele din el.

— Bine! zise ea. În povestea familiei tale, campionul se află pe această insulă, nu? Și apoi… o mână iese din apă și îi dă Sabia?

— Da.

Finley scoase Sabia din teacă și îngenunche la marginea lacului. Mânerul i se echilibra perfect între palme.

— Am senzația că singurul lucru care pare logic este… să o dăm înapoi?

— Și cu stâlpul cum rămâne? Este punctul central al tuturor lucrurilor, nu? Dacă punem Sabia în apă, nu are cum să-l rănească.

— Nu știu. Am bătut o grămadă de drum. Trebuie să încercăm *ceva*…

Finley se opri și se întoarse, privind cercetător stâlpul. Ridică Sabia și atinse cu vârful ei stânca. Aerul din jurul lor păru să se modifice, o rafală de vânt formându-se acolo unde metalul întâlnise piatra. Brusc, o vrajă țâșni din stâlp, aruncându-l pe spate. Sabia îi zbură din mână și alunecă până la marginea lacului.

— Finley!

Briony se repezi spre locul în care băiatul căzuse, pe jumătate în apă, amețit.

— Te simți bine?

El încuviință din cap și gemu când se săltă în capul oaselor. Deasupra lor, tavanul se cutremură.

— Stâlpul se apără singur, spuse el. Asta înseamnă că-l putem distruge cu Relicva, nu?

Briony îl aprobă și speranța îi umplu sufletul.

Dar când se întoarse să înșface Sabia, tavanul se zgudui din nou. Un obiect argintiu zăngăni la picioarele ei. Se feri speriată, holbându-se la o sabie la fel cu cealaltă, care zăcea în apropiere.

Briony își lăsă capul pe spate, brusc îngrozită. Acolo unde înainte fusese un grup de stalactite, străluceau zeci de Săbii parcă trase la indigo. Se repezi să o ia pe cea reală, dar Finley o împinse într-o parte. Amândoi căzură pe spate exact când o ploaie de săbii umplu spațiul unde corpul ei stătuse cu doar un moment înainte.

— Rahat! exclamă Briony, zăpăcită. Poate dacă folosim apa ca apărătoare...

— Briony!

Vocea lui Finley era plină de groază.

— Uite!

Fata se întoarse, confuză, și văzu că aliatul ei își vârâse un deget in lac. Când îl scoase, acesta se pătase în cărămiziu. Mirosul de cupru pluti dinspre urma roșie ce se răspândea în apă – un roșu care nu aparținea doar magiei înalte, ci și...

— Sânge, rosti ea răgușit.

Firele stacojii se întinseră și se răspândiră prin tot lacul și un miros puternic, metalic, se ridică din ele. Fata se dădu în spate, chinuindu-se să nu vomite.

— Trebuie să oprim totul, șopti ea gâtuit. Trebuie să distrugem stâlpul.

Deasupra lor, o altă sabie căzu din tavan, cu vârful în direcția capului lui Finley.

De data asta, Briony se aruncă spre el. Îl lovi în zona șoldului și amândoi se rostogoliră în lacul de sânge. Sabia falsă căzu zăngănind în spatele lor.

Briony nu mai trăise niciodată ceva atât de oribil ca senzația de scufundare. De zece ori mai îngrozitoare decât blestemul pe care îl aruncase asupra lor Alistair la cariera de piatră. Sângele era cald și vâscos, închegându-se în jurul mâinilor ei și trăgând-o la fund. Ținu ochii închiși, dar gura i se deschisese în timpul căderii. Încercă s-o închidă, dar prea târziu. Gustul metalic îi înundă nările și gâtul, iar textura lipicioasă îi acoperi limba. Înotă disperată în sus, aproape sufocată, până când ieși la suprafață.

Când deschise ochii, sângele îi înceţoşă vederea. Îi intrase în nări, în urechi şi îi mânjise părul. Încercă să respire, dar tuşi şi scuipă un lichid cărămiziu. Aşa cum făcuse Carbry...

— Briony...

Vocea lui Finley se auzi de lângă ea, copleşită de panică. O secundă mai târziu, braţul lui îi cuprinse talia, trăgând-o spre el. Fata se lăsă moale... Prietenul ei nu păţise nimic. Avea părul şi faţa pătate de roşu şi sângele i se aduna în scobiturile de la gât.

— Trăieşti.

În spatele lui, Săbiile continuau să pice din tavan, unele căzând în lac, altele strângându-se în jurul stâlpului. Nu mai exista nicio cale să deosebească Relicva de celelalte.

Briony încuviinţă din cap şi se agăţă de gâtul lui. Era atât de mult sânge şi, o clipă, se întoarse în pădure, lângă cadavrul lui Carbry. Văzu săgeţile ieşindu-i din ochi, auzi ultimele cuvinte răguşite, după care simţi în pumn degetul lui Innes şi bucata de os de la capătul lui.

— Nu! şopti, parcă înecându-se.

Sentimentul de vinovăţie deveni puternic şi vâscos, iar gura şi gâtul i se umplură cu un gust de cupru. Lovi disperat cu mâna liberă sângele din jur, încercând să se menţină la suprafaţă.

— Lacul e... Eu...

— E o iluzie, şopti Finley. Nu e real, Bri. Nu e sânge.

Deasupra lor, tavanul se cutremură iar şi un val nou de săbii se prăbuşi în lac. Panica o copleşi din nou, dar îşi aminti vorbele lui Finley: „Dacă vrei să îndrepţi lucrurile, atunci nu te predai".

Putea folosi această vină sau spaimă ca să se descurce mai bine, în loc să se afunde şi mai mult.

Trase adânc aer în piept, scuturată de fiori, apoi îi dădu drumul lui Finley şi înotă până ajunse mai aproape de stâlp. Lumina roşie pâlpâia înăuntru, iar piatra exterioară devenea translucidă. Nu Reperul făcea farmecul – ci stâlpul. Fapt care îi dădea speranţă că distrugerea lui cu Relicva ar opri teoretic vraja.

— Ai dreptate, şopti ea.

Înotau prin sânge unul lângă altul.

— Trebuie să găsim Sabia reală şi să o înfigem în stâlp. Ai vreo vrajă care ar putea face asta?

— Tăişul-adevărului ar trebui să risipească iluziile.

— Atunci, te voi acoperi cu imaginea-în-oglindă, spuse Briony, alcătuindu-şi în minte un plan. Ar trebui să-ţi ofere suficient timp să-l distrugi.

— Sună bine!

— Perfect! Hai să distrugem nenorocitul ăsta de blestem!

Finley chicoti. Briony rămase surprinsă să-l vadă amuzat de bravada ei. Știa că n-o iertase încă, dar, într-o bună zi, totul avea să fie posibil.

Briony voia ca el să știe că ea luase o decizie bună.

Că avea să se străduiască din răsputeri să îl ajute să pună capăt întregii nebunii, înainte să mai fie rănit cineva. Cuvintele care îi ieșiră de pe buze nu susținură promisiunea pe care și-o făcuse, dar se dovediră a fi cele mai potrivite:

— Nu te-aș fi putut omorî, șopti ea.

— Știu.

Vocea lui sună ca o vrajă în sine, o roza-vânturilor pulsând între ei ca un colac de salvare..

— Întotdeauna am știut. Nu sunt sigur că și tu.

Când ajunse pe malul stâncos, Briony constată că insula era mai mică decât își amintea. Sângele, apa sau ce-o fi fost începuse să se ridice. Dacă nu se grăbeau, caverna urma să fie inundată. Se târî spre stâlp, îndepărtând din calea ei Săbiile, după care își atinse inelul cu imaginea-în-oglindă. Aceeași vrajă care îi rănise pe Carbry și pe Innes. Inspiră adânc și duhoarea de cupru aproape că îi întoarse stomacul pe dos. Eliberă farmecul.

O secundă mai târziu, un dom de lumină albă apăru deasupra ei și a lui Finley. Săbiile picară din tavan, dar, acolo unde se loveau de lumină ricoșau, învârtindu-se haotic prin cavernă. Briony le simți forța, dar menținu scutul cu putere. Îngenunche și întinse brațele opunându-se, până când ochii îi lăcrimară din cauza efortului.

— O văd! exclamă Finley uluit, înconjurat de strălucirea unei vrăji personale. Știu care e sabia reală.

— Du-te! îl îndemnă fata. Te protejez eu.

Băiatul se cățără pe insulă, croindu-și drum prin grămada de săbii, și apăru câteva momente mai târziu cu una care arăta la fel ca restul. Deasupra lor, tavanul se cutremură încă o dată. Însă acum, în loc de săbii începură să cadă bolovani.

— Grăbește-te! țipă Briony.

Finley încuviință din cap gâfâind, apoi se întoarse și implântă adânc Sabia într-una dintre venele roșii ale stâlpului.

Imediat, săbiile de pe jos dispărură. Mirosul de sânge se risipi. Briony se holbă la apă când culoarea ei păli din ce în ce mai tare și se transformă într-un lac obișnuit. Finley avusese dreptate.

Totul se dovedise a fi o iluzie. Însă ușurarea ei nu dură mult timp, căci tavanul cavernei se cutremură din nou și ploaia de pietre se înteți pe măsură ce magia se stingea.

— Vino! îi strigă Briony. Se dărâmă!

Magia înaltă fulgera prin cavernă, iar lumina roşie ricoşa în pereţi; Briony se aruncă în apă şi porni împotriva curentului spre ţărmul opus. Finley se afla la doar o jumătate de braţ în spatele ei şi înotară împreună spre marginea lacului. Se târâră pe ţărm, gâfâind şi uzi fleaşcă, dar nu era momentul să se oprească. Briony se ridică în picioare în zgomotul infernal ce venea de pretutindeni, din ziduri, podea şi tavan.

Pe ceea ce mai rămăsese din insulă, apa ajunsese deja la jumătatea stâlpului, iar Sabia continua să strălucească în acelaşi roşu-închis ca al crăpăturii în care o înfipsese Finley. Aruncă o ultimă privire spre cele trei nestemate vrăjite ce sclipeau în întuneric, apoi se răsuci pe călcâie şi îl urmă pe Finley, care pornise ca din puşcă prin pasaj.

Când zidurile pasajului începură să tremure în jurul lor, se simţi recunoscătoare orelor petrecute pe terenul de rugby şi de volei. Reuşea să se concentreze la ce era mai important, să păstreze un ritm constant şi să se gândească la cum să termine cât mai repede posibil cu toate astea. Năvăli în zona principală a Peşterii cu o secundă înainte să se prăbuşească pasajul, trecând în goană pe lângă patul cu baldachin. Lumina apăruse la gura tunelului care ducea afară, dar pământul se cutremură sub ea, făcând-o să-şi piardă echilibrul.

— La naiba!

Briony se rostogoli şi apoi se sprijini în palme, chinuindu-se să-şi vină în fire. Auzea pietrele izbindu-se de podeaua cavernei de dedesubt.

— Briony!

Finley o apucă de mână şi o trase în sus.

— Haide! Trebuie să ieşim de aici.

Pe jumătate alergând, pe jumătate târându-se, îşi croiră drum spre ieşire, până când, în sfârşit, lumina zilei îi învălui şi se treziră pe vârful muntelui.

În spatele lor, gura cavernei se prăbuşi într-o mică avalanşă, bolovanii adunându-se grămadă peste intrare.

Se aşezară jos, asudaţi şi epuizaţi.

— Reperul, rosti răguşit Briony într-un târziu. E distrus. Mai simţi vreo conexiune cu Relicva?

— Nu. Puterea Sabiei s-a dus, răspunse Finley. S-au distrus reciproc. Exact cum ai susţinut.

Fata se întoarse spre el şi adrenalina îi curse prin vene, văzându-i expresia plină de speranţă. Nu ştiuse ce avea să se întâmple dacă

uneau Reperul cu Relicva. Acum nu se îndoia că putea distruge pe rând fiecare bucată a heptagramei, până când turnirul dispărea întocmai cum se întâmplase cu Sabia și cu Peștera.

Asta nu ștergea răul pe care-l făcuse. Dar cel puțin procedase în sfârșit corect.

Lângă ea, Finley aruncă o vrajă de încălzire care să le usuce hainele și părul. Sângele fusese o iluzie, dar mirosul încă persista în nările lui Briony.

— Mulțumesc! murmură ea. Ai avut încredere în mine, deși nu ți-am dat vreun motiv.

— N-aș fi putut să trăiesc știind că există o modalitate prin care putem opri turnirul, chiar și ipotetică.

— Acum nu mai e așa.

Briony surâse, simțindu-se recunoscătoare când el îi întoarse zâmbetul. Nu putea face nimic în privința inimii care îi bubuia în piept când se uita la el și când atingerea lui o liniștea în mijlocul unei orori de neînchipuit.

Însă momentul acela din Peșteră fusese doar un moment.

Înăbușindu-și sentimentele, Briony zise:

— Hai să-i punem capăt!

Fata se gândi la o lume din viitor, peste douăzeci de ani, în care nu mai exista Luna Sângerie. Unde, pentru prima dată după secole întregi, cele șapte familii ale Ilvernath-ului puteau alege o poveste fără măceluri.

GAVIN GRIEVE

Trupurile victimelor zac acolo pe toată durata turniruiui. Sunt lăsate să putrezească.

O tradiție a tragediei

GAVIN VISA CĂ ZACE PE FUNDUL UNUI PUȚ. AVEA FIRE purpurii și verzi în jurul încheieturilor, gleznelor și abdomenului, care-i puneau stăpânire pe tot corpul lui, așa cum i se întâmplase cu brațul. Urlă de durere când îl țintuiră la pământ. Își răsuci capul dintr-o parte în alta când firele i se târâră pe față. Chiar dacă nu-și consumase întreaga magie vitală, corpul lui nu reușea să împiedice magia să-l consume.

Ceva îi atinse obrazul. Nu era obișnuit cu afecțiunea fizică și resimți șocnl ca un curent electric. Ca o frânghie aruncată în jos, spre el, din lumea de deasupra, unde nu avea să mai agonizeze. Încercă să-și miște brațul și descoperi că poate, apoi își mișcă piciorul și, brusc, magia se retrase.

— Gavin? întrebă o voce, în care Gavin simți preocuparea sinceră.

N-o mai auzise niciodată.

Deschise ochii. Cineva stătea aplecat deasupra lui și îi cuprinsese obrazul în palmă. Bretonul lui Alistair Lowe și ochii lui cenușii. Pielea lui neașteptat de fină. Ideea că, pentru moment, găsise toate astea *liniștitoare* era mai rea decât faptul că se aflase în pragul morții.

— Nu mă atinge!

Gavin se feri de Alistair, încercând să nu-și arate stânjeneala. Cămașa și pantalonii se murdăriseră acolo unde se lovise de pământ. Tâmplele îi zvâcneau de durere. Indiferent de vraja de vindecare pe care o folosise Alistair, aceasta nu se terminase, dar nu-l putea lăsa pe Alistair să se apropie iar de el.

Nu dacă asta însemna să-l lase pe Alistair să vadă ce-şi făcuse Gavin singur. Ce făcuse cu magia sa.

— Cu plăcere! murmură campionul Lowe şi, după tot ce se întâmplase noaptea trecută, lui Gavin aproape că îi păru rău.

— Credeam că nu-mi ştii numele mic, îi zise cu reproş Gavin.

Alistair îşi dădu ochii peste cap.

— *Ba da*, îţi ştiu numele, tolomacule!

Apoi Alistair făcu ochii mari, privind ceva din spatele lui Gavin. În jurul lor apăru instantaneu o vrajă de apărare şi, fără să-i ceară permisiunea, Alistair îl apucă de mână şi-l săltă in picioare.

Un blestem lovi scutul. Ameţit, încă ţinându-se de braţul tatuat, Gavin se răsuci pe călcâie. Fusese atât de fermecat de Alistair şi de propria magie, că uitase cum Elionor îi reflectase vraja şi îl doborâse.

Câţiva paşi mai încolo, Isobel o împinsese pe Elionor în ceea ce mai rămăsese din zidul de piatră al Mânăstirii, în timp ce flăcările continuau să înaînteze spre capătul Reperului. Elionor răsufla greu. Hainele ei negre erau acoperite de funingine şi mizerie, iar sub ochi îi atârnau pungi umflate şi vineţii. Însă Oglinda din mâna ei dreaptă întoarse blestemul spre Isobel.

— Unde e Finley? întrebă Gavin, căci se aşteptaseră să-i găsească pe amândoi aici.

Isobel scrâşni din dinţi, concentrată asupra luptei.

— A plecat.

Gavin înjură încet. Măcar în dimineaţa asta aveau să omoare o campioană. Aruncă o muşcătura-himerei – o altă nestemată vrăjită de la Alistair – spre Elionor, în timp ce aceasta încerca să se apere de Isobel. Elionor reuşi să-l blocheze, dar nu destul de iute, şi o rană îi apăru pe braţ, cu semnul blestemului strălucind în jurul ei. Gavin se simţi nespus de satisfăcut când îşi dădu seama că el, un Grieve, reuşise să-i facă pe toţi campionii să sângereze. Îşi aminti de Carbry, gâfâind panicat când Gavin pătrunsese în Mânăstire; de Briony şi de Isobel fugind din calea lui prin şesuri; de paharul spart din mâna lui Alistair şi de Finley, care îşi căuta cu disperare Sabia.

Pământul de sub tălpile lor se cutremură şi, fără să vrea, Gavin se izbi de Alistair, care-şi pierdu concentrarea. În consecinţă, scutul căzu.

— Ce se petrece? întrebă Isobel.

— Nu..., începu Alistair, dar chiar atunci, deasupra lor, cerul pâlpâi – din roşu, deveni alb şi reveni la culoarea iniţială.

Atât de repede că, dacă Gavin ar fi clipit, ar fi ratat momentul.

Cutremurul se opri şi, timp de câteva secunde, toţi patru încremeniră. Elionor căzuse în genunchi. Isobel parcă se pregătea pentru o nouă cutremurare. Alistair se uita cu gura căscată spre cer.

Profitând de neatenţia lor, Gavin îl împinse pe Alistair din calea lui. Nu mai avea răzbunarea-celor-uitaţi, dar împrumutase de la Lowe un blestem mortal diferit, darul-ghilotinei, şi îl îndreptă spre Elionor. O lamă tăioasă şi albă ţâşni prin aer. Fata se feri în ultima clipă. O tăietură îi apăru pe gât, dar evitase arsura totală a blestemului. Icni tremurând, se împiedică şi puterea cu care strângea Oglinda slăbi.

Ignorându-şi durerea din braţ, Gavin se repezi înainte şi se chinui să-i smulgă Relicva din mână. O învinse cu uşurinţă, apoi se dădu în spate cu paşi şovăitori, dar ţinând bine mânerul oglinzii în pumn. Nu avea cum s-o folosească acum, dar, dacă o ucidea pe Elionor, îi prelua puterile.

Elionor, încă sângerând pe pământ, se încordă când Gavin se pregăti să lanseze blestemul din nou, de data asta cu o ţintă precisă: gâtul ei.

Însă, înainte să acţioneze, Alistair îl apucă de umăr şi îi răsuci braţul. Gavin îşi înăbuşi un urlet când tatuajul îi zvâcni în strânsoarea celuilalt.

— Opriţi-vă! şuieră Alistair. Amândoi! Nu trebuie să treceţi prin asta. Nu şi dacă există o şansă ca Briony să aibă dreptate.

— Ce naiba faci? îl întrebă Isobel, de parcă nu auzise bine.

Gavin nu era nici el prea sigur.

Alistair arătă cu degetul spre cer.

— Doar aţi văzut ce s-a întâmplat cu Vălul Sângeriu. Aţi simţit cum se cutremură pământul. Ce credeţi c-a fost?

— Dar cum ar putea să fie Briony? întrebă Gavin. E încă încuiată în...

— Pentru că...

Alistair înghiţi în sec.

— I-am dat drumul.

— *Ce*-ai făcut? şuieră furioasă Isobel.

— Doar pentru că aşa a fost dintotdeauna nu înseamnă că nu există speranţă. S-ar putea schimba totul. Noi am putea schimba totul.

Angoasa lui Alistair deveni vizibilă şi intensă, iar Gavin se înfurie la ideea că numai el îşi dorea vărsare de sânge. Întreaga lui viaţă, rolul său fusese scris în avantajul altora. Un Grieve. Un ratat. Un băiat pe care-l caută moartea. Poate că şi Gavin voia să-şi schimbe istoria, dar campionul Lowe, duşmanul, n-ar fi trebuit să

aibă asemenea dorințe. Nu merita. Să-l ucidă pe Alistair reprezentase mereu trofeul său suprem, și Gavin nu-și petrecuse toată viața chinuindu-se să-și ascundă temerile doar ca să vină Alistair și să-l lipsească de trofeu.

— Alistair, murmură Isobel. Nu poți fugi de turnir.

— Chiar sunt singurul care a văzut ce s-a întâmplat cu cerul? gemu el. A mai auzit vreunul dintre voi înainte despre așa ceva?

Elionor tuși amarnic și scuipă o gură de sânge în iarbă.

— Nu-mi spune că Briony te-a aburit și pe tine! Jalnic!

O expresie întunecată se așternu pe chipul lui Alistair.

Așa mai vii de acasă! gândi Gavin.

— Dă-te la o parte, Lowe! îl amenință el. Sau arunc blestemul asupra ta.

— Nu face asta! imploră Isobel, și Gavin nu știu cui i se adresează fata – lui sau lui Alistair.

Gavin știa că e o idee proastă să-l blesteme pe Alistair, mai ales dacă astfel Isobel devenea dușmanca lui. Magia lui aproape că-l consumase înainte. Și Gavin nu putea supraviețui singur.

— Dacă n-ai de gând să lupți cu noi, se răsti el spre Alistair, atunci nu faci parte din alianța noastră!

Alistair o privi pe Isobel, așteptându-i reacția.

— Te rog, nu mă sili! șopti ea. Nu vreau să mă lupt cu tine. Dar prin ce faci tu acum… nu-mi dai de ales.

Alistair se dezechilibră ușor, de parcă ar fi amețit.

— Bine! zise el sec. Totuși, întotdeauna ai de ales.

Băiatul se răsuci pe călcâie și se îndepărtă, parcă provocându-i să-l atace.

Isobel se albi la față, dar Gavin refuză să-și piardă concentrarea. Făcu un pas amenințător spre Elionor, care se ghemui ca un fetus, cu genunchii la gură, chiar în fața Mânăstirii. Venise vremea să-i arate Ilvernath-ului – intregii lumi – de ce e în stare.

Însă chiar atunci, Elionor se îndreptă de spate și se aruncă asupra lui, rânjind și întinzându-se după Oglindă. Nu izbuti s-o prindă, dar, când Gavin se feri, ea se izbi de brațul lui. Băiatul urlă ca un animal rănit când durerea îi săgetă nervii de la umeri și până în vârful degetelor. Se prăbuși și Oglinda pică lângă el. Gemând, Gavin se rostogoli și întinse mâna spre ea.

Dar Elionor o înșfăcă prima, apoi o ridică și îl privi mânioasă.

— Acum sunteți numai doi împotriva mea. Sau mai bine spus, unul și jumătate, murmură ea, zâmbind răutăcios spre Gavin. Îmi plac șansele mele!

ALISTAIR LOWE

Învingător sau nu, un Lowe n-a părăsit niciodată turnirul fără să ucidă pe cineva.

O tradiție a tragediei

După ce abandonă lupta, Alistair porni la drum fără nicio țintă. Cum cunoștințele sale in privința Ilvernath-ului se rezumau la cartierul cu restaurante și baruri, se rătăci până când cărarea se apropie de marginea orașului. În depărtare, un zid translucid de lumină cărămizie separa terenul turnirului de oraș, impenetrabil pentru campionii care intrau sau pentru orășenii care plecau.

O fundătură.

Oftă și se rezemă de un copac, nesigur încotro s-o ia, dacă voia cu adevărat s-o lase pe Isobel în urmă sau de cine devenise.

Prin câmpul roșu, zări Stâlpul Campionilor în piața din fața sălii de festivități. Ce ironie! Fugise de turnir și fusese atras aici, în locul unde începuse totul.

Se gândi la numele tăiat al lui Carbry Darrow, în comparație cu zecile de nume Lowe. Ceva se frânse în el știind că și el era printre ei. Nu mai voia nimic din toate astea. Nici familia, nici povestea. Planul lui Briony părea să fie calea de ieșire, dar n-o credea nimeni. Nimeni nu-și *dorea* măcar.

Nu se simțise niciodată atât de neajutorat.

Descoperi ceva ciudat pe Stâlp – o altă crăpătură. Nu precum cele de lângă numele lui Briony și de la baza lui, așa cum observase pe stâlpii din Peșteră și din Castel. Ci încă una. A treia. Se întindea ca o venă pe lungimea pietrei și pulsa luminos.

Poate e pe cale să fie distrus, se gândi el. După ce Vălul Sângeriu pâlpâise mai devreme, era singura explicație care avea sens, chiar dacă se intâmpla să fie și cea pe care și-o dorea.

Parcă pentru a-i răspunde, o adiere rece veni dinspre vest, mângâindu-i părul de pe ceafă.

Alistair, şopti o voce de niciunde. Îl trecură fiori pe şira spinării şi îşi înfipse unghiile în coapsă, copleşit de groază. Glasul era aspru, la fel de tulburător ca ramurile copacilor ce zgârie ferestrele sau ca urletul unui lup în depărtare.

Îţi pierzi minţile, îşi zise în sinea lui. La fel ca mătuşa Alphina.

— Alistair! Alistair, fugi!

Un blestem mortal trecu prin curte, îndreptându-se spre el, şi văzu o şuviţă de păr blond printre copaci. Alistair se feri din calea blestemului, evitând zidul din magie înaltă, apoi se impiedică şi căzu. Întinse mâinile în lateral, aşteptându-se să se prăbuşească în câmpul de forţă magică al oraşului. În schimb, trecu prin el chiar la marginea pieţei.

În spatele lui, un stejar vechi plesni chiar în mijloc şi scoarţa i se desprinse precum pielea, strat după strat.

Alistair ameţi din cauza şocului şi îşi ridică privirea să vadă cine lansase blestemul, uluit că acesta sfâşiase Vălul Sângeriu... Simţi un alt fior pe şira spinării.

Alistair, şopti vocea din nou, parcă de niciunde.

Întoarse capul într-o parte şi-n alta, dar nu zări niciun monstru – doar pe Gavin, care stătea în dreptul găurii făcute de Alistair în Vălul Sângeriu. O imagine tristă, ca şi cum cineva rupsese o bucată de hârtie. Celălalt băiat trecu prin ea, apoi îi aruncă o privire sălbatică.

— Tu, tu..., se bâlbâi Alistair. Cum de-am...

— Ne-ai părăsit! şuieră furios Gavin, fără să pară impresionat de faptul că Vălul Sângeriu fusese sfâşiat. N-am crezut c-o vei face.

— Ai de gând să mă omori? îl întrebă Alistair.

— Nu tu erai ţinta! mârâi el.

Alistair se ridică în picioare şi se răsuci pe călcâie. Elionor se afla la câţiva metri, în pădure, cu Oglinda în mână. Când plecase de la Mânăstire, crezuse că o lăsase să moară. Probabil că Payne era mai dură decât îşi imaginase el dacă reuşise să-i păcălească atât pe Gavin, cât şi pe Isobel.

Elionor îi privi fix pe cei doi prin Văl, apoi, uluită, scăpă Oglinda din mână. Părea la fel de şocată ca Alistair.

— Cum ai făcut asta? întrebă ea.

— Vălul e afectat de ceva vreme, răspunse Gavin, după care o invită pe Elionor să se apropie. Aşadar? Ce mai aştepţi? Prinde-ne!

Elionor se aplecă şi sfâşie Vălul cu unghiile ei lungi. Păşi prin gaura creată cu un zâmbet răutăcios pe faţă, dar, înainte să ajungă la

ei sau să arunce un blestem, Isobel apăru printre copaci.

— Eu prima!

— Nu primesc comenzi! şuieră Elionor.

Isobel îi căută privirea lui Alistair prin scutul cărămiziu dintre ei şi, o clipă, încremeni. Alistair nu ştia de ce bariera din jurul oraşului e distrusă şi îl lasă să intre, dar, dacă blestemul turnirului avea probleme, asta dovedea că nu e indestructibil, că Briony avea dreptate şi că poate fi distrus. În cele din urmă, Isobel trebuia să înţeleagă şi ea.

I se uscă gura.

— N-ar trebui să…

Dar Isobel se întoarse din nou spre Elionor.

În plus, Alistair îşi dădu seama că tot ce se întâmplase între ei în Peşteră fusese doar o fantezie. Erau prea diferiţi. El îşi petrecuse întreaga viaţă ferindu-se de strălucirea şi farmecul poveştilor. Isobel nu putea să vadă nici măcar că povestea lor se destrăma pe la margini. Şi probabil că niciodată n-avea s-o facă.

— Hai să terminăm treaba asta! îi spuse rece Isobel lui Elionor, păşind prin gaura făcută de cealaltă campioană.

Puterile de apărare ale Oglinzii şi ale Mantiei le făceau rivalele perfecte. Un val de blesteme şuieră prin aer, în fulgere albe şi roşii.

În timp ce Alistair se retrase încetul cu încetul spre interiorul pieţei, curtea începu să se cutremure. O rafală puternică de vânt îi aruncă părul în ochi, împrăştie frunzele căzute pe străzi şi zgâlţâi obloanele. Vârtejuri de fulgi trecură pe lângă ei, numai că nu de zăpadă. Erau maţi şi lipsiţi de viaţă precum cenuşa ori bucăţile de hârtie arsă plutind în lumina amurgului şi aveau culoarea roşie ca stropii uscaţi de sânge.

— Asta e magie înaltă brută? întrebă Gavin, făcând ochii mari.

Alistair ştia multe despre magia înaltă. La fel ca magia obişnuită, era percepută sub forma unei sclipiri, precum nişte paiete suspendate în aer. Culoarea stacojie se potrivea, dar nu trebuia să sugereze putreziciunea.

Blestemele du-te-vino dintre Elionor şi Isobel se opriră.

— Ce e asta? strigă Elionor cu vocea piţigăiată şi inspăimântată. Tu ai provocat-o?

— Nu, răspunse Isobel.

Gâfâind din cauza luptei, fata păli.

Monştrii nu sunt reali, îşi repetă Alistair disperat în sinea lui. În acel moment, se trezi închis în dormitorul din copilărie, cu fereastra deschisă şi avertizările mamei lui chinuindu-i mintea. Se afla în lac,

așteptând atacul leviatanului. Era prins în capcana pădurii, îngropat de viu, încuiat în întuneric.

— Alistair, șopti vocea din nou, acum și mai tare.

Și mai limpede.

— Ce-a fost aia? îl chestionă Gavin.

Se dădură amândoi câțiva pași înapoi, lovindu-se unul de altul. Își lipiră spinările, pregătindu-se de ce e mai rău. Peste ei se profila întunecat Stâlpul Campionilor.

Alistair înghiți în sec. N-avea niciun răspuns.

Ușile sălii de banchet se deschiseră larg. Luminile clădirii erau stinse, arătându-le numai întuneric.

— Rânjesc precum spiridușii, murmură vocea. Palizi precum molima și tăcuți precum spiritele.

Alistair încremeni. Recunoștea glasul.

O siluetă apăru în umbre.

— Îți vor sfâșia beregata și-ți vor sorbi sufletul.

Silueta păși in lumina roșie. Își aplecă într-o parte capul și buclele îi căzură ușor peste ochi. Tenul era bronzat și pistruiat de la după-amiezile petrecute moțăind în natură, iar obrajii supți, dar îmbujorați. Zâmbea – ca întotdeauna, dar nu era surâsul lui strălucitor.

O cicatrice se întindea pe gâtul lui. Adâncă. Roșie. Fatală.

— Al, rosti Hendry Lowe răgușit, sunt eu.

Alistair se cutremură și un cuțit i se înfipse în inimă.

Cu excepția cicatricei, fratele său arăta așa cum îl văzuse ultima oară, cu doar două săptămâni în urmă. Ba chiar purta aceleași haine din ziua în care primiseră vizita creatorilor de vrăji – un pulover gri și blugi spălăciți.

— Dar tu ești…

Alistair se opri, pentru că i se uscase gura.

— Tu ești celălalt Lowe, nu? N-ar trebui să te bagi, îi spuse Elionor, cercetându-i cuprinsă de angoasă cicatricea. N-ar trebui să fie posibil.

Dar lui Alistair nu-i mai păsa de ce e posibil și ce nu. Simți cum cealaltă jumătate a inimii lui, a sufletului său, se întorsese la el. Avea patru ani și fratele lui își petrecu brațul după umerii săi ce tremurau în timpul unei furtuni asurzitoare. Avea opt ani și se jucau de-a dragonul care se bate cu un cavaler, râzând când se ferea de loviturile ușoare ale fratelui său. Avea șaisprezece ani și se poticneau ieșind abțiguiți din barul lor preferat, braț la braț.

Hendry părea la fel de șocat și de fericit să-l vadă. Dar când întoarse capul ca să-i cerceteze pe ceilalți, se întâmplă ceva ciudat.

O fâşie de magie înaltă roşie apăru chiar când se mişcă, de parcă imaginea lui era defazată. De parcă era făcut din magie şi iluzii, nimic altceva.

Alistair simţi o mână strângându-l de umăr. Gavin. Alistair se feri şi se dădu mai aproape de Hendry. Trebuia să-şi atingă fratele; trebuia să ştie că e real.

— E mort, Al, spuse Isobel. Mai întâi Vălul Sângeriu, acum asta. Nu e...

— Ce naiba vrei să zici? Cum adică e *mort*? întrebă Elionor.

— Mort... ucis cu brutalitate, răspunse Gavin. Plecat pe lumea cealaltă. Definitiv. Mort, pur şi simplu.

Alistair se strâmbă, simţindu-se mai nesigur ca niciodată.

— Atunci unul dintre voi face chestia asta? întrebă el răguşit. E o vrajă?

Alistair urcă treptele acoperite cu muşchi ale sălii pentru festivităţi până când ajunse lângă fratele lui. Fâşia de lumină roşie defazată apăru din nou când Hendry îşi aruncă braţele in jurul lui.

Atingerea lui era reală. Cât se poate de reală.

Toate evenimentele din ultimele două săptămâni se derulară înlăuntrul lui. Jocul cu Gavin, însoţit de alcool. Noaptea petrecută cu Isobel în Peşteră. Dimineaţa oribilă când familia lui se adunase ca să-i dea titlul de campion.

— Sunt aici, rosti blând Hendry. Eu sunt.

— Îţi aminteşti...

Alistair înghiţi în sec.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

Hendry îşi duse mâna la gât şi lumina roşie a magiei zăbovi puţin în urma lui când se mişcă.

— Îmi amintesc tot.

— Îmi pare rău! spuse Alistair, aproape gâtuit. Eşti... eşti bine?

Ce întrebare ridicolă! Nimic nu putea să fie bine. După o copilărie petrecută cu poveşti tragice, nimic nu-l rănise pe Alistair atât de adânc. Se holbă la semnul de pe gâtul fratelui său, acolo unde bunica lor îi sfâşiase pielea ca să-i extragă magia vitală.

— Acum, da, replică Hendry şi, treptat, buzele lui schiţară un zâmbet.

Un blestem, alb ca un os, trecu razant, iar el îl observă cu coada ochiului. Alistair reacţionă imediat, păşind protector în faţa lui Hendry şi aruncând un exoschelet ca să devieze blestemul. Din cauza frîcii, inima îi bătea în piept cu atâta putere, încât aproape că se sufoca. Îl pierduse pe Hendry o dată – nu-l putea pierde iarăşi.

Căută agitat vinovatul şi văzu că Elionor trimisese blestemul, pregătită de luptă la marginea curţii. Albul ochilor i se umpluse de firişoare roşii de sânge. Părul negru i se lipise de pielea asudată, iar umerii i se ridicau regulat din cauza epuizării provocate de un asemenea blestem puternic. Un blestem menit să ucidă, presupuse Alistair.

— Ce faci? urlă el. Hendry nu e campion.

— Atunci n-ar trebui să se bage în treburile noastre! Şi din câte aud, nîcî măcar n-ar trebui să fie în viaţă, replică ea. Nu ştiu cum ai făcut, dar nu mă surprinde că un Lowe ne înşală. Nu ai deja suficiente avantaje?

Elionor avea pe jumătate dreptate. Poate că fraţii Lowe nu intenţionaseră să încalce regulile, dar exact asta *se întâmpla*.

Alistair aruncă o privire spre cele trei crăpături de pe Stâlpul Campionilor.

— Ai îngropat inelul, spuse Gavin din capul scărilor. Ai îngropat inelul cu blestemul creat din sacrificiul lui Hendry. Într-o zonă plină de magie înaltă. Acum uită-te la el – devine roşu când se mişcă!

Alistair ştia că magia părăseşte corpul în timpul înmormântării, dar totuşi trebuia să existe un corp. N-avea cum să fie acelaşi lucru. N-avea cum să fie cine ştie ce... *truc*.

Lângă el, Hendry trase adânc aer în piept.

— Mă simt real, rosti el grav, dar fără să pară sigur.

Însă Alistair era. Trebuia să fie convins. Niciodată nu mai avusese atât de mult nevoie de ceva.

— Dacă ataci din nou, o avertiză Alistair pe Elionor, îţi voi răspunde cu aceeaşi monedă.

— Al..., începu Hendry îngrijorat.

Alistair îşi vârî iute mâna în buzunar şi o scoase o plină de nestemate. Hendry nu fusese niciodată un luptător, dar Alistair i le puse în mână. Se pregătea să-i spună să le accepte şi să fugă, dar Hendry le strânse cu putere în pumn.

— Nu te părăsesc. Nu vreau să te lupţi singur. N-am vrut niciodată.

Elionor făcu ochii mari şi se dădu neliniştită în spate, evaluând situaţia. Vântul din curte continua să şuiere, iar cerul deveni şi mai întunecat. Isobel şi Gavin încremeniseră.

Elionor ridică mâna, cu pumnul încleştat, şi aruncă un alt blestem.

GAVIN GRIEVE

Pe campionii Grieve nu-i găsești imortalizați decât într-un cântec de beție.

O tradiție a tragediei

TOTUL MERSESE ATÂT DE PROST ȘI DE ABSURD, ÎNCÂT GAVIN nu reușea să priceapă ce se petrece. Se chinui să accepte imaginea din fața lui: Hendry Lowe se întorsese din morți, dar modificat. Un soi de negativ fotografic al lui Alistair, de parcă frații schimbaseră rolurile – Alistair era soarele acum, iar Hendry, umbra.

Lângă el, Elionor Payne aruncă o salvă de blesteme, dar acestea nu se mai îndreptară spre Gavin. Porniră în spirale spre frații care stăteau pe pietrele acoperite cu mușchi. Magia albă sclipea. Alistair se grăbi să invoce scuturile, dar prea încet – un blestem trecu pe lângă el și Hendry se încovoie când acesta îl izbi în piept. În loc să-l rănească, blestemul se topi în fuioare roșii de fum. Elionor se albi la față de spaimă.

Tremurând, Hendry duse mâna la gât, la cicatrice, de parcă ar fi simțit o durere-fantomă acolo.

— Bănuiesc că nu poți arunca asupra mea un blestem mortal. De vreme ce sunt deja mort.

Hendry părea mai nebun decât oricine și, când începu să coboare treptele, Gavin se feri instinctiv.

— Nu... e... posibil, se bâlbâi Elionor, vizibil înfricoșată.

Expresia lui Hendry se întunecă.

— N-ar trebui, nu-i așa?

Deși Hendry se înfiorase mai devreme, nimeni nu tremura acum mai tare decât Alistair. Ochii roz din cauza Vălului Sângeriu îl făceau să arate sălbatic. Pieptul i se zguduia cu fiecare răsuflare în timp ce o privea nemilos pe Elionor. Genul de privire care îți aducea frica în suflet.

Gavin nu mai ştia pe cine să blesteme. Elionor credea că fraţii Lowe trişaseră, dar el îl văzuse pe Alistair îngropând inelul. Îi văzuse şocul când apăruse Hendry. Indiferent de ce se întâmplase, nu credea că fusese ceva intenţionat. Dar asta nu schimba faptul că turnirul cerea în continuare sânge.

Totuşi, Gavin nu atacă pe nimeni. Dacă doi dintre duşmanii săi voiau să se omoare unul pe altul, el nu intenţiona să-i oprească.

— Dacă încerci să-l răneşti pe Hendry din nou, o avertiză Alistair pe Elionor, te omor! Jur!

Gavin îl crezu.

— Nimic n-are sens.

Isobel păşi între Elionor şi Alistair, cu Mantia pe umeri, protejată împotriva blestemelor.

— Al, ştiu că nu ai trişat. Dar fratele tău nu poate fi aici.

— Nu-l părăsesc, interveni Hendry.

— Şi nici eu nu-l las, adăugă Alistair.

— Doar nu vrei să susţii că eşti de acord cu aşa ceva! strigă Elionor spre Isobel. De ce-ar trebui să avem *doi* campioni Lowe?

Chiar dacă Hendry apăruse de niciunde, Gavin nu-l considera campion. Toate bârfele îngrozitoare îl vizaseră pe Alistair – răutatea lui, talentul lui. Nu ştia nimic despre Hendry, dar Elionor îi trata în mod egal când doar unul dintre ei reprezenta o ameninţare reală.

— Dar nu aşa...

Elionor nu mai aşteptă ca Isobel să termine. Aruncă un blestem, aburii lui şuierând şi zburând în spirale, în toate direcţiile. Ricoşă din Mantia lui Isobel, lovind sala pentru festivităţi şi izbindu-se de pereţii de piatră din exterior. Isobel şi cei doi fraţi se feriră din calea molozului care cădea, în timp ce Gavin se înconjură rapid cu o pielea-rechinului. Când norii de praf şi de pietriş se risipiră, Gavin îl văzu pe Alistair dezechilibrându-se, mâna stângă atârnându-i fără vlagă pe lângă corp. Orice urmă de milă dispăruse de pe faţa lui.

Alistair îşi lăsă capul într-o parte şi scoase mâna dreaptă din buzunar. Strângea în pumn nestemata pe care o luase de la Gavin cu o noapte în urmă.

— Mulţumesc, Grieve! şopti el, după care aruncă blestemul răzbunare-şi-uitare până să apuce Gavin să înţeleagă la ce se referă.

Torsul lui Elionor se rupse în două într-o ploaie de fragmente de os şi de carne ciopârţită. Sângele se împrăştie peste tot când corpul ei explodă şi apoi căzu pe caldarâm. Gavin icni şi se împletici, văzând numai roşu în faţa ochilor. După ce se şterse cu mâna, zări scheletul fărâmiţat al lui Elionor. Intestinele se făcuseră bucăţi.

Sângele se scurgea printre rămăşiţele hainelor ei negre, strângându-se la picioarele lui.

Murise din clipa în care o atinsese blestemul. Înainte să se prăbuşească. Şi pentru că era nestemata lui, Gavin ştia ce însemna moartea aceea. Ştia exact cât de dificil este să lansezi un blestem atât de bine, de eficient. El n-avea să izbutească niciodată să obţină asemenea rezultate.

Un sunet oribil se auzi din stânga lui. Întoarse capul. Stâlpul Campionilor strălucea mai puternic decât înainte; o linie cărămizie apăruse acum peste numele lui Elionor.

Gavin se cutremură şi se uită spre ceilalţi. Isobel amuţise, albă ca hârtia.

Braţul lui Elionor zăcea întins şi degetele ei aproape că atingeau ghetele însângerate ale lui Gavin. Avea ochii lipsiţi de viaţă şi sticloşi şi gura căscată într-un strigăt de oroare şi surpriză. Observă o sclipire albă uşoară adunându-se în jurul buzelor, al nasului şi al urechilor. Magia ei vitală se risipea în aer.

Se simţi atras de ea. De parcă l-ar fi apucat cineva de mânecă. În loc să plutească haotic, magia venea spre el. Ca şi cum voia să fie luată de el.

Gavin se aplecă in faţă, surprins când un fir i se înfăşură pe după mână şi i *se scufundă în piele.* Durerea permanentă din braţ se mai domoli, dar Gavin nu reuşea să priceapă ce înseamnă asta. Nu câtă vreme se holba la oroarea săvârşită de Alistair. Curtea mirosea a cupru şi a lichid biliar.

Îşi ridică privirea de la leşul lui Elionor Payne spre chipul plin lui Alistair Lowe, pe care stropii de sânge scoteau în evidenţă cruzimea.

— Nu trebuia s-o omori în felul *ăsta*, bălmăji Gavin.

Alistair cercetă îngrozit trupul, de parcă rezultatul îl surprinsese până şi pe el – chiar dacă nu făcuse altceva decât să-şi apere fratele.

Gavin îşi spuse în sinea lui că Alistair Lowe e crud. Brutal. Diabolic. Se înşelase în privinţa a toate. Însă cea mai mare greşeală a lui nu apăruse din ce învăţase, ci din ceea ce uitase: Alistair Lowe, înainte de toate, era periculos.

Deasupra lor, cerul gemu puternic şi îndelung – apoi, miraculos, lumina zilei se strecură pentru o clipă, ca un ochi care se deschide. Toţi scoaseră exclamaţii de uimire şi îşi feriră privirea.

Lumina dispăru tot atât de repede cum apăruse, cerul devenind din nou roşu. Dar magia înaltă din jurul lor părea diferită. Un pocnet răsună dinspre Stâlpul Campionilor, iar Gavin se răsuci, întrebându-se cine mai murise. Dar în loc de un nume tăiat, apăru o crestătură în partea cealaltă, peste sculptura cu luna şi cele şapte

stele. Lumina cărămizie se scurse prin crăpături, la fel ca aceea care plutea în jurul lui Hendry.

— Ce se petrece? întrebă Gavin.

Cerul nu reacționase așa când murise Carbry, dar în dimineața asta se întâmplase de două ori.

Ceilalți arătau la fel de nedumeriți ca el.

— Nu-mi place asta, zise Isobel, îndepărtându-se de cadavru. N-am auzit niciodată că Stâlpul s-ar crăpa atunci când mor campionii.

— E a patra crăpătură, sublinie Gavin. Dar numai doi campioni au murit.

— Ori poate turnirul chiar se prăbușește, interveni Alistair.

Gavin deschise gura instinctiv să îl contrazică, dar nu-și găsi cuvintele. În definitiv, se aflau în afara perimetrului turnirului. Înconjură Stâlpul și îi examină crăpăturile, trei dintre ele pe față și una pe spate. Habar n-avea ce înseamnă. Nu înțelegea ce înseamnă nici reînvierea inexplicabilă a lui Hendry. După ani întregi în care studiase poveștile turnirului, nimic din dosarele lui sau din cartea *O tradiție a tragediei* nu îl pregătise pentru un moment în care povestea o ia razna.

Înainte ca el sau Isobel să poată răspundă, în spatele lor răsunară niște pași.

Gavin se răsuci pe călcâie.

Cu părul negru fluturându-i pe spate, Briony se îndrepta spre ei alături de Finley Blair.

Gavin o văzuse pe Briony Thorburn ucigând un campion cu nici douăsprezece ore în urmă. Expresia ei nu fusese la fel de înfricoșătoare precum cea de acum, fiindcă nu părea deloc înfrântă. Ci triumfătoare.

— Ce cauți aici? întrebă el precaut.

Băiatul abia își mai dădea seama cine îi sunt aliați, dar se îndoia că Briony și Finley se numără printre ei.

Briony își dezveli dinții într-un zâmbet victorios.

— Am descoperit cum putem rupe blestemul.

BRIONY THORBURN

Singurul aspect al turnirului care îl transformă într-un basm este faptul că va continua veșnic.

O tradiție a tragediei

BRIONY SE CLĂTINĂ CÂND VĂZU CADAVRUL SFÂRTECAT, O grămadă de bucăți sfâșiate de carne și de haine negre.

Ea și Finley veniseră s-o salveze – să-i salveze pe toți. Însă prea târziu. Curtea arăta ca o ruină. Unul dintre ei murise. Iar Gavin era acoperit de sânge.

Cumva, aproape imposibil, vraja de urmărire făcută de Finley ca s-o găsească pe Elionor îi adusese în oraș, dincolo de Vălul Sângeriu. Și mai de necrezut, un băiat stătea lângă Alistair în capul scărilor sălii de bal. Un băiat care nu avea ce să caute aici.

— Cine ești? întrebă Briony, confuză și îngrozită totodată.

Niciunul dintre ei n-ar fi trebuit să fie aici. Niciunul n-ar fi trebuit să interacționeze cu altcineva în afara campionilor.

— Sunt Hendry, răspunse el.

Când băiatul se mișcă, imaginea lui se defază. O strălucire roșie de magie înaltă îl înconjura, vizibilă doar când se mișca, precum o proiecție ce nu reușea să țină pasul cu forma lui.

— Sunt fratele lui Alistair.

— Dar... cum e posibil? întrebă ea.

Înainte ca Hendry să răspundă, Finley se repezi să îngenuncheze lângă leșul mutilat al lui Elionor. Felul în care băiatul se forță să-și schimbe expresia din angoasă in nepăsare o răni pe Briony. Nu era primul trup însângerat aparținându-i unui aliat pe care îl descoperea.

— Cine i-a făcut asta? îi chestionă ea poruncitor.

O vreme, nu răspunse nimeni. Apoi Alistair, evitând s-o privească în ochi, rosti cu glas spart:

— Eu sunt vinovatul.

Briony tresări nedumerită. Alistair o eliberase. Crezuse în ea.

— De ce-ai omorât-o? Parcă stabiliserăm ceva. Am dovedit că putem rupe blestemul. Eu și Finley am unit Sabia cu Peștera. Au dispărut amândouă, și turnirul deja se schimbă.

— Hai să fim serioși! interveni Gavin, dându-și părul îmbibat cu sânge pe spate. Nu văd nicio dovadă...

— Poate ai observat când cerul a pâlpâit... Noi am făcut asta.

— Tu erai?

Din vocea lui Isobel răzbătea neîncrederea.

— Da, zise Finley, ridicându-și privirea de la trupul lui Elionor ca să se uite la ei. Briony spune adevărul. Blestemul se va rupe dacă procedăm la fel cu toate Reperele rămase. După aceea, nimeni nu va mai trebui să moară așa. Niciodată.

Briony urmări efectul informației pe chipurile tuturor. Isobel părea înfiorată, privirea ei fixând balta de sânge ce se forma între crăpăturile pavajului. Alistair părea ușurat. Umerii lui Gavin se încordară, după care se încovoiară, de parcă nu reușea să iasă din atmosfera conflictuală a luptei.

Însă Hendry vorbi primul:

— De-aia sunt aici?

— Probabil că da, răspunse Briony. Poate că, pe măsură ce turnirul se prăbușește, la fel se întâmplă și cu regulile. Poate toți am putea interacționa cu familiile noastre dacă am încerca.

Gândul o făcu să înghită în sec.

— Cred că mai degrabă ne interesează de ce nu e mort, spuse Gavin.

— Mort? repetă fata.

Hendry își ridică bărbia și trase de guler, arătându-i rana adâncă de un roșu oribil ce i se întindea pe gât. Briony tresări, tulburată și îngrețoșată.

— Te-am văzut când ai îngropat inelul la Castel, noaptea trecută, zise Gavin.

— L-am îngropat ca să-i eliberez magia! se răsti Alistair. Cum aș putea să inversez...

— Nu cred că asta ai făcut, interveni Briony, încercând să pună cap la cap lucrurile. Dacă magia înaltă a blestemului se destramă, atunci poate că... poate că magia inelului dispersată în Castel a fost absorbită de magia turnirului. Când magia respectivă s-a mai destrămat, l-a produs pe Hendry. Ca un fel de efect secundar.

Alistair își frecă un ochi înroșit, apoi se uită spre Stâlpul Campionilor. Băiatul părea complet distrus.

— Când am îngropat inelul, erau două crăpături. Amândouă, pe fața Stâlpului, unde sunt numele. Acum, sunt patru – trei pe față, una pe spate.

Stâlpul se crăpase când Briony își strecurase pe deget inelul lui Innes. Nu-și dăduse seama că același lucru se mai întâmplase de trei ori.

— Ultima a apărut adineauri, continuă Alistair. Pe spate. Pe partea cu stelele. Bănuiesc că e din cauza ta, nu?

— Adică deja se prăbușea? întrebă Finley încruntându-se. N-are cum să fie corect. Am unit Sabia cu Peștera. Ce altceva l-ar mai putea distruge?

Briony își aduse aminte brusc celelalte cuvinte pe care i le spusese Reid în noaptea când începuse turnirul. Cuvinte pe care le ignorase în panica și graba ei.

— Probabil că există două moduri prîn care turnirul poate fi distrus, așa cum există două feluri prin care poți seca farmecul dintr-o piatră pentru blesteme, răspunse ea, simțînd că-i vine să vomite. Îl poți nimici în siguranță, potrivind fiecare Relicvă cu Reperul corespunzător, pe rând. Sau poți alege a doua variantă.

— Spargi piatra blestemului, șopti Isobel. Atunci, tot ce este în el dispare.

— Adică am putea muri toți? întrebă Finley ușor speriat. Toți cei care au rămas?

— Cred că da.

Briony se scutură.

— Nimic din toate astea n-a fost real până acum o oră.

Finley încuviință din cap, încă șocat.

— Prin urmare, a doua variantă e primejdioasă. Trebuie să facem tot posibilul să ne asigurăm că nu se va întâmpla asta.

— Vom face, rosti Briony ferm.

Isobel se apropie de Stâlpul Campionilor și îl cercetă cu atenția unui creator de vrăji.

— Partea cu stelele reprezintă cea mai sigură cale să rupem blestemul, așa cum Briony și Finley au început când... au unit Sabia cu Peștera.

Chiar dacă Isobel nu se uita la ea, pe Briony o cuprinse o senzație de ușurare și de mândrie când îi auzi cuvintele. Isobel în sfârșit o credea.

Prietena ei își trecu mâna peste numele campionilor din trecut și din prezent.

— Cred că partea asta reprezintă modalitatea periculoasă prin care să distrugi turnirul. E și partea care s-a crăpat încă de la

început. Partea care l-a adus înapoi pe Hendry.

— Fantastic! rosti Gavin sec. Partea cu trei crăpături.

— Dar habar n-avem ce anume le provoacă, sublinie Finley.

Briony simți un gol în stomac când se uită de la unul la altul. Își aminti cât de dichisiți arătau când fuseseră aici ultima dată, la cina de gală. Acum erau acoperiți de sânge și de vânătăi, iar pe brațe și pe picioare străluceau urmele blestemelor. La niciun metru de ei, zăcea trupul lui Elionor.

— Nu contează ce le provoacă, spuse Briony, fiindcă avem un plan care funcționează. Nu trebuie decât să repetăm ce am făcut eu cu Finley, să împerechem Reperele cu Relicvele înainte ca farmecul să se destrame complet.

— Stai puțin! murmură Alistair.

Tonul lui de gheață nu amintea deloc de băiatul agitat care o eliberase cu doar câteva ore înainte.

— Ai spus că Hendry e prins în magia înaltă care alcătuiește turnirul. Dacă distrugem turnirul, ce se întâmplă cu el?

Hendry își sprijini mâna de brațul lui Alistair. Briony privi posomorâtă urma sclipitoare de magie înaltă care se mișcă odată cu el. Dacă turnirul se sfârșea, probabil că și Hendry dispărea.

Înainte de a-și găsi cuvintele ca să-i comunice concluzia ei, se uită din nou spre cadavrul lui Elionor. Alistair nu-i explicase de ce o omorâse, dar acum Briony vedea răspunsul. Se găsea în picăturile de sânge de pe obraji. În postura lui amenințătoare când se așezase în fața lui Hendry.

Gavin întrerupse tăcerea lungă și jenantă:

— Hendry va fi mort din nou. Asta se va întâmpla.

— Trebuie să mai existe o cale, replică Alistair. Vom găsi o altă modalitate.

— N-avem timp. Turnirul se prăbușește, interveni Briony.

— Amândoi susțineți că nu știți ce provoacă apariția crăpăturilor. N-ar trebui…

— Nu vreau să mori, Al, îl întrerupse Hendry. Nu vreau să muriți încercând să mă salvați.

Alistair nu-l privi, de parcă nici nu-l auzise. Îi fixa pe Briony și pe Finley, avertizându-i și implorându-i totodată.

— Nu cer decât puțin timp în plus.

— Așa cum i-ai acordat lui Elionor?

Finley arătă cu mâna spre trupul lui Elionor, apoi spre găurile din Vălul Sângeriu și crăpăturile din Stâlp.

— *Nu avem* timp. Trebuie să acționăm cât mai repede, dacă magia chiar se destramă.

Briony se simți oarecum vinovată când zări angoasa de pe chipul lui Alistair. Dar el alesese să o ucidă pe Elionor. Alesese viața fratelui său, nu pe-a lor.

— Ai dreptate, spuse ea. Ar trebui să începem imediat. Vom duce Mantia la Reperul ei și...

— Relicvele cad aleatoriu pe toată perioada turnirului! strigă Alistair. Încă zece săptămâni! Cum adică n-avem timp?

— Dacă turnirul nu se prăbușește, se va încheia oricum. După trei luni, chiar dacă nu există niciun învingător, spuse Isobel blând. Înseamnă că Hendry va dispărea și el. Îmi pare rău! Va dispărea oricum odată cu sfârșitul turnirului.

— N-ai de unde să știi asta, mormăi Alistair. Există o mie de motive ca să nu fie adevărat. Regulile nu mai sunt respectate. Magia înaltă continuă să trăiască în Ilvernath, chiar și după sfârșitul turnirului...

— Una peste alta, nu intenționezi să ne ajuți să-l distrugem, conchise Briony. Fiindcă fratele tău ar dispărea.

— Eu... eu...

Era limpede că Alistair nu știe ce să mai adauge.

— Dacă nu plănuiești să supraviețuiești turnirului distrugându-l, atunci singura modalitate care îți rămâne este să-l câștigi, rosti Finley amenințător.

Alistair își privi fratele.

— Am ales deja. Dacă distrugerea turnirului înseamnă să-l pierd pe Hendry, atunci prefer să mă lupt.

Vântul se tângui când mătură curtea cu puterea lui, ridicând frunzele pătate cu sânge și împrăștiindu-le peste tot.

Niciunul dintre campioni nu se clinti. Doar se măsurară unul pe altul din ochi, evaluându-și prietenii și dușmanii.

Alistair atacă primul.

Nu se abținu deloc. Trei blesteme la rând străbătură curtea, silindu-i pe Briony și pe Finley să arunce vrăji de protecție în mai puțin de o secundă. Puterea blestemelor se ciocni de imaginea-în-oglindă după doar câteva momente, dar vraja nu reuși s-o absoarbă. Blestemele îi făcură lui Briony țăndări magia protectoare și îi lăsară cratere adânci la picioare. Nu mai avu încotro și se văzu nevoită să reacționeze.

Apoi o altă vrajă o izbi cu putere, făcând-o să geamă. Gheața i se strecură printre degete, iar când respiră, o înconjură un abur rece. Încremeni o clipă. Apoi gheața se sparse și vraja se risipi. Se răsuci spre dreapta, unde stătea Isobel.

— De ce mă blestemi? o întrebă.

— N-o să te rănesc. N-o să rănesc *pe nimeni*. Dar voi doi trebuie să vă opriți înainte să mai moară cineva.

— Spune-i asta iubitului tău!

O altă vrajă albastru-de-gheață porni în direcția lui Briony, dar, înainte să o atingă, explodă și se izbi de pavaj. Isobel înjură și își dădu jos Mantia. Aruncă aceeași vrajă, numai că, de data asta, îl ținti pe Alistair. Era mai puternică fără Mantie, care îi seca magia de atac, dar Alistair tot reuși s-o respingă.

Hendry, înarmat cu nestematele dăruite de Alistair, aruncă la întâmplare o serie de bariere de apărare pe care atât Finley, cât și Briony le anulară cu fiecare nou blestem lansat de ei. Numai Gavin se retrăsese de pe câmpul de luptă, ținându-se de braț, de parcă ar fi fost rănit. Din felul în care privea confruntarea, părea să nu știe în ce tabără să treacă.

Ceva sclipi într-o parte și Briony se întoarse gata să ridice un scut. Dar nu era un blestem.

Ci un bliț.

O copleși groaza când zări un grup de paparazzi ghemuiți la marginea curții. În agitația creată, Briony uitase de cea mai periculoasă consecință dacă regulile turnirului erau încălcate: gata cu intimitatea. Iluminarea Vălului Sângeriu atrăsese cu siguranță atenția tuturor, așa că lupta lor urma să apară pe prima pagină a tabloidelor de a doua zi.

— Hei! strigă răgușit Briony, încercând să le facă semn celorlalți campioni. Suntem urmăriți...

Un blestem atinse pământul și rădăcinile țâșniră din sol chiar la picioarele lui Finley. Bălatul sări în lateral, înainte ca ele să-l atingă, apoi se repezi spre Briony.

— Uite! șopti ea, arătând spre aparatele foto.

— Rahat! murmură Finley. Trebuie să mutăm lupta asta în spatele Vălului Sângeriu.

Un alt blestem șuieră pe lângă ei, atât de aproape, că îi smulse o șuviță de păr.

Briony se strâmbă.

— Nu cred că avem de ales.

Prin urmare, așa arăta faimoasa putere a lui Alistair. Acesta era băiatul pe care Briony și-l câștigase de dușman și a cărui prietenie o pierduse.

Însă Briony putea să jure că luase hotărârea corectă. Lupta pentru o cauză reală, nu pentru una pierdută. Se uită spre Isobel, care bloca ultimele atacuri ale lui Alistair cu o precizie impresionantă.

— Încă poți opri toate astea! strigă Isobel. Tu...

— Isobel Macaslan! urlă un paparazzo.

Jurnaliștii se apropiaseră și mai mult, îndrăzneți, în ciuda salvelor periculoase de blesteme.

— Uită-te spre noi! Lasă-ne să-ți surprindem fața mai bine!

Isobel se răsuci, șocată de numărul mare de camere.

— Nu! gemu ea. Nu acum!

Scuturile ei șovăiră doar o clipă, dar se dovedi suficient. Un blestem o izbi drept în piept. Magia străpunse materialul rochiei, mai ușoară și mai sinistră decât sângele.

Briony privi îngrozită cum Isobel icnește și își duce o mână tremurândă la rană, după care se prăbușește. Avea ochii încă deschiși. O mână strângea cu putere pământul acoperit cu mușchi.

În partea cealaltă, Alistair rămase șocat.

— Nu! exclamă el. Nu loveam spre...

Dar Briony nu mai zăbovi să-l asculte.

Aparatele țăcăneau de zor, iar paparazzi se târau spre ei ca niște viermi. Briony nu se gândea decât la trupul lui Isobel care avea să fie prezentat pe prima pagină a ziarelor. Deja o silise pe prietena ei să apară în fața mass-mediei. N-avea să mai permită iar același lucru.

— Îndepărtați-vă! se răsti mânioasă către paparazzi și spre Alistair, folosindu-și toate inelele.

Două, trei vrăji... nu conta. Era destul de puternică să le manevreze pe toate.

Magia se răspândi din degetele ei, niște aburi albi care o înconjurară. Fragmente-de-oglindă. Somnul-fatal. Și vraja pe care Elionor o crease pentru ea, cea care o ajutase să-și dea seama că turnirul e o heptagramă. Extra-încărcătură.

— Vreți o poveste? strigă Briony, pășind între trupul lui Isobel și blițuri.

Se uită fix în ochii celui mai apropiat reporter, un tânăr mai mare decât ea cu doar câțiva ani. Acesta părea de-a dreptul îngrozit.

— Vreți să știți ce ne face blestemul? Vă arăt imediat.

Briony dădu drumul magiei, impingând-o in toate direcțiile. Cioburile porniră spre paparazzi, distrugându-le obiectivele și lăsându-le răni deschise în carne. Cei care nu fuseseră loviți se prăbușiră adormiți. Dar Briony nu terminase.

Zâmbi și eliberă și extra-incărcătura.

Electricitatea statică se intensifică în jurul ei, se răsuci, apoi formă un cerc perfect. Toate aparatele din dreptul ei sfârâiră, iar scânteile se ridicară jalnic în aer.

N-aveau să existe fotografii ale acestui moment.

Fata îi privi pe jurnaliști – unii dintre ei leșinaseră, ceilalți se retrăgeau înspăimântați. Gavin și Finley se uitau la ea cu expresii indescifrabile.

Briony se întoarse să îi vadă și pe frații Lowe, care stăteau pe treptele de la intrare.

— Isobel avea dreptate. Gata cu lupta! le spuse cu tonul ei de căpitan de echipă. Nu astăzi.

Spre surprinderea ei, Alistair încuviință din cap înainte ca ea să termine de vorbit.

— Te rog! zise el, apropiindu-se. N-am vrut... Eu... Te rog, lasă-mă să încerc s-o vindec!

Briony ezită. Dar când se uită la Alistair, văzu durere, teamă și dragoste. Sau măcar ceva asemănător.

— Poți s-o ajuți? îl întrebă.

— Nu știu, șopti Alistair. Dar trebuie să încercăm.

Briony înțelese brusc că amândoi încercau să-i salveze pe oamenii la care țineau, în singurul fel în care știau.

— OK, spuse ea și se dădu într-o parte.

ISOBEL MACASLAN

Nu-i judecați prea aspru pe campioni! Supraviețuirea ne-ar putea transforma pe toți în nelegiuiți.

O tradiție a tragediei

Ultima oară când un blestem mortal o atinsese pe Isobel, îi zdrelise doar pielea. O urmă de alb pe pomete, ca un semn desenat cu creta pe obraz. Chiar și-așa, deși abia perceptibilă, se dovedise fatală. Dacă Briony nu ar fi tămăduit-o, trupul lui Isobel ar fi zăcut și acum neatins, în șesuri.

Când o lovi noul blestem, se înecă și își duse mâna la piept. Pentru o clipă, lumea din jurul ei încetă să mai existe. Durerea... durerea o ardea. Agonizantă. Îi secă plămânii de aer și îi străpunse pielea, o mie de ace găurindu-i carnea, oasele și măduva. Căutându-i parcă inima. Ca s-o termine odată pentru totdeauna.

Lumea se răci. Isobel se înfioră când se prăbuși pe sol, cu obrazul lipit de mușchiul umed. Nu-i mai rămăsese suficientă viață în ea ca să țipe.

Încercă să întindă brațul, dar nu reuși să se miște. O gheară îi cuprinse inima. O simțea atât de rece, încât o durea. Ca atunci când pielea stă lipită de gheață prea mult timp. O cușcă geroasă se închidea în jurul inimii ei, micșorând-o treptat, subțiind-o.

Apoi degetele ei îl găsiră în sfârșit.

Medalionul.

De săptămâni întregi, Isobel se concentrase asupra celuilalt farmec agățat de lanț, uitând de cel original: cel mai prețuit cadou dăruit de familia ei, în ziua în care ea și tatăl ei îl vizitaseră pe Reid MacTavish.

Viață.

Abia dacă îi mai rămăsese putere să facă vraja și, când lumea din jurul ei amuți, își concentră întreaga voință asupra magiei.

Carapacea-gândacului ieşi din medalion, un fir de magie alunecând pe pielea ei. Îl simţea pretutindeni. În spaţiile dintre degete şi la marginea urechilor. Picioruşele şi antenele de insectă îi zgâriau ochii.

Târându-se şi înghesuindu-se să-i coboare în jos, pe gâtlej.

Câteva secunde, nu reuşi să se mişte ori să respire. O cuprinse panica.

Apoi, senzaţia dispăru brusc. Isobel deschise ochii şi tuşi, scuipând un lichid lipicios şi violet. Căscă gura larg când aerul îi pătrunse în plămâni şi blestemul i se scurse încet din trup.

Alistair Lowe îngenunche lângă ea, o apucă de umeri şi o strânse în braţe. Ceilalţi se adunaseră în spatele lui. Dincolo de ei, vreo zece paparazzi şi vânători de blesteme zăceau fără cunoştinţă prin curte. O imagine încântătoare.

— Trăieşte? întrebă Briony, aplecându-se.

Finley o prinse ferm de umăr şi îi şopti ceva la ureche, dar Isobel nu auzi ce anume.

Gavin se strâmbă.

— Arată...

— Sunt bine.

Isobel tuşi, neînţelegând de ce minţise. Îi era frig, foarte frig.

Alistair făcu ochii mari şi o strânse şi mai tare. Atingerea lui îi aduse lui Isobel puţină alinare. Pentru scurtă vreme, căci îl zări pe Hendry Lowe la câţiva paşi mai încolo, privindu-i sumbru.

— Ai vindecat-o? întrebă Briony.

Alistair clătină din cap.

— S-a salvat singură.

Isobel se încruntă şi cercetă expresia rugătoare de pe faţa lui Alistair. Îi amintea de ziua precedentă, când Alistair zăcea în pădure şi îşi folosise propria viaţă ca s-o salveze pe-a ei. Chiar dacă fratele lui se ridicase din morţi, lui Isobel îi venea greu să creadă că Alistair încercase s-o ucidă, fie şi din greşeală.

Numai ea era de vină. Un an întreg, fusese atât de supărată pe Briony, pe părinţii ei, pe lume, că îi permisese amărăciunii să mocnească. Nimicise orice urmă de speranţă. Distrusese tot ce atinsese. Toate astea în numele supravieţuirii.

Chiar dacă farmecul carapacea-gândacului stopase blestemul, habar n-avea dacă fusese vindecată. Inima îi bătea atât de încet, încât abia o simţea. Aşadar, nimic nu meritase răceala şi cruzimea ei.

Ridică mâna şi mângâie obrazul lui Alistair.

— N-ai fost niciodată monstrul în povestea asta, Al, rosti ea blând.

— Atunci, cine sunt? întrebă el.

Nu cu mult timp în urmă, băiatul îi spusese că întotdeauna avusese de ales.

Isobel îi prinse mâna și aruncă un sărut-divinator. Gândurile lui Alistair se revărsară în mintea ei. Văzu panica din momentul în care o lovise blestemul. Văzu evenimentele din ultimele ore și cum o eliberase pe Briony.

Apoi văzu ceva mai mare, ce-i învăluia toate gândurile ca un giulgiu. Suferința. Tot ce-și dorise de când începuse turnirul era să-și primească fratele înapoi. Ce simțise pentru ea abia dacă putea fi considerată o flacără de lumânare în comparație cu nostalgia, nesiguranța și deznădejdea aceea. Nu conta dacă turnirul dispărea sau nu, dacă Isobel îl iubea sau nu. Nimeni nu-i putea lua fratele a doua oară. Prefera să moară cu Hendry decât să-l piardă iarăși.

Iar Briony nu avea să renunțe, nu după ce dovedise că are dreptate.

Îi rămâneau două opțiuni:

Prietena care o trădase când avea mai multă nevoie de ea sau băiatul pe care îl îndrăgea și care nu-și dorise să fie un nelegiuit în această poveste.

Alistair avea dreptate. Isobel putea mereu să aleagă și, oricât de îngrozitoare era, alegerea deveni clară.

Hendry puse o mână fermă pe umărul fratelui său, menită să-l aline sau să-l convingă, Isobel nu-și dădea seama. Dar Alistair nu slăbi îmbrățișarea în care o ținea. Nu încă.

Prea multe se întâmplaseră și prea repede pentru ca Isobel să știe dacă murea într-adevăr. Nu știa decât că exista o șansă ca unii să supraviețuiască, o șansă reală.

— Nu știu, îi șopti ea. Dar povestea se sfârșește aici.

Fata suspină când îl trase pe Alistair de guler spre ea. Își lipi buzele de ale lui și simți cum se încordează din cauza surprizei. O clipă, încremeniră amândoi. Îi simți răsuflarea fierbinte pe piele, iar el îi gustă lacrimile. Apoi o strânse în brațe cu atâta putere, de parcă n-ar fi vrut să lase pe nimeni să i-o fure. Isobel simți cupa sărutului-divinator înclinându-se și o mie dintre gândurile ei se revărsară în el. Toate dorințele ei care se potriveau cu ale lui. Blestemul furat de la Reid se scurse prin ei, dar Alistair era prea zăpăcit de sentimentele amestecate ale lui Isobel ca să observe ce făcuse fata.

Brusc, sărutul căpătă un gust de putreziciune.

Băiatul căscă ochii, însă, înainte să poată reacționa, se simți smuls de lângă ea când albul fantomatic al îmbrățișării-secerătorului i se strecură printre degete. Se chinui să inspire adânc, ca și cum ar fi fost ultima gură de aer trasă în piept.

Isobel se lovi zdravăn de pământ exact când Hendry șopti răgușit:

— Ce-*ai făcut*?

În această poveste, prințesa omorâse dragonul.

— Isobell! strigă Briony.

Brusc, ceilalți trei se repeziră spre ea, trăgând-o într-o parte.

Ultimul lucru pe care-l văzu Isobel înainte ca o de-aici-până-acolo să scânteieze se dovedi a fi mânia din ochii lui Alistair, și fata știu că alesese corect. Povestea lor nu fusese niciodată menită să aibă un sfârșit fericit.

GAVIN GRIEVE

Fiecare campion mort merita mai mult decât un simplu nume tăiat cu o linie pe un stâlp.

O tradiție a tragediei

Cu doi campioni morți, cărămiziul Vălului Sângeriu se decolorase din nou și albastrul cerului la amiază din spatele lui îi dădea Ilvernath-ului o nuanță de purpuriu-închis.

Orașul observă schimbarea. Trecătorii umplură străzile – localnici, vânători de blesteme și reporteri deopotrivă. Arătau cu mâna deasupra lor și șușoteau, zvonurile despre moartea lui Elionor Payne răspândindu-se ca focul prin rețeaua de bârfe a orașului.

Nimeni însă nu-l băga în seamă pe Gavin Grieve, acoperit cu sânge, în timp ce se deplasa pe străzile de lângă ei. Băiatul se strâmbă, fiindcă se chinuia să mențină activă vraja ascuns-de-ochii-lumii, în ciuda durerii intense din brațul drept. Chiar și prin bumbacul fin al tricoului, Gavin își simțea venele umflându-se și zvâcnind de magie.

Ceilalți încercaseră să-l atragă de partea lor, dar el refuzase. Nu voia să facă parte din planul de manipulare al lui Reid MacTavish sau din fantezia eroică a lui Briony și a lui Finley. De aici înainte, se întorcea de unde plecase. Avea să se bazeze pe singura persoană în care avea încredere: el însuși.

Gavin trecu pe lângă un șir de fațade strălucitoare, toate magazinele pentru vrăji care îl respinseseră cu doar câteva săptămâni în urmă. Se opri în fața vitrinei sclipitoare a magazinului Walsh Spellmaking Emporium. Avea încă sângele lui Elionor Payne pe față.

Elionor reprezenta o parte din motivul pentru care se afla aici; bine, ea și Carbry Darrow. Când muriseră, magia lor vitală fusese

atrasă de el și, de atunci, cugetase mult la o idee. Că și-ar putea reumple clepsidra, nu cu propria magie vitală, ci cu a altcuiva.

Acum, că toate regulile turnirului erau încălcate... posibilitățile lui de a obține magie vitală deveniseră mai interesante.

Clopoțelul magazinului scoase un clinchet vesel și casierul își ridică privirea spre ușă. Se încruntă când nu văzu nimic.

— Ciudat! murmură casierul.

— Cine e? se auzi o voce stridentă.

O clipă mai târziu, Osmand Walsh ieși din camera din spate, îmbujorat și netezindu-și cutele costumului purpuriu pe care-l purtase când îl ironizase pe Gavin la nunta surorii lui.

Gavin făcu un semn cu mâna, arătându-se doar lui Osmand Walsh, și zâmbi când zări expresia panicată de pe chipul creatorului de vrăji.

— Ești surprins să mă vezi? întrebă el arogant.

Apoi, înainte ca bărbatul să clipească, Gavin îl înșfăcă de revere și aruncă o de-aici-până-acolo. Un alt cadou de la Alistair Lowe.

Aterizară în temnițele Castelului. Acestea nu semănau deloc cu restul Reperului. Pereții igrasioși din piatră erau acoperiți cu noroi și resturi putrede, iar pe podelele mizerabile zăceau oase de animale și bucăți de cătușe și lanțuri.

Osmand era un bărbat puternic, un creator de vrăji respectat. Dar noul decor și zâmbetul răutăcios al lui Gavin îl speriaseră atât de tare, încât nu reuși să bolborosească decât un „cum" răgușit și îngrozit.

Gavin se simțea nespus de satisfăcut. Osman își bătuse joc de el în fața Ilvernath-ului. I se părea normal ca singurul lui scop era acum să se asigure că nimeni nu va mai râde vreodată de el.

O clipă, Gavin își aminti de Alistair. Oare așa se simțise când le întorsese spatele? Când se transformase într-un monstru real, cum îl considerase Gavin dintotdeauna? Plin de adrenalină la gândul că nu mai exista cale de întoarcere, și totuși cu o umbră de îndoială în suflet?

Nu. Alistair nu se îndoia de nimic, și la fel avea să facă și Gavin.

Înainte ca Osmand Walsh să-și vină în fire, Gavin aruncă asupra lui o cazi-în-transă. Ochii îi deveniră sticloși și căzu lângă un perete, încremenind într-o băltoacă de apă murdară. Costumul lui purpuriu se îmbibă cu lichidul nămolos.

Creatorul de vrăji nu se mișcă deloc, paralizat, când Gavin căută ceva ascuțit. Găsi o lamă de fier pe care o lipi gânditor de gâtul bărbatului.

Niciodată nu mai omorâse pe cineva.

Era sigur că nu va fi nevoit. Nu încă.

Coborî arma improvizată spre clavicula lui Osmand și o apăsă încet pe piele, zâmbind când văzu firicelul de sânge. Așteptă, holbându-se nerăbdător la rană, până ieși un abur alb. Magie vitală. Gavin întinse mâna, lăsând-o să-i pătrundă în braț. Imediat, durerea cauzată de secarea propriei magii începu să se risipească. Răsuflă ușurat.

Cea mai dificilă parte era să nu meargă prea departe – nu voia să ucidă un om, nu când încă mai avea să-i ofere atât de multă viață. Așa că se opri forțat, după numai câteva secunde, dându-se iute în spate. Creatorul de vrăji rămase pe jos nemișcat, inconștient.

Când Gavin privi în jos spre brațul său, văzu că strălucește în nuanțe mov și verzi dinspre interior.

Pielea îi sclipi un moment, și Gavin își zări reflexia în balta cu apă murdară. Solzii îi acoperiră pielea, iar limba i se bifurcă și se zvârcoli ca a unui șarpe. *Acum sunt un monstru*, se gândi el, *un copil crescut de spiriduși* – dar nu era decât rodul închipuirii sale, o imagine nedorită din poveștile lui Alistair. Într-o clipă, pielea îi reveni la normal. Nu mai avea decât tatuajul original de pe braț. Nisipul începuse să curgă în direcția opusă, dinspre fundul clepsidrei spre vârful ei.

Toate regulile dispăreau, dar Gavin nu renunțase la obiectivul lui inițial.

Victoria cu orice preț.

Știa deja pe care dintre campioni îl va doborî primul, acum, că blestemul lui Isobel îi oferise oportunitatea perfectă.

Vârî mâna în buzunar și scoase Oglinda pe care o înhățase de la Elionor. Când se uită în ea, văzu că fața reflectată nu-i aparținea – era palidă și ascuțită, iar părul negru dat pe spate îi scotea în evidență fruntea.

Fiindcă o omorâse pe Elionor, Oglinda îi aparținea lui Alistair Lowe și arăta numai imaginea lui. Dar acum o avea Gavin.

Se uită mai multe secunde la rivalul lui, imaginându-și ce plăcere nemaipomenită ar fi simțit dacă ar fi absorbit și ultimul semn de viață de pe chipul lui crud.

BRIONY THORBURN

Data viitoare când se va ridica Luna Sângerie și va începe turnirul, nu doar Ilvernath-ul va urmări evenimentul.

O tradiție a tragediei

Reid MacTavish nu se prea mirase când trei campioni apăruseră în pragul ușii sale. Îi primise cu o eficiență aproape firească – îi invitase înăuntru, o dusese pe Isobel în camera din spate și protejase fațada cu scuturi suplimentare împotriva jurnaliștilor rătăciți prin zonă. Isobel căzuse rapid într-un somn adânc. Reid susținea că se va trezi curând, că trupul ei are nevoie să asimileze întâmplările prin care trecuse, dar Briony știa că va avea un nod în gât până când va vedea asta cu ochii ei.

Gavin Grieve refuzase să vină cu ei. Le spusese că se săturase de alianțe înainte să dispară ca măgarul în ceață, iar Briony era prea epuizată să se ia după el. Spera că băiatul își va veni în fire, dar nu mai încerca să atragă pe nimeni de partea ei.

Ea și Finley veniseră aici cu două scopuri. În primul rând, cel mai bun creator de blesteme din oraș o putea ajuta pe Isobel și, în al doilea rând, acum, că treceau prin Vălul Sângeriu fără probleme, ea și Finley puteau să obțină mai multe informații de la el despre turnir.

— Așadar, îi spuse Finley lui Reid, tu i-ai sugerat teoria lui Briony?

— Da.

Se strânseseră în încăperea principală a magazinului, înghesuiți printre rafturile cu blesteme scumpe și dulapurile gemând de ingrediente și fel de fel de tinichele. Totul mirosea a ierburi și a tămâie.

— Iar voi doi chiar ați reușit să împerecheați o Relicvă cu un Reper?

— Sabia și Peștera, răspunse Finley. Prin urmare, știm că, dacă procedăm așa încă de șase ori, vom reuși să secăm farmecul. Însă ne e teamă că nu se întâmplă numai atât.

— Adică?

Reid se aplecă în față, cu o sclipire de interes în ochi.

— Îți amintești ce mi-ai zis la banchet? îl întrebă Briony. Că există două căi prin care blestemul poate fi distrus? Cum știm dacă a doua metodă...

Fata înghiți în sec, apoi ridică mâna. Inelul de campion de pe degetul ei mic sclipi în nuanțe roșiatice și aurii sub luminile de deasupra lor.

— Când l-am luat de la Innes, Stâlpul Campionilor a crăpat. Când eu și Finley am distrus Peștera, iar a crăpat, dar pe partea cealaltă, cu stelele. Credem că partea cu stelele ne arată că procedăm corect. Iar partea cu numele...

Briony se opri, deoarece îi venea să vomite.

Reid duse mâna la colierul său și strânse cu putere una dintre nestematele crăpate.

— Ți-e teamă să nu facă implozie.

— Da, rosti ea cu voce gâtuită.

— Au apărut deja trei crăpături pe partea cu numele, adăugă Finley solemn. Trebuie să aflăm cum putem împiedica apariția altora.

— Hmm... Blestemul turnirului se hrănește din sine însuși. Nu doar cu sânge și cu magie înaltă, ci și din istoria care se repetă. De secole, s-a obișnuit cu același model. Numai că voi l-ați tot schimbat, așa cum s-a întâmplat când Briony i-a luat locul lui Innes. Celelalte două crăpături provin de la campionii care au comportamente extreme în comparație cu felul în care alți campioni s-au purtat în trecut.

Briony se gândi la hoardele de paparazzi care îi înconjuraseră. La Hendry, care i se alăturase lui Alistair, cu licărirea lui roșie. Atât de multe lucruri merseseră alandala, încât era imposibil să specifice care dintre evenimente fuseseră suficient de importante ca să crape stâlpul.

Briony se sprijini de un dulap, încrucișându-și mâinile, frustrată.

— Parcă ne-ar pedepsi că vrem să-l distrugem.

Privirea lui Reid deveni și mai intensă. Un ciulin de pe un raft de sus atrase lumina și aruncă o umbră ciudată, ramificată, pe obrazul lui, ca semnul grotesc lăsat de un blestem.

— Și eu cred că exact asta face.

— Câte crăpături trebuie să apară ca să fie distrus? întrebă ea.

— Probabil şapte. La fel ca Reperele şi Relicvele.

— OK, murmură Finley.

Băiatul răsucea întruna o nestemată între degete. Briony o recunoscu. Îi aparţinuse lui Elionor.

— Aşadar, trebuie să împerechem cât mai repede restul Relicvelor şi al Reperelor. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu Oglinda. Şi mai trebuie să aflăm celelalte poveşti ale familiilor, începând cu a lui Isobel, desigur...

Finley îşi făcea propriile reguli. Un plan nou. Aşa cum spusese că va face. Briony inspiră adânc. Abia trecuseră două săptămâni din turnir, deci mai aveau de aşteptat încă două luni şi jumătate să cadă toate Relicvele. Dar la cum se prăbuşea turnirul acum, nu avea să dureze atât de mult.

Totuşi, nu puteau lăsa lucrurile în voia sorţii. Erau mai aproape de final decât oricare alt campion dinaintea lor.

— Trebuie să ne dăm seama care sunt perechile corecte, rosti ea ferm. Ca să ne mişcăm rapid, imediat ce cad Relicvele. Reid, ai vrea să ne ajuţi?

— Sigur, răspunse tânărul. Veţi avea nevoie de mine. Cunosc mai multe despre blesteme decât oricare dintre voi.

Briony se simţi uşor tulburată când îi sesiză nerăbdarea din voce. După atâta timp şi după câte întrebări îi pusese, încă nu aflase *de ce* voia el să ia parte la asta sau dacă exista un alt motiv pe lângă fascinaţia faţă de propria afacere. Înainte ca vorbele să-i iasă de pe buze, afară se auzi un sunet. Briony tresări. Paparazzii se strânseseră la vitrine, trăgând cu ochiul printre crăpăturile obloanelor şi discutând. Şi aveau aparate foto intacte.

— La naiba! murmură ea. Deja ne-au găsit.

Finley se încordă şi se pregăti pentru o altă confruntare.

— S-au dus deja scuturile?

— Oamenii sunt mai puternici decât am crezut, spuse Reid, dând din mână a lehamite şi gesticulând spre draperiile de catifea din spatele lui. Nu vă îngrijoraţi! Luaţi-o pe acolo! Mă ocup eu de ei. După unul dintre dulapuri, o să găsiţi o ieşire de urgenţă.

Tânărul porni cu paşi mari spre uşa de la intrare. Finley şi Briony se retraseră iute dincolo de draperiile negre din catifea, în camera din spate.

Spre surprinderea lui Briony, Isobel se trezise. Stătea în capul oaselor pe un pat de campanie, tremurând şi cercetând cu ochi mari spaţiul aglomerat din jurul ei. Când o zări pe Briony, răsuflă uşurată.

— Unde suntem? întrebă ea.

— Trăiești, rosti uluită Briony în același timp.

— Suntem la magazinul lui Reid MacTavish, îi răspunse Finley. Am crezut că ai nevoie de ajutor.

Isobel trase aer în piept atât de adânc, încât Briony îi auzi oasele trosnind.

— Mă simt bine. Doar puțin ciudat. E și normal... presupun. Am supraviețuit unui blestem mortal.

— Pe care Alistair l-a aruncat asupra ta, sublinie Briony. Apoi, incapabilă să-și învingă curiozitatea, adăugă: Cbiar înainte să... îl săruți.

Vocea lui Isobel se frânse.

— Nu a fost doar un sărut, Briony. L-am blestemat.

Briony tresări șocată. Nu trebuia să întrebe ce fel de blestem folosise. Își aminti cum Alistair se îndepărtase de Isobel. Groaza de pe fața lui.

— O să distrugem turnirul. Nu trebuia să...

— Ai văzut în ce stare era când a apărut fratele lui. Știi cât de puternic e. Ar fi făcut orice ca să ne oprească. Așa că a trebuit să aleg.

Isobel alesese echipa lor. Chiar și după atâtea trădări, lupte și un an petrecut departe una de cealaltă. Briony înghiți în sec, recunoscătoare. Nu era momentul să plângă.

— A murit deja? șopti Briony.

— Încă nu. Este o moarte lentă, dar n-o va putea opri. Nu regret nimic. A trebuit să procedez așa.

Chiar dacă vorbele sunau ferm, chipul lui Isobel spunea altceva. Își mușcă buza și pe obraji îi apărură pete roșii. Blestemul aruncat spre Alistair probabil că îi sfâșiase inima.

— Îmi pare rău! zise Briony.

Își ceruse iertare și înainte, la Castel, dar acum era ceva diferit.

— Pentru tot ce a trebuit să faci. Dacă nu te-aș fi transformat în campioană, n-ar fi trebuit să înfrunți toate astea.

— Știu, rosti Isobel atât de încet, că Briony abia o auzi. Și mie îmi pare rău! Că nu te-am crezut că turnirul poate fi distrus definitiv.

Briony ar fi vrut s-o întrebe dacă se împăcaseră. Dacă puteau fi din nou prietene. Dar Isobel abia scăpase cu viață. Îl trădase pe băiatul care însemna atât de mult pentru ea. Prietenia ruptă dintre ele putea să mai aștepte.

— Vii cu noi? întrebă Briony.

Isobel încercă să se ridice din pat, dar păli și căzu la loc.

— Nu cred că pot. Nu încă.

— Atunci, te așteptăm, spuse Briony iute.

Finley își drese glasul. Briony se întoarse și văzu că el mutase un dulap. Deschisese o ușă care dădea într-o alee dosnică.

— Reporterii, insistă el. Reid trage de timp ca să putem pleca, îți amintești?

Avea dreptate. Dar nu voia s-o abandoneze pe Isobel, chiar dacă Reid reușea să-i țină pe loc pe paparazzi.

— Du-te! o îndemnă Isobel. Vin și eu mai târziu.

Briony scoase nestemata ei roza-vânturilor și i-o așeză în palmă.

— Ca să ne poți găsi.

— Mulțumesc! zâmbi firav Isobel. Acum, pleacă! Mă descurc.

Afară, cerul era vizibil mai senin datorită morții lui Elionor. Albastrul și roșul se topeau unul într-altul, dând naștere unui purpuriu supranatural, învăluind pavajul și clădirile într-o strălucire violet bizară. Briony și Finley fugiră pe străduțele laterale ale Ilvernath-ului, folosindu-și puținele vrăji rămase ca să se camufieze, până când trecură de Vălul Sângeriu. Tot li se părea nefiresc să pătrundă pur și simplu prin roșul acela translucid.

— Dacă Vălul Sângeriu intern s-a destrămat pe alocuri, e doar o chestiune de timp până când terenul turnirului va roi de reporteri și de vânători de blesteme, comentă Finley când porniră printre arbuști.

Niciunul dintre ei nu dorea să se întoarcă la ruinele Mânăstirii, așa că se îndreptară spre munți. Spre Turn.

— Și agenta Yoo, adăugă grav Briony. Nu cred că guvernului o să-i placă toate astea.

Din cauza vrăjii jurământ-de-taină, Briony nu putea să-i mărturisească lui Finley că guvernul voia să le studieze magia înaltă. Dar el oricum încuviință din cap.

— Nici eu nu cred. Guvernul dorește să controleze blestemul. Dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce trebuie să facem.

Se apropiară de munți, lângă locul unde împerecheaseră Sabia și Peștera. Se întâmplase cu doar câteva ore în urmă, dar parcă se scurseseră zile întregi. Briony abia aștepta să zărească vârful ascuțit al Turnului peste copaci – ca să-și poată reumple inelele și să tragă în sfârșit un pui de somn. Finley mergea în fața ei, încă ținând piatra lui Elionor. Briony știa că și el are nevoie de odihnă. Fusese o zi lungă și oribilă.

Apoi, din spatele ei se auzi o voce:

— Briony!

O voce care îi oferise liniște în ultimii șaptesprezece ani, dar care acum îi inspiră doar un sentiment de vinovăție.

Se răsuci pe călcâie, abia respirând și se uită în ochii acuzatori ai lui Innes. Era doar o iluzie, magia sclipind la marginile siluetei. Dar imaginea tot o șocă.

Instinctiv, Briony știuse că acest moment va veni curând, imediat ce ea și Finley ajunseseră în piața orașului și își dăduse seama cât de distrus era totul.

Dar asta nu însemna și că era pregătită.

— Voi fi la Turn mâine.

Glasul ei era rece. Innes crescuse parcă între timp. Părea mai severă, cu părul negru tuns până în dreptul bărbiei. În mâna stânga avea o mănușă, iar dreapta sclipea de inele vrăjite.

— Dacă încă îți pasă de mine, ne întâlnim acolo. Trebuie să stăm de vorbă.

O secundă mai târziu, iluzia tremură și dispăru.

Fusese doar magie, nimic altceva. Dar oricum nu conta – mesajul lui Innes fusese clar.

Familia ei – poate chiar toate familiile – știa ce făcuse Briony ca să devină campioană. Mulțumită stâlpului, știau și ce se petrece cu turnirul.

Venea nota de plată.

ISOBEL MACASLAN

N-am scris această carte ca să mă distrez. Am scris-o ca să spun adevărul. Cineva trebuia s-o facă.

O tradiție a tragediei

Lui Isobel îi era frig. Inima nu-i bătea deloc. Prin plămânii ei nu trecea oxigenul. Epuizarea îi apăsa pleoapele, dar, în ciuda faptului că se trezise cu o jumătate de oră înainte, gândul că va adormi din nou o înfricoșa. Niciodată nu se mai simțise atât de slăbită și de obosită. Se temea că, dacă aţipește din nou, nu va mai deschide ochii.

Se cutremură sub pătura din flanel a lui Reid MacTavish, așa că și-o strânse mai bine pe lângă corp. Briony și Finley plecaseră, iar ea rămăsese singură cu creatorul de blesteme în camera din spate a magazinului său.

— Ce se petrece cu mine? șopti ea. Mor?

— Nu neapărat, răspunse Reid.

Tânărul se aplecă deasupra ei și îi cuprinse colierul cu degetele. Medalionul și inelul de pe el se ciocniră cu un clinchet.

— Carapacea-gândacului amână moartea, dar nu e o vrajă – altfel familia ta ar fi comandat-o la un creator de vrăji, nu la mine.

— E un blestem, înțelese Isobel, simțindu-se ca o netoată că nu-și dăduse seama mai devreme.

Întotdeauna crezuse că tatăl ei îl privise de sus pe Reid în ziua aceea, ca o scuză că Isobel îi cerea s-o sponsorizeze, nu pentru că farmecul necesita un creator de blesteme.

— Dar te-am urmărit când l-ai pregătit. N-ai oferit niciun sacrificiu.

— Nu. Tu ai plătit sacrificiul când l-ai folosit.

Fără să vrea, Isobel își duse mâna la piept, în dreptul inimii. Nu intenționase s-o îngrijoreze pe Briony când îi vorbise, dar încremenirea… răceala… O speria ce i se întâmplase.

— Atunci, despre ce e vorba? întrebă ea aproape în șoaptă.

— Carapacea-gândacului reacționează diferit de la o persoană la alta. Cum te simți?

— Oribil. Ca un... Ca un cadavru, rosti ea, înghițind în sec.

Isobel trase adânc aer în piept, dar din instinct. Corpul ei nu avea nevoie de aer.

— De ce nu mi-ai zis că l-ai creat?

— Credeam că știi. Doar e farmecul familiei tale, nu?

Isobel se întoarse, lipindu-și obrazul de pernă. Își petrecuse mai mult timp cu Macaslanii, de vreme ce o numiseră campioana lor, dar, înainte de asta, nu îi cunoscuse prea bine. Totuși, îi era rușine să o admită. După ce lumea se întorsese împotriva ei, Isobel își dorise foarte mult să-i aparțină cuiva, și familia tatălui său o primise cu brațele deschise. De aceea tatăl ei reușise mereu să se folosească de ei ca s-o influențeze – fiindcă știuse întotdeauna că, dacă ea le întorcea spatele, atunci și ei aveau să procedeze la fel.

În loc să răspundă, îl întrebă pe Reid:

— E permanent?

— Nu știu. Ar putea fi mai bine. Dar și mai rău.

Isobel nu voia să se gândească la asta, așa că întrebă despre un alt blestem:

— Cât va mai rezista Alistair?

— Îmbrățișarea-secerătorului te omoară puțin câte puțin, de fiecare dată când greșești. În cazul lui Alistair Lowe..., spuse Reid ridicând din umeri, i-aș da câteva zile.

O lovitură sub centură. Indiferent de ce credea lumea despre Alistair, nu era un monstru.

— Hai, nu te bosumfla! În definitiv, din cauza blestemului lui aproape ai murit. Dar trebuie să recunosc... Sunt impresionat că ți-ai rezolvat mica problemă. Îmbrățișarea-secerătorului necesită un sacrificiu major. Cum ai reușit?

Isobel se cutremură când își aminti. Nu trecuse nici măcar o zi. Îl salvase doar ca să-l ucidă.

— Alistair, rosti ea răgușit.

Un zâmbet bizar apăru pe fața lui Reid.

— A doua crăpătură. Probabil că asta e. Când Alistair s-a sacrificat pentru magia altui campion, a desfăcut o parte a modelului.

Isobel o auzise pe Briony menționând ceva despre modelul turnirului și al blestemului, dar încă nu pricepea cuvintele lui Reid. Însă nu înțelegea sclipirea de nerăbdare din ochii lui. Reid își trase scaunul mai aproape de pat.

— Povestește-mi cum s-a întâmplat! o îndemnă cu glas ascuțit și entuziasmat.

Dar Isobel nu voia să retrăiască scena.

— Aș prefera să nu o fac.

— Îi ajut pe Briony și Finley să rezolve lucrurile, spuse el pe un ton frustrat. Asta înseamnă că trebuie să fiu informat. Și știu mai multe despre blestem decât oricine altcineva.

Isobel îl privi pe sub gene. Făcuse o greșeală – o greșeală îngrozitoare – când nu o crezuse pe Briony. Dar chiar dacă Briony avea încredere în Reid, ea încă era reticentă. Chipul lui exprima numai ostilitate și lăcomie, ca al tatălui ei ori de câte ori vorbea despre ea in calitate de campioană.

Isobel privi agitată spre ușă, dorindu-și dintr-odată ca Briony și Finley să nu fi plecat.

— Chiar dacă ești creator de blesteme, rosti ea rece, nu văd cum ai putea să știi mai multe despre turnir decât noi sau familiile noastre. Cum ai putea? Noi suntem cei care am trăit tot.

Reid se dădu mai aproape. Atât de aproape, că Isobel îi simți aroma de salvie din colonie și îi văzu cicatricea micuță de sub ochi. Isobel nu se lăsa amenințată de cineva care se machiase cu un dermatograf ieftin și purta haine negre, dar răsuflarea îi deveni sacadată.

— Și *eu* am trăit. Cine crezi că i-a sugerat lui Briony că turnirul poate fi distrus? întrebă el și, auzindu-i glasul, lui Isobel i se ridică părul de pe ceafă. Cine crezi că l-a făcut pe Grieve atât de puternic? Cine ți-a dat ideea să-l cauți pe Alistair Lowe? Vraja nul-și-vid n-ar fi funcționat niciodată, prințeso.

Sângele-rece al lui Isobel deveni și mai rece. O păcălise? El o împinsese spre Alistair?

Se uită la inelele de pe degete. Cele câteva fărmece rămase nu ar fi rezistat în fața arsenalului unui creator de blesteme priceput. Nu într-o luptă reală.

Cu multă iscusință, Isobel se întinse și îi luă mâna lui Reid într-a ei. El tresări, surprins de atingere, dar, înainte să-și retragă imediat mâna, magia sărutului-divinator deja se scursese din inelul ei. Ultima încărcătură înainte de reumplere; piatra sclipi, apoi se stinse încet. Reid încremeni când buzele albe îi apărură pe încheietură, în forma buzelor ei.

Câteva gânduri din ultimele minute se rostogoliră unul după altul în mintea lui Isobel. Și, odată cu ele, secretele păzite bine.

Inima lui Isobel, deși încremenită, se strânse brusc. Își trase mâna înapoi și se îndepărtă cât putu de mult. Trebuia să fugă.

Trebuia să-i avertizeze pe Briony și pe Finley. Toți campionii se aflau în pericol, și nu din cauza lor.

— Tu ai scris cartea! șuieră ea. Nu un Grieve. Tu. De ce?

Reid se înfurie. O apucă de braț și o trase înapoi, înfigându-și degetele în carnea ei. Isobel se gândi să țipe după ajutor, dar simți cum o vrajă de apărare se lasă peste încăpere, izolându-i pe amândoi în spatele draperiilor negre din catifea. Un presentiment îi spuse că numai unul dintre ei avea să iasă viu de aici.

— Fiindcă atunci când turnirul se prăbușește și voi veți muri, mârâi Reid, magia înaltă strânsă de familiile voastre va fi vizibilă *pentru toată lumea*. Iar eu voi fi cel care o va controla.

ALISTAIR LOWE

Cred că, în adâncul sufletului lor, unii oameni nu vor ca poveştile lor să aibă un final fericit.

O tradiție a tragediei

CÂND CEI DOI BĂIEȚI SE APROPIARĂ, O BRIZĂ RĂCOROASĂ se porni odată cu venirea dimineții de octombrie şi porțile din fier forjat se deschiseră ca să-i întâmpine.

Primul inspiră adânc şi îşi duse mâna streaşină la ochi când privi spre soare, de parcă nu-l mai văzuse de mult timp. Într-o dimineață ca aceasta fusese trădat şi apoi nu mai rămăsese decât întunericul.

Al doilea băiat se înfioră când îşi amînti viața trăită aici şi orele petrecute închis în firidele pline de umbre ale conacului. Îşi aminti toate lecțiile intense şi toate poveştile de groază menite să-l transforme într-o armă mortală.

Cei doi frați – cel lepădat şi cel imperfect – se întorseseră acasă, cu buzunarele pline de nestemate şi cu urgie în inimi.

Totuşi, când trecură de poartă, Alistair Lowe ezită.

— Eşti sigur? şopti Hendry.

Alistair nu fusese niciodată mai sigur. Îşi petrecuse întreaga copilărie cu coşmaruri ce amenințau să-l terorizeze, să-l devoreze sau să-l răpească, şi nu îşi dăduse seama că cel mai mare rău se afla *pe* proprietatea lor, nu în afara ei.

Visele rele nu-l învățaseră să se teamă de întuneric.

Visele rele îl învățaseră să se transforme în întuneric.

Magia turnirului era veche şi copleşitoare, şi totuşi Alistair, un campion, mergea nestingherit pe pământurile familiei sale. Țesătura ei se destrăma.

Dar dacă turnirul lua sfârşit, atunci şi Hendry dispărea.

— Da, răspunse Alistair. Dar alegerea îți aparține. Nu trebuie să faci nimic dacă nu vrei.

Hendry privi impasibil spre clădirea mohorâtă.

— Trebuie să-i văd. Să aud motivul.

— Dar știi de ce.

Hendry oftă.

— Tot trebuie să-l aud.

Nici măcar când ajunseră la intrarea în casă, Alistair nu reuși să-și închipuie cum va fi întâlnirea cu familia. Când se resemnase că va muri în turnir, se gândise că nu-i va mai vedea niciodată.

Într-o mână, ținea ziarul *Ilvernath Eclipse*. Dar mâna lui nu arăta normal. Vârfurile degetelor deveniseră albe ca gheața, simptomul unui blestem care își omora victimele încet, nu imediat. Cu siguranță avea să-l ucidă – Alistair o ajutase pe Isobel să studieze blestemul suficient ca să-i înțeleagă puterea.

Mare parte din prima pagină era ocupată de o fotografie uriașă. Alistair în genunchi, cu Isobel pe jumătate moartă în brațele lui și buzele lor lipite într-un sărut. Vraja lui Briony ratase un aparat de fotografiat. Probabil că fuseseră foarte încântați când developaseră filmul și descoperiseră ce titlu grandios îi așteaptă.

Strânse ziarul în pumn, copleșit de un val de emoții: pierdere, spaimă și – mai puternică decât orice – trădare. Aproape că își dăduse viața pentru ca Isobel să-și perfecționeze blestemul, ca s-o salveze. Nu-i trecuse nicio clipă prin cap că el urma să-i cadă victimă.

Alistair aruncă gunoiul și se sili să-și ia gândul de la propria condamnare la moarte.

— Te-ai întors, rosti el gâtuit. Dar eu voi dispărea curând.

— Nu te voi lăsa să mori.

Hendry puse mâna pe umărul lui Alistair și îl strânse ușor.

Dar eu te-am lăsat să mori, gândi Alistair cuprins de vinovăție.

Nu, se corectă apoi. Nu el era de vină pentru ce i se întâmplase lui Hendry. Dar oamenii care așteptau înăuntru nepăsători, da.

— Ești sigur că asta vrei să faci? întrebă Alistair. Să vorbești?

Lui Hendry îi luă ceva vreme să răspundă. Când Alistair se întoarse spre el, îi zări obrajii uzi de lacrimi. Când fratele lui ridică mâna să și le șteargă, o dâră roșie de magie înaltă rămase defazată în urma brațului.

— Nu, șopti Hendry.

— Atunci propun să nu o facem.

Alistair se repezi ca o furtună înaintea fratelui său, străbătând aleile pe care le cunoștea atât de bine și îngânând un cântec:

„Rânjesc precum spiridușii."

Se apropiară de ușa de la intrare, de două ori mai înaltă decât ei, făcută din lemn cioturos, ca rădăcinile răsucite ale unui stejar, cu

feţe sculptate în nodurile ei. Gurile lor se deschideau într-un urlet surd.

„Palizi precum molima şi tăcuţi precum spiritele."

Se strecurară în vestibul. Portretele Lowe se înşirau de-a lungul pereţilor, şi Hendry invocă un cuţit pe care-l înfipse în primul tablou din apropiere, direct în chipul pictat al bunicii lor. Trase în jos lama, lăsând o urmă ca de gheară ce sfâşie imaginile mamei lor, a unchilor lor şi a dragii mătuşi Alphina.

„Îţi vor sfâşia beregata şi-ţi vor sorbi sufletul."

Băieţii găsiră o siluetă singuratică în camera de zi, în acelaşi loc în care stătuse când îi prezentase lui Alistair cadoul familiei. Urlă atât de tare, că stolul de ciori de afară croncăni agitat şi-şi luă zborul.

Alistair Lowe zâmbi şi albul îmbrăţişării-secerătorului i se urcă mai sus, pe piele. Până la sfârşitul dimineţii, mâna lui se mânjise cu păcate albe şi cu stropi de sânge.

Familia Lowe îşi meritase cu vârf şi îndesat fiecare poveste depânată.

MULȚUMIRI

Toți suntem malefici a început din pasiune, ca un proiect a două bune prietene, în vara anului 2017, însă de atunci mai multe persoane ne-au sprijinit să creăm turnirul mortal și exagerat de dramatic pe care l-ați întâlnit în acest roman.

În primul rând, agentele noastre literare, Kelly Sonnack și Whitney Ross – vă mulțumim din suflet pentru entuziasmul, îndrumarea și eforturile depuse pentru această carte! Am devenit o echipă de patru în ultimii ani și suntem extrem de fericite că am putut colabora cu voi.

De asemenea, îi mulțumim extraordinarei echipe de la Tor Teen, inclusiv lui Ali Fisher, redactoarea noastră, ale cărei note, apeluri și observații excelente au ajuns în inima însângerată a poveștii și au adus-o la viață; lui Devi Pillai, susținătoarea noastră înfocată încă de la început; Melissei Frain, care a văzut prima potențialul Ilvernath-ului (și al personajelor lui nefaste); și lui Kristin Temple, care ne-a sprijinit și ne-a menținut pe drumul cel bun! Le suntem extrem de recunoscătoare Saraciei Fennell și lui Giselle Gonzales, editoare extraordinare, și lui Anthony Parisi, ale cărui idei inovatoare și creativitate ne-au lăsat cu gura căscată. Mulțumirile noastre se îndreaptă și către Fritz Foy, Tom Doherty, Isa Caban, Andrew King, Eileen Lawrence, Sarah Reidy, Lucille Rettino, Melanie Sanders, Jim Kapp și Heather Saunders!

Le mulțumim lui Gillian Redfearn și celor de la Golancz că au scos cartea la liman!

Le mulțumim Amandei, lui Melody, Grace și Margaux, primele noastre cititoare, care ne-au oferit un feedback valoros, astfel încât să putem aduce la viață lumea și personajele noastre nelegiuite! Pentru cei din Cult, inclusiv Kat, Janella, Mara, Axie, Meg, Akshaya, Maddy, Erin, Tara, Katy, Ashley, Claribel și Alex – vă mulțumim că ne-ați susținut încă de la început! Iar pentru Rory – îți mulțumim că ai fost genul de prietenă care ne înțelege mereu!

Le mulţumim şi lui Will Staehle şi lui Lesley Worrell pentru designul frumos al copertei!

Pentru Ben şi Trevor, vă mulţumim că ne-aţi ascultat cum ne-am extaziat patru ani datorită acestei poveşti!

Nu în ultimul rând, le mulţumim cititorilor noştri! Entuziasmul şi sprijinul vostru au făcut posibilă existenţa acestei cărţi – şi a tuturor cărţilor noastre. Abia aşteptăm să citiţi continuarea… însă ar trebui să fi aflat până acum că nelegiuiţii capătă, în general, ceea ce merită! ☺

Pentru comenzi şi informaţii, contactaţi:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, Bucureşti, cod poştal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoşoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

ISBN: 978-606-9740-15-6
9 786069 740156